

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

1088-9083

= 2926. d. 10

= C Text Gr A 496

= C Gr. A. 1338

5013-31384 = C Index 146

ONOMASTICON
ARISTOPHANEVM

**London: C. J. CLAY AND SONS,
CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE,
AVE MARIA LANE.**

Glasgow: 50, WELLINGTON STREET.

Leipzig: F. A. BROCKHAUS.

New York: THE MACMILLAN COMPANY.

Bombay and Calcutta: MACMILLAN AND CO., LTD.

(Reissued 1902)

ONOMASTICON
ARISTOPHANEVM

SIVE

INDEX NOMINVM

QVAE APVD ARISTOPHANEM LEGVNTVR

CVRAVIT

HVBERTVS A. HOLDEN A.M. LL.D.

COLLEGII SS. TRINITATIS QVONDAM SOCIVS

EDITIO ALTERA

CANTABRIGIAE
E TYPOGRAPHIO ACADEMICO

M DCCCC II

Cambridge:

**PRINTED BY J. AND C. F. CLAY,
AT THE UNIVERSITY PRESS.**

ONOMASTICON ARISTOPHANEUM

SIVE

INDEX NOMINUM

QUAE APUD ARISTOPHANEM LEGUNTUR

1. The first part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice G. D. C. O'Connell, Chief Justice of the Supreme Court of the State of New South Wales."

2. The second part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice G. D. C. O'Connell, Chief Justice of the Supreme Court of the State of New South Wales."

3. The third part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice G. D. C. O'Connell, Chief Justice of the Supreme Court of the State of New South Wales."

4. The fourth part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice G. D. C. O'Connell, Chief Justice of the Supreme Court of the State of New South Wales."

ONOMASTICON ARISTOPHANEUM

Appositi versuum numeri spectant ad editionem Meinekianam

Ἄβυδοκῆς (ante Dindorfium legebatur Ἄβυδοκώμης): Grammaticus in Bekkeri Anecd. I. p. 215, 6: καὶ Ἄβυδοκῆς ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἄβυδοκοί: fr. inc. cxlii

Ἄβυδος: ἕτερος δ' ὄκος ἐς Ἐφεσον... οἱ δ' ἐς Ἄβυδον, Triphalet. fr. iii. Vide Suevern. in *Comm. de Nubd.* p. 84 vers. *Angl.*

Ἀγάθων: Proximum post tres tragœdiae principes locum iure suo postulat vel iudice Aristophane qui eum inter bonos poetas recenset. Forma erat muliebri εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος, γυναικόφωνος, ἀπαλός, εὐπρεπῆς ἰδέειν, Th. 91; cui convenit eius cultus, habet enim *στρόφιον, κροκωτὸν, κεκρύφαλον, μίτραν* et reliqua quae ad cultum mulierum pertinent, quae vide 250—265, praeterea novaculam. Summam itaque ei mollitiem obicit, quam ei in *Gerytade* quoque vitio vertisse auctor est Scholiasta ad Luciani *Rhetor. Praec.* apud Cramerum *Anecd.* iv. p. 269, 20: Ἀγάθων τραγωδίας ποιητῆς εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος Ἀριστοφάνει τῷ Γηρυτάδῃ ἦν δὲ Τισσαμενοῦ τοῦ Ἀθηναίου υἱός, παιδικὰ γεγονώς Πανσαίου τοῦ τραγικοῦ, μεθ' οὗ πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα ᾤχετο, ὡς Μαρσύας ὁ νεώτερος· ἐμμεῖτο δὲ τὴν κομψότητα τῆς λέξεως Γοργίου τοῦ ῥήτορος, ὡς Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμπόσιῳ. Multo gravius est quod eum *εὐρύπρωκτον* vocavit Th. 35, 206. In Ranis v. 84. Bacchus queritur Agathonem ἀγαθὸν ποιητὴν καὶ ποθεινὸν τοῖς φίλοις ipsum deseruisse et profectum esse ἐς *μακάρων εὐωχίαν*, in quorum verborum interpretatione iam veteres interpretes dissentiunt: alii enim putant hii alludi ad eius mortem, alii ad eius commorationem in aula Archelai cum qua Athenas mutaverat; Bacchum igitur pro *ἐς μακάρων νήσους* dixisse *καρ' ὑπνόϊαν ἐς μακάρων εὐωχίαν*, ut iocose

perstringat mollem hominem quod lautissimam aulam tyranni praetulerit patriae. Quamvis Aristophanes de poesi eius in universum satis honorifice videatur iudicasse, siquidem eum Ran. 85 bonum poëtam appellat, multa tamen erant quae minus in eo probabat, quae in Thesm. v. 48 sqq. indicavit per famulum Agathonis, qui bona verba iubet, quod herus in scenam proditurus sit; *μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπῆς Ἀγάθων δρυόχουσι τιθέναι δράματος ἀρχάς, κἀμπτεὶ δὲ νέας ἀψίδας ἐπ' ὧν τὰ δὲ τορνεύει τὰ δὲ κολομελεῖ, καὶ γυμνοῦνται καττονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει καὶ χροαυεῖ.* Carpit eum igitur quod dictione utatur nimis artificiosa limata et quaesita et delectetur usu figurarum rhetoricarum, quod non mirandum in rhine qui studiose sophistis operam dederat (Cf. Platon. *Sympos.* p. 198 c et *Protagor.* p. 315 D). Imprimis *ἀντίθετα* illi in deliciis fuisse videntur, quae ex Gorgiae praeceptis captabat, quod ostendit Aristophanes ipse in Thesm. β' fr. vii κατ' Ἀγάθων ἀντίθετον ἐξηρημένον: (vide Athenae. v. p. 187 c: *χλευάζει μὲν τὰ ἰσθκῶλα τὰ Ἀγάθωνος καὶ ἀντίθετα;* Aelian. *Var., Hist.* XIV 13 πολλὸν καὶ πολλὰκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων κ.τ.λ. et conf. fr. inc. 327 p. 758 *ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους*) et satis constat ex fragmentis. Aristophanes autem non satis habuit quasi imaginem eius dictionis proponere sed insuper imitatione eam expressit cum in eius sermone (Thesm. 146 sqq.), tum in carmine quod eum in scena meditantem fecit Thesm. 100—130. Ipse scilicet Agathon foras prodit, secum meditans carmen, in quo praedicantur laudes Phoebii Dianae et Latoniae: carmen divisum est inter actorem et chorum, quorum utriusque partes unus Agathon in scena agit; praeter dictionis elegantiam nihil admodum habet

quo se commendet, sed contra satis insulsum est et omni sententiarum gravitate caret. Numeri carminis qui sunt maximam partem Ionici molles sunt quam ob causam Mnesilochus exclamat *ὡς ἡδὸν τὸ μέλος, ὦ πότνια γυνεὺλλιδες, καὶ θηλυδριώδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν*. Carmina ipsa cum actione argumentoque fabulae non satis fuisse coniuncta docet Aristoteles Poëtic. c. 18 ubi dicit *ἐμβόλιμα*.

'Αγαμέμνων: Av. 509

'Αγήνωρ: Κόδμος 'Αγήνωρος παῖς Ran. 1226 ex Euripidis *Phryxo*

'Αγκυλών: Vesp. 1397. Formam moresne viri significet nomen, parum liquet

'Αγλαυρος: Cecropis filia et Agrauli, saepius eodem quo mater nomine 'Αγραυλος dicta: per eam iurat mulier Th. 533, per eius sororem Pandrosion Lys. 439

'Αγοράκριτος: fictum nomen isiciarii (ἀλλαντοπώλου), persona in *Equitibus*, ita dictus quod *ἐν τῆ γόρᾳ κρινόμενος ἐβόσκετο* 'in foro delationibus et accusationibus victum sibi quaerebat,' Eq. 1267

'Αγυεύς: ὦ δέσποτ' ἀναξ, γείτον' Αἰγυιῆ, τοῦμοῦ προθύρου προπύλαιε Vesp. 875 ubi Schol. *πρὸ τῶν θυρῶν ἔθος εἶχον κίνας εἰς δεξὴ ληγούσας ὡς ὀβελίσκουσι ἰδρῦεν εἰς τιμῆν* 'Απόλλωνος ἀγυεύς; Thesm. 489 *παρὰ τὸν ἀγυῖά*

'Αγύρριος: Collytensis, homo nequam, qui circiter Olymp. xcii—xcviii tantam apud populum gratiam et auctoritatem largiendo sibi paravit, ut in caesi Thrasymbuli locum praetor in Hellespontum missus esset Ol. xcvii 3; Xenoph. *Hell.* iv 8, 31, Diodor. xiv 99. Meminit eius Demosthenes or. adv. Timocr. p. 742: *ἔπειτα 'Αγύρριον τὸν Κολλυτῆα, ἀνδρα χρηστὸν καὶ δημοτικὸν καὶ περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον πολλὰ σπουδᾶσαντα*. Στρατηγὸς vocatur sed *θηλυδριώδης* ab Aristophanis Schol. ad Eccles. v. 102. Auctor autem fuit ut pro uno obolo comitiorum merces (ἐκκλησιαστικὴν) esset *τριώβολον*, quae res gratissima plebi fuit (Plut. 329, 171, Eccl. 303, 380, 392, 547) et mirum in modum ad comitia frequentanda allexit pauperes. Mentio eius est non semel apud nostrum ut Plut. v. 176 'Αγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτεν (τὸν πλοῦτον) πέρδεται; Eccl. 102

'Αγύρριος νυνὶ πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει, et quamquam suppresso nomine R. 367, ubi poeta discedere iubet et alios flagitiosos homines et si quis *τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ἀποτρώγει κωμωδηθεὶς ἐν ταῖς πατρῷσι τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου*; ad quem locum scholia haec habent: *τοῦτο εἰς 'Αρχίνου, μήποτε δὲ καὶ ἐς 'Αγύρριον' μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκεύαις καὶ Σαντυρίων ἐν Δανάῃ. Οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέξης τὸν μισθὸν τῶν κωμωδῶν ἐμείωσαν κωμωδηθέντες*. Vide C. G. Cobet. *Platon. Reliq.* p. 49, Meier. *Comm. de Ran.* p. 32

'Αγχομενός: Βουκότος ἐξ 'Αγχομενοῦ, Tagenist. fr. 22

'Αδείμαντος: ὁ Λευκολόφου, R. 1513. Leucolophidam Adimanti patrem commemorat Plato *Gorg.* p. 18 ε, et Xenophon *Hell.* i 4. 21, et Euripolis *Πόλεσι* fr. 12, *οὐκ ἀργαλέα δὴτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμέ, τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Παρθάωου*, ad quem locum Meinekius eum metri necessitate coactus Leucolophum dixisse putat Aristophanem: nisi risus causa is in patronymum lusisse et Adimantum *λευκόλοφον* dixisse putandus sit, i. e. 'filium cristae galeae.' Imo verisimile est eum ob similitudinem quandam dici filium Leucolophae, hominis deformis, qui est in Eccl. 645. Imperia Adimantis haec gessit. Primum Ol. xciii 2 dux fuit cum Alcibiade et Aristocrate (Xen. *Hellen.* i 4. 21) sed paullo post, cum Alcibiades in invidiam recidisset, praetura et ipse motus eadem invidia conflagravit (Xenoph. *l. l.* i 5. 16). Anno post Ol. xciii 3 cum novem praetoribus loco motis ingens rursus esset Alcibiadis desiderium (Ran. v. 1425) Adimantus cum Conone et Philocle iterum praetor factus est (Xenoph. *l. c.* i 7. 1). Nimirum cum Alcibiade Adimantum amicitia iunctum fuisse colligitur etiam e Lysia in Alcibiadem i § 38 ubi proditio ab Adimanto commissa falso cum Alcibiade quoque communicatur. Namque ad Aegos flumen Adimantus, qui etiam tum cum imperio fuit, classem Atheniensem putatur Lysandro prodidisse. Maxime homo urgetur testimonio Cononis collegae apud Demosth. *de*

Fals. leg. p. 191 3 B. Crudele Philoclis collegae consilium ante pugnam suasum, ut si qui Spartanorum caperentur, iis manus dextrae praeciderentur, solus improbavit solusque incolumis evasit. Xenoph. *Hell.* II i. 32: καὶ ἔδοξε ἀποκτεῖναι τῶν αἰχμαλώτων. ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, πλὴν Ἀδειμάντου ὅτι μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος. FRITZ-SCHIUS

Ἄδης (Ἄϊς obsol.): εἰς ἄδου κάτω R. 69, 118; εἰς ἄδου R. 172; ἐν ἄδου R. 774: λαβὲ δ' ἔμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκοτοδασυ-πυκνότητι τῶν Ἄιδος κυνῆν Ach. 389, h. e. interprete Berglero 'per me licet ita te involvas pannis, ut nec videri possis, sicut Hieronymi facies prae pillis videri non potest.' Ceterum Orci galeam putabant efficere ut siquis deorum eam haberet impositam, is conspicui non posset: v. Hom. II. v. 845 αὐτὰρ Ἀθήνη δῦν' Ἄϊδος γαλήνη μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης; Hesiod. *Scut. Herc.* v. 226: Platon. *Rep.* 10, 612 c, ἐάν τ' ἔχη τὸν Γύγου δακτύλιον ἐάν τε μὴ καὶ τὸν Ἄϊδος κυνῆν h. e. 'sive alios lateat sive non lateat nec tantum homines sed etiam deos:' *ὄνειρον Ἄϊδα* (---) πρόπολον 'Plutonis ministrum,' R. 1333 in Aeschyli cantico: πολυδάκρυτον Ἄϊδα γόνον φλέγουσαν Th. 1040, ubi 'lamentationem morientis' intellegit Fritzschius, 'lamentationes diras' Lobeckius ad Aiac. p. 352 ed. 2

Ἄδμητος: Ἀδμήτου λόγος (h. e. fabulam de Admeto) ὦ ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει prior scoliis et versus Vesp. 1237: alterum affert scholiastes ad l.: τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γηροῦς ὅτι δειλοῖς ὀλιγὴ χάρις. 'Metrum huius scolii constat basi, duobus ordinibus choriambicis et ordine logaoedico e dactylo et ditrochaeo catalectico; vocantur hi versus Sapphici ἑκαταδεκασύλλαβοι --- | --- | --- | ---.' ILGEN

Scolia Gr. XIV p. 73: ὁ μὲν ἦδεν Ἄδμητόν λόγον πρὸς μυρρίνην Pelarg. fr. 3

Ἀδῶνια: sacra quae in honorem Adonidis et Veneris biduum agebantur aestate. De iis vide Lucian. *de dea Syria* § 6. ἄξομεν μωστῆρι Ἐρμῆ, διπλόει, ἀδῶνι α Pac. 420.

Ἀδωνιασμός: Hesychius ὁ ἐπὶ τῷ Ἄδωνιδι θῆρος: ἀρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ

τρυφή δ τ' ἀδωνιασμός οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν, οὐ γὰρ ποτ' ὦν ἤκουον ἐν τῆκκλησίᾳ Lys. 387 sqq. Vide s. v. Δημόστρατος. Κήπους sive hortos Adonidis in aedium tectis habebant mulieres, ibique post pompam primo die adoniorum duci solitam lugebant. Theocriti carmen est Ἀδωνιάζουσαι et fuit Philippii comici fabula (Meinek. *F. C. C.*, Vol. I p. 472). Aristophanis Lysistratam fuisse qui *Adoniazusas* inscriberent docet Schol. Lys. 370 τῶς ἐκ τούτων (propter Adonia smi memoriam) τὸ δρᾶμα Ἀδωνιάζουσας ἐπιγράφουσι, οὐ καλῶς. παρὰ πολλοῖς δὲ ὀργιάζονται αἱ γυναῖκες θυσίας οὐ δημοτελεῖς οὐδὲ τεταγμένας.

Ἀδωνίς: ἡ γυνὴ ὀρχουμένη αἰαὶ Ἀδωνίῳ φησὶν Lys. 392: ἡ γυνὴ ἢ πὶ τοῦ τέγους κόπτεισθ' Ἀδωνίῳ φησὶν ibid. 396. Eundem esse ac Thamus quem dicat Ezechiel c. VIII 15 observavit iam Seldenus *de dis Syris Syntag.* ii c. 11. Cf. Milton. *Parad. Amiss.* Lib. I

Ἀθάμας: ὡς περ με τὸν Ἀθάμανθ' ὄπωψα μὴ θύσσει Nub. 257: ubi Scholiasta auctore respicit ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate inducebatur Athamas caput corona redimitus araeque admovebatur Iovis ut immolaretur, Phrixoque qui cum Nephela uxore a se genitus mortuus esse credebatur poenas lueret: at interventu Herculis nuntiantis Phrixum vivere et apud Colchos esse liberabatur. BRUNCK.

Ἀθάνα: ἡ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς, αἰγίδος ἡμίχορος, πολιοῦχος Ἀθάνα Nub. 602; νῆ τὴν Ἀθῆναιον Pac. 217 v. s. Ἀθηναῖα—χαλκίουκος Ἀσάναν legebatur Lys. 1300 ubi nunc *Ἀσασσαι*.

Ἀθῆναι: ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἰσοτέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι Eq. 1329 ex fragmento dithyrambico Pindari (Schneidewin 4) ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἰσοτέφανοι καὶ αἰδίμοι, Ἐλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πολλέθρον: conf. Ach. 637 ὕμῳς (Athenienses) οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες ἰσοτεφάνους ἐκάλουν; αἰθε Ἀθῆναι Nub. 207 (in tabula indicans ait Socratis discipulus); ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγέ τῶν ἐδδαιμόνων Eq. 159 ad isiciarium Demosthenes; κάγωγε ταῖς ἀλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν Horae fr. 1 l. 12: Ἀγυπτῶν αὐτῶν τὴν σφάρα πεποίηκας

ἀντ' Ἀθηνῶν ib. l. 15; περὶ Ἀθηνῶν (χρησμοί) Eq. 1004, 1006—Σούνιον ἀκρῶν Ἀθηνῶν Eq. 401 (ubi alludit ad Homeri *Odyssaeam* III 278)—περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττῆσομαι τοιοῦτον οὐδὲν (nihil tale de Athenis ominabor) Lys. 373: πᾶ τῶν Ἀσωνῶν ἐστὶν ἂ γερῶλα (verba Lacedaemonii caduceatoris) Lys. 980; ἀγορὰ 'ν' Ἀθάναις χαίρει (inquit Megarensis) Ach. 729—ὄσον τὸ κακὸν (h. e. οἱ συκοφάνται) ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἐν Ach. 829—Ἀθάναισι (Boeotice pro ἐν Ἀθήναις) Ach. 900 ubi vulgo Ἀθάναις, correxit Elmsleius—λεραῖς ἐν Ἀθήναις (ex oraculo ficto) Eq. 1037—ὦ ταῖς λεραῖς φέγγος Ἀθήναις (chorus Agoracritum compellat) Eq. 1316—ἐν ταῖσιω ἰσοτεφάνοις οἰκέει (ὁ Δῆμος) ταῖς ἀρχαῖαισιω Ἀθήναις Eq. 1324—ταῖς ἀρχαῖαισιω Ἀθήναις καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυθύμοις Eq. 1326—οὐδεὶς πῶποτ' ἀνήρ ἔγενετ' Ἀθήναις (verba scollii; pro ἔγενετ' Ἀθήναις Meinekius Ἀθηναῖός γε, vulgo legitur ἐγένετ' Ἀθηναῖός) Vesp. 1225—εἰ τις λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, εὐρετο πᾶν ἄν διὰ τὰς λιπαρὰς Ach. 639—τὰς Ἀθήνας ἐκκεφώκηκας βῶων Eq. 312: ἤ νομίσεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα Vesp. 499 (ubi schol. ὅτι διὰ σέ φύοσι. Scilicet οὐ τῷ τυχεῖντι condimenta debent obvenire. RICHTER)—τίς γλαυκ' Ἀθήνας; ἤγαγεσθ Av. 301, proverbium dictum de iis qui labores supervacaneos susciperent Lys. 37; ὅθεν αἱ τριχῆραι αἱ καλά Av. 108. Eximia commoda quae Athenis ob pietatem contingere Hor. fr. 1; Athenarum δυσβουλία Nub. 587; Athenarum reditus annui Vesp. 657—660

Ἀθηναία: ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία Pac. 271; τῇ δεσποίνῃ Ἀθηναίᾳ τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ Eq. 703; Ἀθηναίαν πολιίδα Av. 828; πῶς ἂν ποτε ἐπὶ κληρῶν εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκείῃ θυτῶν ἀδελφῶν γνησίω Av. 1653; νῆ τὴν Ἀθηναίαν (?) Lac. 206

Ἀθηναῖος: ὁ δ' υἱὸς (Sadocus Sitalcis filius) ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήθηθα (sollemnis vox, vide legem ap. Demosth. *adv. Neacr.* § 89) Ach. 145—ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῆ (e ficto plebiscito) Av. 1035—ἐν ταῖσι τοῖσιος ἔγραψ' Ἀθηναῖοι καλοὶ Ach. 144 (de Sadoco; de more cf. Vesp. 97, Becker *Charicl.* II 406); ἡκηκόη ὡς Ἀθηναῖοι ποτε δικάσειεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας

Vesp. 801; Ἀθηναῖοι ἀεὶ ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον Av. 41; οὐ καταπρόξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων Eq. 435; περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγέννημαι βέλτιστος Eq. 764; μαρῶτατος ἂν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων Eq. 831, conf. Th. 306—τοὺς οὐχὶ προδῶσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεὶ Vesp. 666 (de demagogis qui τὸ οὐχὶ προδῶσω κ.τ.λ. tamquam proverbium suum in ore gestant ut Cleonymus et Euathlus. Ad orationis formam comparandus Alexis *Sicyon.* (Mein. *Fr. C.* III p. 477) οὐχὶ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαὶ de iis qui omnia impense mirantur); Ἀθηναῖον ἰκέτης Lys. 1139 v. s. Περικλεῖδας; ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὑπο Lys. 1145—τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων Th. 304—Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες Th. 330—ἡ Ἀθηναίων πόλις—οὐκ ἂν ἐσώζετο εἰ μὴ τι καιρὸν ἄλλο περιεργάζετο Ec. 219—Ἀθηναίων ἅπας τις R. 980—οὐκὸν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξει (arcesses) ταχὺ πᾶν; Pac. 261—τὸν τῶν Ἀσωνῶν ρυχέτορον (i. e. τὸν μέοντα ὄχλον) Lys. 170—ἄττα σ' ἀπέπεμψεν λέξον' Ἀθηναῖοι Ach. 99—ἐν Ἀθηναῖοις λέγοντ' περὶ τῆς πόλεως Ach. 498—διαβαλλόμενος ἐν Ἀθηναῖοις ταχυβούλοις (de Aristophane ipso chorus apud Atheniensis insinulato quorum animus inclinat ut male de eo existiment)—εἰπέων ἐν Ἀθηναῖοις τὰ δίκαια Ach. 645—ταῦτα Ἀθηναῖοις φράσω Eq. 474—ὦ Γεραστῆ καὶ Κρόνον Φορμίονι τε φίλιτα' ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναῖοις πρὸς τὸ παρεστώς Eq. 564—ἦν ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναῖοις Eq. 1311—εὐδαίμων ἐν Ἀθηναῖοις καὶ τοῖς (sc. ἄλλοις) Ἑλλήσι γενήσει N. 413—Ἀθηναῖοις καὶ τοῖς ἐμμάχοις Eq. 609—γρῶσθήσει ποτ' Ἀθηναῖοις οἷα διδάσκει N. 919—τοῖς Ἀθηναῖοις παύσασθαι λέγω (sc. ἔλκοντας) Pac. 507—οὔτε γὰρ Ἀθηναῖοις συνέβαν' Ἀισχύλους Ran. 807—ὥστ' Ἀθηναῖοις ἐρεῖν Ach. 149—δεινὸν σε διαβάλλειν ἐμὲ πρὸς Ἀθηναῖοις καὶ τὸν δῆμον Eq. 811—σὺ δ' Ἀθηναῖοις ἐξήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι Eq. 817—ὡμᾶς ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναῖοις μ' οἶε Lys. 1149—ἦν τοὺς Ἀθηναῖοις πείσω Lys. 1229—ἀποκρίνεσθαι (i. q. ἀπολογεῖσθαι) δεῖται πρὸς Ἀθηναῖοις μεταβούλους Ach. 632—οἶδεν ἀμὲ τῶς τ' Ἀθαναῖος Lys. 1250 (loquitur Chorus Laconum)—μὴ μοι Ἀθηναῖοις αἰνεῖτ' ἢ μολγοῖ

ἔσσονται Pac. β' fr. 4. Vide s. n. Ἀττικός. Athenienses servilem *κατωδάκη* gerebant sub Hippia Lys. 1151; antiqua Atheniensium disciplina Nub. 961—1023; Atheniensium veterum laus strenuitatis bellicae, Eq. 565—574; Athenienses ex antiqua et nova disciplina inter se comparati, Ran. 727—733; a Ponto usque ad Sardiniam plurimis urbibus imperant, Vesp. 700: iis mille urbes tributum pendunt, Vesp. 707; Atheniensium civium numerus vicies mille Vesp. 709; Atheniensium insana studia ante *δρηθομανίαν* recensentur Av. 1280—1283; deinde *δρηθομανοῦσι* 1284—1307; *κεχηναῖοι* dicti Eq. 1262; eorum inconstantia, Eq. 518: iis novae res et earum studium sunt pro quovis alio imperio Eccl. 568; praepropere decernunt, decreta se executuros negant Eccl. 797 sq.; omnia iusto tardius faciunt Lys. 56: quae stulte decreverunt, ea divinitus in melius verti vetus dictum, Eccl. 473—475; Atheniensium neglectus concionum Ach. 19; Atheniensis *κακοήθεις* Pac. 822; eorum lucri privati cupido in re publica Eccl. 185; sunt homines *πανούργοι*, fures, sycophantae et aliis vitiis Eccl. 436—454, 560 sq.; ob impudentiam notantur, quare Atticus obtutus in Phidippia, Nub. 1173 sq. 1176; eorum *τί λέγεις σὺ*; Nub. 1174; eorum iuvenes impii in patres Eccl. 638, Ran. 274—276; eorum senes nihil magis amant quam calculo suffragii mordere Ach. 375 sq. Iudiciorum studium quo Athenienses flagrant saepissime notatur ut praeter Vespas passim, Nub. 208, 1220, 1429, Eq. 1317, Pac. 505, Av. 38, 40, 1286—1289, Thesm. 1030 sq.; eorum paucissimi *ἀπλησταταί*, 'litium oseres,' Av. 110 sq.; duri et acerbi iudices sub Cleone Pac. 349 sq. Atheniensium praefractum ingenium, *ὁ αὐτοδὰξ τρόπος*, Pac. 607; duri erant in socios, Pac. 936; vocantur *κεστρεῖς* Gerytad. fr. IV, *μολγῶ* Georg. fr. IX; Athenienses soli hominum aliquid sapiunt in iudicandis ingenii poetarum, Ran. 809; *ὅτε ποιήται ἤδεται* (ὁ Ἀθηναίων δῆμος) *σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν ὅτε Πραμνίοις σκληροῖσιν ὄνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθρομίμῃ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ*, fr. inc. CVIII;

Athenienses spectatores ironice laudantur Ran. 1109—1118; sunt in vino convivae sapientissimi Lys. 1227; Athenienses rustici laudibus reipublicae facile capiuntur, Ach. 371—374; Atheniensium irruptiones in agrum Megarensium Ach. 762 sq.; Athenienses quam misere habitaverint per septem annos belli Eq. 792; Athenienses coriario auctore reiciunt pacem ab Lacedaemoniis post res in Pylo oblatam; Pac. 665—669; Athenienses et Lacedaemonii, ex iis utri vincebant, pacem nolebant componere Pac. 211—219; monentur ut ad obtinendam pacem ad mare recedant ib. 507; Atheniensium classes Laconicam infestantes, Pac. 626 sq.; hymnus Atheniensium Lys. 1279—1296; Athenienses viri noctu in muro excubias agebant ob bellum, Thesm. 495; novarum rerum cupiditate pereunt Eccl. 218 sqq.; probos oderunt, malis utuntur necessitate coacti Ran. 1455 sq. In *Ecclesiazusis* est Atheniensium duorum confabulatio, quorum unus, reverens legum, bona sua in commune deponit ex decreto ab Ecclesiazusis perlato, alter non deponit, eventum et mutabilitatem populi auspicans, praecone autem cenam de communibus bonis edicente, impigre accurrit meditans quomodo communium fiat particeps neque praebeat sua, 728—876

Ἄθμονεύς: Ἀθμονία δῆμος τῆς Κερκροῖδος (alii τῆς Ἀτταλίδος) φυλῆς. Τρυγαῖος Ἄθμονεύς Pac. 1109; ἄθμονεύς=ὁ Ἄθμονεύς Pac. 908

Αἰακός: ianitor Plutonis et servus, persona in *Ranis*. Vide Summarium not. 19 p. 519

Αἰας: τὸ συγκλιῶς ἐπ' Ἀλαντι (Aeschylus in *Θρήσσαις*) Ran. 1294

Αἰγαῖος: Πόσειδον δὲ Αἰγαίου πρῶνας (Sunium maris Aegaei promontorium) ἢ γλαυκὰς μέδεις ἀλὸς ἐν βένθεσιν R. 665 e Sophoclis Laoconte, cuius verba scholiastes servat, Πόσειδον δὲ Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκὰς μέδεις εὐανέμον λιμῶας ἐφ' ἠψυγαῖς σπιλάδεσσι στομάτων

Αἰγείδης: Atheniensis ut Ἐρεχθείδης. Eq. 1067 Αἰγείδῃ φράσσαι κυναλώπεκα μὴ σε δολώσῃ (verba ficta tamquam ex oraculo)

Αἰγύς: τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα
κάλει Daetal. fr. 27

Αἰγίνα: Insula Aegina ab Atheniensibus capta Ol. lxxx 4, a. Chr. 455 (Thucyd. I 105, 108, Grote *Hist. Gr.* v p. 446) a Lacedaemoniis initio belli repetita est; διὰ ταύθ' (διὰ τὸ ἔχειν ὑμᾶς Ἀριστοφάνην ποιητὴν τὸν ἄριστον SCHOL.) ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται καὶ τὴν Αἰγίνα ἀπαιτοῦσιν... ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται Ach. 653 ex quibus verbis collegit scholiastes Aristophanem cleruchum fuisse Aegineticum, quod discrete tradit Theogenes ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. In eo fanum Aesculapii Vesp. 122, διέπλευσεν εἰς Αἰγίαν εἶτα συλλαβῶν νύκτωρ κατέκλιεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ ('incubare fecit in Aesculapii templo' quasi morbo laboraret); ὄστις... τὰ πόρρηγ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Ran. 363 ('quia Aegina illo tempore fuit emporium Atheniense isdem atque Athenae legibus obstrictum, Thucyd. II 27)

Αἰγύπτιος: ἴδιον Αἰγυπτίων τὸ ἀχθοφορεῖν Schol. ad Av. 1134, ubi legitur οὐκ Αἰγύπτιος πλωθοφόρος (notum est reges Aegypti incolas coëgisse ut caementa et lateres ferrent ad extruenda magnifica aedificia); οὐς οὐκ ἂν ἄραιν' οὐδ' ἕκατὸν Αἰγύπτιοι R. 1406; πῶλει αὐτὰ (τὰ δπλα) τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐστὶν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν Pac. 1246; Aegyptiorum fraudulentiam notavit Th. 922 οὐκ ἐτὸς πάλαι ἡγυπτιάζετε, ubi αἰγυπτιάζειν tam de Aegypto loqui significat quam Aegyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari, nec minus in Nub. 1130 βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μᾶλλον ἢ κρίναι κακῶς, h. e., exponente Bergkio *Reliq. Com. Att.* p. 262, cupiet locum siccum, et vel Aegyptum (terram siccam quidem sed hominibus maleficis plenam) malet adire, quam tantam vim pluviae perpetui quantam malis iudicibus immittimus. (Comparare iuvabit Platon. *de Legg.* p. 747, Theocr. *Idyll.* XV 47 cum Valckenaerii nota, et Aeschylum in *Fr. Inc.* δειοὶ πλέκειν τοὺς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.)—ἡ ζυμμαχία δ' οὐ διὰ σέ (Plutum) τοῖς Αἰγυπτίοις Pl. 17, ubi notatur foedus Atheniense cum Aegyptiis

pecuniae causa factum. 'Seditio Aegyptiaca exarsit ante id bellum quod contra Persas a Cypriis duce Evagora susceptum est. Conf. Isocrat. Panegy. p. 69 D, E. Bellum Cyprium fieri coepit Olymp. xcviij. 3 et ante hoc iam tres per annos a Persis bellatum erat contra Aegyptios. Cedit igitur belli Aegyptiaci initium in Olymp. xcviij 4, in quo gerendo Athenienses aere conductos Aegyptiis fuisse socios propter locum nostrum dubitari nequit.' RITTER *diss. de Pluto*, p. 50

Αἰγυπτος (ἡ χώρα): Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν Av. 504 v. s. Φοινίκη; Νείλου δὲ Αἰγύπτου πέδον νοτίζει Th. 856 (ex Euripidis *Helena*)—βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν Nub. 1130 (vide s. v. Αἰγύπτιος)

Αἰγυπτος (ὁ Βῆλου καὶ Ἀγχιρρόης) σὺν πασι πενήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχῶν R. 1206 (initium primae recensionis *Archelai* Euripidis)—Αγχεὺς υἱὸς Αἰγύπτου Danaid. fr. 3

Αἰξωνεύς: ἀπὸ Αἰξῶνης τῆς Κεκροπίδος φύλης SCHOL. ad Vesp. 895 ubi Δάβηγ' Αἰξωνέα de Lachete accipiendum coll. v. 240; et Lachetem Aexonensem esse docet Plato *Lach.* p. 197 C, ubi ipse Laches hoc dicit 'οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα ἔχω ἐπιεῖν ἵνα μὴ με φῆς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι.' Cui orationi inesse iocum monet Ruhnkenius ad *Timaei Lex.* p. 15; 'disputat enim cum Nicia Laches; qui etsi habebat quod adversario suo regeret, desinit tamen, ne cum δημῶθεν esset Αἰξωνεύς, revera (morbis et ingenio) Αἰξωνεύς, i. e. 'calumniator' esse videretur. Aexones autem propter calumniandi et maledicendi libidinem tam male audiebant ut quilibet sycophanta inde dictus esset αἰξωνεῦσθαι.' Confer et Taylor. *Lectiōn. Lysiac.* cap. x extr.

Αἰολος: τὸν Αἰολον Ran. v. 863, fabulam Euripidis

Αἰσιμος: χωλὸς ἀτιμος καὶ ἀμαθής. SCHOL. τὸ δὲ κοῦνδ ὡσπερ Αἰσιμος κυλινδεταί Eccl. 208

Αἰσχινάδης: nomen rustici, vulgo invito metro legebatur ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων Pac. 1154; ubi aut Ἀρχινάδου aut Αἰσχινάδου legendum

Αἰσχίνης: Hesychius s.v. **σεσελλίσαι:** **Αἰσχίνης** τις ὑπῆρχε Σέλλου καλούμενος, ἀλάζων καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος δὲ καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ καλεῖσθαι. Nomen autem **Σέλλος** sive Σέλλιος, Σελλεύς, Σίλλιος, Σιλλεύς antiquitus ad notandam importunorum pauperumque hominum (πτωχαλαζόνων) ostentationem et iactantiam usitatum fuisse demonstravit Meineke fr. com. II p. 585. Hinc formatum verbum **σελλάζεσθαι** (Phrynich. fr. 5 **σεσελλίσαι**) 'ὡ ἀφείε' an ostentationis poverty.' Τὸν Σέλλου τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξιν Vesp. 325; καὶ σὺ προσθεῖς **Αἰσχίνην** ἐντυφε τὸν Σελλαρτίου ib. 459 (ubi Schol. ἀντὶ τοῦ καπνὸν εἰπεῖν ἢ πῦρ 'Αἰσχίνην' εἶπεν, ἐπεὶ 'Καπνὸς' ἐκαλεῖτο). In v. 1220 Aeschines quidam una cum Theoro, adulate procul dubio, Cleone, Phano memoratos propter sodales videtur ὁ Σέλλου esse, μετὰ τοῦτον **Αἰσχίνης**—κατ' ἔσεται 'χρήματα κ.τ.λ.'. Av. 822 Νεφελοκοκκυγία ἵνα καὶ τὰ θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα τὰ τ' **Αἰσχίνου** γ' ἅπαντα

Αἰσχύλος: 'Quemadmodum in *Daetalsibus* τῷ καταπύγῳ τὸν σῶφρονι et in *Nubiis* τῷ ἀδικῷ τὸν δίκαιον λόγον opposuerat Aristophanes, sic in *Ranis* Euripidi opposuit Aeschylum, quo vix aptiorem personam potuisset deligere. Non facile enim quisquam tragicus reperiretur, qui ingenio et poesi magis ab Euripide discreparet; praeterea Aeschylus, qui aequalibus suis eximie placuerat, ut vel carmina eius in conviviis canerent (Nub. 1365, fr. 93) labefactata disciplina Athenis coeperat sordere: atque adeo recte censi poterat in inferis odio incensus esse in auctorem, ut putabat, novitiae disciplinae, cuius alumni ipsum prae isto neglexerent. Eum autem non amplius in eodem honore apud Athenienses fuisse quo tempore *Ranae* docerentur, satis tuto colligitur ex Ran. 807 et 809 ubi ad Xanthiam Aeacus ait

ὅτε γὰρ Ἀθηναῖοι συνέβαν Ἀἰσχύλος

et

λήρὸν τε τὰλλ' ἡγήτο τοῦ γυνῶναι περὶ φύσεις ποιητῶν.

Mortui enim erant eo tempore plerique viri τοῦ παλαιῦ κόμματος, inque eorum locum successerat nova suboles, quae iam 20 annis antea Aeschylum prae Euripide contemnebat, ut constat ex Nub. 1365 sqq. Non sine causa igitur Aristophanes Aeschylum delegit, qui cum Euripide de principatu in inferis contenderet et eius artem cavillaretur: nec tamen ipsum sine nota dimisit, sed per Euripidem, quae in eo minus probaret, libere exponit. In Aeschylō igitur exhibuit imaginem viri τοῦ παλαιῦ κόμματος, genuini Marathonomachae; pius est (Ran. 886), probitatem colit et totus spirat bellum: idem iracundior est et facile excandescit, siquid minus gratum audiat, ut omnes, qui ex veteri illa disciplina proderant, hi enim solebant

τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι κἄν τις σκόπτῃ σε φλέγεσθαι,

ut ait ὁ δίκαιος λόγος Nub. 992; habet denique ξένους ἡκριβωμένην (Ran. 1483, 1490) et servat civitatem γυνωμαῖς ἀγαθαῖς (1502). Quanti Aristophanes eius poesin aestimaverit cognosci potest e fragm. cx, ubi pulcherrime dixit eo mortuo tenebras per terras obortas esse (τεθνηκότος σκότος εἶναι). Erat poeta ἐριβρεμέτας qui ῥήματα γομφοπαγῆ ἔειπε γηγενεῖ φύσῃματι (R. 823), cuius tamen magniloquentia et verba ampullata, grandia et sonantia optime conveniebant sententiarum sublimitati (R. 1059). Nimius tamen erat in hoc studio magnificentiae, ita ut non hominum more i. e. perspicue (ἀνθρωπειῶς) loqueretur (R. 1058) sed eius lingua nimis prodiga et infrenis fieret, quod maxime cernebatur cum in vocabulis illis molestis (ἐπαχθέσι) quae nemo intellegebat (R. 923—940), quibus tragicam artem tumentem se accepisse queritur Euripides, tum in obscuritate orationis: erat enim

ἀσαφὴς ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων

et non satis singulorum verborum vim ponderabat. Hinc non sine causa Euripides eum appellat (Ran. 837)

ἀνθρωπον ἀγριοποιόν, ἀθαδδοστομον, ἔχοντ' ἀχάλων ἀκρατὲς ἀπόλων στόμα ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

Cum quo loco omnino conferenda sunt

Αίσχυλος

verba Phidippidis in Nubibus 1367, qui Aeschyli carmen canere recusat, quod eum iudicet parum

ψόφου πλέων, ἀξέστατον, στόμψακα, κρημνοποιόν :

cui simillimus locus legitur fr. LXXII ubi alumnus novitiae disciplinae (fortasse ὁ καταπύγων in *Daetalensibus*, de Aeschyli σκληρότητος loquens ait : οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι. Huc autem non trahendus, ut quidam fecerunt, locus qui legitur Ran. 1045, ubi Euripides ad Aeschylum qui dixerat

οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἦντιν' ἐρώσων πάποτ' ἐποίησα
γυναῖκα

respondet :

μὰ Δί' οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

Haec enim non significare possunt 'tibi nihil gratiae inerat,' cum seriores demum hanc vocabuli Ἀφροδίτης significationem frequentare coeperint.

Primus Graecorum ἐπύργωσε ῥήματα σεμνὰ καὶ ἐκδόμησε τραγικὸν λῆρον (R. 1004), quae verba intellegenda esse de iis quae in tragoediis novaverit iam Blomfieldus recte monuit in praef. Persarum p. VII ed. Lips. Eodem pertinet fragmentum inc. v, VI (p. 757) ubi de se ipse Aeschylus praedicat τοῖς χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐπόουν, cum antea tragici, si sic eos appellare fas est, uterentur ὀρχηστοδιδασκάλοις. Non solum autem in τῇ ὀρχηστικῇ multa novavit sed histrionum apparatus quoque multo augustiorem reddidit et hac ratione tragoediae maiestatem auxit, quamquam in hac quoque re nimis fuisse arguitur ab Euripide (Ran. 962) cum spectatores perterreret

Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωιδνοφαλαροπῶλους.

Ad Homeri imitationem fortes et magnanimos suos heroes effinxerat (Ran. 1040), ut cives incenderet ad illos aemulandos et belli studio inflammaret: fecerat hoc adeo in *Persis* (R. 1026), et in *Septem c. Thebas* δράματι Ἄρεος μεστῷ (R. 1021) qua fabula cives reddiderat

...γενναίους καὶ τετραπήχεις καὶ μὴ διαδρασιπολίτας

μηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους, ἀλλὰ πνέοντας ὄδρον καὶ λόγγας καὶ λευκόλοφους τρυφαλείας :

quamquam in hac quoque re modum non tenuit: nimis saepe enim bella et arma loquitur, quod facete Euripides κρανοποιεῖν appellat (Ran. 1018). Salse perstringit Aristophanes affectatam eius personarum gravitatem et praelonga chori cantica in eius *Phrygiibus* sive *Hecloris* λύτροις et in *Niobe* Ran. 911 sqq., ubi ridet eum quod Achillen et Nioben per magnam fabulae partem velatis capitibus et ne verbum quidem proferentes induxit, dum chorus uno tenore ὄρμαθὸς μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας canebat

Ceterum ostendere eum sibi proposuit Euripides esse κακὸν μελοποιόν et semper eadem repetere (Ran. 1250), ideoque ad tibiam (Schol. 1264) canit conflatum et versibus dactylicis, quorum singulos sequitur anapaesticus ille e *Μυρμιδονοῖδibus*

ἡ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

quo carmine finito ad citharam canit aliam στάσαν μελῶν ἐκ τῶν καθαρῶδικῶν νόμων εἰργασμένην, i. e. 'chori canticum citharodicis modis aptatum' quod itidem constat e versibus dactylicis, quod eodem modo quo in superiore carmine alternat cum ridiculo illo τὸ φλαττόθρατ τοφλαττόθρατ.' HALBERTSMA *Prosopographia Aristophanea* pp. 4-9. Eis ἀσπίδ' ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος ποτε, μηλοσφαγούσας Lys. 188 (conf. Sept. c. Th. v. 42); Αἰσχύλος Ran. 778, 807, ὁ σόφος Αἰσχύλος R. 1154 (conf. Platon. Phaedr. p. 235 C Ἐνακρέοντος τοῦ σοφοῦ Dem. de f. l. § 278 τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ et ibi R. Shilleto): ἐκέλευσα (Strepsiades loquitur) αὐτὸν (filium) μυρρίνην λαβόντα (tamquam scolon caneret) τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι Nub. 1365; λοιδορησμός Αἰσχύλου κεύριπίδου R. 760; προσδοκῶ τὸν Αἰσχύλον Ach. 10 (h. e. tragoediam aliquam Aeschyli, nam quamquam iam Ol. lxxxii (a. Ch. 456) mortuus erat trigesimo anno ante actam hanc fabulam, tamen posterioribus poetis, ut fabulas summi poetae in certamen deferrent, permissum est popu-

liscito; Quintilian. x 1 66): *ταυτὴ μὲν ἠκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον* Av. 808 (Myrmidon. frag. 123): *κατ' Αἰσχύλον ἐκ τῆς Λυκούργειας* Th. 135; *Αἰσχύλον* Ran. 768: *ἔκυσεν Αἰσχύλον* (de Sophocle) R. 788; *Αἰσχύλον αἰρήσομαι* (de Baccho) R. 1471; *ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον* R. 1473; *τὸν Αἰσχύλον* R. 803—*Αἰσχύλε* R. 832, 843, 1125, 1171, 1268, 1272, 1500; *ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε* R. 851: *μὴ πρὸς ὄργην Αἰσχύλ' ἀλλὰ πρᾶβως ἐλεγχ' ἐλέγχου* R. 857; *Αἰσχύλε λέξον μῆδ' ἀθαδῶς σεμνυόμενος χαλέπαινε* R. 1020

Aeschyli carmina antiqui Athenienses recitabant in conviviis, Nub. 1364; Aeschylus laudatus in convivio fr. 93; novae disciplinae alumnis est plenus strepitus, in-compositus, Nub. 1366; eius asperitas perstringitur fr. 378; *σκότος* mortui dicitur fr. 411; apud eum iurabant septem duces tauri sanguine in clypeum effuso, Lys. 188. In *Ranis* Aeschylus apud inferos tragico solio insidens osculatus est Sophoclem advenientem et partem solii ei concessit: Euripidem idem solium affectantem fert graviter; ob vulgi inde clamores res devenit ad iudicium quod Aeschylus non vult ab Atheniensibus haberi quibuscum ei non convenit; quare Bacchus iudex constituitur 768—811. Prodit ad iudicium, vehementer indignatus Euripidis, qui poesin corripit, procacitatem; neque aecum esse certamen, cum sua poesis apud superos manserit, Euripidea cum ipso mortua ad inferos descenderit, 832—870. Euripides solio prodigiosis figmentis spectatores ait decepisse, 907—938; 961—966, dum ipse populare drama fecerit, in quo omnes loquerentur; quod morte dignum iudicat Aeschylus, 947 sqq. Inde exponit quod sit officium boni poetae, et hoc se optimi exempli fabulis executum fortitudinem et animi magnitudinem spectatoribus iniecissee per grandia verba quibus indui debeant grandes sensus; Euripidem vero omnia corrupisse, 1006—1008. Prologum Orestae ab Euripidis calumniis vindicat, 1122—1176, et aemuli prologorum initia inter se simillima eadem clausula cuique adiecta perdit, 1177—1247. Eius cantica ab Euripide riden-

tur, frustra disiecta ex multis in unum miscente, 1248—1297. Inde Aeschylus Euripidea cantica, ex vilibus cantilenis undecumque collecta et monodias eius imitatione pulcherrima exprimit, 1298—1363. Ad stateram adductis poetis Aeschylei versus infinito ponderosiores Euripideis existunt, adeo ut Aeschylus dicat duos ipsius versus plus ponderis habere Euripidea tota domo cum Cephisophonte, 1378—1410. Bacchus Aeschylum vicisse iudicat, 1411—1473. Ei et civitati de reditu gratulatur Chorus, 1482 sqq.; Aeschylus solium Sophocli custodiendum dat, deinde ab initiatis cum cantibus et taedis sacris ad superos ducitur, 1515—1533

Αἰσχύλον nominatim perstringuntur vel *παρωδούνται* hae fabulae

Ἀγαμέμνων (v. 104) Ran. 1276; (v. 109)

Ran. 1285; (v. 111) Ran. 1289; (v. 544?) Av. 1239

Γλαυκὸς Ποσειδῶν, (fr. 29) Ran. 1403, (fr. 31) 1528

Ἡδωνοί, (fr. 50) Av. 276

Ἔπτ' ἐπὶ Θήβας (v. 121) Vesp. 1531, (v. 42) Lys. 188

Θρήσσαι, (fr. 27) R. 1294

Ἱερεῖαι (?), R. 1274

Λυκούργεια, ἡ τετραλογία, (fr. 55) Th. 135

Μυρμιδῶνες, Av. 808 (fr. 135), 1420, (fr. 136) Ran. 992, (fr. 127) 1264, Eccl. 392, Pac. 1177 (fr. 130)

Νιόβη, (fr. 148) Av. 1247, (fr. 147) Ran. 1392

Προμηθεὺς Δεσμώτης, (v. 998), Pac. 320, v. 59, Eq. 759

Σφίγξ, (fr. 220) Ran. 1287, 1291

Τήλεφος (?), Ran. 1269, 1270

Φιλοκτήτης, (fr. 233) Ran. 1383

Ψυχαγωγοί, (fr. 256) Ran. 1264

Αἴσωπος: οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῶν (iudicibus) οἱ δ' Αἴσωπου τι γέλοιον v. 566 ubi actorem quandam tragoediae tangi, non poetam, inepte iudicat Richter; *ἀμαθῆς ἐφυς οὐδ' Αἴσωπον* (i. e. τοὺς Αἴσωπου λόγους) *πεπάτηκας* (assidue legisti ut Plut. Phaedr. 273 A) Av. 471; *ἐν Αἴσωπου λόγους ἐστὶν λεγόμενον δὴ τὴν ἀλώπεχ' ὡς φλαύρωσ* (cum damno suo) *ἐκωώνησεν ἀετῶ*

ποτε Av. 651 (ad quae schol. *ἔτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον καιτοὶ πρᾶσθιτέρῳ ὄντι*: Conf. Hermog. Progygmn. φαίνονται τοῦτω (τῷ μύθῳ) χρῆσάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπόν, Ἄρχιλόχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος. ὀνομάζονται δὲ ἀπὸ τῶν εὐρόντων οἱ μὲν Κύπριοι, οἱ δὲ Λιβυκοί, οἱ δὲ Συβαριτικοί (Vesp. 1427, 1435), πάντες δὲ κοινῶς Αἰσώπειοι λέγονται, διότι τοῖς μύθοις Αἰσώπῳ ἐχρήσατο πρὸς τὰς συνοουσίας: et Theon. Progygmn. 3: καλοῦνται δὲ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυστικοί (Aesch. fr. 123) ἢ Συβαριτικοί τε καὶ Φρύγιοι καὶ Κιλικῖοι καὶ Καρικοί, Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι: ἐὰν δὲ μηδεμίᾳ ὑπάρχη προσθήκη σημαίνουσα τὸ γένος, κοινοτέρως τὸν τοιοῦτον Αἰσώπειον καλοῦμεν)—Αἰσώπον μῆσση τις ὑλάκει κῶων Vesp. 1402: Αἰσώπον οἱ Δελφοὶ ποτε φιάλην ἐπιηιώντο κλέψαι τοῦ θεοῦ, ὃ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς ὡς ὁ κἀνθάρος ποτε Vesp. 1447 (de quo narrationem pluribus exponit scholiastes ad h. v. et ad Pac. 129: φάσιν αὐτὸν ἐλθόντα ποτὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀποσκῶψαι αὐτοῦς, ἔτι μὴ ἔχοιεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοντο, ἀλλὰ περμινοῖεν ἀπὸ τῶν θεοῦ θυμάτων διαζῆν. οἱ δὲ Δελφοὶ χαλεπήναντες φιάλην ἱερὰν τοῖς Αἰσώπῳ σκεύεσιν ὑπέβαλον. ὃ μὲν δὴ οὐκ εἰδὼς τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ὤρμησεν ὁδόν. οἱ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ φωράσαντες, ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγοροῦν. ὃ δ' ἐπὶ πέτραν οὐ πόρρω τοῦ ἱεροῦ ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοῖς ἱεροσούλοις ῥιπτεῖσθαι, τὸν περὶ τοῦ καθάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο); ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη (κἀνθαρος) μῦθος πετεινῶν ἐς θεοῦς ἀφιγμένος Pac. 129 (ubi schol. ὁ λόγος τοιοῦτός ἐστιν. ἀρπάξοντος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοττοῦς τοῖς τοῦ καθάρου καὶ ὁ κἀνθαρος τὰ ψᾶ τοῦ ἀετοῦ ἐκκλέψας ἐξεκύλισεν ἕως τοσοῦτου, ἕως ἤλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγοροῦντος δὲ τοῦ ἀετοῦ προσέταξεν ὁ Ζεὺς τῷ ἀετῷ ἐν τῷ αὐτοῦ κλῆπῳ νεοττεῖεν: ἐπειδὴ δὲ τὰ ψᾶ εἶχεν ὁ Ζεὺς, περίπτωτο τὸν Δία ὁ κἀνθαρος. ὃ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνέστη ὡς σοφίσσων ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτὸν καὶ κατέαξε τὰ ψᾶ); λόγον ἔλεξας ἀστεῖόν τινα αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ συβαρικόν, Vesp. 1259.

Αἴτνα: σὺ δὲ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας Av. 926 (initium Pindari *Hyporchematis*

de Hierone. Aetna autem condita Ol. lxxvi i auctore Diodor. II 49, Strabon. VI 268, sublata Cataniae civitate et denominatione, quae reductis post Hieronis fata pristinis incolis repetita est Ol. lxxix 4). Αἴτναῖον μέγιστον κἀνθαρον Pac. 73 (ubi Schol., qui explicat per ὑπερμεγέθη, Platonem laudat ἐν Ἑσροταῖς

ὡς μέγα μέντοι πᾶν τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναι φασὶ τεκμαίρου

ὅθεν τρέφεσθαι

τὰς καθαρῖδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγος οὐδὲν ἐλάττους).

'Ακαδήμεια: εἰς Ἄκαδήμειαν κατιῶν ὑπὸ ταῖς μορλαῖς ἀποθρέξει N. 1005 (ubi Schol. περὶ δὲ τὸν τόπον ἦσαν αἱ ὄντως ἱερὰ ἐλαῖαι τῆς θεοῦ αἱ καλοῦνται μορλαί: ἦν δὲ γυμνάσιον)

'Ακέστωρ: ignobilis poeta tragicus, cui peregrinam originem acerbissime exprobrare comici, eumque Sacan appellavere a Sacis Scytharum colonis qui interiorem Asiam colebant (Herod. VII, 64 οἱ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας). Atticam civitatem sibi vindicavit, quo nomine perstringitur in Av. v. 31, οὐκ ὦν ἀσπὸς ἐσβιάζεται et ob peregrinam originem Vesp. 1221 ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἄκέστορος, ubi enarrator Metagenis locum affert Φιλοθύτῃ (Mein. Com. Gr. II 758)

ὦ πολῖται δεῖνὰ πάσχω. B. τίς πολίτης δ' ἐστὶ νῦν

πλὴν ἀρ' εἰ Σάκας ὁ Μυσός, καὶ τὸ Κάλλου νοθόν;

et obscurum genus Eupolis quoque in *Adulatoribus*, ubi eius abiectos humilesque mores describit, indicat cum illum στιγματίαν appellat, vide Athenaeum VI p. 237 A (fr. I v. 14):

οἶδα δ' Ἄκέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα:

σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε

ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοῖον παρέδωκεν Οἰεῖ:

'novi haec Acestorē passum notis perustum; nam quia iocum dixit impudicum, propterea servus eum foras eductum Oeneo (carceris publici custodi) tradidit ante vincitum.'

Ἀλέξανδρος: κρείττω δῶρα τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν Av. 1104

Ἀλιμοῦς: δῆμος φυλῆς Λεοντίδος secundum Demosth. 57, 10 πέντε καὶ τριάκοντα στάδια ab urbe. **Ἀλιμουναῖος** Alimuntem versus Av. 496

Ἀλκαῖος: legebatur vulgo Thesm. v. 162 ex Aristophanis Byzantii coniectura: vide adn. cr. ad l. Alcaei verba παρωδεῖται Av. 1410 (sunt autem e fr. 53 ed. A. Matthiae:

βριθες τίνας οἶδ' ὠκεῖνω γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλοες ποικιλόδοιροι ταυνοῖπτεροι); et in Vespis 1234 (Alcaei versus ita citant Gaisf. ad Hephaestion. p. 275 et Hermann. elem. doct. metr. p. 363, metro aeolico;

ἄνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος, ἀντρέψει ἐτι τὰν πόλιν· ἂ δ' ἔχεται ῥοπᾶς).

Ἀλκιβιάδης, ὁ Κλεινίου: Balbutiem eius carpit Vesp. 44 (conf. Plutarch. Alcib. 1 τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιδωτότητα παρασχέιν χάριν ἐπιτελοῦσαν· μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος καὶ Ἀρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων 'βαδίζει' φησὶ 'διακεχλιδῶς, θοιμάτιον ἔλκων' χῶπως μάλιστα τῷ πατρὶ δόξει' ἐμφορῆς, κλασανχευέεται τε καὶ τραυλίζεται.

Vide Meineke fr. com. II p. 728). In *Ranis* v. 1422 Dionysus Euripidem et Aeschylum interrogat περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχεται γνῶμην ἐκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ· ποθεῖ μὲν, ἔχθαιρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν ('quae ad alteram Alcibiadis fugam referenda sunt. Alcibiades enim Athenas rediit Ol. xciii 1 archonte Euclestome die xxv^{mo} Thargelionis. Tertio post mense sive initio Olymp. xciii 2 Antigene archonte Athenis in Andrum solvit et paucissimis mensibus post abdicare se praetura coactus est suffectis in eius locum x praetoribus, ipse autem iterum, sponte tamen, exul abiit in Chersonesum. FRITZSCHIVS ad l.)

Ἀλκμήνη: τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οἶκ ἀπόητον ὡς δοῦλος ἢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἐσει Ran. 531; haec Dionysus Xanthiae, quae Dionysio reddit Xanthias v. 583 καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ υἱὸς γενοίμην δοῦλος ἄμα καὶ θνητὸς ὢν;

Ἀλφειὸς: Strabo VIII 353: ἐστι δὲ ἐν τῇ Πισάτιδι τὸ ἱερὸν (Olympia), πρόσκειται δ' ἄλσος ἀγριελαιῶν, ἐν ᾧ τὸ στάδιον παραρρεῖ δ' ὁ Ἀλφειὸς, ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων ἐς τὴν Τριφυλιακὴν θάλατταν. Ἀλφειὸν πρὶν ἔρχεαι Av. 1121, h. e. anhelus quasi apud Alpheum cursu certaret, Symmacho auctore, ὡσεὶ ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος; aut, si Didymo fides, παρὰ τὸ Πυδᾶρου (Nem. I. 1) ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειὸν

Ἀμαζόνες: τοὺς Ἀμαζόντας ἢ Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἱππων μαχομένας Lys. 678, ubi Schol. ποικιλῆ στοὰ Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη διὰ τὴν ἐνοῦσαν γραφήν. ἔσθα πεποιήκεν ὁ Μίκων τὴν Ἀμαζόντων μάχην. Cf. Taylor. *Lecl. Lysiac.* p. 686

Ἀμειψίας: aequalis Aristophanis, quocum nihil ei similitatis intercessisse intellegitur e Ran. v. 12, ubi baiulorum similitumque hominum dicitur et insulsis sermonibus risum spectatorum captasse dicitur. Contra perhonorifice Athenienses de comica eius virtute iudicasse vel eo intellegitur quod Κόννος eius et Κωμαστὰς prae Aristophanicis fabulis praemio ornaverunt. Illius quam dixi similitatis indicium superest etiam apud Anonymum in vita Aristophanis p. xxxv τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθιεῖ δρᾶματα (Aristophanes), διὸ καὶ ἐσκώπτων αὐτὸν Ἀριστῶνυμὸς τε καὶ Ἀμειψίας τετράδι αὐτὸν λέγοντες γεγεῖναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις ποιοῦντα. Fabularum eius tituli supersunt septem: Ἀποκοτταβίζοντες (Athenae. x p. 426 F, xv p. 666 A); Κατεσθίων (?) Athen. VII p. 316 B; Κόννος, quae archonte Isarcho h. e. Olymp. lxxxix 1 Dionysiis urbanis una cum *Nubibus* et Cratini *Pyttine* secundo praemio ornata esse dicitur—Κωμασταί, quam una cum Aristophanis *Avibus* et Phrynichi *Monotrope* in certamen commissam primum meruisse praemium docet Scholiasta in argumento *Avium*; Μοιχοί et Σαπφά et Σφροδῶνη

Ἄμμων: κοῦκ ἐς Δελφοῦς οἶδ' ὡς Ἄμμων ἐλθόντες ἐκεῖ θύσομεν Av. 619; ἔσμεν δ' ἡμῶν Ἄμμων, Δελφοί, Av. 716

Ἀμύκλαι: κλέωα (κλείουσα) τὸν Ἀμύκλαις σιὸν (θεῖον) h. e. Ἀπόλλω, Lys. 1299

'Αμυνίας: creditor Strepsidae N. 31 τρεῖς μναὶ διφρόσκου καὶ τροχοῦν 'Αμυνία: v. 1239 ingreditur persona cum eiulatione tragica

'Αμυνίας ὁ Προνόπου: a comicis notatus ut mollis, gloriosus sycophanta (Cratin. Σεριφλοῖς fr. 8). Nub. v. 681 sqq. carpitur tamquam deiῶς καὶ μαλακός, ἢ 'Αμυνία potius mulieris nomine appellandus; in Vesp. 74 tamquam aleator (φιλόκυβος), (quod ignominiosum habebatur a Graecis et hominum effeminatorum atque perditorum; cf. Aeschin. c. Timarch. p. 67, p. 90 ed. Rsk); ibid. v. 466 ut osor populi superbus, nam Bdelycleonem, qui patre retinendo μισόδημος factus est, vocat Chorus κομηταμυνίαν ficto nomine ut omnia Amyniae vitia in eum conferat: ibid. v. 1267 ὁ Σάλλου dicitur quia πτωχαλαζῶν erat (vide s. n. Αἰσχίνης), ἐκ τῶν Κρωβύλου, ex Crobyli posteris, quod comam diligentius curabat (cf. v. 466) est enim κρωβύλος 'nodus comae.' Pergit paupertatem eius exagitare, qui olim cum Leogora laute epularetur nunc pomis vescatur (v. 1268 sq.): tum legationem eius in Thessaliam carpit, ubi seditionem Penestarium concitare voluerat (ut postea fecit Critias ap. Xenoph. Hellen. ii, 3, 36). Eodem spectant Eupolidis versus Πόλλεσιν fr. xi quos laudat Scholiasta ad h. l.;

χάμυνίας ἐκεῖνος ἀμελεὶ κλαύσεται
ὅτι γὰρ ἀγροῖκος ἴσταται πρὸς τῷ μύρῳ,
ὅτων δ' ἔνεκεν ἐπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται.

h. e. 'Amynias ille profecto plorabit, nam intellet quod rusticus unguento adstat (i. e. re praeclara uti nescit) et quorum causa navigavit in iis ignavum se (intellet).' Vide Fritzschi ad Ran. p. 448: Bergk. *comm.* p. 207: Mein. *fr. Com.* II p. 138, I p. 364. Paupertatem hominis ridet incertus poeta apud Hephaestion. p. 36 7 οὐδ' 'Αμυνίαν ὄρατε πτώχων ὄντ' ἐφ' ἡμῶν.

'Αμύνων: Eccl. 365 ubi Schol. ῥήτωρ ἡταιρικός

'Αμφίθεος, persona ab Aristophane ficta Ach. v. 47 ubi ludit nomine poeta, cum enim nomen suum proficitur, praeco intellegit 'semideus'

'Αμφίων: δόμους 'Αμφίονος καταθαλώ-

σω πυρφοροῖσιν ἀετοῖς Av. 1247 ex Aeschyli Niobe

'Ανακρέων: 'Ίβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τῆιος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχόμεσαν (i. e. ἐγλύκαναν) ἐμτροφίδουρον τε κάχλιδων ἰωνικῶς h. e. 'muliercularum more mitras gestabant et Ionum instar molliter se gerebant,' Thesm. 161

'Ανδροκλῆς: Androcles Pitthensis a comicis perstringitur ut servus mendicus (Cratin. Σεριφλοῖς fr. 2), ἡταιρικός Hor. fr. 5, crumeniseca (Euphantides fr. 3, Mein. *fr. com.* I p. 36); Vesp. 1187 ξυνθεωρεῖς 'Ανδροκλεῖ καὶ Κλεισθέσει, ubi salse Atheniensis perstringit Comicus quod θεωρίαν, cum fuerit honestorum et prope nobilium hominum munus, in homines abiectissimos, quales erant Androcles et Clisthenes, conferret

'Ανδρομέδα: filia Cephei qui eam ceto exposuit, Thesm. 1056 sq.; σημειὼν ὑπεδήλωσε Περοεὶς ἐκδραμῶν ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' 'Ανδρομέδα, Th. 1012 h. e. 'signum occulte mihi dedit Euripides ut qui tamquam Perseus procurrit, oportere me (Mnesilochum) fieri Andromedam: 'αὕτη ἐστὶν 'Ανδρομέδα καὶς Κηφέως Th. 1113 (Euripides Scytham alloquitur). Eius partes ex *Andromeda* Euripidis expressas agit Mnesilochus in eadem fabula, 1012—1112; ἀναγινώσκοντί μοι τὴν 'Ανδρομέδα Ran. 53, vide Argumentum *Ranarum* p. 513 not. 5

'Αντίθεος Γαργητιόθεν Th. 898

'Αντιλέων: Eq. 1044 Paphlagoni qui dixerat 'ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμι σοι' respondet Demus 'καὶ πῶς μ' ἐλελήθης 'Αντιλέων γεγεννημένος'; ubi notatur a Scholiaste ut πονηρὸς καὶ πολυπράγμων

'Αντιλοχος: 'Αντιλοχ' ἀποίμωξόν με τοῦ τεθηγκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον Eccl. 592 (parodia ex Aeschyli *Μυρμιδονίδης*)

'Αντίμαχος: 'Αντίμαχον τὸν Ψακίδος Ach. 1150 (ita appellatus quia loquens circumstantes saliva aspergere solebat, ἐπεὶ δὴ προσέρρανε τοὺς σνομολοῦντας διαλεγόμενος, SCHOL.); malus poeta lyricus (μέλεος τῶν μελέων ποιητής); sordidus choregus ib., quem magna cum acerbitate diris devovet chorus poetae nomine, quod eo munere fungens (Ol. lxxxviii 1) ipsum ad epulas sollemnes

non invitaverit; optatque in stropha et antistropha ut spes hominis fallatur, qui olim Aristophanem ea spe ut invitaretur deiecisset. Alius Antimachus Nub. 1022 notatur ob θηλόγητα καὶ εὐμορφίαν. Idem legem tulisse videtur μὴ δεῖν κωμχεῖν ἐξ ὀνόματος, de qua egit Bergk comm. p. 142

Ἀντιφῶν: Rhamnusius, Sophili filius, orator Athenis clarus (ὁ Νέστωρ καὶ λογομάγειρος Plutarch. Vit. x orat. p. 341); alioqui pauper et famelicus: πεινῆ ἤπερ Ἀντιφῶν Vesp. 1270: inter convivas nominatur Vesp. 1301. Φιλάργυρος a Platone dictus ap. Plutarch. l. c. p. 833 C (Mein. Com. I p. 180, II p. 651)

Ἀπαιόλη: ἡ παμβασιλῆι Ἀπαιόλη Nub. 1151 ubi Schol. πέπλακεν ὄνομα δαιμόνος, σωματοποιήσας αὐτήν. Confert Berglerus Eq. 634 sqq.

Ἀπατούρια: Apaturiorum festos dies tres δόρπεια, ἀνάρρυσιν, κουρεῶτων agebant Athenienses mense Pyanepsione, ut liberos superiore anno natos in phratrias reciperent. Primo die conveniebant cives ad epulas et fortasse insicis vescebantur, altero sacrificabant Iovi φρατρίῳ et Minervae: tertio pueros puellasque recipiebant. Filii autem a patribus ad phratros ducebantur cum ove victima, qui victimae partes accipiebant, Schol. ad Ran. 798. Multa afficiebantur a phratoribus ovem nimis levem offerentes, fr. 163: τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποιῖς διδοῦσαι Th. 558. Apaturiorum tertio die agebantur cursus equestres auctore Schol. ad Pac. v. 901. Nomen dictum est ab α et πατήρισι πάτρα=ὄμοπατούρια. Ἡρα φαγεῖν ἀλλάντας ἐξ Ἀπατουρίων Ach. 146 lépide=de Sadoco, Sitalcis Thracum regis filio, qui quasi Atheniensis modo natus sit

Ἀπόλλων: χρυσοῦρα, Δῆλον δε ἔχεις λέραν Th. 316; τὸν Εὐλύραν (sine subst.) μέλπονσα Th. 969; ὁ φορμυκτὰς Ἀπόλλων Ran. 232; δαφνοπῶλης fr. inc. 154; accipitrem gerit in capite, famulus Iovis Av. 516; ὦ χρυσόθρονε ib. 950 (nisi ibi Μούσα intellegendum); ὦ φίλ' Ἀπόλλων σὰς ἀπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δια Eq. 1273; ὦ Ἐκδεργ' ὅπαζε νίκην Th. 972; ἐπι δὲ (κἀλεσον) διδυμον (geminum Dianae) ἀγέχορον

ἴλιον Lys. 1281: τὸν Ἀμύκλαισι σῶν Lys. 1299; ἀμφὶ μοι αὐτε, Φοῖβ' ἀναξ, Δῆλιε, Κυθῶνιαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν Nub. 595—598; Ἀπόλλων δε που Δῆλον ἢ Πυθῶν ἔχεις R. 659 (Ananii versus sic continuatus ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον, ἴκου καθ' ἱερὸν ἢ Σκύθας ἀφίξειαι); ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων Λύκιε (α λύκη=λυx) Eq. 1240 (ex Euripidis Τελερῷ); μαντιεῖος Ἀπόλλων Av. 722; τί Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Plut. 39 (ubi Schol. διτι στεφάνην ἔσπεπτο ὁ τρῆπου, ἐφ' οὗ καθῆστο ἢ Πυθῶ); similiter πυθικὴν σείσας δάφνην v. 213; παρὰ Διὸς λαμβάνει τοὺς χρησμοὺς Heroes fr. XIX; τῷ Λοίξῃ (h. e. τῷ Ἀπόλλωνι λοξά (obscura) μαντενομένῳ) δε θεσπιωδεῖ Τρίποδος ἐκ χρυσήλατου Plut. 8: eius oraculum Laio datum de Oedipo, ὃν πρὶν φῶναι μὲν ἀπόλλων ἔφη ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα Ran. 1184; φράξεν Ἐρεχθεῖδι λογίην ὀδόν, ἦν σοι Ἀπόλλων λαχεν ἐξ ἀδύτου διὰ τριπόδων ἑριτίμων Eq. 1015: ἐσμέν δ' ἑμίν... Φοῖβος Ἀπόλλων Av. 716: χρησμός δε παρὰ τ' ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην Av. 982 (conf. Soph. Trach. 1165): τοῖαδε κύκνοι λαχον Ἀπόλλων Av. 772 (ut eius θεράποντες; conf. Platon. Phaed. 85 A): ὦ δέσποτ' ἀναξ, γείτον ἀγνυεῖ, τοῦμοῦ προθύρου προύλαιε Vesp. 875 (columnae acuminatae, ut obelisci, forma ante ianuum positus; conf. Thesm. 489); λατρός καὶ μάντις Plut. 11: εἶθ' ἀπόλλων λατρός γ' ὦν (si re vera est medicus), ἴδσθω μισθοφορεῖ δὲ Av. 584; Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος Vesp. 161, τοῦ χαρμήματος Av. 61; Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ Plut. 359, 854: ἀναξ Ἀπόλλων Pac. 238; ἀναξ Ἀπόλλων τοῦ νέφους Av. 295; ἀναξ Ἀπόλλων καὶ θεοὶ Plut. 438. Per eum iurant viri, νῆ τὸν Ἀπόλλων Eq. 941, Nub. 372, Av. 470, 479, Lys. 465, Ran. 51, Eccl. 160, 659, 680; μὰ τὴν Ἀπόλλων Ach. 59, 101, Eq. 14, 875, 1041, Nub. 732, Pac. 16, 615, Av. 263, 439, Lys. 938, 942, Th. 269, 748, Ran. 508, Plut. 987: per eundem mulier insolite Lys. 917, Ran. 508, Eccl. 631

Ἀρά: Ἀρᾶς ἱερὸν (Athenis), Horae fr. 8

Ἀργεῖος: Argivi paci adversantur et auxilium nihil praestant ad liberandam deam, sed dudum derident Athenienses et Lacedae-

monios bello pressos, quia ab utrisque merentur stipendia Pac. 475—477: πρόφασι μὲν Ἀργεῖους φίλους ἡμῖν ποιεῖ (Κλέων) Eq. 466 (ubi Schol. ἐπὶ βλαβῇ τῆς πόλεως τὴν Ἀργείων φιλίαν προξενῶν οὐ λανθάνει με σκείσασθαι πρὸς τοὺς Ἀργεῖους κείλων τὴν πόλιν, παρησιασ εἰς τὸ συγγενέσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτῷ περιποιούμενος): Ἀργεῖοι φῶρες Anagyr. fr. XXI, Suid. ἐπὶ τῶν προδήλων ποιητῶν, οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμωδοῦνται

'Αργεῖος ἀμαθὴς ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφὸς Eccl. 201 h. e. ironice, 'Argivus prudens vobis est stultus, Hieronymus stultus prudens

'Αργος: Περσεὶς πρὸς Ἀργος ναυστολῶν (ex Eur. *Andromeda*) Th. 1101; Ἀλυκτος Ἀργος κατασχῶν (ex Eur. *Archelaos*) Ran. 1208; ὦ πόλις Ἀργους κλύεθ' οἶα λέγει (exclamatio ex Eurip. *Telephos*) Eq. 814, Plut. 601—οὐκ οὖν ἐν Ἀργεῖ μ' οἶα πράττει (Κλέων) λανθάνει Eq. 465

['Αργος]: τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημέρους Eccl. 80 h. e. τοῦ τὴν Ἴω φυλάττωτος

'Αργώ, navis: εἰθ' ὄφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπράσσει σκάφος (Euripidis *Medeae* exordium) Ran. 1382

'Αρης: Ἀρεως νεοττός, Martis pullus, de forti et bellicoso Av. 835; δράμα Ἀρεως μεστών... τοὺς Ἐπτ' ἐπὶ Θήβας Ran. 1021; Ἀρει δὲ μή;... μὴδ' Ἐνναλίφ γε Pac. 457; βλέπων Ἀρη Plut. 328 de audacia

'Αρίγνωτος: κιθαριδός, υἱὸς Ἀδομένους, Ἀριφράδου ἀδελφός, inter quem et Aristophanem amicitia intercedebat, quod ipse proficitur Eq. 1277, neque minus in Vespis v. 1275 sqq. laudat eum tamquam ἄτασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραιδοῦτατον, ὃ χάρις ἐφέσπετο

'Αριστοαρχὸς: defensor et propugnator oligarchiae acerrimus et ob id ipsum populo satis invisus, vid. Thucyd. VIII 90 et 92. Ducem fuisse atque praeter ceteros Eetioneam muniendam curavisse dilucide Theramenes ap. Xenoph. *Hellen.* II, 3, 46 dicit: cum autem in Piraeo inter ὄπλιτας qui Eetioneam communiebant seditio esset orta, Theramenesque minis quadringentorum commotus facile se tumultum sedatu-

rum promississet, Aristarchus illum secutus est, vid. Thucyd. VIII 92, sed quamvis graviter seditiosos milites increparet, nihil tamen effecit: milites enim consentiente Theramene moenia diruerunt, Thucyd. ibid. Iam quadringenti cum dominatu deicerentur, Aristarchus cum militibus, quibus praefuit, Oenoen in castellum satis munitum se coniecit idque Boeotia mala fraude prodidit, vide Thucyd. VIII 98, Ἀριστοαρχος δὲ... λαβῶν κατὰ τάχος τοξέτας τινας τοὺς βαρβαρωτάτους ἔχῳρει πρὸς τὴν Οἰώνην.

Quos Thucydides dicit sagittarios maxime barbaros, Iberes fuerunt ab Atheniensibus asciti et mercede conducti, id quod cognoscimus ex Aristophanis *Τριφάλι* fr. 10 *μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι* et τοὺς Ἴβηρας, οὗτοι χορηγεῖ, μὴ βοηθῆσαι δρομῶν, (docta autem est haec fabula Ol. xcii 2 expulsis quadringentis, vide fr. IX). Sed, etsi pessime de patria meritis erat maximeque popularem statum subvertere studuerat, postea tamen impetravit ut in patriam restitueretur, vide Xen. *Hellen.* I, 7, 29, *Memor.* II, 7 ubi cum Socrate disserens inducitur triginta viro- rum imperio constituto. BERGK *Compt.* p. 342 sqq.; Fritzscheus Ran. p. 232

'Αριστοειδης: οὗτος περ' Ἀριστοειδῆ πρότερον καὶ Μιλτιάδῃ ξυπέσσει Eq. 1325 de Demo

'Αριστογείτων, tyrannicida: ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς δειλοῖς ἐξῆς Ἀριστογείτωνι Lys. 633 h. e. prope Aristogitonis statuum

['Αριστοκράτης]: vide s. n. Σκέλλιος Ἀριστόδημος, homo foedae libidinis, Daetal. fr. 35

'Αριστομάχη: πρὸς Ἀριστομάχην, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι, καὶ Στρατωνίκην οὐδεὶς ἐγγχειρεῖ πολεμίζου Thesm. 806; mulierum nomina notissima ponuntur notionum loco his verbis subiectarum

['Αριστοφάνης]: utitur ore rotundo Euripidis sed sensus minus forenses product, *Σκηπὰς καταλ.* fr. IV. Erat matura calvitie Eq. 550, ob quam fortasse irrisus a comicis aequalibus et praesertim Eupolide in *Βαφέτις*, Nub. 540 (conf. Pac. 768; Meinek. Fr. Com. II p. 453). A Cleone accusatus (*εἰσαγγελέα*) ob *Babylonios* co-

moediam falsis criminibus apud senatum, civitati et senatui praesentibus sociis insultasse, cum ne Atheniensis quidem esset sed peregrinus, aegerrime evadit, Ach. 377—382: adde 502 seq. In parabasi *Acharnensium* exponit, se modeste Atheniensibus consilia optima dedisse ne a peregrinis se regi neve ab assentatoribus se decipi patiantur; hinc iam Persarum regem ex legatis Lacedaemoniorum sciscitatum utris faveat Aristophanes, et eos esse victuros dixisse qui huius poetae consilia utantur: Lacedaemonios autem Aeginam affectare nulla alia de causa quam ut poetam hunc in *Aegina praedia possidentem* Atheniensibus auferant. Se iusta semper suasurum in comoediis, quidquid machinetur Cleon, v. 626—v. 664. *Equites primam fabulam suo nomine scenae dedit*, Eq. 513, Nub. 530, in qua milto vel faece faciem oblitus Cleonis partes ipsum egisse tradit scholiasta Eq. 230 sq.; nam artifex nemo Cleonis personam fingere audebat, unde illud fictum. In parabasi *Equitum* explicat qua causa non prius comoedias in scena docuerit 507—550. In parabasi *Nubium* queritur de victa apud spectatores adeo elegantes fabula *Nubium priorum*; probatam ab ipsis fuisse primam comoediam *Daetalenses*, quam ut virgo, cui parere noadum liceret, exposuerit sub alienis *Callistrati* et *Philonidis* nominibus. Nunc igitur quaerere eundem spectatorum animum in comoedia praesertim cum summo labore composita, modestissima et sibimet ipsi versibusque fidente, repudiante vulgaria comicis lenocinia. Se non eadem saepius introducere sed novas semper formas easque lepidas comminisci: Cleonem potentissimum percussisse semel, non insultasse iacenti, ut alios comicos Hyperbolum usque ad taedium persequentes, in quibus Eupolin *Equites* suo usui accommodantem. Rectius igitur se probatum iri, 518—562. Nubes, solem et lunam dicit mala omina ostendisse cum Atheniensibus Cleonem ducem eligerent, et consilium dat ut voracem furem capistrent et nervo constringant (575—594). Deinde lunam inducit querentem de perturbatione festorum dierum, qui iam non amplius responderent deorum consuetudini, quare

hos iratos Hyperbolo legato sacro coronam ademisse, ut discatur vitae dies agendos esse secundum lunae cursum, 607—626. Qualis sit comoedia *Vespaee* significat v. 54—66. In parabasi *Vesparum* iniuriarum in se commissarum accusat spectatores; nam cum non solum alios poetas comicos clam adjuverit sed aperte etiam Herculeam ira potentissimum monstrum Cleonem sit adortus, post victoriam modeste se gesserit, spectatores optimam comoediam *Nubes* anno superiore neglegenter audivisse nec praemio ornasse, in qua aliam pestem a civitate averruncaverit. Sed ipsis probro esse eiusmodo incuriam, se apud sapientes nihilo deteriorem poetam habitum iri; quare monere ut in posterum scite inventa poetarum velut poma cum vestibis in arcis condant, ita dexteritate olituri, 1015—1059. Deinde narrat esse qui dixerint se in gratiam redisse cum Cleone, cum ab eo accusatus urgeretur, foris expectantibus multis si diceretur emitteret poeta pressus; se igitur ei velut poenitentem aliquantulum illuisse, deinde irrisum delusisse, 1284—1291. In parabasi *Pacis* exponit se, si quis alius poeta comicus, dignum esse laude magna, primum quod humilia et inficeta argumenta aemulorum primus antiquaverit et ab ignobilibus magis ad altiora verterit artem; deinde quod non privatos homunculos mordeat sed potentissimum monstrum *Cleonem* audacter sit aggressus, pro urbe et insulis usque pugnans. Harum rerum gratiam sibi habendam esse a spectatoribus, eoque magis quod palaestras non obeat adolescentes temptans sed modestus sit; proinde viros, pueros, tandem calvos favere oportere poetae calvo, 734—774. Aristophanem pudebat uxoris et duorum insipientium filiorum, fr. 270

'Αρίστουλλος, homo foedae libidinis Eccl. 647, Plut. 314, quibus in versibus Platonis amores maligne exagitari tamquam inhonestos et spurios sunt qui consent ut *Meinekius Hist. Com.* p. 287 sq. Platonem enim proprio nomine Aristoclem appellatum fuisse constat testimonio Alexandri apud Diogenem Laert. III 4. Aristyllum autem veteres in locis Aristophaneis de

Aristocle interpretatos esse docet Eustathius p. 939 45. Conf. Etym. M. p. 142: ὡς παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἡρυλλος καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος—οὕτως καὶ παρὰ Ἀριστοκλῆς Ἀριστυλλος; adde Δράκυλλος Ach. 612. Ceterum Meinekii *l. c.* opinatur magnum huic coniecturæ firmamentum in eo paratum esse, quod Platonica de communione bonorum doctrina in *Ecclesiasticis* traducatur, quod tamen negat Stallbaumius Prolegom. ad Platon. *Remp.* p. LXIX. Vide Argum. *Ecclesiasticus* p. 591 not. 4. Adde Telmess. fr. XIII

Ἀριφράδης, Ἀριγγύνου ἀδελφός: Automenis filius, libidinum execrabilium homo, quae describuntur Eq. 1280—1289: Vesp. 1280—1283: Pac. 883—885. In Eccles. 129 est inter mulieres

Ἀρκαδία: ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιάσασθαι Eq. 798: οὐχ ἕνα γ' ἀρξῆ Ἀρκαδίας προνοούμενος Eq. 801

Ἀρμόδιος: Hipparchi tyranni occisor, Thucyd. V 154: μὴν ἔκγονος εἰ τῶν Ἀρμοδίου τις ἐκείνου, Eq. 786 (conf. Demosth. 19, 280, (τοὺς ἀφ' Ἀρμοδίου) νύμφ διὰ τὰς εὐεργεσίας ἐν ἅπασιν τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ ταῖς θυσίαις σπονδῶν καὶ κρατῆρων κοινωνοὺς πεποιθῆσθαι καὶ ἄδετε καὶ τιμᾶτε ἐξ Ἰσού τοῖς ἥρωσι καὶ τοῖς θεοῖς): στήσασα παρ' Ἀρμόδιῳ (τὰ κληρωτήρια) κληρώσω πάντας Eccl. 682 h. e. prope Harmodii statuum in foro: sic Lys. 633 ἐξῆς Ἀριστογείτονι 'propter Aristogeitonis statuum.'—Carmen conviviale: οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται ξυγκατακλιεῖς, Ach. 980 (h. e. 'mecum numquam potabit': conf. Eq. 1288): ὄρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἀρμοδίου, καλαὶ Ach. 1093 (ubi pro 'fine convivii' poni videtur, saltatrices enim semper apud Graecos sub finem convivii intrasse docet Beckerus *Charicles* p. 101): ἄδω δὲ πρώτος Ἀρμοδίου (sc. μέλος) Vesp. 1225 (conf. s. n. Τελαμών); ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἀρμοδίου μέλος (ἄδω) Pelarg. fr. III

Ἀρταμίτιον producta antepenultima, Laconice pro Ἀρτεμισίον, promontorium Euboeae, ubi praeclare pugnarunt Athenienses in Medos; δκα τοὶ μὲν (οἱ Ἀσναῖοι) ἐπ' Ἀρταμιτίῳ πρόκρουον (προέκρουον) σοελ-

κελοι ποττὰ κάλα (πρὸς τὰ πλοῖα), Lys. 1251

Ἀρταμουσία: vide s. n. Ἀρτεμισία

Ἀρτεμις: πολυώνυμη θεοφύκη, Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρονος Thesm. 320; τὸν εὐλύρου μέλπουσα καὶ τὴν τοξόφορον Ἀρτεμιν ἀσασαν ἀγρῆν, ibid. 971; τὰν ἐν θρεσί δρυογόνουσι κόραν ἀέσατ' Ἀρτεμιν ἀγροτέραν, Th. 115; τῇ ἀγροτέρᾳ παρήρσα εὐχῆν ποιήσασθαι κατὰ χιλιῶν χιμάρων, Eq. 660 (conf. omnino Xenoph. *Anab.* III, 2, 12, *Hellen.* IV, 2, 20); ἀγρότερ' Ἀρτεμι σηροκτῆρε, παρσένε σία, Lys. 660; ὦ κυναγὲ παρσένε ibid. 1272; ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἀρτεμιν ibid. 1280; σεμνὸν γόνον Λατοῦς Ἀρτεμιν ἀπειρολεχῆ, Th. 119; Δικτυνα παῖς Ἀρτεμις καλὰ τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω Ran. 1359 (conf. Vesp. 368); ἀλετρις ἢ δεκεῖς οὖσα τὰρχηγέτι Lys. 644 (ἀρχηγέτις est Diana quae in Braurone colebatur, cui virgines decimo aetatis anno initiabantur, vide Harpocration. p. 87, 10 ed. Dindorf, et conf. s. n. Βραυρώνια): ἦτ' Ἐφέσον μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις ὀκαν, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν Nub. 599 sq.; εὐφραμῆτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας ὀγειν, 'favete linguis; sacerdotes appropinquant ad Dianae templum aperiendum' Ran. 1273 (ex Aeschyli *Sacerdotibus*): Av. 871 sacerdoti preces iubenti fieri Ἀρτέμιδι ἀκαλανθίδι, respondet chorus οὐκέτι κολαινίς ἀλλ ἀκαλανθίς Ἀρτεμις. Per Dianam iurant mulieres Lys. 435, 922; Thesm. 517, 569, 742; Eccl. 90, 136

Ἀρτεμισία: nomen meretriculae Th. 1200, quam Scythia vocat Ἀρταμουσίαν ibid. 1201, 1213, 1217, 1222, 1225

Ἀρτεμισία: Ἀνθράκιδος θυγάτηρ τὸ γένος Ἐφεσσία, ἣτις ξυνεμάχησε Ξέρξῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος Schol. ad Lys. 675; ἐπιχειρήσουσιν (sc. αἱ γυναῖκες) πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία Lys. 675

Ἀρτέμιον: Plutarchus Pericl. c. 37 narrat Periclem bello Samio ab Artemone, machinarum bellicarum artifice optimo, novis machinis adiutum esse: Artemone autem claudum fuisse, cumque semper curru vectus esset, ὁ περιφόρητος vocatum esse. Sed hoc cognomen originem duxit ab Artemone maiore, aequali Aristidis, homine

luxurioso et effeminato, qui plurimum tempus domi debebat et interdum in lectica prae luxu circumferrebat, conf. Athenae. p. 533 F (qui laudat nonnullos Anacreontis versus). Ita factum est ut verba περιφόρητος Ἀρτέμων in proverbium abirent ad significandum hominem mollem et luxuriosum. Praeter expectationem Ach. 850 Aristophanes περιφόρητος mutavit in περιπώνηρος, ut acerbius Cratinum rideret. Conf. Thirlwall. *Hist. Gr.* III p. 9 not. *id. mai.*

Ἀρχέδημος: βούλεσθε κοινῇ σκώψωμεν Ἀρχέδημον, ὃς ἐπιτηθεὶς ὦν οὐκ ἐφύσε φράτορας, νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι Ran. 420 qui cum iam septennis esset nondum habebat curiales, (φράτορας pro ὀδόντας sive γνώμονας dictum praeter expectationem quia metaphoram sumsit ab infantium dentitione); h. e. qui, cum diu Athenis esset, nondum civitate erat donatus. Peregrinitatem ei etiam Eupolis obiecit in *Barbis*. 'Nunc autem' pergit 'in superis vivis (loquitur ex sententia mortuorum, quasi apud inferos demum sint vivi, apud superos autem mortui) populi dux principatum nequitiae obtinet.' Quanta eius: potentia fuerit Ol. xciii 3 antequam dominatus XXX virorum constitueretur etiam Xenophon demonstrat *Hellen.* I vii 2 Ἀρχέδημος ὁ τοῦ δήμου τότε προστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς διωβελίας ἐπιμελόμενος Ἐρασινίδῃ ἐπιβολὴν ἐπιβαλὼν κατηγορεῖ ἐν δικαστηρίῳ, φάσκων ἐξ Ἑλλησπόντου ἔχειν χρήματα βντία τοῦ δήμου· κατηγορεῖ δὲ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας. Pessimus nebulo forsitan ideo dicitur, quod publicam pecuniam intervertisset, quod ei Lysias exprobrat in oratione in Alcibiad. I c. 25 οὗτος γὰρ παῖς ὦν παρ' Ἀρχεδήμῳ τῷ γλάμωνι οὐκ ὀλίγα τῶν ὑμετέρων ὑψηρημένῳ, πολλῶν ὀρώντων ἔπιπε μὲν ὑπὸ τῷ ἀτφί ματιῷ κατακείμενος, ἐκόμαζε δὲ μεθ' ἡμέραν ἀθισθὸς ἐταίραν ἔχων. Excelluisse videtur eloquentia et ab initio reis defendendis operam dedisse, siquidem idem est, quem Socrates Critoni homini fīviti: sed subtimido, obque id ipsum a calumpniatorum malitia multum vexato commendavit, cuius opera istos homines a se arceret. ap. Xenoph. *Memor.* II 9, 4. Hae

laudes non conveniunt cum criminibus quae ei alii obiciunt sed in tanto partium studio non raro accidisse videmus ut qui ab aliis in caelum usque laudibus tolleretur, idem ab aliis omnis generis maledictis proscinderetur. Vide BERGK *Comm. de rel. com.* p. 337; COBET *Xenoph. Prosopographia* p. 47. Denique Archedemus, qui fuit inter praecipuos auctores condemnandorum praetorum post navale proelium ad Arginusas, uno circiter anno post Athenis profugisse videtur. Cum enim iratus populus eos demagogos, a quibus ad condemnationem impulsus esset, poena merita affecturus in custodia haberet, demagogi ante iudicii diem fuga salutem petiverunt ut est apud Xenoph. *Hell.* I, vii, 35. Conf. Fritsch. *de carm. Aristoph. mystico* p. 93. Idem lippus audit et devovetur Ran. 588

Ἀρχίνωμος: ei (restem) mittit Pluto cum minis Ran. 1507

Ἀρχεπτόλεμος: ὁ δ' Ἴπποδάμου λείβεται θεώμενος Eq. 327: Ἀρχεπτολέμον δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκάδας τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεισ Ἐκ τῆς πόλεως βαθαπυγίζων αἱ τὰς σκόνδας προκαλοῦνται Eq. 794, Cleoni Agoracritus vitio vertit. Intellegit autem legationem Lacedaemoniorum Ol. lxxxviii, 3 anno septimo belli ante Pylon penitus captam Athenas missam, Thucyd. IV 16. Eam Archeptolemus, Hippodami filius, in concionem introduxisse, pacemque ab ea allatam civibus suis commendavisse videtur, unde φέρειν τὴν εἰρήνην dicitur. DINDORFIUS ex Meiero in *Philologische Blätter* Vratislav. 1817 fasc. 2 p. 178—185. Instituto cccc virorum imperio cum Antiphonte et Onomacle eam suscepit legationem, quam memorat Thucydides VIII 71, ἐκπέμπονσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαιμονίαν πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως βουλόμενοι διαλλαγῆναι. Restituito populari imperio uterque Antipho et Archeptolemus in iudicium vocabantur eamque poenam ad quam condemnati sunt: quod psephisma nobis servavit Pseudoplutarchus Vit. Antiphontis ex Caecilio

[Ἀρχιλόχος] παρωδεῖται, Ach. 120 ταιήθε δ', ὃ πῖθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων; (fr. 91 Bergk *Poet. Lyr.* p. 557); Pac. 603 ὦ λιπερῆ

ήγης πολῖται, τὰμὰ δὴ ξυτίετ' Ῥήματ' (fr. 50 p. 547); Pac. 1298 ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται ἢν παρὰ θάμῳ Ἔπτος ἀμώμητον κάλλιστον οὐκ ἔθελω (p. 556); Ran. 764 ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις (fr. 23 p. 541)

'Αρχίμος; probabilis orator, ex pago Coele oriundus, unus ex principibus qui Phylam castellum occupavere ac populum in urbem reduxere; meminuit eius Demosth. *περὶ παραπρ.* et *contra Timocr.*, Aesch. c. *Ctesiph.* et *Andocides de mysteriis*. Suasisse dicitur Atheniensibus magistratu Euclide ut Ionicis litteris publice etiam in actis uterentur. VALESIVS ad Harpocrat. 66, 2 (p. 133—4 ed. Dindorf). Eum intellegi Ran. 367 adnotavit Scholiasta; οὔτος πρῶστάμνος τῆς δημοσίας τραπέζης (publici aerarii) τὸν μισθὸν τῶν κωμῶδῶν ἐμείσε κωμῶδηθελίς. V. Ruhnken. *Hist. Cr. Or. Gr.* p. xlii, Taylor. *Lys. Vit.* p. 51

'Ασίλας, cithara, Th. 120

'Ασκληπιός: νόκτωρ κατέκλιεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιεῖον (in Aesculapii fano incubare fecit, ut morbo laborantem,) Vesp. 123: κατακλίνει αὐτὸν (τὸν πλοῦτον) εἰς Ἀσκληπιεῖον Pl. 410; τὸν θεὸν ἐγκατακλιούσῃ ἀγωνεῖ εἰς Ἀσκληπιεῖον Pl. 621 (conf. Herod. VIII. 134). Putabant autem deum aegrotis per somnum apparere aut in somnio medellam ostendere, conf. Vergil. *Aen.* VII 88. Aesculapius sanat Plutum: Ἀσκληπιεῖον παιῶνος εὐμεροῦς τυχῶν Pl. 636; ἀναβοῶσμαι τὸν εἴπαιδα καὶ μέγα βροταῖσι φέγγος Ἀσκληπιεῖον Pl. 640

'Ασκάνδας: λέγειν χρῆσ' ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα (exempli gratia) Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκάνδα καλῶς, Vesp. 1190. 'Ephudionem et Ascondam ut debiles, ignavos et effeminatos perstrinxit, homines alioqui ignotos: *ei μὴ ἄρα, addit scholiastes, ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπιασιν φερόμενος Ἐφουδίων Μαυράλιος ὁ* i. e. Ol. 79.' RICHTER ad l. Ascondam iuniorē ab Ephudione seniore Olympiis pugilatu vinci narrat Philocleon, Vesp. 1382—1386, sc. κατὰ τὰ προστάγματα τοῦ νόου σοφιστικῶντος, momento scholiasta

'Ατρεΐς: κῆδοςτ' Ἀγαῶν Ἀτρεΐος πολυκόρανε παῖ (Agamemnon) Ran. 1270 (ex

Aeschyli *Telepho*)

'Αττική: αὐτοφθὴς Ἀττική, λιπαρὸν πέδον, οὐδάρ ἀγαθῆς χθονός, Georg. fr. XIII: τῆς ἱερωτάτης ἀπασῶν πολέμῳ τε καὶ ποιηταῖς δυνάμει θ' ὑπερφερούσης χώρας, Eq. 582: Atticae tres muri borealis, australis vel medius, Phalericus, Triphal. fr. XII: *πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς* Av. 1704

'Αττικός: ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἄττικὸν τὸ χωρίον (nam hic vere est ager Atticus) Nub. 209: ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν ἄττικὸν βλέτος Nub. 1176 (ad quae Schol. αἰ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπὶ πανουργία καὶ ἀναίδεια διεβδύλλοντο. Conf. Horat. Ep. 1911 frontem urbanam); ὥστε... Ἀττικὸς σφῆκός καλεῖσθαι μῆδὲν ἀνδρικότερον Vesp. 1090 (ubi 'senes naturam quam nunc induerunt ad tempora illa transferunt quibus telis caedebant, non aculeis pungebant.' RICHTER): Ἀττικοὶ μῦνοι δικαίως ἐγγενεῖς αὐτόχθονες Vesp. 1076; ὅφει σφόδρ' αὐτὰς ἄττικὰς, ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὑστερον Iys. 57: γλυκερὰ, ὥσπερ ἄττικὸς μέλις (ἄττικὸν μέλι) Th. 1192: ἐπιχέτω τὸ μέλι τοῦτὶ τᾶττικόν, Pac. 252 inquit Polemus, atticum mel ut suave in mortarium iniciens, quem statim monet Trygaeus ut Attico melli parcat quattuor obohis veneunti, alieno utatur viliores, τετραβολοῦ τοῦτ' ἐστὶ φεῖδον τᾶττικὸν ibid. 254; διδάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως ὁτ' ἀστεῖαν ὑποθηλυτέραν ὁτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικότεραν fr. inc. xcviii; ὠττικῖον dictum ὑποκορητικῶς Pac. 214 ut et ὠττικωρικοί Pac. 215

Αὔαινος; παρὰ τὸν Αὔαινον λίθον Ran. 194 Schol. ἀπὸ τοῦ αὐθοῦ τοῦς νεκροῦς εἶναι. Alii pro imperativo verbi αὐταίεσθαι accipiunt. Porro lapidem aliquem sive ipsi Athenis sive in terra Attica Auaeni nominatum esse ex scholiasta putat Fritzschius. Primum enim tantum non omnes res inferiorum iam inde a v. 109 tali modo describuntur, ut apud superos versari et in media Graecia videre. Deinde cum Auaeni lapide alii veteris Graeciae lapides mirifice congruunt, ut Μελαμπύγιον λίθος Herod. VII 216; Μαντροῦς λίθος, Pausan. IX 10, 3, Sileni lapis, ibid. I 23, 6, III 22, 1; Orestis lapis λεῖθς καππῶτας; ἀνακλήθρα Cereris, ib. I 43, 2, et ἀγέλαστος πέτρα eiusdem sedile

in Apollodor. 15, 1. Haec attulit Lobeckius in *Aglaoph.* Lib. iii p. 1298 *not.*

[Αὐγή]: οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὗτος καὶ τικτοῦσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Ran. 1080 (ubi Schol.: ἔγραψε γὰρ (Εὐριπίδης) τὴν Αὐγὴν ὠδύουσαν ἐν τῷ ἱερῷ)

Αὐτομήνης: ironice felix praedicatur ob tres filios sollertissimos (χειροτεχνικωτάτους) citharoedum, histrionem, Ariphradem, cinaedum Vesp. 1275—1283

Ἀφροδίτη: ἡ κυπρογενεὶς Ἀφροδίτη Lys. 551; δῖον ποτ' ἐστὶ δαιμόνιον ἢ προσβολή (attributum, conf. Av. 563), Οὐκ οἶδ' Ἀφροδίτης μὲν γὰρ σὺ μοι φαίνεται, Οὐ μὴν Χαρίτων γε, Pac. 40 (ubi Schol. μύρους γὰρ ἡ θεὸς ἤδεται): οἶνος Ἀφροδίτης γάλα fr. inc. XIII; Ἀφροδίτης τρώπων Eccl. 8; οὐ γὰρ ἐπήν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι R. 1045, Aeschylō obicit Euripides, cui ille regerit ἀλλ' ἐπὶ τοῖ σοι καὶ τοῖ σόισιν πολλὴ παλλοῦ πικαθῆτο; ἀνδρα τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίους εἰλημμένον Lys. 832; Ἐρμῆ, Χάριτων, Ἦραιων, Ἀφροδίτη, Πόθω Pac. 460 (sc. Veneri votum fit ad liberandam Pacem); ἦν Ἀφροδίτη θύη, γύρους ἔρῃδι φαληρίδι θύων Av. 565 (h. e. 'si quis Veneri immolet, phaleridi aviculae placentas (formae orbicularis et mamillarum similitudinem referentes eamque ob causam Veneris sacrificio aptissimas *Mein.*) immolare'); κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτῃ θύων, (aptissimus erit porcus, qui Veneri immoletur), Ach. 792 ubi lusus verborum est; per Venerem iusiurandum muliebree Eccl. 189—191; τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργαστά σοι ἔστιν Lys. 890; νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην Lys. 556; νῆ τὴν Ἀφροδίτην Eccl. 558, 1133, Lys. 858; μὰ τὴν Ἀφροδίτην Lys. 208, 252, 749; per eam iuratur a viro Thesm. 254; ὦ πότνια Κῦπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου μεδόουσα Lys. 834; ὦ Κυπρίδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ἐντροφέ Διαλλαγῇ, Ach. 989; ἐπὶ Κωλιίδα Lys. 2; ὑφαρπάξεν θήλειαν κύπρω Th. 205

Ἀφροδίτος: fr. inc. 137 ap. Macrob. Satum. III 8

Ἀχαῖα: 'Sic Attici Gephyraei Cere rem vocabant, exagitatam summo dolore filiam raptam quaerentem; quam eandem Eleusiniῖ Δηῷ ἀπελλabant. Vide PRELLERI

Myth. Graec. I 596.' MVELLER, ad Ach. 799 οὐδ' ἄν ἀτῆν τὴν Ἀχαῖαν ῥαδίως ἤρεσχε' ἄν h. e. 'tum ne Cere rem quidem ipsam dolo incensam metuisset, nec dum tabulam Scythicum.' Conf. Bahr. ad Herod. v 61

Ἀχαιῖς: Ἴβκος κἀνακρέων ὁ Τῆμος κἀχαιῖς σπερ ἀρμουσιαν ἐχόμεσαν Thesm. 162. In qua scriptura quid nominis lateat nemini dum editorum eruere contigit, nam Aristophanis Byzantii infelix coniectura est in Alcaeam mutantis. Vide adn. cr. in l.

Ἀχαιῖς: κῶδιος Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκόλαρε μάνθανέ μου παῖ Ran. 1270 (ex Aeschylī *Telephō*); ὅπως Ἀχαιῶν δῖθρονον κράτος Ἑλλάδος ἦβας Ran. 1285 (de Atmidis ex Aeschylī *Agamemnone* v. 109)

[Ἀχαρναί]: δῆμος τῆς Οἰνῆδος φυλῆς, carbonum dives Ach. 34

Ἀχαρνεῖς: Acharnenses, carbonarii, Ach. 180, 321, 326, 612; hinc carbonum cophinus eorum popularis, sodalis dicitur (δημότης, ἀμῆλιξ); οὐδ' ἄς προσεδόκων πρώτας παρέσσεσθαι τὰς Ἀχαρνεῶν γυναικας δεῦρο οὐχ ἤκουσιν Lys. 61; δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνεῖας Ach. 177; χαίρων κελεύων πολλά τοῦς Ἀχαρνεῖας Ach. 200; φεῖξομαι τοῦς Ἀχαρνεῖας Ach. 203

Ἀχαρνικός: Μοῦσ' ἔντονος Ἀχαρνικῆ Ach. 665; Ἀχαρνικῆ κατῶρυξέν ποτε τὸν πατέρ' ὑπὸ τῇ πυελῷ Th. 563; πρεσβυταί τωες Ἀχαρνικοί, στικτοὶ γέροντες, πρῖνωι, ἀτεράμωτες, μαραθονομάχαι, σφενδάμνωι bellum capiunt ut ulciscantur vineta a Laedaemoniis caesa et Amphitheum, inducias ab illis afferentem, persequuntur Ach. 179; τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῶν Ach. 328. Acharnensium pagus ceteris omnibus incolarum multitudine, opibus, et virtute bellica praecellebat, nam tria militum gravis armaturae milia ex eo ad bellum exibant, Thucyd. II 19, 20, Pindar. Nem. II 16 Ἀχαρναὶ δὲ παλαιφατον εὐδωρες. Situs erat 60 stadia ab urbe ad septentrionem versus, ib. c. 21

Ἀχελῷος, Achelous fluvius pro aqua dictus: σὸν ἔργον ἀχελῷε Lys. 381; οἶνος οὐ μὲγῆς ποτῷ Ἀχελῷω, Coc. fr. 6. Conf. Verg. *Georg.* I. 9 poculaque admistis Acheloiā miscuit uvīs; Shakespeare *Coriolanus*

Act II sc. 1 'a drop of wine with not a drop of allaying Tiber in it'

Ἀχερόντιος σκόπελος αἱματοσταγῆς, Ran. 471

Ἀχιλλεύς: βέβληκε Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα Ran. 1400 (h. e. Achilles duo puncta iecit cum quaternione, ex Euripidis *Telepho*); Achilles capite obvoluto sedens taciturnus *prae superbia et fastu* introductus ab Aeschilo in *Phrygibus*, Ran. 912: ἔνα τιν' ἄν καθίσειν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νόβην, πρόσχημα τῆς τραγωδίας: φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ (ex Aeschyli *Myrmidonibus*) Ran. 992; φθιῶν' Ἀχιλλεῦ (indidem) R. 1264; σὺ δ' Ἀχιλλεῖων (sc. κριθῶν) ἀπομάττει Eq. 819 'tu vero hordeaceis Achilleis vesceris' sc. placentis ex hordeo Achilleo. Conf. Pherecr. Πέρσαι fr. 1 (Mein. fr. com. I p. 316): ποταμοὶ λιπαροὶ ἐπιπάτοισι ζωμῷ μέλανος καὶ ἀχιλλεῖοισι μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλῆξέ βέουσονται

Ἀχραδούσιος: nomen gentile fictum ab ἀχρὰς quasi a pago aliquo Attico, Eccl. 362.

B

Βαβυλῶν: τὸν ἀέρα πάντα κύκλω καὶ πᾶν τοῦτ' ἐν τῷ μεταξὺ (sc. οὐρανοῦ καὶ γῆς) περτευχίξειν μεγαλαῖς πλῆθος ὄπταις, ὡσπερ Βαβυλῶνα Av. 552. Conf. Herodotum I, 179 ubi describit quo modo Babylon fuerit aedificata; ἐκλύσωντες πλῆθος ἱκανὰς ὥπτησαν αὐτὰς ἐν καμῖνοις

[Βαβυλωνιοί]: fabula Aristophanis anro ante *Acharnenses* Dionysiis vernis edita (hinc τὴν πέρσει κωμῶδιαν vocat Ach. 378), cuius argumentum ipse exponit ibid. in parabasi v. 634, 642; quare accusata a Cleone ibid. 378. Vide fragmenta p. 710—1

Βάκις: antiquissimus vates Boeotius, κατάσχετος ἐκ νυμφῶν, ut ait Pausanias 10, 12, qui eius vaticinia legisse se testatur. De duobus cognominibus vatibus videndus Aelian. *Var. Hist.* 12, 35: solent autem Sibyllis iungi. Εἰ γὰρ μὴ νύμφαι γε θεαὶ Βάκιη ἐξαπάσσκον Μηδὲ Βάκις θυητοῦς μηδ' ἀδ' νύμφαι Βάκιη αὐτόν, Pac. 1060 (ubi Schol.: χρησιμολόγος ὁ Βάκις. Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἄρκας ἐκ

πόλεως Καρόνης δὲ καὶ Κῦδας ἐκαλέετο καὶ Ἀλήτης ὡς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος); Bacidis oracula in Equit. 1003 perstrinxit opponendo Glandidis nominis ficti oracula: memoratur idem Eq. 123, Av. 978 cum irrisione aliqua: ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιη Pac. 1119 (h. e. τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγοντα: Similia congressit Dobraeus Adv. II p. 191. Vide s. n. Μέγαρο). In Bacidis oraculis erat celeberrimum illud de Athenis olim emicaturis inter urbes ut aquila inter reliquias aves, Eq. 1013, 1087, Av. 978. Ceterum nomen Bacis proprie appellativum fuisse videtur a verbo βάζειν

Βάκχαι: ταὶ δὲ κόμαι σελοῦθ' ἔπερ Βακχᾶν θυραδδῶν καὶ παδῶν (h. e. θυραζουσῶν καὶ πηδῶν) Lys. 1312; Βάκχαις Δελφῶν ἐμπρέπων κομαστῆς Διώνυσος Nub. 605

Βακχέβακχον ἔσαι Eq. 408

Βάκχιος: Φαλῆς, ἔταρε Βακχίου Ach. 263; ἡγοῦ δὲ γ' αὐτὸς ὠδὲ: σὺ κισσόφορε Βάκχαιε Thesm. 988 sqq: εἰ τις ἐστὶ Βακχείων (sc. Bacchi templum) αὐτὰς (τὰς γυναικάς) ἐκέλευεν Lys. 1

Βαλλήναδε v. s. n. Παλλήνη

Βασίλεια: in *Aspidibus* formosissima virgo est potentia Iovis, qua is omnia administrat, 1536—1543. Eam uxorem sibi poscit Pithetaerus 1634 sq., de consilio Promethei, 1536. Conceditur Pithetaero ab legatis, 1678 sqq., de caelo petenda 1686 sq. Eam magnifica pulchritudine splendentem ducens iam potentissimus accedit Pithetaerus 1706 sqq. Basilea salutatur a Choro 1730, παρέδρον Βασίλειαν ἔχει (Πειθέταιρος) Διός, 1753

Βάττος: τὸ Βάττου σίλφιον Pl. 925. Battus fuit Cyrenarum, urbis Africae conditor: ejus in honorem signaverunt Cyrenaei numos, quorum in parte adversa cerneretur imago Battii altera manu regum a civibus, altera silphium seu laserpitium accipientis. Fuit autem laserpitium planta praestantissima, ejusque proventus non minimam partem faciebat felicitatis Cyrenaeorum, et longe lateque exportabatur ob usum praestantem in medicina et culina. Hinc verba Βάττου σίλφιον abiēre in consuetudinem proverbii, quod

usurparetur de pretiosissimo munere, de singulari et exquisito honore. ERASM. *Adagia* p. 182 *Chiliad.* p. 463

Βδελυκλέων: osor Cleonis, ficta ab Aristophane persona, τῷ δ' υἱεῖ (ἔστιν ὄνομα) Βδελυκλέων ἔχων τρόπος φρουραγοσεμακοῦς τῶας Vesp. 135 h. e. mores habens supra modum severos et superbos: ibid. 137, 372

Βελλεροφόντης: τὰ δυσπινὴ πεπλώματα ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χυλῶς οὔτοσι Ach. 427 (quae spectant ad Euripidis tragoediam Bellerophonem, in qua Bellerophonem, cum negata appetere et in ipsum caelum evolare coepisset, a Pegaso excussus claudicabat, moerebat, philosophabatur); γενναίαι ἀλόχους ἀπέπεισας κωμῶα πτεῖν, ἀσχυρθεῖσας διὰ τοῦς σοῦς Βελλεροφόντης Ran. 1051, sc. quia quo magis in *Sitheneboea* Bellerophonem innocentia et castitas ad *Stheneboea* calumnias et intemperantiam elucebat comparata, eo maiore pudore honestae matronae suffundi debebat

Βλέπυρος: persona in *Ecclesiazusis*, maritus Praxagorae

Βλεψίζημος: in *Pluto* petulans homo furti insinulatum Chremylum ob repentinas divitias et impellit ut ad amicos mittat Plutum aut cito sanandum curet, 332—414. Paupertatem a qua inhibetur conviciatur; ea vi repulsa, ceteros urget ut in Aesculapii fanum properet 415—623

Βωιωτία: Βωιωτία καλὸν ἔχουσα τὸ πεδῖον Lys. 88 (ubi luditur in v. πεδῖον): καταπελτάσσονται (= καταδραμούνται) τὴν Βωιωτίαν δλην (sc. οἱ Θράκες) Ach. 160

Βωιώτιος: αἶνον λαβῶν τὸν κέραμον (vasa fictilia i. e. Nicarchum) ὃ Βωιώτιε Ach. 953; πρέσβειρα Βωιωτία Lys. 86; ἐγγελὸν Βωιωτίαν Lemn. fr. vi; ἀπὸ Φύλης ἔλαβον (τὸ βόε) οἱ Βωιώτιοι Ach. 1023; κηρύττω ἅπασι Πελοποννησίοισι καὶ Βωιωτίοις πωλεῖν πρὸς ἐμὲ Ach. 624, 721; λήστας Βωιωτίους Ach. 1077; Βωιωτίους πάστας ἐξολωλέαι Lys. 35; χαίρει κολλικοφάγε Βωιωτίδιον Ach. 872 (ubi antepenultimam nota produci, cum vocales stirpis et suffixi coalerint, ut in βιβλίδιον, δικαστηρίδιον, δεσμίδιον etc.; notatur autem πολυφαγία Boeotorum); Τέρπανδρος εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βωιώτιον (sc. νόμον) Ach. 14, modum

musicum a Terpandro inventum, de quo vide Grote *Hist. Graec.* Vol. IV, p. 103 not.

Βωιωτός: in *Acharnensibus* Boeotus homo Thebis advenit in forum Dicaeopolidis, plurimas merces Boeotias ferens et venditurus; Atheniensium mercibus ad permutandum oblati auferendum accipit sycophantam, 860—958; vendit autem gallos galfinaceos (ὄραλιχους) et quadrupedes (τετραπτεροῦλλιδας, male enim locustas vel cicadas interpretantur) et plurima alia ὅς' ἔστιν ἀγαθὰ Βωιωτοῖς ἀπλῶς Ach. 873; ἐκ Βωιωτῶν φέροντας ἰθεὶν χήνας ρήττας φάττας τροχιλοῦς, καὶ κωπῶδων (anguillarum) ἐλθεῖν σπυρίδας Pac. 1003 (conf. Lys. 35, 36); ἐκάλεσ' (eis ἐορτήν) παῖδα χωρστήν κάγαπητήν ἐκ Βωιωτῶν ἐγγελυν, οἱ δὲ πέμπειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σά ψηφίσματα (quia Boeoticae merces decreto prohibita) Lys. 702 ubi praeter expectationem additur ἐγγελύν; ἐνθεῖς (θραυλλίδα) ἐς τίφην (naviculam) ἀήρ Βωιώτιος ἄψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον δι' ὑδρορροῆς Ach. 920 (ridicule sycophanta Nicarchus de incendio navium); γενναία Βωιωτίς δ' ἦν ἐξ' Ἀγχομεοῦ Tagen. fr. 22; ἦρ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες αἰ τ' ἐκ Βωιωτῶν αἰ τε Πελοποννησίων ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα Lys. 41, 75: εἰς βουλὴν ἰὼν ὑμῶν τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ...καὶ τὰς Βωιωτῶν ταῦτα σπυτρούμενα Eq. 479 (obicit choro Paphlago quod secreta cum Boeotis consilia ineat, rempublicam prodens; a quo ridicule ludens in v. σπυτρούμενα quaerit isiciarius πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βωιωτοῖς ὄνιος; quanti igitur caseus venit apud Boeotos); οἱ ἐστ' Ἀθάνας ἐν Βωιωτοῖσιν δὲ μὴ Ach. 900; ὡσπερ ἡμεῖς (οἱ Ἀθηναῖοι) ἦν ἰεναὶ βουλώμεθα Πυθῶδε (Delphos), Βωιωτοῦς διδοῦν αἰτρούμεθα Av. 184; οἰμῶξεσθ' οἱ Βωιωτοῖ Πακ. 470 (ubi Boeoti vocantur qui pace non videntur gaudere: nam, ut adnotat scholiasta, ἐπὶ Ἀλκαίου σπορδὰς φησι γεγερονεῖαι Φιλόχορος πεντηκονταετείς Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμονῖοι καὶ τοῖς συμμάχοις πλὴν Βωιωτῶν καὶ Κορινθίων καὶ Ἡλείων, Ol. lxxxix 3, Mueller Fr. Hist. I p. 402)

Βούπαλος: ἐλ τὰς γνάθους τούτων (τῶν

γυναικῶν) τις ἢ δις ἢ τρίς ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου (id est, εἰ τις ἠπέλιψε τύπτει αὐτάς, καθάπερ Ἰππώναξ τὸν Βούπαλον) Lys. 360

Βρασίδης: dux Lacedaemoniorum, Tellidis filius, occubuit in Thracia ad Amphipolin (conf. Thucyd. v 10) sex mensibus ante editam *Racem*: ἀπόλωλε καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανος quem ἐς τὰ πῖ Ὀρφῆκης χωρῖα χρῆσαντες ἐτέροις (sc. ad auxilium Thracibus ferendum, Thuc. v 12) εἶτ' ἀπόλεσαν, Pac. 281—283; ὦ μωδῆμε καὶ μοναρχίας ἐρῶν καὶ ξυνῶν Βρασίδῃ καὶ φορῶν κράσπεδα Vesp. 475 ubi Schol. ἀπὸ τοῦ 'λακωνίζω'; similiter in Pac. 640 Brasidae favere, φρονεῖν τὰ Βρασίδου, dictum pro λακωνίζω, Brasidae autem fautores Athenis laceratos sermonibus ibidem queritur Hermes v. 641

Βραυρῶν: pagus Atticae ubi Dianae festum celebratum a puellis ἀρκετευόμεναι quae οὕτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὐτ' ἐλάττους πέντε erant: ἐπαλομεν (Theoriam pellicem) Βραυρωνάδ' ὑποπεπυκότες Pac. 874: ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις Lys. 645

[**Βρέττος**]: πόλις Τηρρηνῶν ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους Steph. Byz.; fr. inc. lxxiv γλῶσσα Βρεττία

Βρόμιος: Dionysus deus: εἰθε ὦ Διὸς σὺ Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ Thesm. 990: ἤρι ἐπερχομένη Βρομία χάρις Nub. 311 (sc. Dionysia quae sub finem Martii mensis, a nono Elaphebolionis, agebantur; conf. oraculum ap. Demosth. XXI 52 ἰστάναι ὠραῖον Βρομίῃ χάριν ἀμμυγα πάντων)

Βυζάντιον: Nub. 247 Socrati dicenti θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστιν Strepsiadēs respondet τῷ γὰρ δμυνητ'; ἢ σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ; ridicule duas permiscens interrogationes, τί (per quid) vel τίνα (per quem) δμυνητε, et τίνα γὰρ χρῆσθε νομίζαμεν. Σιδαρέοισιν autem dicit, quia Byzantii ut a Megaris oriundi (A.C. 658) utebantur dialecto doricā. Conf. Platon. *Pisandr.* fr. 3, Mein. Fr. II p. 649, χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις Ὅπου σιδαρέοι νομίζουσιν; Aristid. Orat. 46 Vol. II p. 195; ἤνικ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνημέν φρουροῦντ' ἐγὼ τε καὶ σὺ, Vesp. 236 (sc. in obsidione Byzantii sep-

tem et quadraginta ante fabulam hanc actam annis, vide Thuc. I 94)

Βύρσα dictae Athenae per lusum in oraculo aliquo, Dram. fr. 4: conf. Agricol. fr. 9

Βυρσίνη: τὸν πάππον εἶναι φημί σου τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἰππίου (sc. γυναικός) Eq. 449 (de Cleone isiciarius. Hippiae uxor erat Myrrhine, Calliae filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat Comicus ut supra v. 59 a βύρσα, Cleoni coriariam artem obiciens. BRVNCK)

Γ

Γανυμήδης: τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν (κόπρον) σιτήσεται (ὁ κἀνθαρος) Pac. 724

Γαργηττόδεν: e Gargetto, qui pagus erat Atticus tribus Aegeidis, Thesm 898

Γέλα: Siciliae urbs; τοὺς δ' ἐν Καμαρίῳ κἀν Γέλα κἀν Καταγέλα (μισθοφοροῦντας) Ach. 606, ubi tres Siciliae urbes nominat Dicaeopolis; Καταγέλα enim παρὰ προσδοκίαν pro Κατάνα dictum est. Quid sibi velint argutiae verborum docet v. 76 ἀρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλου τῶν πρεσβέων. Praeterea conf. Athenae. VII 314 F; ὡς δ' ἐκ Γέλας μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποιητῆς; Aristoph. fr. inc. lvi ὑπὸ τοῦ γέλωτος εἰς Γέλαν ἀφίζονται. Hoc autem loco significatur Laches, qui secundum Thucydidem III 86, 88, 90, 99, 103, 115 annis 427, 426 A.C. expeditioni in Siciliam praefuit. A. MVELLER

Γενετυλλίς: aut Venus ipsa genetrix, ἢ τῆς γενέσεως ἑφορος Ἀφροδίτη, ut Schol. ad Nub. 52 ἕξουσα δαπάνης Κωλιάδος, Γενετυλλίδος; aut dea Veneri comes ut Schol. ad Lys. 2 ἐπὶ Κωλιάδ' ἢ ἰ Γενετυλλίδος (templum); ὦ πότνια Γενετυλλίδες Thesm. 130

Γεραίστιος: Neptunus ita dictus est, quia colebatur in Geraesto Euboeae promontorio; ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου Eq. 561

Γέρης: Γερεθηθεοδώρου Ach. 605: quo nomine carpere videtur ob impudiciam Geretem quandam de quo nihil constat. Conf. Eccles. 932

Γέρων: nomen proprium Ec. 845 ubi Πέρων coni. Bergkiius

Γευσιστράτη: τὴν τοῦ καπύλου (cauponis uxorem) Γευσιστράτην Eccl. 52

Γεωργία: Agricultura, pacis nutrix, celebratur Pac. β' fr. i v. 5

Γηρύονης: βούλει μάχεσθαι Γηρύονη τετραπύλῳ Ach. 1082, h. e. 'vin tu, homo pauperrime, mecum pugnare, qui omnibus bonis abundo.' Haec Lamacho regerit Dicaeopolis, pennas humeris suis applicans, et se ipsum cum Geryone comparat, quem divitem opulentumque et dominum magnorum gregum fuisse omnes fabulae narrant (conf. Preller Myth. graec. p. 203; praeterea Ephippus comoediam Γηρύονην scripsit, cuius fabulae nomen ad fastum regis cuiusdam Macedonici significandum fictum videtur, conf. Mein. fr. com. i 352, III 323). Tota enim hac scena Dicaeopolis Lamacho stomachum movet eo, quod ipse in bonorum omnium affluentia vivit, Lamachus misere vitam degit et hoc loco rursus acerbe eum mordet alludens ad lautissimas epulas, quibus festum celebraturus est, eaque de causa se ipsum Γηρύονην vocat. A. MVELLER

Γλάρις: nomen fictum ad similitudinem nominis Bacis Eq. 1044, 1055, 1097. Est autem proprie piscis nomen, silurus, Angl. a *shad*

Γλαυκότης: perstringitur ut lurco, helluo piscium: ὀψωπόνητας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ Τελέφ, Γλαυκότη, ἄλλοις τέχναις πολλοῖς Pac. 1008; κήτει βορὰ Γλαυκότη πρόκειμαι Thesm. 1033. Similiter ψήτταν eum vocavit Plato Περιαλγεί (Mein. Fr. Com. ii p. 652) quia hoc piscium genere, gulosis hominibus impense amato, summpere delectabatur

Γλύκη: nomen feminae fictum, Ran. 1343, 1363. Alia, Eccl. 43

Γόργασος: Ἀμάχων τὸν Γοργάσων Ach. 1131: Gorgasum per iocum Lamacho tribuit patrem, qui revera Xenophanis filius erat teste Thucydide VI 8, aut propter Gorgonis imaginem aut quia fuit discipulus Gorgiae. Conf. Bergk. Com. Att. Rell. p. 63

Γοργίας: Φιλίππων τὸν Γοργίου Vesp.

421 ubi schol. κωμφοῦνται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος. Hos ambos tamquam oratores perfidos loquacesque et peregrinos acerrime perstringit in Av. 1701: βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος, Γοργίαι τε καὶ Φιλίπποι ubi schol. 'τῷ πληθυντικῷ' ait 'ἤβησε τὴν κατηγορίαν'

Γοργολόφα: epitheton Minervae a γοργός derivatum, non a Γοργῷ, Eq. 1181

Γοργῷ: Περσεὺς τὸ Γοργόνος κέρα κομίζων Th. 1102: insigne in Lamachi scuto, τὸς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος Ach. 574; οὗ τὴν Γοργόνα πάλλει ib. 964 (h. e. clypeum totum capite Gorgoneo insignitum); καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα Ach. 1095 (h. e. 'merito infelix es, tanta Gorgone insignisti clypeum tuum'); Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος Ach. 1181, (conf. Pac. 474 ὃ Ἀμάχ' οὐδὲν δεδμεθα τῆς σῆς μορμόνος; et Ach. 582 ubi Dicaeopolis Lamachum orat ἀπενεγκέ μου τὴν μορμόνα, metuens ne aspiciens lapidescat, quam vim caput Gorgoneum habere putabant: et 1124 φέρε δούρο γοργόνωντον ἀσπίδος κύκλον): ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα Lys. 560; προσευξόμεσθα τῇ θεῷ ἡπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφέιλε καὶ τοὺς Γοργόνας (clypeos) Pac. 561. (Γοργόνες ὀφθαλμοὶ Pac. 810 de Melanthis et Morsimo; 'quasi dixerit γοργολ (strenui) ὀφθαλμοὶ, aut notionem habet horridi ac detestabilis.' RICHTER ad l.); Γοργόνες Τιθράσιαι Ran. 477 substituit facete tragicae dictioni Γοργόνες Διβυστικάι; Τιθρας autem est pagus Atticus in tribu Aegeide, cuius mulieres improbas esse et truculentas putandum est. Hos cum se arcessiturum Aeacus minetur, innui apparet Plathanen eiusque sociam, mulieres oppido truculentas

Δ

Δαίδαλεια: Hesychius: 'Ἀριστοφάνης τὸν ἀπὸ Δαίδαλου κατασκευασθέντα ἀνδράντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον. Daedaleae artis monumenta tam artificiose elaborata esse credebantur ut quasi vivere viderentur: vid. Eur. Hec. 821 cum schol. BERGK ad *Daedal.* fr. 2

Δαναός: Δαναώτατος Danaid. fr. ap. Apollon. de pronom. p. 341

Δαρδανίς: tibicina, Vesp. 1371, *ἐπεὶ ἀπὸ Δαρδανίας φέρονται αἱ αὐλητρίδες*

Δαρεκοί: aurei numi a Dario rege Persarum dicti, Eccl. 602 *ἀργύριον καὶ Δαρεικούς, ἀφανὴ πλοῦτον* (pecuniam numeratam quae opponitur fundis, agris, villis aliisque bonis quae vulgo immobilia vocantur, KVSTER); *ἐξαίρων* (e crumena) τοῦς Δαρεικούς Tagen. fr. 13

Δαρείως: ἤρχε Περσῶν (ὁ ἀλεκτρῶν) πρότερος πάντων Δαρείων καὶ Μεγαβάδων Av. 484; *ἐχάρην ἤρικ' ἰὰν ἤκουσ'* ὡς Δαρείου τεθνεώτος Ran. 1028

Δάτις: Datidis carmen in sole lascivientis Δάτιδος μέλος Pac. 289, ubi scholiasta: Δάτις σατράπης Περσῶν βασιλέως ὅστις συνεχέστερον προεβουόμενος εἰς Ἀθήνας ἤρασθη τῆς αὐτῶν παλιτείας καὶ μείνας ἐκεῖ ἐβόητο ἐλληγίζειν τῇ ὀμιλίᾳ καὶ ἐβαρβάρειεν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους (quippe χαίρομαι barbaramente), λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δατισμός

Δαυλία κορώνη: ἀντὶ τοῦ ἀηδῶνα Ἀριστοφάνης διὰ τὸν μῦθον Etym. M. p. 250, 8

Δελφίς, Delphica virgo: Βάκχαις Δελφίσις ἐμπρέτων κωμαστῆς Διώνυσος Nub. 605. Conf. Eur. Hyps. Prolog. v. 3

Δελφοί: ὁ θεὸς μαντευομένην μούχρησεν ἐν Δελφοῖς Vesp. 159; *οἱ Δελφοὶ ποτ' ἐπρηγῶντο Ἀσωποκὸν φιάλην κλέψαι τοῦ θεοῦ* Vesp. 1446 (v. s. n. Ἀσωπος); *κοῦκ εἰς Δελφούς οὐδ' ὡς Ἄμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ θέσομεν* Av. 618; *ἐσμὲν δ' (οἱ ὄρνυθες) ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ* Av. 716; *ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας* fr. inc. XI

Δεξιθεός: citharoedus de quo aliunde nihil notum: *Δεξιθεός εἰσῆλθ' ἄσόμενος Βοιώτιον, Ach. 14*

Δεξίνικος: unus ex spectatoribus Pl. 800, ut Amynias, Sosias, Dercylus, Nicostratus in Vesp. 74—81, qui cum audiret ficus aridas spargi, fingitur surrexisse ut arrepturus

Δέρκετος vel **Δερκέτης:** nomen agricolae Atheniensis cui Boeoti duo boves rapuerant; *εἰ τι κῆδει Δερκέτου Φυλασίου* Ach. 1028

Δέρκυλος: Vesp. 78 ad quem locum Richterus: 'Dercylus homo ebrius sive

caupo fuit sive actor comicus aut inter spectatores sedebat, ut alii qui tanguntur, aut nomine suo ex violentia notissimo risum movebat'

Δήλιος: Φοῖβ' ἄναξ, Δήλιε Nub. 596; *εὔχεσθε κόκην Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ* Av. 870; *εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι καὶ τοῖς ἀγέλοις καὶ ταῖσι Δηλιασίοις* Thesm. 333

Δήλος: Ζεῦ μεγαλώνυμα, χρυσοῦρα τε (Apollo) Δῆλον δε ἔχεις ἱερὰν Th. 316; *Ἄπολλον δε που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις* Ran. 659 ubi Scholiastes: *ὡς ἀγέλας καὶ συγκεχυμένους οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἰππῶνακτος ἀλλ' Ἀναγίου Ἰαμβος· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀναγίας αὐτῷ*

ἢ Νάξον ἢ Μάλτον ἢ θείαν Κλάρον, ἰκοῦ καθ' ἑρ' ἢ Ζεῦσας ἀφίξειαι.

Δημήτηρ: αὐτοῖς (τοῖς βροτοῖς) ἡ Δημήτηρ πυροῦς πειρώσι μετρίτω Av. 580; *Ἄμφιθεος Δημητρὸς ἦν* Ach. 46; invocatur ab Aeschylus, ut se cuius mentem aluerit dignum mysteriis suis reddat Ran. 886, *Δήμητηρ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα εἶναι μετῶν αἰῶν ἄξιον μωστηρίων; θέσποινα πολυτίμητε Δημήτηρ φίλη* Th. 286; *ὦ πότνια πολυτίμητε Δημητρὸς κόρη* Ran. 338; *εὔχεσθε ταῖν Θεομοφόρῳ τῇ Δημητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ* Th. 296; *Hae deae τῶ θεῷ Atheniensibus dictae simpliciter; ὄργια σεμνὰ θεαῖν* (Cereris et Proserpinae) Thesm. 948; *per eas iurant Atticae mulieres, νῆ τῶ θεῷ Lys. 148; μὰ τῶ θεῷ Eccl. 155; ἀνὴρ ὦν τῶ θεῷ κατῶμος* Eccl. 158: eadem Θεομοφόρωι Th. 83 *νῆ τὴν Δημήτρα* Eq. 698, 812, 833, 941, 1021, Nub. 121, 455, Vesp. 629, Av. 517, Lys. 500, Ran. 1067, Eccl. 663; *μὰ τὴν Δημήτρα* Ach. 708, Eq. 435, 698, Vesp. 1442, Lys. 271, Th. 225, Ran. 42, 666, 1222, Pl. 64, 364. Ceres et Proserpina deae χθόνιαi 'inferae' Th. 101; Cereris et Triptolemi Amphitheus fictus filius Ach. 47; *ὦ Ἀδάκατερ* Plut. 555, 872; *καρῶν Δηοῦς θερίσασθαι* Pl. 515; *Δημήτρα θεῶν ἐπικοσμούντες ζυθεοῖς μολπαῖς* Ran. 383; *Δήμητηρ ἀγῶν ὄργων ἄνασσα* Ran. 384 ubi hymno invocatur a choro initiatorum

Δημητρία, nomen muliebri, Nub. 684
Δημολογοκλέων: τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μαρδῶ

χαεῖν ὁ Δημολογόκλειον ὅδε Vesp. 343 de Bdelycleon: ubi Berglerus 'quasi sui oblitus hoc dicit chorus: nam alias φιλόδημον Cleonem vocavit.' Richterus 'constat chorum iuvenis nomen scire itaque pro Βδελυκλέων dicit Δημολογόκλειον inverso notionum ordine. Bdelycleo enim is est, qui Cleonem populi amicum odit, Demologocleo vero, qui τὸν τοῦ δήμου λόγον odit aut impedit. Nam et imperiosum et tyrannum Cleonem suum esse chorus et scit et probat quod pro se fiat. Itaque Δημολογόκλειον verbis Philocleonis provocatus, osorem populi et iudicantis et concionantis significat; itaque chorum quodammodo sui oblitum esse bene Berglerus indicavit'

[Δημοσθένης]: dux Atheniensis, in *Equitibus* inducitur tamquam servus Populi vehementer querens de altero servo nuper empto (Cleone) ceteros plagis pessime habente: postquam timide ei suavitatis Nicias ut transfugiant ad *Lacedaemonios*, spectatoribus rem narrat: Populum senem, vaseritimi coriarii blanditis deceptum, eum solum audire, ceteros servos vapulare, adeo placentiam Laconicam Cleonem Populo tamquam ab se confectam apposuisse (i. e. Sphacteriae expugnatae laudem sibi arrogasse τὰλλότρικον ἀμῶντα θέρος v. 392), 40—70. Cleoni dormienti oracula clam habitae furari iubet Niciam, 80—112. Ex quibus cognoscit post stupparum venditorem pecudum venditore detruso a Cleone, ipsum Cleonem coriarium ab isiciario deiectum iri, 118—143. Agoracrito commodum adveniēti exponit ipsum oraculo destinatum esse ad impediendum Atheniensium et sociorum, 147—210. Dubitanti animos addit, 213—233. Cleone, qui prodit, ipsum calumniantem in auxilium vocat et ad persequendum incitat Equites, 240—246. Fraudem Cleonis attingit, 282 sq., 319 sq.; eum devovet, 375—381

Δημόστρατος: Demonstratus, ex Byzagarum gente oriundus, cuius magnas fuisse partes constat in commendanda expeditione Sicula, funestissimorum malorum causa, quique eo ipso omnium prudentium et patriae amantium virorum odium excitasse

videtur, imprimis Eupolidis qui eum perstrinxit in fabula *Δήμος*, ubi eum vocavit fr. VII ὁ Βουζύγης ἄριστος et ἀλιτήριος, quod maiores eius Cylonei piaculi participes fuisse videantur; homo fuisse videtur irasci facilis, hinc de eo Eupolis fr. XXXIV τί κέκραγες ὡσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος 'cur insane clamitas, tamquam Buzyges alter.' Χολοζύγην autem dixit Aristophanes διὰ τὸ μελαγχολῶν. Hunc Demonstratum Aristophontis Azeniensis, celeberrimi oratoris, patrem fuisse suspicatur Ruhnkenius *Hist. crit. orat.* p. XLVI. "Ἐλεγεν δ' ὁ μὴ ὄρασι μὲν Δημόστρατος πλεῖν ἐς Σικέλιαν, ἢ γυνή δ' ἄρχουμένη 'Ἄλα! Ἄδωνιν' φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος ἔλεγεν ὅπλατας καταλέγειν Ζακυνθίω, ἢ δ' ὕποπεπκωί', 'Κόπτεσθ' Ἄδωνιν' φησίν' ὁ δ' ἐβιάζετο ὁ μαρὸς Χολοζύγης Lys. 396, 397. Vide Plutarch. in *Nicia* cc. 12, 13, *Alcib.* 18. Confer Thirlwall. *Hist. Gr.* III c. xiv p. 369 *ed. maj.*, *Mein. Com. Gr.* I p. 129, II p. 474

Δῆμος: Demus, Pylilampis filius, adolescentulus corporis venustate praestante qui multos habuit amatores: ἦν ἰδὴ πού γεγραμμένον ὑπὸν Πυριλάμπους ἐν θύρα Δήμων καλόν, Vesp. 98. Conf. Plato *Gorg.* p. 841 A, et Eupolis *Πόλις* Fr. 17: καὶ τῷ Πυριλάμπους ἀρ' ἐν ὧσι κυψέλη; 'num igitur Pylilampis filio sordes (insunt) auribus?' sive 'habetne aures obtusas nec purgatas sed stupidus est et barbatus?'

Δῆμος: pro Δημήτηρ mediae comoediae poetis frequentatum, Meinek. *Fr. Com. Gr.* III p. 2; καρπὸν Δήους θερίσασθαι Pl. 515

Διαγόρας: Τηλεκλύτων παῖς, Μέλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον, SCHOEL. ad *Ran.* 33a: similiter Suidas floruisse eum Ol. lxxviii dicit. Duo ei crimina eaque diversa obiecta sunt (Diodor. 13, 6), mysteriorum Orphicorum, Samothraciorum, Eleusiniorum enuntiatio (ἀσέβεια), et impugnatio deorum (ἀθεότης). Afferuntur eius duo libri, Φρόνοι λόγοι, in quibus Cybeles sacra irrisa fuisse et Bacchum traductum ut hominem a sacris eius deterrerentur conicit Vossius *de histor. Graec.* IV c. 2 et Lobeckius in *Aglaophamo* p. 370 *not. c.* et ἀποσυργίζοντες λόγοι 'sermiones numina divina demolientes.' Conf. Lysias

contra Andoc. vi § 17; *Tatian. Orat. ad Graecos* p. 164 A *ed. Otto*; *Iosephus contra Apion.* 2, 37; *Athenag. leg. pro Christ.* p. 5 A; *Cic. de nat. deor.* iii 37. Τῆδε θήμερον μάλιστα (nunc cum maxime) ἐπαναγορεύεται, ἢ ἀποκτείνῃ τις ὕμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλατον, ἢ τε τῶν τυράννων τίς τινα τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλατον λαμβάνειν, Av. 1071—1074 (quae praeclare illustrantur Thucydidis loco vi 60 τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγρόντες ἐπαείπων ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, de Alcibiade et sociis. Nimirum fervebat tum maxime crimen his intentatum, verente populo, ne tantilla res ad saevam spectaret tyrannidem, ut est in Thucydide *l. l.* ὁ δὲ ἴσχυος ὁ τῶν Ἀθηναίων χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπέκτις ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας καὶ πάντα αὐτοῖς ἔδοκε ἐπὶ ξυνομοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπραχῆσθαι. Quem vanissimum Atheniensium timorem facetissime poeta irridet, ita ut non solum simile plebissitum Philocrati aucupi nullius noxae comperto militari se fingat, verum etiam Diagoran tyrannosque mortuos illos ac dudum sepultos proposito praemio iterum occidi iubeat. ‘Denuo occiduntur’ inquit ‘et Diagoras Melius ab inferis revocatus qui mysteria enuntiavit, et Pisistratidae qui tyrannidem occupare ausi sunt’); φθουσι τὸν Ἰακχῶν ὄνπερ Διαγόρας (supp. χλευάζει, διασύρει vel simile quiddam) Ran. 320; ad verba Σωκράτης ὁ Μήλιος Nub. 830 adnotat seholiastes ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὦν διεβάλλετο ὡς θεόμαχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν εἶπε. Sic Amyniam qui erat Pronapi filius Vesp. 1267 sq. dicit Selli filium, quod ille Amynias perinde esset pauper ac Selli filius Aeschines

Διάκρισις: De veteribus illis Diacriorum, Pediaeorum et Paraliorum factionibus, quae proximis post Solonem temporibus rursus rempublicam perturbabant, donec Pisistratus, Diacriorum dux, dominatione potitus est Ol. liv 4, vide Schoemann. *Antiqq.* p. 178. In Vesp. 1223 ubi Philocleo dicit (τὰ σκόλια δέξομαι) ὡς οὐδεὶς Διακρίων δέξεται ‘et senem se et veterum morum amatorem significat. Idem Mara-

θονομάχην se saepius praedicaverat, Marathonem autem in Diacriorum finibus sita est.’ I. RICHTER

Διαλλαγή: tamquam muta persona introducit, ut *Εὐρήνη*, Lys. 1114 τοῦ ὄστυν ἢ Διαλλαγή; ὦ Κυπρίδι τῇ καλῇ καὶ Χάρσι ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή Ach. 989

Διάσια: Διασίσιον Nub. 408 ubi Schol. ἐορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διάσια, ἀγεται δὲ μὴνὸς Ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος; *ibid.* 864 ἐπιδίμην Διάσιος ἀμαξίδα. De hoc maximo Iovis apud Athenienses festo vide Lucianum *Τίμων*. c. 7 ibique Hemsterhusium (Tom. I p. 113), qui advocat Thucyd. I 126 ἔστι γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις Διάσια, ἀ καλεῖται Διάς ἐορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἣ παυδῆμει θύουσι, πολλοὶ οὐχ ἰερεῖα ἀλλὰ θύματα (libamenta) ἐπιχώρια

Διυτρέφης (sive **Διυτρέφης**, vide Elmsl. ad *Med.* 139, Boeckh *Inscript.* c. I Vol. I 151 et 169 col. 3 48). Bis perstringitur in *Αἰνίδι* v. 798;

ὡς Διυτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ
πρόθῃ φύλαρχος, εἰς ἵππαρχος, εἰς ἔξ οὐδεὶος
μεγάλα πράττει καὶ σὶ νυὶ ζουθὸς ἰππακτρῶν :

ubi lepide per vimineas alas eum emersisse scribit comicus, significare nimirum volens Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. Nempe phylarchus fuit et hipparchus. Equestrem autem militiam hipparchi regebant, bini quotannis, hisque adiuncti phylarchi deni tributim a populo creati; Vide Polluc. VIII 94, Demosth. Philipp. I p. 47. Alter est locus v. 1140;

δεινὸς γέ μου τὸ μειράκιον Διυτρέφης
λέγων ἀνεπείρακεν ὡς ἰππαλατεῖν,

nam Ἰππαρχος evasit ex πυτινοπλόκῳ, dives et qui equos alere posset; eundem tetigit in *Heroes* fr. IV κατὰ τῆς Διυτρέφους τραπέζης. Apparet igitur Ol. xci 2 Diitrephem, ex paupere divitem factum, multum valuisse in civitate. Idem sub finem Ol. xci 3 praetore Pisandro vel Ol. xci 4 ineunte, cum Cleocritus esset archon, iussus est Thraces, qui sero Atheniensibus subsidio advenissent cum Demosthenes iam in Siciliam profectus esset, reducere, vid. Thucyd. VII 29: τοὺς οὖν Θράκας τοὺς τῷ Δημοσθένει ὑστερήσαντας διὰ τὴν παρούσαν ἀπορίαν τῶν

χρημάτων οὐ βουλόμενοι δαπανᾶν, εὐθὺς ἀπέπεμπον, προστάξαντες κομισαὶ αὐτοὺς Διῦτ ῥέφει καὶ εἰπόντες ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ (ἐπορεύοντο γὰρ διὰ τοῦ Εὐρύπτου) καὶ τοὺς πολεμίου, ἦν τι δύνηται, ἀπ' αὐτῶν βλάψαι κτλ. E Pausania 1, 23, 3 vix dubium est occidisse eum in Mycalessi obsidione sagittis confossum. A Cratino Χέλρωσι fr. VIII (Mein. fr. com. II p. 152) notatur ut pessimus homo :

καὶ πρῶτα μὲν οὖν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία
κινύδαλ' ἀναιδή,

Πισίαν, Ὀσφύωνα, Διῦτ ῥέφῃ,

h. e. 'abducam, exturbabo ex civitate impudentes istos homines nautodicarum iudicio condemnatos:' Plato autem in 'Ἐορταῖς' fr. VI (Mein. II p. 626) dixit eum

τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν,

insanientem et Cretem (i. e. mendacem, perfidum) vixque Atticum

[Δικαιοπόλις]: ex pago Acharnis, (fictus) in Acharnensibus in concionem mane venit omnia praeter pacis decreta turbare certus, 1—42. Intercedit pro Amphitheo pacem facturo, 57 sqq. Fraudes et fallacias legatorum ab Atheniensibus ad regem Persarum missorum indignabundus aperit, 62—127. Amphitheum revocatum octo drachmarum mercede ad Lacedaemonios mittit ut sibi, uxori et liberis solis pacem componat, 128—133. Concionem solvi iubet tamquam ob ostentum (δισσημία), 134—174. Amphitheus Lacedaemone affert inducias quinquennales, decennales, tricennales; postrema laetus accipit Dicaeopolis et rus abit Dionysia celebraturus, 175—202. Exit domo cum uxore, filia canephoro et servo phallum portante, Dionysia celebrans et phallicum canit de bonis pacis, 237—279. Corripitur ab Acharnensibus, occisuris eum ob inducias: contendit Lacedaemonios non per omnia fecisse iniuriam sed passos quod esse Lacedaemonios, et dolo ab Acharnensibus impetrat ut saltem audire eum velint Lacedaemoniorum causam agentem, 280—369. Pericula sua exponit in iudiciis assuetis audire laudes urbis et in iudicando mordere et (poetae evasam induens) narrat quanta difficultate evaserit calumnias

Cleonis de comoedia praeterito anno acta, 370—382. Abit supplicis miserrimi habitum sumpturnus, 383 sq., ab Euripide quem eleganter deridet, 394—494. Sic caussam dicit Acharnensium senibus, 491—556, quorum pars ei favet, pars Lamachus advocat, quem Dicaeopolis deridet et μισθαρχίδην esse demonstrat. Ita caussa vincit, 557—626. Forum constituit in agro suo, in quo per pacem suam commercia agant Peloponnesii, Megarenses, Boeoti, non Lamachus, et a quo longe absint sycophantae 719 sqq. Ab homine Megarensi emit filias pro porcellis oblatas, 729—835. A Boeoto mercibus patriis onusto emit anguillam copicam: mox Boeoto tradit sycophantam Nicarchum sarmentis ut figlinum vas illigatum, 860—958. Lamachi famulum abigit, 959—970; Choas celebrat, 1002; suavissimum convivium apparatus, singula sibi apportari iubens in derisionem Lamachi, qui eo ipso tempore in expeditionem contra Boeotos vocatus, famulum iubet singula bellici apparatus sibi afferre, 1071—1142. Lamachus qui graviter volneratus infertur, iterum deridens, ipse potans cum amicibus, 1174—1227, et victor in festo Choum, sumpto utre exit, Choro prosequente, 1228 sqq.—Δικαιοπόλις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἐγὼ Ach. 406 (Chollidam se vocat, cum sit Acharnensis, comice alludens ad χολῶς, ut misericordiam Euripidis moveat); Δικαιοπόλις δὲ πῆ; Δικαιοπόλι, ἢ λῆς πρίασθαι χοιρία Ach. 749; αἰακτὸν ἂν γένοιτο, Δικαιοπόλις εἰ μ' ἴδοι τετραμένον ib. 1196; Δικαιοπόλι, Δικαιοπόλι φαντάζομαι ib. 823, 1047, 1085

Δίκτυννα: Diana retium et venationis praeses: διατραγεῖν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον, Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχει τοῦ δικτύου Vesp. 368 (ubi schol. παρὰ τὸ δνομα γελουιάζει' παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπήγαγε τὸ Δίκτυνναν Ἀρτεμιν Ἰλιον ἔσεσθαι): εἶμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἀρτεμῖς καλὰ τὰς κυνίσκας ἔχουσι' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ Ran. 1359, 1360 ('ex monodia Icarum in labyrinthum conclusi apud Euripidem in Cretenoidibus; is enim a Minoe cum Daedalo patre, monstruosae libidinis ministro, in eum quasi carcerem coniectus erat. Aptissime autem

invocat Labyrinthi custodia quasi irretitus deam *Δίκτυνναν*, quae se ex his tamquam retibus expedit cum magna vi canum, quarum est odorari viam, et praeterea *Ηεcaten*, quae facibus viam monstret.' FRITZSCHIVS *ad l.*)

Δίως αθήριος, turbo aetherius, de promptus ex Anaxagorae decretis: *αθήριος Δίως (ἀναγκάζει τὰς νεφελὰς ὥστε φέρεσθαι)* ait Socrates, cui Strepsiades *Δίως; τουτί μ' ἐλελήθη, Ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' ἀν' αὐτοῦ Δίως νυκί βασιλεύων* Nub. 380—1 *ad q. l.* scholiasta; 'δὲ μὲν Σωκράτης εἶπε δῖον τὴν τοῦ ἀέρος περιφορὰν, ὃ δὲ Στρεψιάδης ποτηρίον τι κεραμοῦν βαθύ, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὢν κάτω εἰς ὀξὺ λήγει,' turbinis instar; idem Strepsiades filio iam doctior factus ait v. 828 *Δίως βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακῶς; Δίως βασιλεὺς τὸν Δί' ἐξεληλακῶς* iterum lepide patri obicit Phidippides v. 1472, cui Strepsiades οὐκ ἐξεληλακ' ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ὄμην

*διὰ τουτοῖν τὸν Δίον' οἴμοι δειλίωσι
ὅτι καὶ σε χυτρεοῦν ὄντα θεῶν ἡγήσαμην.*

Διοκλῆς: heros a Megarensibus cultus; *ᾧ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διόκλεια* SCHOL. qui confert Theocr. Id. XII 27; *ναὶ τὸν Διοκλέα* Ach. 774

Διόμεια: pagus tribus Aegaeidis in suburbio ad septemtrionem versus situs, *δήμος τῆς Αἰγιῶδος φυλῆς ἀπὸ Διόμου ἐστὶ δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι*. SCHOL. *Διόμεια* et *Κυνόσαργες* ambo unum eundemque pagum fuisse ostendit Fritzschius ad *Daetal.* p. 28, praeterquam quod Cynosarges, templum Herculis gymnasiumque et lucus circumiectus haud procul portis Aegei (Diog. Laert. VI 13) partem tantummodo universi pagi complexum sit. Ran. 650 Aeaco quaerenti a Xanthia-Hercule *μῶν ὠδυνήθης*, is minime plagis se doluisse ait sed sollicitum fuisse sacrorum suorum intermissione, *οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐφρόντισα, ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείους γίγνεται*, quia nempe Athenienses inter tot belli curas magnum Herculis festum in Diomeensium pago celebrari solitum intermiserant; *διομείαι αἰζῶνας*, iactatores e Diomeis oriundos, Ach. 605 quod quo spectet incertum est. Philoxeni quidem Diomeiensis mollitiam

notavit Eupolis *Πόλλωσ* fr. XIV *ἔστι δὲ τὴν θήλεια Φιλώξενος ἐκ Διομείων*

(**Διομήθης**): Eccl. 1029, ubi adolescenti quaerenti *καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί*; respondet *ἀνικυλὰ διομήθειά γε. Ἡ Διομήθεια ἀνάγκη* significat summa necessitas, quamquam de origine proverbii plurimum est inter scriptores dissensionis. Vide Stallbaum ad Platon. *de Rep.* VI p. 493 D

Διονύσια: liberalia rustica τὰ κατ' ἀγροὺς quae mense Posideone agebantur: Ὁ Διονύσια exclamat Dicaeopolis de pace gaudens Ach. 195, quos dies festos, agricolis gratissimos per quinquae annos non egerat; v. 266; *πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεῖς ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια* ibid. 202; ὦ Διώνυσε *δέσποτα κεχαρισμένωσ* (ratione tibi accepta) *ἐμὲ ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια, στρατιάς ἀπαλλαχθέντα* Ach. 251; *ταύτης δὲ (τῆς Εἰρήνης) ὀπώρας, ἰπποδοχῆς* (convivii cum hospitibus) *Διονυσίων* (δῆξει) Pac. 534. Thesm. 745 Mnesilcho assimilati infantis annos sciscitant mulierem 'tresne an quattuor Choas (per Χόας autem intellege τὴν τῶν Χόων εὐρῆνην) natus sit, πόθ' ἔτη γέγονε; τρεῖς χόας ἢ τέτταρας;' respondet mulier *σχεδὸν τοσοῦτον χῶσων ἐκ Διονυσίων* h. e. fere tantum et quantum effluxit temporis ab ultimis Anthesteriis. Nam per Dionysia hic Anthesteria significari Choum quae praecedit ostendit mentio. Cum autem infans ille nihil aliud sit quam uter vini plenus, rei accommodata est haec annos computandi ratio. Veri enim haud absimile est vini aetatem Athenienses Liberalium numero indicasse. BRVNCK. *Κωμωδηθεῖς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς τοῦ Διονύσου* Ran. 368 in Dionysiis sc. maioribus (τοῖς μεγαλοῖς sive τοῖς κατ' ἀστυ)

Διονύσιον: templum Dionysii: *τὴς ἀν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον*, fr. 83; *ἦσαν ἐθδὸ τοῦ Διονυσίου* fr. 101

Διονύσιος: Siculorum tyrannus famosus: *ὁμείς γε (περίαν πατέ εἶναι τῆς πτωχείας ἀδελφῆν) ὁπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὁμοιον* Plut. 550 h. e. 'vos quidem, qui res dissimillimas habetis similes, paupertatem dicitis mendicitatis sororem, qui

iidem Dionysium Thrasybuli (tyranorum victoris) similem putaveritis.

Διόνυσος: Παρρασίαν ὅς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεί, Βάκχαις Δελφίσιον ἐμπρέπων κωμαστὴς Διόνυσος Nub. 603—606 (conf. Soph. Ant. 1126 sqq.; Eur. Bacch. 306 sq. 408 sq. 559); ἀθάνατος εἶναι φημι Διόνυσος Διός, Ran. 631; Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου Ran. 22 (dicendum erat υἱὸς Διός, sed commiscet se Bacchus cum vino suo, haud dubie amphorae filio. FRITZSCH); Διόνυσος ὅς θύροισι καὶ νεβρῶν δορὰς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρρασίαν κατὰ πηθῆ χορευῶν Ran. 1211—1213 (e prologo *Hyphsipyles* Euripideae); ἐπι δὲ (κάλεσον) Νύσιον ὅς μετὰ μαινάσι βακχίαν οἴνασι δαλεται Lys. 1282—4; ἤγοῦ δὲ γ' αὐτὸς ὠδὲ σὺ κισσοφύ, ε Βάκχειε δέσποτ' Th. 987; τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου Ran. 368; ὁ τοῦ Διονύσου λερεὺς σε μεταπέμπεται Ach. 1087 (Dicaeopolidem vocat sacerdos Bacchi per praecoenem Choum die festo ad cenam, sacerdotes autem Bacchi luxuriose vivebant, hinc Eupolis Hipponicium qui ex usu vini rubicundum faciei colorem duxerat, 'sacerdotem Bacchi' vocat in *Δίξιν* fr. XIX Meinek. fr. com. II p. 433); θεῖσθαι λιπαρὸν (nitidum, lautum) παρὰ τῷ Διονύσῳ Eq. 536 (dignum ait esse Cratinum propter scenicas victorias qui in prytaeno bibat, neque nugae agat (καὶ μάκληρεῖν 'neque miseram et inopem vitam ducat' scribendum opinatur Meinekius in *Vindic.* p. 59 propter iustum sententiarum nexum) sed nitidus et bene cenatus ludis intersit; παρὰ τῷ Διονύσου sc. *λερεῖ* legit Kockius); eius alumnum se dicit comicus Nub. 519 νῆ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με (conf. Ran. 886), et per eum iurat poeta Vesp. 1046 ubi eandem sui fiduciam exhibet, σπένδων πῶλλ' ἐπι πολλοῖς θρῆνσι τὸν Διόνυσον μηπίωτο' ἀμείν' ἔπη τότῳν κομψδικὰ μηδὲν ἀκούσαι. Per Bacchum iuratur νῆ τὸν Διόνυσον Nub. 91, 519, 1000, Vesp. 1474, Pac. 1277, Av. 171, 501, 1370, Eccl. 357, 422; μὰ τὸν Διόνυσον Nub. 108, Pac. 109, Eccl. 334; ὦ Διόνυσε δέσποτα Ach. 247; ὦ Διόνυσε ἀναξ Pac. 442; Διόνυσε Ran. 330; Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνοσμίαν Ran. 1150 (h. e. frigide iocaris; quantam laudem

hoc dulce et fragrans vini factitii genus habuerit patet e Xenoph. *Hellen.* VI 26. FRITZSCH); ἀλλ' ὦ Διόνυσε ἀπόδοιτο Pac. 267. In *Babyloniis* Bacchus in iudicium abijt et duo oxybapha ab eo postulant demagogi Athenienses fr. xvii; in *Ranis* introducitur γάστρων ventriosus v. 200; cum Xanthia servo, qui sarcinas portat, asino insidens, venit ad partem Hercules; qui progressus risu prope emoritur de habitu Bacchi, leoninam pellem (λεοντήν) crocotaie iniectam, oothurnum una cum clava gestantis, 1—47. Narrat Herculi, sibi immane desiderium esse iniectum Euripidis poetae, quem iam descendat ab inferis reducturus; nam solum superesse Iophontem poetam bonum, nisi Sophoclis patris sint quae edat; ceteros esse contaminarios artis; Euripidem fecundum et audacem, 48—107. Quaerit ex Hercule viam qua in Orcum eat, deversoria, cauponas, et aliquamdiu ludificatus discit, 108—165. In Charonis cymba remum agens audit cantus ranarum (malorum poetarum) quibus oppedit, 166—270. Inde viam faciens in Orco timet parcidas, periuros, beluas quas Hercules dixerat, Empusam usque dum ad initiatorum choros pervenit, 271—322, quibus gaudet, 414 sq. 444 sq. et ad Plutonis ostia se adesse discit, 431 sqq. Pultat; progressus Aeacus in eum ut Herculem Cerberi furem invehitur et terriculamenta Orci arcesaitum currit, 460—478. Vehemens timor Bacchi, qui a Xanthia impetrat ut ipse Hercules fiat, 479—502. Iam adest ancilla Proserpinae Herculem ad lautas epulas invitans: resumit igitur Bacchus Herculis habitum, 503—548. At irruunt cauponae duae quarum merces Hercules cum ipsis fiscellis devoraverat, eum ad Cleonem et Hyperbolium iudices mortuos rapturae: hinc iterum petit a Xanthia timidus deus ut Herculis habitum resumat, 549—604. Interea Aeacus cum servis progreditur ut vinciat Herculem: Xanthia negante se umquam ante huc venisse, Bacchus ad quaestionem trahitur, deum se esse obtetans: iam uter servus sit, verberibus explorat Aeacus frustra et ad Plutonem ducit cognoscendos, 605—674. Baccho,

artis perito, iudicium defertur de Aeschilo et Euripide, 810 sq. Progreditur moderationem suadens Aeschilo ira excaecandescenti; thus in ignem incit et preces concipere poetas iubet, 830—891. Audit poetas, certamenque eorum moderatur, tandem poesis utriusque lance examinat; nec tamen litem discernere sustinet, 905—1413. Sed ne re infecta redeat, ex utroque utilia rei-publicae consilia quaerit, de Alcibiade, de servanda civitate: quibus auditis, Aeschylum eligit, 1415—1478, et convivio a Plutone excipitur, 1481

Διοπείθης: ἀνὴρ εἰδὸκίμος ἐπὶ χρησιμο-
λογία Plutarch. *vit. Lys.* c. 22, fanaticus
χρησιμολόγος, quales multi eo tempore
Athenis qui quæstus causa oracula a se
ficta supersticioso populo et σιβυλλῶντι
decantabant: favebant porro bello et om-
nibus modis pacem prohibere conabantur,
quia belli tempore populi animis, ut fieri
solet, commotioribus factis, multo maiore
auctoritate fruebantur quam pace; unde
eos Aristophanes cum singulos, tum in
genere explodere aggressus est in *Anibus*
959—992, ubi fatidicus oracula de Nubicu-
culia iam condita deblaterans sacrificio in-
tervenit, quod Pithetaerus pro recens con-
dita urbe facit; recitat homo de scripto
(Σιβύλιον 974 sq.) oraculum Bacidis scilicet,
in quo Bacis omnia fausta Pithetaero polli-
cetur addita conditione. Respondet ille
alio oraculo, in quo deus iubet verberare
quicumque

ἀκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῆ θύοντας καὶ σπλαχνεῖν ἐπιθυμῆ,

et nemini parcere v. 988,

μήτ' ἦν Λάμπων ἢ μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείθης,

quod mandatum exequens hominem male
mulcatum abigit. Videtur autem Diopi-
thes quoque ut Lampo non solum oraculo-
rum interpres fuisse sed etiam rempubli-
cam attigisse, annotat quippe Scholiasta
Διοπείθης νῦν μὲν ὡς χρησιμολόγος ἐτέρωθι
δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος (Equit. 1084
τὴν Κυλλήνην ὁ Φοῖβος ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς
ἤμειξτο τὴν Διοπείθους). Σύμμαχος δτι
Διοπείθης ὁ ρήτωρ ὑπομανιώδης ἦν, ὡς
Τηλεκλείδης ἐν 'Αμφικτυόνσι δῆλον ποιεῖ.

Quod confirmat Plutarchus in *Pericle* c. 32
scribens Diopitthem εἰσαγγέλλεσθαι τοὺς
τὰ θεῖα μὴ νομίζοντας ἢ λόγους περὶ τῶν
μεταρσίων διδάσκοντας, ἀπειροδόμενον εἰς
Περικλέα δι' Ἀναξαγόρου τὴν ὑπόνοιαν. Ficta
insania videtur oracula protulisse, sic enim
Bergkiius *Comm.* p. 170 vidit explicandum
esse, quod ab Amipsia in *Compo* dicitur
παρπαυόμενος sive παραμανόμενος et ab
Aristophane nomen eius ponitur pro 'ipso
furore' *Vesp.* 379, τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμε-
νος Διοπείθους. Halbertsma *Prosopogra-
phia Arist.* p. 91 sq. Plura dabunt Lo-
beckius in *Aglaophramo* p. 980, Bergkiius *l. l.*

Διοσκώρω: Dioscurus invocat Try-
gaeus laetus audita Brasidae morte, εἰ γ'
εἰ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκώρω (ἀπέλευσαν
αὐτόν) *Pac.* 285; ὦ Πᾶνες ὦ Κορίβαντες ὦ
Διοσκώρω *Eccl.* 1069; ἐμπόλω Διοσκώρω
Heroes fr. 13 ap. Polluc. *vii* 15. De forma
Διοσκώρω vide Lobeck. ad *Phrynichum* p.
235. Per Castores iurantes mulieres La-
caenae dicunt καὶ τῷ σὺ ὦ *Lys.* 81, 86, 90,
142, aequae ac viri Lacones *Pac.* 1014,
Lys. 983, 1095, 1105, Cleander in *Xenoph.*
Anab. *vi* p. 230, 9, Pasimachus *Hellen.*
iv 4, 10: vide Valckenaer. ad *Adoniazusas*
p. 286

Διτόλεια (pro Διυπόλεια): ἐορτὴ Ἀθή-
νησιν, ἐν ἣ Πολιεῖ Διὶ θύουσι σκιροφοριῶ-
νος τετάρτη ἐπὶ δέκα. *SCHOL.* ad *Pac.* 420
ubi Trygaeus ait μυστήρι' Ἐρμῆ, διτόλεια,
ἀδῶνια (ἄξομεν) h. e. 'sacra Cereris et Pro-
serpinae, Iovis servatoris, Adonidis et Ven-
neris (non iam his deis sed) Hermi cele-
brabimus.' Antiquissimum autem fuit
festum, unde διτολιώδη pro antiquis valde
et obsoleteis ponitur in *Nub.* 984, ἀρχαῖα
καὶ διτολιώδη (*out of date*)

Διτόλας: nomen famuli, *Ran.* 608

Διώνυσος: λιμναῖα κρητῶν τέκνα, Σύν-
αυλον ὕμνον βοᾶν Φθεγξόμεθ' εὐγερῆν ἐμὰν
δοῖδάν, Ἦν ἀμφὶ νυσήιον Διὸς Διώνυσον ἐν
λίμναισιν λαχίσσαμεν, Ἦνιχ' ὁ κραιπαλόκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμε-
νος λαῶν δχλος, *Ran.* 211—220 h. e. 'hym-
nis cum Bacchum extollamus, qui nunc a
Charone paludem (τὴν λίμνην) transvehitur,
sicuti in Limnis Nyseium Dionysum die
Chytrorum coaxando celebramus.' Nemppe

praeferoce ranae Bacchi templum in Limnis suum esse clamant, quod et in vicina palude habitent et quia ipsum nomen *Λίμναι* ranarum magis domicilium quam Bacchi monstrare videatur: optime igitur Scholiasta *ἔμὸν τέμενος λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διουόσου ἱερὸν* πρὸς δὲ τῆρ ὁμωνυμίαν ὅτι ἐν Λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, *Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν*. Contra adiectivum *λιμναῖα* non ad Limnas Athenarum sed ad paludem refertur Acherusiam in qua ranae natare finguntur. FRITZSCHIVS ad l. Idem et aliis argumentis et huius ipsius loci auctoritate ostendit in libello de *Lenaeis* III p. 29 Nyseium Dionysium in Anthesteriis atticis cultum esse, atque Anthesteriorum Dionysium et ab aliis Dionysiis Liberalium vel urbanorum vel rusticorum et a mystico Iaccho distinctit

Δόριλλος: tragicus poeta, *αἱ γυναῖκες τὸν Δόριλλον φραγνύονται* Lemn. fr. XIII ubi nomen poetae substituit in locum vocis obscenae *δορίαλλος*

Δράκης: nomen senis rustici Eccl. 293; item nomen senis in Lys. 254 *χώρει Δράκη, ἡγοῦ βάρην*

Δρακοντίδης: οὐκ ἐκφῆρσете δικάσονται μ' ἄλλ' ἐκφεύξεται (absolutus fuerit) *Δρακοντίδης;* Vesp. 157 ubi schol. *Ρωνηρὸς οὗτος:* addit Venetus *καὶ πλείσταις καταδικαίς ἐνεχόμενος ὡς Πλάτων Σοφισταῖς* (quod Cobetus illustrat loco Platonis in lib. *de republ.* VIII p. 558 A, ubi cavillans democratiam *τί δὲ* inquit *ἡ πρότης ἐρίων τῶν καταδικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὐπω εἶδες ἐν τῷ αὐτῇ πολιτεῖα ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ; καὶ ὡς οὐτε φροντίζοντος οὐτε ὀρώντος οὐδενὸς περιουστει ὡσπερ ἦρω, qui loci sese invicem mirifice confirmant ostenduntque Athenis flagitia etiam condemnatis impune abire potuisse: *Obs. in Platon. Com.* p. 186); *Ὡ Κέκροψ ἦρω ἀναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη* Vesp. 438 ubi Richter "deum saepissime invocatum cum homine saepissime in ius vocato ludens comparat Philocleo dixitque *τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη* cum dicturus esset *τὰ πρὸ ποδῶν Δρακοντίδου* i. e. 'causa Dracontidis instat.' An explicare mavis*

'Ο Cecrops, superne Deus, a pedibus furcifer Dracontidis instar."

Δράκυλλος: nomen in Ach. 612 ubi Reiskius emendat *τί δ' Ἀνθράκυλλος ἢ Εὐφορίδης ἢ Πριυίδης*, probante A. Muellero quia huius loci nomina rem carbonariam spectent

Δρασιππίδης: fictum nomen vulgo Vesp. 185 *Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου* (quod suo loco inserendum), ubi legebatur ante Elmsleium ad Ach. 563 *ἀπὸ Δρασιππίδου* 'ex pago Fugacia,' cum sit Fugacis filius

Δωδώνη: *ἐσμέν δ' (δριυίδες) ὑμῶν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων*, Av. 716

Δωροί: nomen deae a Cratino fictae quasi dicas Donona sive dea muneraria: idem, teste Hesychio, deam *Δέξω* accipitram finxit *ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα*. Similia sive nomina sive cognomina sunt *Σιτώ, Μνημώ, Περιβασώ, Θαλλώ, Καρπώ, Αὔξω* alia de quibus egit Lobeck. *Aglaoph.* p. 733. In Equit. 523 sqq. Cratini virtutes praedicans *ἄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν ἄωροῖ συκοπέδιλε* καὶ *τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων* οὕτως ἠρθησεν *ἐκέινος*. Utrumque carmen ex eadem fabula sc. *Eunidis* petitum: prioribus verbis venales sycophantarum artes descripsit Cratinus, ex alius autem poetae carmine parodiae lusu deflexum fuisse verisimile censet Meinekius *Fr. com.* II p. 58; fortasse hymnum aliquem antiquioris poetae e. c. in Iunonem his verbis ordiri *Ἥρη χρυσοπέδιλε*, quae deinde Cratinus suo consilio et instituto accommodati in ipsum illud *Δωροῖ συκοπέδιλε* detorsisse.

E

Ἐβρος: fluvius Thraciae ex Rhodope monte, hodie *Maritza*, Orphei morte famosus: *κύκνοι ἐφεξόμενοι παρ' Ἐβρον ποταμου* Av. 774

Ἐκάτειον: sacellum Hecatae foribus proximum, (*ἐκαταῖον* scribere iubet Lobeck. *Aglaoph.* p. 1336) *ἱερὸν Ἐκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πασταχοῦ ἰδρυομένου αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κούρτροφον*, SCHOL. ad Vesp. 801, ubi Philocleo, cui filius persuaserat, ut maneret iudiciumque suum ante domum

haberet, postquam hic intro iit accessitum
quae ad rem necessaria sunt talia loquitur:

ὄρα τὸ χρῆμα. τὰ λόγῳ ὡς περάνεται·
ἠκηκὴ γὰρ ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσειεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας.
κάν τοῖς προθύροις ἐνομοθήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὐτῶ δικαστηρίου μικρὸν πάνυ,
ὡς περ Ἑκάτειον, παρταχοῦ πρὸ των ὑρῶν.

(Simillimum videtur fuisse sacellum Lyci
heroo storeis circumsaepito, quas Philocleo
aptissime cum cancellis ligneis dicasterii
mente atque animo comparans optat, ut
ad modum Hecataei, quod *πανταχῆ πρὸ
τῶν θυρῶν* erat itaque ad fores ipsius quoque
erat, simulacrum Lyci herois cum tribunali
aeque frequenter ad cuiusvis fores extractum
sit. *Αἱ κᾶναι* et *Lycei* et ut videtur *Hecataei*
Philocleoni etiam *τοῦ περισχουίσματος*
loco sunt. RICHTER ad I.); *Lys.* 64 ἡ Θεο-
γένους ὡς δεῦρ' ἰούσα θουδάτειον ἤρετο;
Ran. 366 ἡ κατατλή τῶν ἑκατείων κυκλίου-
σιν χοροῖσιν ὑπᾶδων, quod ad Cinesian re-
ferunt, qui aut re aut malo vel impio carmine
Hecaten conspurcarit

Ἑκάτη: De Hecate dea multus est
comicus et cultum eius perquam vulgarem
fuisse saepe indicat. Hecate, Iovis filia,
utraque manu facem gestans invocatur ad
furtum detegendum in *Ran.* 1361 sqq. σὺ
δ', ὦ Διὸς διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας ὄξυ-
τάτας χερῶν Ἑκάτα παράφρον ἐς Γλύκῃς;
Hecatae sub initium cuiusque mensis
cenam a ditioribus instructam propositam-
que fuisse in trivivi ut ab infimae sortis
hominibus diriperetur, testatur locus in
Plut. 594—597;

παρὰ τῆς Ἑκάτης ἐξεστιν τοῦτο πύθισθαι
εἶτε τὸ πλουτεῖν εἶτε τὸ πεινῆν βέλτιον φησὶ γὰρ
αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτούντας δεῖνον κατὰ
μὴν ἀποπέμπειν.

Hoc autem non dubitat Hemsterhusius (ad
Luciani *Dial. mort.* I p. 330) quin factum
fuerit lustrata domo, quam religionem singu-
lis fere mensibus, velut intervallo tempo-
ris legitimo, qui quidem erant paullo super-
stitiosiores, obire consueverant; eodem
referas *Daetal. fr.* XII τί δαί; κυνίδιον λεπτῶν
ἐπρίω τῇ θεᾷ ἐς τὰς τριόδους; *fr. inc.*
LXXXII κῶν Ἑκάτης ἀγαλμα φωσφόρον
(ex Euripide ap. *Plutarch. de Iside et Osiri*

p. 379 D; *θήκατη ποιούσα παιγνίον* *Lys.*
700. Per Hecaten *φωσφόρον* mulier iurat
Thesm. 858; *νῆ τῆρ Ἑκάτην* *Eccl.* 70, 1097,
Plut. 764. Chremylus cum anu colloquens
iurat *κατὰ τῆρ Ἑκάτην*

Ἑκβάτανα: urbs Persica, quae prop-
terea quod remotissima ab Athenis erat
felicissima habebatur: *ἑκβάτανα τοῦ σχή-
ματος* *Ach.* 64 (exclamat Dicaeopolis viso
miro legatorum vestitu); *εἶδεν τις ὑμῶν
τὰ κβάταν ἢ τοὺς Χαδνας*; *Ach.* 613 (h. e.
vosne carbonarii umquam legatione tam
quaestuosae functi estis?); *ἐν Ἑκβατάνοις
δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα* *Eq.* 1089 (ex
oraculo ficto); *ἐν Ἑκβατάνοισι ταῦθ'*
(*Περσὶς* sive *καυνάκη*) *ὕφαινετα* *ait patri*
Bdelycleon, quem ille rogat *ἀν ἐν Ἑκβατά-
ροισι γίγνεται κρόκης χόλιξ*, *Vesp.* 1143,
1144

Ἑλάφιον: nomen meretriculae in *Thes-
morph.* v. 1172, quam adducit Euripides
lenae anus habitu ad fallendum Scytham

Ἑλένη: ὁ γῶν *Μενέλαος τὰς Ἑλένας*
τὰ μάλὰ πα (papillas) *γυμνάς παρείδων*
ἐξέβαλ', *αἰῶ*, τὸ *ἐξέφος* *Lys.* 156; *τὴν καὴν*
Ἑλένην μιμήσομαι *Thesm.* 850 (sc. *Hele-
nam* Euripidis nuper editam: simul
argumentum fabulae novatum intellegitur);
sequentia, v. 855—922, ex ea per imitatio-
nem comicam expressa sunt

(Ἑλευσίαια): *θεοφιλῆς ἐορτή* i. e. eara
Cereri dicitur *Ran.* 442, quippe quae ipsa
instituerit et regibus Eleusiniis monstra-
verit

Ἑλλάς: Ἑλλάς *ἐξερημώθει* ἂν ὑμᾶς
(τοὺς Ἀθηναίους) *ἔλαθε* *Rac.* 648; *Μέτων*,
ὄν εἶδεν Ἑλλάς *χῶ Κολωνός* *Av.* 998; *δεί-
ξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὑμῶν καὶ τῆς γῆς*
τῆσδε μόναρχον *Eq.* 1330; *τάγαθὰ μοι μέμ-
νησ' ἔχεις* *φάσκων τῆς Ἑλλάδος ἀρχεῶν*
Vesp. 577; *ἐξὸν σπειραμένους κωνή τῆς Ἑλ-
λάδος ἀρχεῶν* *Rac.* 1073; *ξένω σοφῆς ἀφ'*
Ἑλλάδος *Av.* 409; *Ἑλλάδος ἦβας* (ex
Aeschyl. Agamem.) *Ran.* 1285; *σὲ πρῶτον*
ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος *Pl.* 463; *δλης*
*τῆς Ἑλλάδος ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σω-
τηρία* *Lys.* 29; *ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι* (deceat
hoc opus Graeciam, *Ach.* 8; quae
verba sumpta ex Eur. *Telepho* frag. trag.
p. 718 ubi cum Dobraeo legit Nauckius

κακῶς ὀλοίατ’ ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι; Περι-
κλῆς ξυνεύκα τὴν Ἑλλάδα Ach. 531; ὁ
βυροσπῶλης (Cleo) ὁς ἐύκα τὴν Ἑλλάδα
Pac. 270; δίδαξον ἡμᾶς ὡ πᾶτερ ἧτις ἡ τιμὴ
’στὶ σοι καρπουμένη τὴν Ἑλλάδα Vesp. 520
(ubi schol. τοὺς φόρους γὰρ ἐλάμβανον οἱ
Ἀθηναῖοι· ὁ δὲ λόγος ἴσι σοι ἐκ τούτου
Ἀθηναίῳ ὄντι πλεόν γίγνεται τὸ δικαστικόν
(tribolum) μόνον λαμβάνοντι: sc. ἡ τιμὴ=
mosθός secundum filium, pater auctoritatem
et gratiam omnem in civitate intellegit);
μὴ ἴκκοιρε τὴν Ἑλλάδα (Iovem Trygaeus
orat παῖσιν ἐρημον ποιῶν οἰκητῶρων διὰ τῶν
πολέμων SCHOL.); γράφομαι accusa ὁ Μῆ-
δοισιν αὐτὸν (τὸν Δία) προδιδόναι τὴν Ἑλλά-
δα Pac. 107; similiter et Sol et Luna
proditionis insimulantur τοῖς βαρβάροισιν
προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα Pac. 406; κοινῇ
σώσομεν τὴν Ἑλλάδα Lys. 41; πολέμου
καὶ μανιῶν ῥυσταμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας
Lys. 342; ἡμῖν (ταῖσι γυναιξίν) ἔδοξεν σώσαι
τὴν Ἑλλάδα κοινῇ Lys. 525

Ἑλλη: ἔχεις ἐλπίδα χορηστὴν τινα νῦν
ἢ πόρον Ἑλλας ἰερὸν Vesp. 308 ad quem
l. schol. νῦν πόρον τὸν πορισμὸν φησιν (trio-
bolum scilicet) ἐπήνεγκε δὲ παρὰ τὸ Πινδα-
ρικὸν fr. 197 ubi de Hellesponto dicit poeta.
Ἑλλάξ vulgatum tenet Richter us ut ita
dicat quasi sit Ἑλλάδος instar urbs Athe-
narum

Ἑλλην: οὗτος ἐστ’ οὐκ Ἀργύλας μὰ Δι’
οὐδὲ γ’ Ἑλλην Heroes fr. 5; ὠνδρες Ἑλ-
ληνες Pac. 293; Ἑλλάνων νύμφη Ach. 773
(h. e. communi hominum opinione);
ἴνα γ’ Ἑλλήνων ἀρξῆ (ὁ δῆμος) πάντων Eq.
797; μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει Eq. 838; χαίρι
ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων Eq. 1335; ὑπὲρ
Ἑλλήνων πάντων πέτομαι τόλμημα νέον
παλαμησάμενος Pac. 93; ἐρησόμενος (τὸν
Δία) Ἑλλήνων πέρα Pac. 105; ἰκτίνας τῶν
Ἑλλήνων ἤρχεν τότε κάβασιλευσεν Av. 499;
εἰ τις βασιλεῖος ἐν ταῖς πόλεσι τῶν Ἑλλήνων
Av. 508; οἱ πῶτοι τῶν Ἑλλήνων συνεχώ-
ρησάν σοι (sc. τῇ Δυσιστράτῃ) Lys. 1110;
ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη Ἑλλησιν
πᾶσιν ἐκ τριῶν λακκαστριῶν Ach. 478; εὐδαί-
μων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι διάξεις
Nub. 413; εὐχώμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν Ἑλ-
λησιν ἀρξαι πάσι πολλῶν κάγαθῶν Pac. 436
(ubi schol. narrat Comicum alludere ad

Melesippi legati Lacedaemoniorum de pace
servanda Athenas missi verba ἦδε ἡ ἡμέρα
πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἑλλησιν
ἀρξει, quae iste initio belli, cum re infecta
Lacedaemonem rediret, in finibus Atticae
locutus esse dicitur. Vide Thucyd. II 12);
ἐπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν δίδοναι πλοῦτον
τοῖς Ἑλλησι Pac. 1320; ἐν τε τοῖς Ἑλλησι
καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ Ran. 726;
ἴμαί ποτε Δυσιστράτης ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλησι
καλεῖσθαι Lys. 554; πολλοῦ γ’ ἀξιος ἄπαι
τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς οὗτος Plut. 878; ἐξφ-
κίσαντο (migraverunt) οἱ θεοὶ Ἑλλησιν
ὀργισθέντες Pac. 203; Περικλῆς ἐξεφόρησεν
τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ πάντας
Ἑλληνας δακρῦσαι τοὺς τ’ ἐκεῖ τοὺς τ’ ἐνθάδε
Pac. 612; ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας Pac. 782;
στρατεύμασιν Ἑλληνας ἀνδρας καὶ πόλεις
ἀπόλλυε Lys. 1134

Ἑλληνικόν: Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν
(Graeco more adnuunt) Ach. 115; ἐλ-
ληνικὴν πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι; Av. 148

Ἑλύμνιον: aut locus in Euboea aut
templum πλοῦσιν Εὐβόλας; μέμνηται δὲ καὶ
Σοφοκλῆς πρὸς πέτραις Ἑλυμνίαις Nauck
Tr. fr. p. 180: οὐκ ἀποπετῆσει θάσσον εἰς
Ἑλύμνιον; Pac. 1126

Ἐμπούσα: δαιμόνιον τι περὶ τὴν Ἑκάτην
Eustathius ad Dionys. v. 723 quam in omnes
se formas (ἐς μυρίας μορφὰς) mutasse tradit
praeter alios Lucian *de saltat.* c. 19 II p.
279 ed. Hemsterh.; nocturnum fuit spec-
trum, quod in maximis micat tenebris,
cruribus altero αἰθεο, altero e stercore
bubulo composito; hinc Ran. 293 Dionyso
ἐμπούσα τοῖσιν ἐστὶ suspicanti Xanthias
πυρὶ γούν λαμπραῖα ἄπαν τὸ πρόσωπον re-
spondet: tum illo interrogante an etiam
σκέλος χαλκοῖν ἔχει respondet servus νῆ τὸν
Ποσειδῶ καὶ βολάντων θάτερον; in Eccl.
1056 anus libidinosa, deformis; ulceribus
obsita vocatur ἐμπούσά τις ἐξ αἵματος
φύκταιναν ἡμφιεσμένη; Tagen. fr. xv τί
καλεῖς Ἑκάτην τὴν Ἐμπούσαν (saepe enim
fit in religionibus Graecorum, ut ministran-
tium nomina cum ipsa dea praeside earum
communicentur. FRITZSCH)

Ἐνυάλιος: ΧΟ. Ἄρει δὲ μή. TP. μή.
ΧΟ. μήδ’ Ἐνυάλῳ γε Pac. 457. (Non
aliter inter se differunt Ἄρης et Ἐνυάλιος

quam ipse Romanorum Mars a Bellona dea, aut Πόλεμος ab Ἄρηι. RICHTER ad l.) Athenienses diversum a Marte Enyalium coluisse tradit Ven. Scholiasta in Hom. *Il.* xvii 211. Probatur id iure iurando ephēborum Atticorum: Ἰστορες θεοί, Ἄγραυλος, Ἐνυάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, in quo quum singuli singulis nominibus nuncupentur dii, recte Lobeckius ad *Soph. Aiac.* v. 178 monet Ἐνυάλιος non posse pro epitheto Martis haberi. 'Videtur autem' ait Wunderus 'nomine illo is deus significatus esse, qui proelium excitare tumulumque bellicum commovere putabatur. Hinc qui bello impetum facere incipiebant τῷ Ἐνυάλιῳ ἀλαλάξεν vel ἐλελίξεν solebant'

Ἐξηκестίδης: nobilis fuisse videtur citharoedus quippe qui teste schol. ad *Av.* 11 non solum bis Panathenaeis sed etiam ludis Pythiis et Carneis praemium reportaverit. Perstringit tamen Aristophanes eius modos tamquam ψιθυροῦς et εὐηθείς in fr. 366 (LIX), nisi vero fragmentum illud ad alium referendum sit Excectidem. Exagittatur autem ab Aristophane quod, peregrina cum esset origine, in civitatem Atticam irrepisset; οὐδ' ἂν μὰ Δι' ἐνγεγεῦθεν Ἐξηκестίδης (ἐξεύροι τὴν πατρίδα) *Av.* 11; εἰ δὲ δοῦλος ἐστὶ καὶ Κάρ ὡσπερ Ἐξηκестίδης *Av.* 765; οὐ γὰρ εἰσι βάρβαροι, ὅθεν δ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκестίδης; *Av.* 1527. Vide Bergkium *Comm. de R.C.A.A.* p. 372

Ἐπίγονος: vel inter mulieres magis mulier esse videtur, homo mollissimus *Eccl.* 167 δι' Ἐπίγονον ἐκεωνοί (τοὺς ἄνδρας γυναικας λέγω) βλέψασα γὰρ ἐκέισε πρὸς γυναικας φόβον λέγειν

Ἐπίδαυρος: Argolidis e regione Aeginae: ἀσκήματα καὶ λνα καὶ πίτταν (ἐξ Ἀλγίνης) διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον *Ran.* 363: Epidaurii autem Argolici tum socii erant Lacedaemoniorum *Thuc.* vi 67

Ἐπικράτης: In Epicratem et Phormisium scriptos esse Platonis Πρέσβεις docet fragmentum huius fabulae apud Athenaeum vi p. 229 F ubi de argenteis vasis disserit:

κατάλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμισίος παρὰ τοῦ βασιλέως πλείστα δωροδοκίματα, δέξβαφα χρυσὰ καὶ τινακίσκουσ ὄργυροῦς.

Epicratem plurimis donis a rege Persarum corruptum esse ipse dicit Athenaeus vi p. 251A. Adde Plutarchum in *Pelopida* c. 30 Ἐπικράτους γοῖν ποτε τοῦ σακεσφύρου μήτε ἀρνούμενου δῶρα δέξασθαι παρὰ βασιλέως, ψήφισμά τε γράφειν φάσκοτος, ἀπὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων χειροτονείσθαι κατ' ἐνιαυτὸν ἐννέα πρέσβεις πρὸς βασιλέα τῶν δημοτικῶν καὶ πενήτων, ὅπως λαμβάνοντες εὐπορώσω, ἐγέλασεν ὁ δῆμος. Etsi igitur Epicrates et Phormisius ne ipsi quidem negaverunt, donis se a rege Persarum temptatos esse, tanta tamen illorum fuit auctoritas, tanta audacia ut nullas darent poenas. In ius quidem vocati sunt extatque etiam nunc Lysiae oratio qua Epicratem ceterosque legationis socios graviter incusat eaque ipsa crimina in illos confert quae comici poetae notaverunt, *Or.* 27 p. 363 *ed. Bekker.* Idem illic addit Epicratem non tunc primum a rege Persarum pecunia corruptum esse sed iam ante ob illud ipsum crimen in ius vocatum esse: καὶ οὐ νῦν πρῶτον ὠφθησαν ἀδικούντες, ἀλλὰ καὶ πρότερον ἤδη δῶρων ἐκρίθησαν, § 4: quod quidem tunc factum esse putat Bergkium, cum Tithraustes satrapa Timocratem Rhodium cum quinquaingenta talentis in Graeciam misit, qui viros potentissimos temptaret populi que animos contra Lacedaemoniorum potentiam exacerbaret, quod factum *Ol.* xcvi 1. Tunc igitur in iudicium vocatus iudicum tamen sententia absolutus est, vide *Lysiae l. l.*: καὶ οὖν ἐχῶ ἐπικαλέσαι δι τῶν αὐτοῦ ἀδικήματος Λεωδάμαντος μὲν κατεψηφίσασθε τούτου δ' ἀπεψηφίσασθε, τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἀπάντων κατηγοροῦντος καὶ τῶν αὐτῶν καταμαρτυροῦντων. Epicrates autem tunc periculo liberatus paulo post circa bellum Corinthium videtur ab Atheniensibus una cum Phormisio aliis ad Artaxerxem regem Persarum missus esse, a quo dona pretiosissima accepit, alia vero publica munera mala fraude sibi vindicavit: itaque a Lysia in ista oratione duo potissimum crimina in illum coniciuntur, quod pecunia corrumpi se passus sit et quod publicas opes surripuerit, cf. § 10 sqq. Quamquam autem in extrema oratione orator flagitat ut ultimo supplicio afficiant Epicratem, tamen, id

quod ille veretur, videtur effectum esse, ut iudicum sententiis liberaretur; nimirum non solum Epicrates, quem Pausanias una cum Cephalo principem obtinuisse locum significat, sed etiam Phormisius plurimum gratia atque auctoritate apud populum valebat; erat enim unus ex iis, qui Peloponnesio bello extremo Athenas in libertatem vindicaverunt, cf. Dionys. Halicarn. *de Lysia* c. 32. Quod Demosthenes quidem *de fals. legat.* pp. 430, 431 prodidit memoriae Epicratem morte damnatum esse: κατὰ τοῦτ' ἰδὲ ψήφισμα τῶν πρέσβεων ἐκέλευε ὑμεῖς θάνατον κατέγνωτε, ὡν εἷς ἦν Ἐπικράτης, ἀπὴρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει καὶ τῶν Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον καὶ ἄλλως δημοτικός· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησε τούτων, καὶ δικαίως; infra autem affirmat Epicratem exterminatam esse urbe: non de illa Epicratis ad Artaxerxen legatione loqui eum apparet; (nam quae dicit eum cum sociis commisisse καταψευδόμενοι τῶν συμμάχων καὶ δῶρα λαμβάνοντες ea ex parte tantum congruunt cum illis criminibus quae Lysias in legatos confert, magna vero ex parte discrepant) sed de illa quam ad Tiribazum suscepit Olymp. xcviij 2. Epicratem enim pacis Antalcidae suasorem fuisse prodit scholiasta Aristidis, qui in *Panathenaico* I p. 283 *ed. Dindorf* dicit Athenienses tam aegre tulisse ignominiam, quae ipsis hac pace illata esset, ut auctores huius foederis supplicio affecerint. Post hanc igitur pacem cum pecunia corruptus et ipsos Athenienses et socios prodidisset, condemnatus et exilio multatus est. Ridet eum Aristophanes in *Eccles.* v. 68 quod barbam nimis prolixam more Lacedaemoniorum aleret: Ἔγωγε (πύγωνα ἔχω) inquit mulier Ἐπικράτους οὐκ ὄλιγην καλλίωνα' ubi Scholiasta: οὗτος μέγαν πύγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός φησὶν (Πρόσβεισι fr. iii)

ἀναξ ὑπήνης Ἐπικράτες σακεσφόρε:

(conf. *Eccles.* 502 μίσει σάκον πρὸς τοῦν γνάθῳ ἐχουσα; Plutarch. *Pelopid.* l. l.). De Epicrate autem et Phormisio intellegenda sunt ea quae Aspasius affert ad Aristotelis

eth. nicom. IV 7 tamquam e Platonis *Legatis*: χαλρεῖς, ὀλμαι, μεταπερτέσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηρόβιον, σπαρτιοχάλτρη, βυποκόμβυλον, ἔλκετρίβιον, γαυδες, opinor, sede emoto et lucta everso barbigerο illo, sparteis crinibus, sordidis digitis, amiculum trahente sc. more Spartanorum. BERGK. *Comm.* pp. 389—394: Meineke *fr. com.* I pp. 182, 183. Conf. et Platon. *Phaedr.* p. 227 B, unde apparet Lysiam Epicrate familiariter usum esse

Ἐποψ v. s. n. Τηρέως

Ἐρασινίδης: εὐδαίμων ἄρ' ἦν, εἰ καὶ στρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου Ran. 1196 h. s. beatus igitur erat (Oedipus, beator futurus) siquidem etiam unus ex illis decem praetoribus fuisse qui pugnarunt ad Arginusas. Ex quibus cum Conon et Archestratus ne in crimen quidem vocati sunt, Protomachus autem et Aristogenes profugerant, recte Xenophon *Hellen.* I vii 2 sex tantum supplicio affectos tradit. Fuerunt autem hi, Erasinides, Thrasyllus, Pericles, Lysias, Aristocrates, Diomedon. Erasinidem autem propterea elegit, quod imprimis atrociter in eum saevitum est, Xenoph. l. c. Similiter τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ Ἐρασινίδην i. e. Thrasyllum et Erasiniden cum reliquis praetoribus dixit Xenoph. *Memorab.* II 18 hos nominatim commemorans quia Erasinides censuerat ἐπὶ τοῖς ἐς Μιτυλήνην πολεμίοις τὴν ταχίστην πλεῖν ἀπαντας, Thrasyllus τὰς μὲν ναῦς καταλιπεῖν (sc. ad sepeliendum caesos), τὰς δὲ ἐπὶ τοῖς πολεμίοις πλεῖν, *Hellen.* l. c. § 31. Diodor. Sic. XIII 103; Thirlwall. *Hist. Graec.* Vol. IV. c. xxx. p. 114, *ed. mai.*

Ἐργασίων: nomen agricolae, Ἐργασίωνος τὰς χάρμας ὑφειλόμην Vesp. 1201

Ἐρεβος: χάος ἦν καὶ Νδὲ Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς, γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπειροσι κόλπῳσι τικτεῖ πρῶτιστος ἡγερέμῳ Νδὲ ἡ μελανόπτερος φῶν Av. 693—5, h. e. antequam aër esset, fuit Erebus in cuius sinu Nox peperit ovum illud, unde Amornatus est, qui materiam ὁμοιογενῆ congre-

gavit. BERGLER. Ex Hesiodica theologia: vide Hesiod. *Theogon.* v. 123

ἐκ χάσος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νῆξ ἰγένοντο; φύλαττε πᾶς ἀέρα περιπέφελον ὄν Ἐρεβός ἐτέκετο Av. 1190

Ἐρεχθίδης: Atheniensis, Eq. 1015, 1030

Ἐρεχθεύς: τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεὶ καὶ κολοίσι καὶ κνί Eq. 1022 h. e. quid enim rei est Erechtheo cum graculis et cane? ait haec Demus, cum Paphlagon oraculum fictum citasset φράξου Ἐρεχθείδη

Ἐρινός: ἴσως Ἐρινύς ἐστὶν ἐκ τραγῳδίας, βλέπει γέ τοι μακρὸν τι καὶ τραγῳδικόν, Plut. 423 (de Penia Blepsidemus quam Furiarum unam esse colligit ex lurido tetro et terribili eius adspectu, sed cum sine face eam esse intellegit, male multandam esse dicit, quippe quae non sit Erinnyis); Τίμων Ἐρινύς ἀπορώξ Lys. 811; Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνας Ran. 472. Templum earum erat quo confugiebant supplices; καθῆσθαι μοι δοκεῖ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν Eq. 1312; ET. οὗτός σὺ πῶθ' εἶς; MN. ἐς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν Th. 224

Ἐρμῆς: καὶ νῆ Δ' δ' γ' Ἐρμῆς πέτεται θεὸς ὢν πτερυγὰς τε φορεῖ Av. 373; οὐκοῦν (ἀπολοῦμαι) ἦν λάχω, Ἐρμῆς γὰρ ὢν κλήρω ποιήσεις (ἀποθανεῖν με) Pac. 364 (ubi Schol. ἐπειδὴ, ὅτε πολλοὺς κατεδικάζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ ἐς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπέη' καθ' ἡμέραν οὖν εἰς μόνος ἐτελεύτα' ἐστὶ γὰρ ὅτε μετεμέλοντο καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλήροι Ἐρμοῦ, παίζων ταῦτα λέγει. Nempe Mercurium directorem sortis efficere posse ut Trygaeum, tamquam condemnatum cum aliis pluribus, primum aut inter primos tangat sors, secundum quam ei moriendum sit, et non relinquantur inter postremos qui sperare possunt adhuc salutem. BERGLER); νῆτὸν Ἐρμῆν τὸν ἀγοραῖον Eq. 297 forensē i. q. ἐμπολαῖον mercaturae praesidem, Ach. 816 Ἐρμᾶ ἴπολαίε, Plut. 1155 ubi et alia ei cognomina στροφαῖος, (h. e. παρὰ τῷ στροφεῖ ἰδρυμένος, ut ianitor; alluditur simul ad στροφὰς verutias quae Mercurio etiam placuerunt,

hinc Cario οἶκ' ἔργον ἐστ' ait οὐδὲν στροφῶν at nihil opus est versutiis); δόλιος v. 1157 fraudum patronus (in quo etiam quaedam dittologia est, in bonam partem intellegit Mercurius, in malam Cario; hoc nomine ab iis invocatur qui insidias struunt ut Thesm. 1201; conf. Ran. 1143, Pac. 402 ubi ipse furtis se coli significat); ἡγεμόνιος v. 1159 (qui et animas ducat et viatores); ἐναγώνιος v. 1161 (certaminum praeses); τὸν Δία, τὸν Ἐρμῆν, τὸν Περσείδω (ἀπομόσια ἐβελήσεις); Nub. 1234 (nempe iuxta Solonis legem, qua per tres deos Athenis iurare iubebantur, ad quem morem respicit Plato *Legg.* xi p. 936 E; conf. Eq. 941, Dem. *Mid.* p. 578 Rsk., *adv. Callipp.* p. 1238: nominabantur autem fere qui cuique negotio praeesse crederentur, hic quidem Iuppiter ut supremus deorum; Mercurius ut in re pecuniaria (v. 1277); Neptunus, quia emptus est equus); χθόνιος sive mortuorum deus Pac. 651 (quo nomine invocatur in Aeschyli *Choephoris*, Ran. 1126 Ἐρμῆ χθόνιε πατρί' ἐποπτεύων κράτη, Mercuri inferne qui patris mei imperium curas, ut erepti regni vindex; quae sententia perversa ab Euripide, explicatur ab Aeschilo de Eriunio, οὐ δῆρ' ἐκεῖνος (sc. Ὀρέστυς τὸν δόλιον εἶπε) ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον Ἐρμῆν χθόνιον προσέειπε v. 1144 (Homericum autem illud ἐριούνης s. ἐρωόνιος (ab ἐρί et δύνημι) = μεγαλοφάτης perutilis); φιλανθρωπίτατος καὶ μεγαλοδρότατος δαιμόνων Pac. 398; Ἐρμῆν νεβριον ἄντομαι Th. 977 (sc. gregum custodem; conf. Antipatri epigramma *Anthol.* Iacobs ii p. 26; Pausanias ii 3 Ἐρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ ἀξίην κλέμνας); Ἐρμᾶν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ Ἄμναν Ran. 1266 (ex Aeschyli *Psychagogis*; canit autem haec chorus, i. e. lacus Averni, ubi scena erat tragœdiae, accolae qui erant ψυχομάντες sive ψυχαγωγοί: hi igitur celebrant Mercurium proavum suum sc. τὸν ψυχαγωγόν, propterea quod lacus Averni consecratus erat Mercurio inferno. FRITZSCH); Στρεψαῖος Ἐρμῆς Gaorg. fr. xxiii (ab oppido Thracum Strepsa [παρὰ τὸ δίστραφθαι τὰς δψεις, grammaticus Cramer *Anecd.* ii p. 53 4]); Ἐρμῆς τρικέφαλος Triphal. fr. xi (ubi

lusus est, monente Hesychio, in quadricapitem Mercurium in trivio Ceramici positum). Hermae enim ex lapide quadrato factae exsculpto solo capite et obscoenius expressa pendendorum imagine (vide e.g. Thucyd. VI c. 27, Pausan. *Arcad.* p. 666 et 681; hinc Leonidas in epigrammate quod extat Antholog. Palatin. VI 331 (Iacobs Vol. I p. 295) Mercurium ipsum quadratum vocat

καὶ τὸ τετράγωνον μηλοσόβῳ Μαίῳδῳ Ἑρμῆ.

Huc respicit Iuvenalis *Sat.* VIII 53; Cic. de *Nat. Deor.* III c. 22; Herod. II 51) in viis publicis maxime in biviiis et triviis ponebantur, quorum inscriptiones, quorsum quaeque via duceret, viatoribus indicarent: talem Athenis a Patroclide fuisse dedicatum docet Harpocration. Ab his autem Hermis multum et magnitudine et elegantia operis illi distabant, quos multi Atheniensium ante fores aedium et in atrii constitutos habebant, qui limen atque introitum servarent, furesque inde abigerent: quorum quidem neque cura erat magna neque veneratio, ut plerumque dedicarentur oblatiis ollis quae legumibus vel pulte essent repletae, cum maiora simulacra deorum victimis caesis consecrari solerent. Hinc Trygaeo Paci deae simulacrum ollis leguminum dedicandum esse censente chorus vilem dedicandi rationem respuit, *χυτραῖσιν ὡσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον* Pac. 922 (h.e. morosum propter viles ollas;) *πάντ' ἀγὰθ' ὅσ' εἰκὸς ἔστιν Ἑρμῆν ἔσθλιον* Plut. 1122; *ἄξιον πάσας τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν, μυστήρι' Ἑρμῆ, διπλόει,' Ἀδώνια, ἄλλαι τέ σοι πόλεις πεπαυμέναι κοκῶν ἀλεξικακῶ θύσσων Ἑρμῆ πανταχοῦ* Pac. 420; *Ἑρμῆ, Χάρσιω, Ὀραιοῦ* Pac. 455; Mercurius invocatur in Thesmophoriis, *Thesm.* 299. Per eum iurant viri Ach. 742, 779, Eq. 297, Nub. 1277, Ran. 1169, Eccl. 445 *νῆ τὸν Ἑρμῆν; ὁ φίλ' Ἑρμῆ* Nub. 1478, Pac. 416, 718; *ὁ δέσποθ' Ἑρμῆ* Pac. 385, 648, 711; *τῶν ἐρμκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται* Lys. 1094 (sc. chorus monet ut sibi caveant ne pro Mercurii statuis habitis simile quiddam patiantur, atque illae nupér sunt passae). In *Pace* Mercurius solus in

caelo restat vasa servans, cum di in ultimum recessum fugerint; Trygaeum advenientem primum truculente excipit, mox caribus oblatiis placatus narrat cur di Graecis usque belligerantibus irati caelum Bello vesquerit, qui Pacem in profundo antro concluderit. Bello tumultuante et cum mortario ex-eunte abit (180—233). Trygaeum ut videt cum agricolis Pacem extrahere conantem, cum clamore impedit, Iove mortem denunciante ei qui Pacem effodiens deprehendatur; sed tandem precibus per carnes oblatas, detecta a Trygaeo coniuratione Solis et Lunae in deos, promisso principatu in festis plurimis aliorum mitigatur et operaturos ipse incitat, 362—427, indicans et impellens populos qui malignam operam praestant 459 sqq., 475 sqq., 500 sqq. Edicta Pace civitates amice confabulantes inter se et pacis instrumentorum opifices laetos monstrat; agricolas rus suum abire iubet et alacritatem eorum admiratur, 538—565. Narrat originem et progressum belli et quibus artificibus oratores, quorum Cleo, Pacem saepius accedentem abegerint, 603—648. Pacis, quae cum spectatoribus colloqui non vult irata, interpret est, 657—702. Deinde operam dat Trygaeo in matrimonium, Theoriam tradit ad senatum abducendam; valedicit Trygaeo, quem cum ea descendere de caelo iubet, cum cantharus Iovi iam fulmen gerat, 706—726.

In *Pluto* Mercurius ad Chremylum accurrit nuncios Iovem domum et totam familiam in barathrum abiecturum, quia post visum Pluto reparatum nemo iam dis sacrificet, 1079—1118; sibi quoque pereundum esse, nisi Cario cibum det, cui sua tot ministeria offert; at ea, iam acutum cernente Pluto, inutilia esse omnia monstrat Cario, nisi forte certaminum festorum praesidium, Pluto convenientissimum. Ita acceptus, extra lavatum mittitur ad puteum, 1119—1170

Ἑρμίδιον: ab *Ἑρμῆς* cuius deminutivum est, antepenultima longa ut in *δικαστηρίδιον, ἀργυρίδιον, Βοιωτίδιον, δακτυλίδιον; λίσσομαί σ' Ὀρμίδιον* Pac. 382, *ibid.* 922 (v. s. n. *Ἑρμῆς*)

Ἑρμιππος: Teleclide paulo iunior sed Eupolide et Aristophane prior fuit Her-

mippus Atheniensis, Lysidis filius, acer Periclis et Asiae insectator. Tituli dramatum servati sunt novem: ἸΑθηναῖς γοναί, Ἄρτοποιίδες, Δημόται, Εὐρώπη, Θεοί, Κέρκωτες, Μοῖραι, Στρατιώται, Φορμοφόροι. In ea quam inscripsit Ἄρτοποιίδες maxime Hyperbolum eiusque matrem ludibrio habitos esse docet Aristophanes Nub. 547, ubi notat poetas comicos, qui

ὡς ἀπαξ παρέβωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
πῶτον δειλίαιον κολετρῶσ' οἶε καὶ τὴν μητέρα.

Commemoratis deinde Euphilde et Phrynicho v. 553 ita pergit;

Εἶθ' Ἑρμιππος αὐθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ' ἦδη πάντες ἔπειδουσαν εἰς Ὑπέρβολον.

Ad matrem spectat versus a Polluce VII 202 servatus

ὡ σαπρὰ καὶ πασιπύρη καὶ κάπρανα [καὶ δρομάς]

Ἑρμίων: Zenob. *Prov.* II 22: ἀνθ' Ἑρμίωνος: εἰρηγαίᾳ ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἰκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνη τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλεια παρέχον τοῖς καταφεύγουσι μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίως (fr. XXV)

Ἑρμῆς: ἐγὼ δὲ τὸν Φιλόξενον γ' ὤμην Ἑρμῆζιν εἶναι Ran. 934 (sc. τὸν ἰππαλεκτρύνα, ubi scholiastes: οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀγῆδης διαβάλλεται)

Ἑστία: in Vesp. 844 Philocleo vel solus vel servi auxilio vimineum apportat suile (χοιροκομῆον, de quo schol. ἀγγεῖδον τι κανωνῶν, ἅπου οἱ χοῖροι τρέφονται: Ἑστίας δέ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς Ἑστίας τρέφουσι χοῖρους: εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ δρυφάκτου ἢ κινγκλίδος). ΒΔ. τοῦτι τί ἐστι; ΦΙ. χοιροκομῆον Ἑστίας. ΒΔ. εἶθ' ἱεροσυλῆσας φέρεις; ΦΙ. οὐκ ἄλλ' ἢ αὐτὰ Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρέψω τινα (sc. καταδικάζων); ad quae verba scholiastes ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἀρχονται καὶ οὕτως (ἐπειτα) ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῦση ὠμίφρα λουβῆς Ἑστία κλύεις τάδε; Conf. Cic. *de Nat. Deor.* II 27; Eurip. *Phaeth.* fr. II v. 35 ἀφ' ἧς τὸ σάφρον πᾶς ἀν ἀρχεσθαι θέλοι εὐχὰς ποιέσθαι). Εὐχέσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνυθείᾳ Av. 863; Plut. 390 exposcit Blesidemus viri ius iurandum πρὸς τῆς Ἑστίας — tune hoc affirmare audes iure iurando

per Vestam?

Εὐθαλός: Θουκυδίδης κατετάλαιεν ἀν Εὐθάλοισι δέκα Ach. 710; ubi Euathli nomine tamquam exemplo improbae audaciae utitur. Erat autem calumniator et famosi nominis demagogus, sordida barbaraque origine, quod innuit poeta in Acharn. 711, 712 significans patrem ejus aut consanguineos sagittariorum gregi adscriptos fuisse, et diserte prodit in Holcadi-bus Fr. XIII, ἐστὶ τις πονηρὸς ἡμῶν τοσοῦτος συνήγορος [τοῖς γέρονσιν] ὡσπερ Εὐθαλός παρ' ἡμῶν τοῖς νέοις. Ex Protagorae autem profectus erat disciplina (Gell. *Noct. Att.* v 10, Quinctilian. III 1; Apuleius in *Florid.* p. 361; Diog. Laert. IX 54). Εἶτ' Εὐθαλός οὐχὶ προδώσει ὑμᾶς φησὶν, περὶ τοῦ πληθῶνος δὲ μαχεῖσθαι Vesp. 590, unde perspicitur populi eum auram captivisse et magna audacia cives bene meritos in iudicium vocavisse. In *Fisandro* Platonis et Cratini *Thraetis* commemoratur. Conf. Bergk. *Rel. Com. Att.* pp. 97—100, Meinek. *Fr. Com. Gr.* I p. 180

Εὐαίων: dexterrimus orator, orationem habet maxime popularem Eccl. 408—421

Εὐβοία: ἢ δὲ γ' Εὐβοία ἤδη παρατέταται μακρὰ πόρρω πᾶν dicit discipulus Nub. 212 seni Strepsidi ostendens γῆς περίοδον: sed alio sensu v. παρατέταται accipiens rusticus respondet οἶδ' ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους, h. e. extensa est et prostrata, sive devicta et subiecta (vide Thucyd. I 114). Ceterum Μάκριδα appellatam esse insulam testis est Strabo x p. 445. Τὴν Εὐβοίαν διδάσων ὑμῖν καὶ σίτον ὑψίστανται ποριεῖν Vesp. 715, h. e. demagogi verbis dant sive promittunt vobis Euboeam sorte inter ipsos distribuendam. Confer Plutarch. in *vit. Pericl.* c. 7

Εὐβούλη: nomen muliebri fictum, Th. 808. Vide Summarium p. 455 *not.*

Εὐδήμος: οὐδὲν προτιμῶ σου φορῶ γὰρ πριήμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς Plut. 884, ubi Schol. οὐ φοβούμαι σε ἐχω φυσικὸν δακτύλιον, δακτύλιον δὲ φησι τὸν λεγόμενον φαρμακτικόν. Huiusmodi anulum commemorat Antiphanes ἐν Ὀμφάλῳ fr. II;

ἐὰν δ' ἄρα

στρέφῃ με περί τὴν γαστήρ ἢ τὸν ὄμφαλον,
παρά Φερτάτου δακτύλιός ἐστὶ μοι δραχμῆς,

si tormen quodpiam mihi invadit
ventrem aut umbilicum, est mihi
a Phertato anulus, drachma emptus.
Memorabilis item locus Clementis Alex.
Strom. I p. 334 B. Ἐξήκστος ὁ Φωκῆων
τύραννος δύο δακτυλίουσ φορῶν γεγοητευμέ-
νους τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διησθάνετο
τοὺς καιροὺς τῶν πράξεων, ἀπέθανεν δὲ ὁμοῦ
δολοφονηθεὶς, καίτοι προσημῆρατος τοῦ ψό-
φου

Εὐελπίδης: persona ficta, civis Athe-
niensis ex demo Crio, comes Pithetaeri in
Avibus 1—847. Vide s. n. **Παθέταιρος.**
Εὐελπίδης Κριώθεν *Av.* 645

Εὐεργίδης: senex iudex, *Vesp.* 234

Εὐθυμένης: legati ad Persarum regem
missi finguntur ἐπ' *Εὐθυμένοῦσ* ἀρχων-
τος (*Olymp.* lxxv 4), et redeuntes duode-
cimo post anno, quo diutius fruerentur
duarum drachmarum mercede diurna, *Ach.*
67. Vide Bergk. *Comment.* p. 142

Εὐκράτης: Vendebat cannabum et Pe-
ricle mortuo aliquamdiu civitatis tenuit
habenas, *Equit.* 128 ὁ χορημὸς ἄντικρυς
λέγει, ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης
γίγνεται, Ὅσ πρῶτος ἔξα τῆσ πόλεωσ τὰ
πράγματα (ubi scholiasta: *στυππειοπώλης*
ὁ τὰ *στυππεῖα* πωλῶν τούτεστι *καννάβινα*
λινά. δηλοῖ δὲ τὸν *Εὐκράτη* καὶ τὴν ἐπ'
αὐτοῦ *πολιτεῖαν* δε *στυππαξ* ἐκαλεῖτο διὰ
τὸ *στυππειοπώλης* εἶναι). Eidem vero etiam
pistrina erant ut Photius et Hesychius indi-
cant, itaque cum denique in iudicium voca-
tus esset capitisque periculum immineret,
largitione annonae vel simili aliquo artificio
videtur grave discrimen elusisse; vid. *Equit.*
v. 253, *εὐλαβοῦ* δὲ μὴ 'κφύγγ σε' καὶ γὰρ
οἶδε τὰς ὁδοὺσ ἀσπερ *Εὐκράτησ* ἐφευγεν
εὐθὺ τῶν κυρηθίων, ubi scholiasta: *ἐπίσταται*
φῆσι τὰσ καταδόσεισ Εὐκράτουσ τὰσ ἐπὶ τὰ
κυρηθία (furfures)—*μυλωνασ* δὲ *ἐχων* ὁ
Εὐκράτησ εἰκότως *εἶχε* καὶ *κυρηθία*: *ἐκω-*
μῶθησεν οὖν *εὐκαίρωσ* αὐτῶν ὡσ *μυλωνάρχη*
καὶ ὡσ πρὸ αὐτοῦ *πολιτευσάμενον* καὶ *πεφευ-*
γῶτα; hinc fr. inc. LXXXVII καὶ σὺ *κυρηθιο-*
πῶλα *Εὐκράτεσ* *στυππαξ*. In *Γῆρασ* fr.
xxiv ap. Phot. p. 256, 7 *Μελιτέα* κάπρον

eum vocavit, quod convicium ad sordidum
hominis cultum horridosque mores refert
Bergkiius. Eundem Eucratem existimant
perstringi etiam in *Lysistrata* v. 103 ὁ γοῦν
ἐμὸσ ἀνὴρ πέντε μῆνασ ὦ τάλασ Ἄπεστω ἐπὶ
Θράκησ φυλάττων *Εὐκράτη*; nam *Suidas* v.
Ἄπεστω dicit: *Εὐκράτησ* οὗτοσ ἦν στρατη-
γὸσ Ἀθηναίων ὁ καλούμενοσ *στυππαξ*, διαρο-
δύκοσ καὶ προδότησ, δε ἀπώλετο ὑπὸ τῶν
τριάκοντα, οἱ δὲ ὡσ πῶν κώνειον. Sane
Eucrates, Niciae frater, post cladem Sicu-
lam dux factus est, isque populare imperium
tuitus, neque in numerum cccc neque xxx
virorum receptus est, sed eo ipso tempore
obiit. At hic Eucrates, Niciae frater;
diversus omnino est ab isto homine popu-
lari qui fuit Melitensis; temere igitur post
Suidam Droyseniun utrumque confudē. In
Lysistratae loco neutrum intellegendum
esse autumat Bergkiius sed tertium aliquem
qui Antiochidis fuit tribus illoque ipso tem-
pore in Thracia obiit, huc referens titulum
qui est apud Boeckh. *Corp. Inscript.* I n.
171. MEIN. *Fr. Com.* H p. 1002 sq.

Εὐμένιδεσ: v. s. n. Ἐρωῖεσ

Εὐπόλις: Atheniensis, Sospipolidis filius,
fabulas docere coepit *Olymp.* lxxvii. 2.
Cum nulla comico Aristophanes graviores
inimicitias exercuit quam cum Eupolide,
tametsi initio eius familiaritate usus videtur
fuisse. Primum enim nascentem Aristophanis
laudem aequo animo tulisse et etiam
amicum eum fovisse credibile est: nam quam-
quam *Acharnenses* suis *Νουμμηταῖσ* eripue-
rant palmam, tamen commodus amicum,
cum in *Equitibus* aggredi pararet Cleonem,
scribendo adiuvit partemque parabaseos
confecit a versu 1288 usque ad finem. Sed
cum haec fabula ingenti omnium plausu
esset excepta, invidia et obtrectatio incessit
animum, quem dolorem mox cavillando
aemulum significasse propterea est similium
veri, quod Aristophanes in *Vespis*,
quam tertio post *Equites* anno docuit,
vetem amicum asperrimis conviciis exa-
gitat v. 1025 sq.

οὐδὲ παλαιότασ περικωμάζεισ περὶ αὐτῶν, οὐδ' εἰτισ
ἔροστέσ
κωμφοῖσθαι παιδείχ' αὐτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸσ
αὐτῶν,

οὐδενὶ πώποτε φῆσι πιθέσθαι,

perstringit scilicet quod palaestras soleret frequentare ut iuvenes corrumpere, neque dubitaret Musis pro lenis uti, cum amatoribus minaretur se eorum amasios traducturum esse in suis fabulis nisi sibi eorum copiam facerent; quas sordes iterum ei in *Pace* acerbè obiecit v. 762, quamvis ut antè nomini parcens. Plagium ei exprobrat in *Nubibus* v. 553, quo loco explodit omnes aemulos, qui sterili ingenio eadem semper argumenta ad fastidium usque decantarent, dicitque eum in *Marica*, quam fabulam in Hyperbolom eiusque matrem scripsit, suos imitatum esse *Equites*, addita tantum anu cordacem saltante, quam e Phrynicho sumpsisset. Cum quo loco percommode Fritschius *Quaest. Arist.* p. 144 et Bergkii ap. Mein. *Fr. Com.* II p. 964 composuerunt locum e parabasi *Anagyri* fr. 38,

ἐκ δὲ τῆς ἑμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν,

ubi lepidam metaphora notat aemulum poetam, qui ex una comoedia sua tres fabulas conglutinasset. At Eupolidem eo redegit invidia ut non erubuerit scribere in *Parabasarum* parabasi

κακείονες τοὺς Ἰππίτας
συνεποίησα τῆ φалаκρῆ τοῦτῃ κάδωρησάμην,

quia scilicet scripta particula *Parabaseos* (v. supra) poetam adiuverat. Perperam ad Eupolidem referunt scholiastae alios locos, ut *Nub.* 542, *Pac.* 741 (ubi in universum loquitur Aristophanes de iis quae in comoedia correxisset): meliore iure fortasse ad Eupolidem refertur quod in *Pace* v. 740 ait Aristophanes se effecisse, ut Comici desinerent *βακοφοροῦντας* i. e. homines genere sordido natos in fabulis inducere, et cum pediculis bellum gerere, ubi Scholiasta annotat, ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν ἄλλων κωμικῶν, ἀλίττεται δὲ εἰς Εὐπόλιον. Constat praeterea, ut Platonem in fabula *Níkais*, ita Eupolidem in *Autolyco* Aristophanis argumentum *Pacis* odiose explosisset. Spectat autem utriusque cavillatio ad eam fabulae partem, ubi rustici *Pacis* imaginem magnitudine ac forma supra homines excellentem (unde illi invidiose *κολοσσικόν*) multo sudore et aerumnis ex

antro extrahentes (*ἐξάλροντες*) exhibebantur, vide *Pac.* vs. 458—520. De poetica Eupolidis facultate fabularumque quas scripsit ingenio ita iudicat Platonius *de div. chor.* p. XXVI ut in argumentorum inventionem et tractationem eum ingeniosissimum fuisse dicat, εὐφάνταστός ἐστιν εἰς ὑπερβολὴν κατὰ τὰς ὑποθέσεις· quibus haec addit; καὶ ἤνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινούσιν οἱ λοιποὶ, ταύτην ἐκείνος ἐν τοῖς Δράμασιν, ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ ἄδου νομοθετῶν πρόσωπα (ubi *φαντασίαν* intellege quam *Cicero de Orat.* III 52 'rerum quasi gerantur sub aspectum quasi subiectionem' appellat; conf. *Quintilian. inst. orator.* VI 2 29) h. e. quas reliqui poetae visiones vel absentium rerum imagines in parabasis excitare soleant, eas Eupolin in ipsa actione spectatorum oculis subicere, ut qui mortuos ex inferis excitatos in scenam producat et de rebus ad civitatis administrationem pertinentibus consilia conferre faciat. Quae ad *Δήμους* fabulam pertinent. Illa autem mortuorum ab inferis excitatio non potuit non sublimitatem quandam Eupolidis poesi impertire, sed eam sublimitatem quae venustatis et elegantiae illecebris mirifice esset temperata. Platonius enim, ὥσπερ ἐστὶν ὑψηλός, inquit, οὕτω καὶ ἐπιχαρὶς καὶ περὶ τὰ σκώμματα εὐστοχος, 'in dicitariis et conviciis iaciendis concinnus et ingeniosus.' Eidem male dicendi intemperiam fuisse indicat *Persius Sat.* I 124 iratum Eupolidem dicens, et *Lucianus Iove acc.* II p. 832 *Wetst.* qui Eupolin et Aristophanen vocat *δεινὸς ἄνδρας ἐπικεκρομηῆσαι τὰ σεμνὰ καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα*, quae ad Socratis potissimum irrisionem spectare videntur. Dictionis genere usus est puro elegante ad summum nitorem elaborato. Quindecim videtur fabulas scripsisse, *Δίγες*, *Ἀστράτευτοι* ἢ *Ἀνδρογόνοι*, *Αὐτόλυκος*, *Βάπται*, *Δήμοι*, *Διαιτῶν*, *Εἰλωτες*, *Κόλακες*, *Μαρικᾶς*, *Νουμνίαι*, *Πόλεις*, *Προσπάλτιοι*, *Ταξίαρχοι*, *Ἵβριστοδίκαι*, *Χρυσοῦν γένος*. Vide *Meinek. Fr. Com.* I pp. 104—146; *Cobetum in Platon. com. reliqq.* p. 65, p. 83 sqq.; *Halbertsma Prosoptograph. Arist.* pp. 46—51

Εὐριπίδης magna pars comoediarum Aristophanis vere dici potest. Et primum

Εὐριπίδης

quidem ignobile eius genus tangit et natalium sordes, oleraque agrestia quibus vendendis mater eius Clito victum quaerebat ioculariter obicit Comicus; *εὐδαιμονότης, ὡσπερ ἡ μήτηρ ποτέ* Ach. 457; *Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτετον καὶ φίλτατον σκάνδικά μοι δὸς μητρὸθεν δεδεγμένος* ib. 478 (sc. olera eiusmodi hortorum possessores pauperibus carpere et gratis secum auferre solebant permittere. Euripidis vero mater utpote *μικρολόγος* si non *σκάνδικας*, similia tamen venditavit, ut vel e re minimi pretii divitias augetet; LEVTSCH. ad *Diogen. Proverb.* VIII 20; conf. Plin. *Nat. Hist.* XXII, 22, 38; *μή μοι, μή διασκάνδικίσης*, i. q. *μή διενριπίδισης*, ne more Euripideo *garrius* Eq. 19 (eodem verbo usus est Teleclides ap. Mein. *Fr. Com.* II p. 374); *Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας* Thesm. 387; *ἀγρία ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακά, ἄτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφέεις* Thesm. 456; *ἐγὼ δὲ Μενελέω σ' (ὁμοῖον μάλιστα' εἶδον), ὅσα γ' ἐκ τῶν Ἰφύων* h. e. ego vero Menelao te (simillimum vidi) quantum concio e lavendula agresti Thesm. 910 (ubi scholiasta *δέον εἰπεῖν ἐκ τῶν ὄψεων, εἶπεν ἐκ τῶν Ἰφύων Ἰφύων δὲ ἔστιν εἶδος ἀγρίου λαχάνου*); *ἄλθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ*, (quae parodia est ex Euripidis *Τελέρω* (?) qui pro *αρουραίας* dixerat *θαλασσίας*) Ran. 840; *κρείττον γὰρ ἦν σοι (τὸ γένος τοῦ δράματος) νῆ Δι' ἢ τὸ σαυτοῦ* Ran. 947. Videntur autem hae merae calumniae esse; erat enim Euripides τῶν σφόδρα εὐγενῶν ὡς ἀποδείκνυσι *Φιλόχορος* (Suidas in v. *Εὐριπίδης*), inter cuius argumenta fortasse fuit quod tradit Theophrastus apud Athenaeum x p. 424: *πυνθάνομαι δ' ἔγωγε καὶ Εὐριπίδην τὸν ποιητὴν οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς ὀρχησταῖς καλουμένοις ὠρχοῦντο δ' οὔτοι περὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεῶν τοῦ Δηλίου τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων, quae cum aliis affert Athenaeus, ut demonstrat apud veteres pueros splendidissimo genere ortos in sacris quibusdam pincernae munus obire solitos fuisse.*

Hoc igitur Aristophanes ipse commentus esse videtur. Cum aliquanto maiore veri specie Ran. 1048 dicit eius uxorem filiam Mnesilochi thalamos contemerasse;

ἂ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποιεῖς, αὐτὸς τοῦτοις ἐπλήγης, quamquam Cephisophontis in hac re mentio non fit apud Aristophanem, non magis quam apud duorum uxorem quas A. Gellius xv 20 ridicule ait poetam simul habuisse. Euripides familiariter sane usus videtur Cephisophonte et hinc explicandum quod dicitur ab Aristophane eius opera usus esse in *μελωδοίᾳ* (vide *Onomasticon* s. n. *Κηφισοφῶν*), quod fortasse non minus falsum est quam quod in *Hesiodis* (?) dicit Teleclides (Mein. *fr. com.* II p. 372) Socratem ei scripsisse fabulas loquacitatis plenas (Diogen. Laert. II 52):

Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγωδίας ποιῶν τὰς περιαιλούσας ὁτὸς ἔστι τὰς σοφᾶς, τὰς σωματοτόμους.

Si autem minus credimus Aristophani Euripidem Socratis opera usum esse in fabulis componendis, facile eidem fidem habemus studiosissimum eum esse philosophi docenti, Ran. 1491

χάριν οὖν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον λαλεῖν ἀποβαλόντα μουσικῆν, τὰ τε μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγωδικῆς τέχνης. τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λογοῖσιν καὶ σκαριφημοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργῶν ποιεῖσθαι παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Non minus autem Aristophanem eius studium philosophandi offendebat, quam librorum conquirendorum studium (de quo videatur Athenaei Epitome p. 3 A ubi poetam refert inter τοὺς ἐπὶ συναγωγῇ βιβλίων τεθνασμαμένους, et Diogen. Laert. II 5 22), quod hodie docto poetae maximae laudi foret. Bis itaque bibliothecam eius cum contemptu memorat, cuius e copiis multa in tragoedias suas derivare eum dicit, *ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν χυλὸν στομυλμάτων* Ran. 943; *ἐς τὸν σταθμὸν αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν, ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβῶν τὰ βιβλία* Ran. 1409. Credebat enim Aristophanes libris corrupti iuventutem, de quo locus classicus est in Tagenistis fr. III ubi nescio quis ait;

τοῦτον τὸν ἀνδρ' ἢ βιβλίων διέφθορον ἢ Ἠρόδοκος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις.

Quid de tragica eius arte iudicaverit

Εὐριπίδης

Aristophanes e Ranis ubi crisin eius quamdam proposuit, liquet; in qua comoedia omnis generis criminationes protulit, quibus demonstraret Euripidem prorsus pessumdedisse tragicam artem, τὰ μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγωδικῆς τέχνης Ran. 1494. Et in dictione quidem quisquilias tantum et minutias sectari eum arguit, μειρακύλλια τραγωδίας ποιοῦντα Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα R. 90, cf. Pac. 994; ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδῃ R. 841; ὦ κατεστωμυλένε Ran. 1160: verba eius nimis subtiliter examinata. (κατερρωμημένα Ran. 902) et ad unguem exacta omni pondere carent, unde cum contemptu παραπρίσματ' ἐπὼν Ran. 881 et ῥημάτια Ach. 444 ὅπως ἂν αὐτοῖς (τοῖς χορευτὰς) ῥηματίοις σκιμαλισῶ; Pac. 534 οὐχ ἤδεταί αὐτῇ (ἡ Εἰρήνῃ) ποιητῇ ῥηματίων δικαικῶν; eiusque versus ἐπύλλια dicuntur (ὁ νοῦς μὲν ἕξω συλλέγων ἐπύλλια οὐκ ἐνδὸν Ach. 398; ταύτης δὲ (τῆς Εἰρήνης) ὀπώρας (ἔξει), αὐλῶν, τραγωδῶν, ἐπυλλίων Εὐριπίδου Pac. 532; ὡς παράλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ (Aeschylum dicit) τὸ πρῶτον εὐθὺς οἰδοῦσαν ὑπὸ κομμασμάτων ἰσχρονα μὲν πρῶτιστον αὐτῇ, καὶ τὸ βάρος ἀφείλον ἐπυλλίοις καὶ περιπέτοις Ran. 942, artem quam turgentem excepi, attenuavi versiculis et doctis nugis) et toto caelo differunt a ponderosis et audacibus verbis Aeschyli quae illis opponere solet, de qua re conf. canticum Chori (Ran. 814—830), et scenam illam ludicram ubi verba et versus ad lances adducuntur (1365—1410); verbo artem tragicam emaciavit eique omnem gravitatem tamquam sucum ademit (Ran. 940). Plus aequo mordax iustam tamen Aristophanes in eius prologos censuram exercuit acerbe διαβάλλων τὴν ὁμοειδεῖαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων in Ran. v. 1200—1247; horum enim priores versus sic eum facere, ut salvo metro et grammatica constructione in fine versuum inseri possit clausula ridicula ληκύθιον ἀπόλεσεν vel tale quid, ostendit in prologis septem traegediarum *Archelai* (?), *Iphig. Taur.*, *Hypsipyles*, *Melanippos Sarp.*, *Meleagri*, *Phrixii*, *Sthenoboeae* (Ran. 1200 sqq.). Numquam bis idem dicit ut Aeschylus qui v. c. κλύειν ἀκούσαι uno tenore

ponit (Ran. 1173), sed habet os rotundum, ut est in fragmento insigni e Σκ. καταλ. (fr. 258)

*χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῆς στρογγύλης,
τ. ὄ: νοῦς δ' ἀγοραίου: ἦτον ἢ κείνος ποίω,*

(ubi vide adnotationem), quibus versibus respondet adversariis qui ei obiecerant, quod rideret quidem Euripidem, at tamen eundem imitaretur, ut v. c. Cratinus fecit in fr. inc. CLV (Mein. II p. 225) ubi nescio quis appellatur

ὕπολεπτόλογος γνωμοδικῆς εὐριπιδαριστοφανίζων.

Non tantum autem in dictione Euripides parum prospexit cothurni dignitati, sed in eo quoque, quod Melpomenen ad res minutas et domesticas detrusit, οἰκεία πράγματ' εἰσάγων οἷς χρώμεθ', οἷς ζῆνεσμεν (Ran. 959 coll. Porson. ad Eur. Orest. 1106), unde eius poesis abiecta et humilis facta est (νοῦς ἀγοραίου fr. 258). Indidit enim arti tragicæ λογισμὸν καὶ σκέψιν (Ran. 973) i. e. personas suas inducit tamquam philosophos de qualibet re controversias moventes et in utramque partem disputantes, quae disputationes non sine aculeo ἀντιλογίαί (Ran. 775) et περίπατοι (Ran. 942) appellantur, sicut ipse ποιητῆς ῥηματίων δικαικῶν (Pac. 534), et refertae sunt λυγισμῶν καὶ στροφῶν (Ran. 775), quae vocabula proprie de saltatoribus usurpata, metaphorice sumenda sunt de artificibus sophisticis, quibus personae Euripideae utuntur; unde explicandum videtur quod Euripides ipse dicatur versipellis, στρεψιμαλλος τὴν τέχνην fr. 393. Solent porro eius personae simul atque in scenam prodeunt γενεαλογεῖν i. e. originem suam exponere (Ran. 946, conf. init. *Ionis*, *Herculis fur.*, *Baccharum*, *Hecubae* et *Phoenissarum*) propter quod ridetur in Ach. 47 ab Aristophane, qui non minus recte exposuit ridiculum poetae studium derivandi nomina propria; sic, ut noto exemplo utar, cum Euripides nomen Amphionis inde derivasset, quod ἀμφι τὴν ὁδὸν i. e. παρὰ τὴν ὁδὸν editus esset, Aristophanes rectissime in *Thesmothorizasis* β' (fr. 1X) observat, si hoc verum esset,

* Ἀμφιδὸν ἐχρῆν αὐτῷ θεθεῖσθαι τοῦνομα.

Quod Aristophanes poesin Euripidis

Εὐριπίδης

humilem et abiectam indicavit, imprimis id dictum de γράμμαι quibus fabulas farcire solet (Nub. 924), quarum complures ut insulsae ridenter a comico, v. c. illa ex *Polyido* (fr. 639 Nauck)

*τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι καθαρῆν,
τὸ καθαρῆν δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ καθαρῆν;*

quae una cum notissima illa ex *Hippolyto* v. 612

ἡ γλῶσσα ἑμώμοχ' ἡ δὲ φρῆν ἀνωμοτος

et aliis, largam iocandi materiem Comico praebuerunt Ran. 1471 et alibi, et in caussa fuerunt cur tragicum ψευδολογον appellaret (Ran. 1521). Idem minime neglexit eum exagitare propter locos, quales leguntur in eius *Bellerophonte* fr. 288, in *Melanippe* fr. 483 et alibi, in quibus personae Euripideae dubitant an sint di, sed eorum caussa tragicum tamquam novatorem circa divina proposuit, qui non precatur dis quibus vulgo solebant sed privatis quibusdam novae notae (Ran. 890 *ἕτεροι γὰρ εἰσω, οἶσων εὐχομαι θεοῖς· αἰθὴρ ἐμὸν βῶσκημα καὶ γλώττης στρόφιγξ καὶ ζύνεσι καὶ μυκτῆρες ὄσφραντήριοι*; Thesm. 272 ubi loquitur ipse *θμνυμι αἰθέρ' οὐκῆσων Διός*; mox v. 274 *θμνυμι πάντας ἄρδην τοὺς θεοὺς*, quod ambigue dictum, ut monet scholiasta, quasi vellet *πάντας ἑμοῦ αἴρω*, quique viris persuasit non esse deos, Thesm. 450

*ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν
τοὺς ἀνδρας ἀναπέπικεν οὐκ εἶναι θεοὺς.*

In hac re autem nonnihil calumniatur Aristophanes, minime enim negabat Euripides deos esse, sed eorum quales a Graecis vulgo colerentur contemptor unicum videtur agnovisse Deum *αὐτοφνῆ*, mentem aeternam atque adeo infinitam, nullius rei indigam, puram et a materia longe semotam, cui materiae natura sua quiescenti et confusae mens ista divina motum atque ornatum indiderit, creatrix caeli et terrae: vide Valckenaer. *Diatrib.* p. 36 sqq. Quod si personae eius aliquid impium fundunt, convenit hoc eorum ingenii, v. c. Bellerophonti. Meliore iure explodit insanum Euripidis studium importune philosophandi in scena et Anaxagorea placita exponendi v. c. de aethere Thesm. v. 13. Unde nomen

ei haesit ὁ σοφός. Ach. 401: *οὐκοῦν δικαίως (ἐπέτριβόν σε) ὄστυ οὐκ Εὐριπίδην ἑπαυεῖς σοφώτατον* Nub. 1378 (Phidippides ad patrem); *οἶόν γε τοῦστιν αἰ σοφὰ ξηνοῦσιναι* Thesm. 21 (Euripidem alloquitur Mnesilochus); *οἶδ' (οἱ πανοῦργοι ἐν Ἄιδῃ) ἀκρούμενοι τῶν ἀντιλογῶν ἀνύμοσων σοφώτατον* Ran. 776; *οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος πατήρης, οὐδὲν γὰρ ὠδι θρέμμ' ἀναίδες ἔστων ὡς γυναῖκες* Lys. 308; *εἰ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφώτατη φύσις* Ran. 1451 (ubi Palamedes vocatur ob singulare quoddam acumen); [cf. Aesch. *adv. Timarchum* p. 21 § 141 *Becker*, ὁ οὐδενὸς ἦπτον σοφός Εὐριπίδης τῶν ποιητῶν; Athenae. lib. VI p. 270 C ὁ σοφός Εὐριπίδης, XV p. 665 A, κατὰ τὸν Πάνσοφον Εὐριπίδην; hinc et illud Plutarchi de *Glar. Athenn.* p. 948 ἡ Εὐριπίδου σοφία καὶ ἡ Σοφοκλέους λογιότης, καὶ τὸ Δισχίλου στόμα, Clem. Alex. *Stromat.* v p. 688, § 71 ὅτι ἐπὶ τῆς σκηπῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης; et Teleclidis fr. inc. III (Mein. II p. 372) supra d. p. 849 b

Iam in personis Euripidis duo potissimum reprehendebat Aristophanes; primum, quod non satis curiosus esset in eligendis personis, sed omnes domesticos heroum in scenam produceret, unde saepe personis non convenientes sermone tribuerit (*Εὐριπίδης κωμωδεῖται ὡς ἀκαίρορρήμων, διὰ τὸ πολλάκις περιθεκεῖται λόγους δογματῶν, ὧν ἀπὸ Ἀναξαγόρου ἤτινος ἔμαθε τῶν σοφῶν, βαρβάρους γυναῖξιν ἢ οὐκέταις* Origenes *contr. Celsum* VII p. 720 ed. *Delarue*: ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, δθ' ὁ δοῦλος οὐτως σοφῶς ὑποκρίνεται (tam scite respondet) Ach. 401; *ἔλεγεν ἡ γυνὴ τέ μοι χῶ δούλος οὐδὲν ἦπτον χῶ δεσπότης χῆ παρθένος χῆ γράυς* An Ran. 949), deinde quod in ratione quam sequeretur in movenda auditorum miseratione decori rationem non haberet. Quo enim vehementius commoveret eorum animos, reges et heroes pannis indutos et claudos in scenam producebat. Nobilissimus de hac re locus extat in *Acharnensibus* v. 410 sqq., ubi recensentur omnes quos Euripides mendico habitu repraesentavit: Bellerophon scilicet, Thyestes, Ino, Oeneus, Philoctetes, Phoenix et Telephus: *τί τὰ βῆκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις ἐσθῆτ'*

Εὐριπίδης

ἐλεινῆν; οὐκ ἐπὶ πτωχοῦς ποιεῖς, ἀλλ' ἀντιβολῶ σ' Εὐριπίδῃ, δὸς μοι βράκιον τί του παλαιοῦ δράματος Ach. 412—415 (h. e. quid pannos induisti ex tragoedia, vestitum miserabilem? non temere mendicos fingis, sedet enim Euripides vestitus pannis heroum tragicorum); πρότερον ἐπτῶχευες Τηλέφος εἶναι Μυσοῦ φάσκων Nub. 921; ὦ πτωχόποιε καὶ βρακιοσυρραπτάδῃ Ran. 842 (ubi Aeschylus Euripidem compellat); ibid. v. 1063 τοὺς βασιλεύοντας βράκι' ἀμπισχῶν, ἅ' ἐλεινοὶ τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι; tragoe-diam *Iso* tangit in Vesp. 1412, ubi ebrius Philocleo Chaecephonti, quem antestata erit mulier parania, ait γυναῖκα κλητεύειν εἰσικας θαψίνῃ, Ἴνῳ κρεμαμένη πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου. Claudii autem fracto crure incedebant Bellerophon (Ach. 426) et Telephus et Philoctetes; Εὐριπίδῃ, ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὼν καταβάδην; οὐκ ἐπὶς χωλοῦς ποιεῖς Ach. 410; τήρει μὴ σφαλεῖς καταρρηγῆς ἐντεῦθεν, εἴτα χωλοῦς ὢν Εὐριπίδῃ λόγον παράσχῃς καὶ τραγωδία γένη Pac. 1146; ἀποδείξω τὸν χωλοποιὸν ὅλος ὢν θρασύνεται Ran. 846. Non minus male gravitati tragoediae consulebat, quod scurrilibus inventis favore vulgi captare conaretur; ex quo genere est quod Bellerophontem Pegaso insidentem in scenam produxit (Pac. 76), porro quod Echo fecit Andromedae querellis respondentem, et Oeacem Palamedis mortem palmulis remi inscribentem in *Palamede* quorum illud in Thesm. 1008, hoc ibid. 808 lepidissime castigatur. In nulla autem re magis decorum violavit, quam in partibus quas feminis dabat, tragoediisque impudici argumenti (γάμουσι ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην Ran. 850); fecit enim nutricem Phaedrae lenae officio fungentem in *Hippolyto*, Augen in templo parientem et Canacem rem habentem cum fratre Maëareo in *Aeolo* (Ran. 1079—1081.

οὐ προαγωγὸς κατέειξ' ὄστος
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μινυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς;

Nub. 1372), tandem Stheneboeam et Phaedram adulteras (Ran. 1043 sqq.). Quae res ansam dedit Aristophani ad irridendum eum tamquam *μισοσύνην*, qui consulto ar-

gumenta quaereret ubi partes dari possent malae mulieri, sed numquam mulierem qualis Penelope esset in scenam produxisset quia modesta esset; Thesmoph. v. 336 ubi praeco muliebris devovet *εἰ τις ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδου τ' ἐπὶ βλάβῃ τινὶ τῇ τῶν γυναικῶν*; Th. 375 ubi eadem recitat decretum senatus (*προβούλευμα*) iubentis *χρηματίζεω πρῶτα περὶ Εὐριπίδου, ὅ τι χρεὶ παθεῖν ἐκείνων· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ ἡμῖν ἀπόσαις*; Th. 385 sqq. *βαρέως φέρω προσηλακισμένους ὄρωσ' ὑμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδου· τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῆ τῶν κακῶν; ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληκ' ὅπου περ ἔμβραχυν εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροὶ*; Th. 426 (*τοὺς ἀνδράς*) *ψόκτριψ' Εὐριπίδῃς ἐδίδαξε θρηπῆδαστ' ἔχων σφραγίδια ἐξαψαμένους*, (ubi queritur mulier sibi nullam amplius relictam esse rationem latentem et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Euripides, tamquam verna aliquis regendae domus artifex, ceram obsignare non, ut antea, anulo sed ligno a teredinibus pertuso idque appensum gestare. Nam signaculum illud mulier imitari non poterat foraminum eius formaeque ignara, nisi quae forte eodem ligni frustra potita esset); Th. 545 sqq. *ἀνδρὸς δεῖ ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν, ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους ὅπου γυνὴ πονηρὰ ἐγένετο, Μελανίππας ποίων, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ οὐπόποτ' ἐποίησ'*; *ὅτι γυνὴ σῶφρων ἔδοξεν εἶναι*; Th. 466 *τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, δξυθυμείσασθαι σφόδρα Εὐριπίδῃ τοιαῦτ' ἀκονούσας κακὰ, οὐ θαυμάσιον ἐστ' οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν*; Thesm. 518 *κἄτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα οὐδὲν παθοῦσαι μείζων ἢ δεδράκαμεν* (ubi Mnesilochus feminae vestitu celatoque nomine finit orationem versu Euripideo). In quibus non nihil calumniarum esse ostendit C. O. Mueller *Hist. Graec. Litt.* 1 p. 475 *vers. Angl.*

De melicis carminibus Euripidis quid iudicaverit Aristophanes lepidè significavit in Ran. 1309 sqq., ubi Aeschylus *μέλος* et monodiam ad imitationem Euripidis canit. Arguit eum pessum dedisse musicam (Ran. 1493), carminaque quae fecit ad imitatio-

σκολίων Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρίων, χορείων.

(Ran. 1302), indigna iudicat lyrae honore, sed cani iubet sub crepitu testarum, abiectissimi instrumenti musici. Numeri enim non satis conveniebant maiestati et dignitati tragoediae, sed erant effeminati, soluti, molles et ἐκλελυμένοι; eorumque varietas tanta erat, ut propterea Euripidem comparet cum Cyrene famosissima meretrice. Neque solum eam sibi licentiam permittebat, ut eandem syllabam aliquotiens repeteret (Ran. 1314, 1348 εἰειειδίσσουσα) sed saepe etiam voces integras iterabat (Ran. 1338 φόνια φόνια δερκόμενον, 1352 ἃ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα, 1354 δάκρυα δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων ἔβαλον ἔβαλον). Haec sunt fere vitia quae carpit in Euripidis carminibus, et imitando expressit in iis quae Aeschylus canentem fecit ad eius imitationem. Consarcinavit autem illa carmina ex frustulis Euripideis undecumque collectis, quibus pauca de suo admiscuit; admodum ludicra, praesertim monodiam in qua mulier queritur quod ipsius ancilla furata sit gallum; argumentum sane vile, sed quod consulto elegit quo perstringeret Euripidem, quod in carminibus quoque melicis Melpomenen ad res minutas et domesticas detruderet.

Postremo gravissimum ei crimen obicit, quod mores Atheniensium corruerit, neque tragicam solum artem pessumderit. Si enim comicum audias, Euripides cives suos

λαλιῶν ἐπιτηθεύσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξαν
ἢ ἔκενύσαν τὰς τε παλαιστράς καὶ τὰς πυγὰς ἐνέ-
τριψεν
τῶν μερακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους
ἀνέπεισον
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν,

(Ran. 1069 sqq.) unde auctor extitit ut urbs

ὑπογραμματέων ἀνεμεσιώθη
καὶ βωμολόχων δημοπικήκων
ἐξαπατάωντων τὸν δῆμον αἰεὶ,

quales fere Clitophon et Theramenes erant, qui Ran. 967 prodiisse dicuntur ex Euripidis disciplina; verbo cives

ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξεν,

(Ran. 1011, 1015), neque adeo placebat bonis sed

τοῖς λυποδοταῖς καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοῖσι καὶ τοιχωρύχοις,

et in genere τῷ δήμῳ τῶν πανούργων, qui

eum σοφώτατον existimabant (Ran. 771 sqq.), cum revera πανούργος esset (Ran. 80, 1520). Eodem refer v. κομψευρικῶς pro κομψευριδικῶς dictum Eq. v. 18 et quod Mnesilochus genero obicit τὸ πρᾶγμα κομψῶν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρέπον Thesm. 93 et quod ipse ait Thesm. 927 ἢ μὴ προλίπωσ' αὐ μύραι με μῆχανα. Quae criminationes eo fere redeunt ut Euripidem accuset, quod novam disciplinam Athenas introduxerit itaque mores civium corruerit. Sed ridiculum est statuere tragoedias Euripidis tantam vim exercuisse ut civitatis mores corrumpent; quae quamvis eximie placeant iis qui ex eadem qua Euripides disciplina profecti esset et Sophistarum institutione usi philosophiae ceterisque liberalioribus studiis sese dedissent, non in eodem honore erant apud reliquam multitudinem.

In *Acharnensibus* Euripidem adit Dicaeopolis et ab eo mendici miserrimi instrumenta accipit, 394—484 (in qua ῥήσει tota Euripidis studium misericordiam commovendi non animi doloribus sed externo habitu foedae miseriae indice salse perstringitur).

In *Thesmophoriazusiis* cum multis ambagibus dialecticis socerum suum Mnesilochum ducit ad domum Agathonis, 1—38. Is dum prodeat socero narrat quid velit, 71—95; Agathonem precibus adit; sed hic cum irrisione rem repudiat, 177—208. Quare Mnesilochum, qui se ei tradit, Agathonis novacula et indumentis muliebribus exornat ut mulierem, et abit signo concionis in Thesmophorio apparente, 213—279. Mnesilochus deprehenso et ut Helena in fabula cognomine ad Nili fluentia querente, advenit Euripides Menelaum agens, ut eum eripiat; sed accedente prytane fugere cogitur, novas machinas promittens, 871—927. Asserit astrictus Mnesilochus ubi Andromedam imitatur, iterum, advenit Euripides Persei partes agens, sed Scytha rudis custos Mnesilochi poeticis fraudibus decipi non potest, 1015—1133. Quare Thesmophoriazusiis pacem offert, se numquam ipsas concivio laesurum promittens; oblatam accipit mulieres; ab Scytha ipse auferat socerum, 1160—1171. Quare eum accedit ut anus lena cum meretricula et tibicine;

Εὐριπίδης

meretriculae dum operam dat Scythia, invocato Mercurio Mnesilochum solvit Euripides, et aufugiunt, 1172—1209

In *Ranis* Euripides, cum primum ad inferos descendit, grassatoribus, crumenisecis, patricidis, artem suam vehementer probavit; quare elatus optimi poetae solum ab Aeschylō occupatum affectabat, 771—778. Hinc res ad iudicium devenit, in quo Bacchus iudex constituitur, 801 sqq. Procedit Euripides potioem se dicens Aeschylō et examen flagitat, 830—864. Vanam Aeschylī iactantiam demonstrat, et quid ipse profecerit in tragoedia, 930—979. At Aeschylus probat illum reges mendicos, scelera mulierum, argutus in scena exhibendo pessumdedisse rempublicam 1043—1098. Hinc Euripides prologos Aeschylī examinaturus Oresteae initium per singula vituperat, 1119—1174. Inde suos multos recitat, quos omnes pari subiecta clausula ridicula ipsis initiis Aeschylus perdit 1177—1247. Ad cantica converti iussus Euripides Aeschylī *μελῶν* frustra disiecta in unum iungens risu exponit, 1248—1297. Euripideas monodias Aeschylus imitatione exprimit, modos faciente vetula testulis crepitantibus, 1298—1363. Poetis ad lancem adductis, Euripidē ei versus multo leviores inveniuntur Aeschyleis. Baccho de civitate regenda quaerenti sophisticas nugae respondet Euripides, 1411—1453; neglectus et convicians suis ipse versibus redarguitur, 1469—1478. Euripidem iterum traducere non vult Aristophanes traductum in *Acharnensibus* et *Proagone*, *ἡμῶν οὐκ ἔστ' ἀθῆις ἐνασελγαυρόμενος Εὐριπίδης* Vesp. 61

Perstringuntur Euripidis hae fabulae.

Άγολος: Nub. 1371, Ran. 850, 1081; Ran. 1475 (*fr.* xi), Pac. 114 (*fr.* xvii), 119 (*fr.* xviii); Thesm. 177 (*fr.* xvii), Aeolicon fr. viii (*fr.* viii)

Άλέξανδρος: Ran. 100 (*fr.* xxi)

Άλκηστis: Ach. 898 sqq.; Equit. 1251 (*v.* 180 sq.); Nub. 1415 (*v.* 691); Thesm. 194 (*v.* 691); Av. 1243 (*v.* 675); Vesp. 751 (*v.* 866)

Άλκμέων, δίδι & Ψωφίδος: Equit. 1302 (*fr.* ix)

Άλκμήνη: Ran. 93 (*fr.* ii); ib. 536 (*fr.* i)

Άνδρομάχη: Vesp. 995 (*v.* 1076 sqq.), fr. inc. cxxiii (*v.* 158)

Άνδρομέδα: Th. 1011, 1015 (*fr.* v), 1018 (*fr.* iii), 1022 (*fr.* iv), 1109 et 1116 sqq. (*fr.* vii), 1029—1041; 1047—1055; 1065 (*fr.* i), 1070 (*fr.* ii), 1098, 1105, 1107, 1128; Lys. 963; Ran. 53, 105 (*fr.* xxxii?), 348 (*fr.* vi)

Άντιγόνη: Ran. 1182, 1187 (*fr.* i), 1206 (*fr.* ii), 1391 (*fr.* ii)

Άντιόπη: Thesm. β *fr.* ix; Av. 1381

Άρχέλαος: Ran. 1206 (*fr.* i)

Βελλεροφόντης: Ach. 426 sqq.; Vesp. 757 (*fr.* xvi); Eq. 1249 (*fr.* xix); Pac. 76 (*fr.* xvii), 125? (*v.* Nauck. fragm. tr. p. 448), 135, 147, 54 (*fr.* xviii), 722 (*fr.* xxx)

Έκδβη: Aeolicon *fr.* vii et Gerytades *fr.* xi (*v.* 1); Nub. 1165 (*v.* 171), Ran. 1331 (*v.* 68?)

Έλένη: Av. 213 et 744 (*v.* 1111); Thesm. 855 (*v.* i), 858 (*v.* 569), 859 (*v.* 16), 864 (*v.* 52, *v.* 609), 866 (*v.* 49), 868 (*v.* 56), 871 (*v.* 67), 874 (*v.* 459), 881 (*v.* 465), 885 (*v.* 466), 889 (*v.* 62), 899 (*v.* 54, 63), 904 (*v.* 72), 906 (*v.* 558), 907 (*v.* 561—563), 910 (*v.* 564), 911 (*v.* 565, 566), 913 (*v.* 627, 634)

Έρεχθεύς: Lys. 1311 an 1135? Thesm. 120 (*fr.* xiv), Hor. fr. xi (*fr.* iii)

Ηλέκτρα: Ran. 1315 (*v.* 435)

Ηρακλειδαί: Vesp. 1160 (*v.* 1006)

Θησεύς: Vesp. 291, 312, 313 (*fr.* iii), Ran. 465, 470 sqq. (*fr.* ii)

Θυέστης: Ach. 433

Ινώ: Ach. 435, Vesp. 1413

Ιππόλυτος: Eq. 345 (*v.* 15), 80 (*v.* 400), 1290 (*v.* 374), Ran. 931 (*v.* 374), Lys. 25 (*v.* 374); Ran. 1043; Thesm. 275 (*v.* 612); Ran. 101 et 1471 (*v.* 612); Anagyr. fr. vii (*v.* 219)

Ιφιγένεια, ἡ ἐν Ἀδλίδι: Ran. 1309 sq. (?)

Ιφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις: Ran. 1232; Ach. 47 sq., Lemniae fr. ii (*v.* 31)

Κρεσφόντης: Georg. fr. viii (*fr.* xv)

Κρήσσαι: Vesp. 763 (*fr.* i); Ach. 433

Κρήτες: Ran. 1356 (*fr.* i)

Κύκλωψ: Ran. 844 (v. 424)
 Λικόμνιος: Av. 1242; vide Nauck. fr. tr. p. 402
 Μελανίππη ἢ σοφή: Lys. 1124—7, Thesm. 272 (fr. vii), Ran. 100, 311; Ran. 1244 (fr. i)
 Μελανίππη ἢ δεσμώτις: Ran. 838 (fr. xxix v. 4)
 Μελέαγρος: Ran. 864, 1238 (fr. i), 1316 (fr. xviii), 1402
 Μηδεία: Ach. 450 et Equit. 809 (v. 169), Eq. 1194 (v. 1057); Nub. 1397 (v. 1317); Pac. 1012 (v. 97?); Ran. 1382 (v. 1); Thesm. 1130 (v. 298); Nub. 41 (v. 1?); Plut. 114 (v. 625?)
 Οινεύς: Ach. 418, 471 sq. (fr. xii); Ran. 72 (fr. iii), 1238 (fr. 520 Nauck.)
 Ὀρέστης: Ran. 304 (v. 279)
 Παλαμήδης: Thesm. 768 sq., Ran. 1443, 1451, 1446—8 (ubi Euripidis acumen ridere videtur Nauckio fr. tr. p. 429); Av. 842 (?)
 Πηλεὺς: Nub. 1154 (fr. i); Ran. 863
 Πλεισθένης: Av. 1230 (fr. iv)
 Πολύειδος: Ran. 1477 (fr. vii), Ran. 1082
 Σθενέβεια: Ran. 1043, 1217 (fr. i); Vesp. 111 (fr. ii); Vesp. 1074 (fr. iii); Thesm. 403 (fr. v); Pac. 124 sqq.
 Τήλεφος: Ach. 8 (fr. xiii), 440—1 (fr. i), 446 (fr. xvi), 449(?) 454, 497 sqq. (fr. vii), 540 (fr. viii), 543 (fr. ix), 555 (fr. xii), 577, Equit. 813 et Plut. 601 (fr. xiv), 1240 (fr. xxi); Nub. 891 (fr. xxii), 922; Pac. 528 (?) (fr. xix); Lys. 706, 707 (?) (fr. iv); Thesm. 198, 199 (?), 519 (fr. xi); Ran. 840, 855, 864, 1400 (?)
 Τημενίδαι: Ran. 1338 (?)
 Ψευπύλη: Nub. 603, Ran. 1211 (fr. i), 1319 (fr. ii); Ran. 64, Ran. 1328 (fr. x), Ran. 1320 (fr. ii), 1322 (fr. iii), 1305 (?)
 Φιλοκτήτης: Ach. 423, Ran. 282 (fr. i v. 4), ibid. 1383
 Φοῖνιξ: Ach. 421, Thesm. 413 (fr. ii (?))
 Φοίνισσαι: Phoeniss. fr. i (v. 1361); fr. ii (v. 226), Insulae fr. iv; Equit. 1014 (v. 911); Ran. 84 (v. 320), 1185 (v. 18), Plut. 203 (v. 597)

Φρίξος: Ran. 1225 (fr. i), 1477 (?)
 FABULAE INCERTAE: Ach. 119 (fortasse *Peliadum* secundum Elmsleium), 470, 659—662; Eq. 214; Nub. 30 (fr. cxxxiii; conf. Herc. Fur. 530); ibid. 138 (fr. cxxxiv); Lys. 713 (fr. cxxxix); Thesm. 870, 1122, Ran. 840 (fr. cxxxvii), 1427, 1400, inc. lxxxii
 In his porro locis μμείται τὸν Εὐριπίδου χαρακτήρα, Ach. 398, 442, 455 sqq., Equit. 1203, Av. 371: λέξεις eius in Ach. 396, Ran. 97, 758, 985, 1082, 1314, 1323, 1337, 1351, 1396, 1468, 1477; Thesm. 913, 418, 419, 460, 1122, 1191, Av. 179, Plut. 37, 639
 Εὐριπίδης: quadragesimam excogitarat (τετταρακοστήν ἐπόρσει) ex singularum opibus reipublicae conferendam, quo confierent τὰ πάντα πεντακῶσια τῇ πόλει; primum laudibus evectus, deinde ab iterum considerantibus vituperatus, Eccl. 823—829. De hac εἰσφορᾷ agit Boeckhiius *Oecon. Civ. Ath.* IV 4 p. 493 *ed. sec. angl.*, qui tragicum filium intellegit
 Εὐρύβατος: Schol. Luciani *Alex.* c. 4. e cod. Vindob.: ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς ποιητὸς καὶ παυόργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι. Daedal. fr. i ei δὴ τις ὁμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία, si quis vestrum Iovem tamquam Eurybatum quendam hominem fraudulentissimum vidit.
 Εὐρυκλῆς: πᾶλλ' αὐτοὺς (τοὺς θεατὰς) εἰ πεποιηκώς, τὰ μὲν οὐ φανερώς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἐτέροισι ποιηταῖς (per alios poetas) μμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὸς κωμωδικὰ πολλὰ χέασθαι, Vesp. 1016 sqq. (ubi schol. οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὕμιν, ἀλλὰ δι' ἐτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου (Daetalenses OL 88, 1 archonte Diotimo) καὶ Καλλιστράτου (Babylonios OL 88, 2 archonte Euclae magnis Dionysiis; Acharnenses OL 88, 3 archonte Euthyno Lenacis) καθίει τῶν τῶν δραμάτων πρῶτον γὰρ δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε τοὺς Ἰππέας (OL 88, 4 archonte Stratocle Lenacis. Confer Cobet. *Platon. Com. Reliqq.* p. 105). Platon. *Sophist.* p.

252 c ἐπὶ δὲ ὑποφθεγγόμενον ὡσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα, ubi Schol.: ἐγγαστρίμυθος μάντις, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρύκλεις ἔλεγον

Εὐρώτας: Τυνδαρίδας ἀγασῶς (i. q. ἀγαθοῦς) τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιιάδδοντι Lys. 1301—2; χᾶτε πῶλοι ται κόραι παρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοιτι πυκνὰ ποδοῖν ἀγκονιώαι (i. q. ἀγκονιώσαι) Lys. 1310—1

Εὐφήμιος: Θεώρος καίτοι ἐστὶν ἀθηρ Εὐφήμιου οὐδὲν ἐλάσων Vesp. 599: homo ceteroqui ignotus cum Theoro una perstringitur ut adulator

Εὐφορίδης: nomen senis Acharnensis, Ach. 612, conf. v. 211 δτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον ἠκολούθουν Φαῦλλον τρέων

Εὐχαρίδης: allii mercator; μὰ Δί' (οὐδεὶς οὐδὲ σκοροῦδο κεφαλὴν δέδωκεν) ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλῖθας μετέπεμψα Vesp. 680 ubi Richterius 'ludit nomine quasi οἱ 'οὐχὶ προδώσω' sint ἀχαρίδαι. Deinde αὐτὸς μετέπεμψα recte, non μετεπεψάμην'

Ἐφεσος: ἡ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάχρυσον ἔχεις οἶκον, ἐν φῶ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν Nub. 598 (aedificatum est templum a Chersiphronte Gnossio Ol. xlv, ab Herostrato postea incensum, cuius de magnificentia vide Plin. Nat. Hist. xxxvi 21)

Ἐφουδίω: λέγειν χρῆσε (Philocleonem alloquitur filium) ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα (exempli gratia) Ἐφουδίω παγκράτιον Ἄσκωνδα καλῶς ἦδη γέρον ὦν Vesp. 1190; Ὀλυμπιασιν ἠρῖκ' ἐθεώρουν ἐγὼ, Ἐφουδίω ἐμαχέσατ' Ἄσκωνδα καλῶς ἦδη γέρον ὦν Vesp. 1382 sq. Res et personae fictae ei μὴ ἀρα, addit scholiasta, δ' Ἐφουδίω ἐστὶν δ' ἐν ταῖς Ὀλυμπιασιν φερόμενος Ἐφουδίω Μαινάλιος οθ' i. e. Ol. lxxix

Ἐχινούς κόλπτος: Lys. 1169 παράδοθ' ἡμῶν (Atheniensis ait Laconi) τουτοῖ τῶν Ἐχινούωντα καὶ τὸν Μηλιά κόλπτον τὸν δπισθεν. Vide Summar. *Lysistratae* p. 394 not. 12

Z

Ζακύνθιος: milites Zacynthii postulantur ad expeditionem Siculam auctore Demonstrato: δ' Δημόστρατος ἔλεγεν ὀπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων Lys. 394

Ζάν: dorice pro Ζῆν; Av. 570 ἦσθην σέρφω σφαγιαζομένω βροντάτω νῦν δ' μέγας Ζάν

Ζεὺς: Ἄντιμαχον, ὡς μὲν ἀπλῶ λόγῳ (ut breviter dicam) κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς Ach. 1150—1; σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν Plut. 592; ὁ Ζεὺς σέ γ' ἐπιτρέψειεν Eccl. 771; ὁ Ζεὺς ἐμ' ἂν ἐπιτρέψει Plut. 120; καὶ σε φυλάττοι Ζεὺς ἀγοραῖος Eq. 499; μὴ ποτ' ἀγοραίου Διδὸς σπλάγγχοισι παραγενόμενον Eq. 410; Nub. 366 quaerit Strepsiades ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐλόμπιος οὐ θεὸς ἐστίν, cui respondet Socrates ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις: οὐδ' ἐστι Ζεὺς; idem 379 ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τις αὐτὰς (sc. τὰς νεφέλας) ὥστε φέρεσθαι, οὐχὸ Ζεὺς; Nub. 381 τοῦτι μ' ἐλελήθων ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν; 397 τοῦτον (τὸν κεραυνὸν) φανερώς ὁ Ζεὺς ἔησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους; Nub. 827 et 1471 οὐκ ἐστὶν Ζεὺς; Nub. 1470 Ζεὺς τις ἐστίν; (estne aliquis Iuppiter?); Nub. 1241 Ζεὺς γελῶσις ὁμνύμενος τοῖς εἰδόσιν; Nub. 904 πῶς δῆτα δίκης ὀσσης ὁ Ζεὺς οὐκ ἀπόδωκεν τὸν πατέρ' αὐτοῦ δῆσας (conf. Platon. de Rep. II p. 378 A, *Euthyphr.* c. 5 sq., Aesch. *Eumen.* 641); Vesp. 619 ἀρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἀρχω, ὅστις ἀκούω ταθθ' ἔπερ ὁ Ζεὺς (qui eadem audio de medicis quae de se Iuppiter); Pac. 371 θάνατον προεῖπ' ὁ Ζεὺς (τούτω) ὅς ἐν ταύτην ἀνορύττω εὐρέθῃ; Av. 480 ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ; Av. 514 ὁ Ζεὺς ἀετὸν δρῖν ἐστήκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ἄν (i. e. statuae Iovis habent in capite aquilam, ubi schol. δέων εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκῆπτρου) οὐτω γὰρ ὁ Πίνδαρος (*Pyth.* I 10 εὐδεὶ δ' ἀπ' ἀκάπτω Διδὸς αἰετὸς, ubi Boeckhiius 'aquila Iovis sceptro insidens ficta esse videtur antiquitus; atque ita representavit Phidias in Olympii Iovis sceptro, fortasse Pindarum maxime secutus). Adde verum Sophocli. ex schol. ad Av.: δ σκηπτοβάμων αἰετός, κῶν Διδός); ὁ Ζεὺς οὐ βροντήσας ἡμῶν πέμψει πεπερόντα κεραυνὸν Av. 577; οὐ καθεδούμεθ' ἄνω (loquitur chorus Avium) σεμνυνόμενοι παρὰ ταῖς νεφέλαις ὡσπερ χῶ Ζεὺς Av. 727; εἰ με Ζεὺς λυπήσει πέρα Av. 1246; ὁ Ζεὺς ὅπως μὴ μ' ὀψεται Av. 1494, 1506; ἀπόδωκεν ὁ Ζεὺς Av. 1514; τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; Av. 1501 (quaenam est caeli tempestas? conf.

Ζεὺς

Vesp. 261 ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιήσαι; ἐὰν μὴ παραδιῶ τὸ σκήπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνυσιν Av. 1535; ἴνα, κἄν ὁ Ζεὺς ἰδῆ ἄνωθεν, δοκῶ κ.τ.λ. Av. 1550; ἦν ἀποθάνῃ ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοις τὴν τυραννίδα, πένης ἔσει σὺ ('Ηρακλῆς), σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται (ad te ut filium deveniunt), δὲ ἄν ὁ Ζεὺς καταλίπη Av. 1642 sqq.: Ζεὺς ὡς ἐλεκεται τῆς ἀληθείας ὑπο Ran. 1244 (ex Euripidis *Melanippa Sapiente*, Pleniorem locum habet Gregor. Corinth. *comm. in Hermog.* in Reiskii *Orat. Gr.* XIII p. 949, ἐν δὲ τῇ *Μελανίππῃ* παρεισάγει ταύτην προουμαζομένην 'Ζεὺς, ὡς ἐλεκεται τῆς ἀληθείας ὑπο, "Ἐλλήν' ἔτικτε"); τὰ δ' ὑπέροτερα νέρτερα θῆσει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης Lys. 773; ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν Pl. 87; αὐτίκα (exempli gratia) γὰρ ἄρχει διὰ τί ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν Pl. 130; ὁ Ζεὺς πένεται Pl. 584; ὁ Ζεὺς βούλεται ἡμᾶς ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν Pl. 1109; ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ Pl. 1189; ἔττω Δεὺς Ach. 911 (sollemnis iurandi formula Thebanorum; conf. Platon. *Phaedo* p. 47 C; Valckenaer ad Eurip. *Phoeniss.* v. 1671); τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίς ἄριστον ψυχῆν νομίζεις; Nub. 1048; ἀρχὴν τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω Vesp. 620; τοῦτ' ἐστι τὸ τέρας Διὸς καταϊβάτου Pac. 42 (ubi schol. παίξει καταϊβάτην αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ σκάτους τρέφεται ὁ κάρθαρος. Conf. Prom. V. 359 Ζηνὸς καταϊβάτης κεραυνός); εὐθὺ τοῦ Διὸς Pac. 68 (conf. Nub. 162, Pac. 300, Av. 1425, Eccl. 835); Διὸς εἰς αὐλὰς Pac. 161; πρὸς Διὸς ἔδρας Av. 216; τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διὸς Pac. 176; τίς ἐν Διὸς θύραισι Pac. 177; ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι Pac. 380; εἰ δ' ὄν εἰκὸς τινα τιμῆσαι θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος Pac. 736 (ubi schol. παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐλεγείων

εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι θύγατερ Διὸς ὅστις ἄριστος
 δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσε μόνος;

Conf. Bergk. *Comm.* p. 417. Minervam autem dicit); ὄντες βασιλῆς (ὄρνιθες) τοῦ Διὸς αὐτοῦ Av. 468; ἴνα τοῦ Διὸς πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν Av. 519; (ὄρχιλος) ᾧ προτέρῳ δὲ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφρον σφαγιάξεν Av. 569; πολλῶ κρείττους (ὄρνιθες) τοῦ Διὸς ἡμῶν βασιλεύει Av. 610; τῶν θεῶν τις τῶν παρὰ τοῦ Διὸς Av. 1172; Διὸς μακέλλῃ Av. 1240; πρέσβεις παρὰ τοῦ Διὸς Av.

1533; ἦνερ ταμιεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς (ἢ Βασίλεια) Av. 1538; κέρανον περοφόρον Διὸς βέλος Av. 1714; τὰς πυρῶδες Διὸς ἀστεροσάς Av. 1746; βασιλείαν πάρεδρον Διὸς Av. 1753; Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον 1749; δάπεδον Διὸς Av. 1757; αἰθέρ' οἰκῆσιν Διὸς Th. 272; αἰθέρα Διὸς δωμάτιον Ran. 100, 312 (conf. Valckenaerii *Diatrib.* p. 47 sqq.); Διὸς Διώνυσον Ran. 216, 631; ᾧ Διὸς σὺ βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ Th. 990; Διὸς ἄμβρον R. 246; Διὸς ἐννέα παρθένους ἀγαλ R. 875; ᾧ Διὸς Ἐκάτα Ran. 1361; τὴν Διὸς τυραννίδα Pl. 124; τοῦ Διὸς πολὺ μείζον δυνάμενον Pl. 128; τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν καταλύσεις μόνος Pl. 142; τοῦ σωτήρος ἱεροῦ Διὸς Pl. 1175; πρὸς Διὸς δεῖ ἡμῶν ἐστὶν ὁμομαστιγίας (i. e. ὁμόδουλος, faceta allusio ad Δία δούλιον i. e. servorum praesidem) Ran. 756; τοῦτι τί ἦν τὸ πρᾶγμα; ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρυθος ἐν τοῖς στρώμασιν (ἔνεστι) Ran. 439 (h. e. quid hoc tandem sibi vult? an forte Iovis filius Corinthus stragulis (inest)? Dicturus scilicet esse videbatur ἀλλ' ἢ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν, similiter atque ὁ Κορίνθιοι ponuntur pro οἱ κόρεις Nub. v. 709 ἐκ τοῦ σκιμφοδος δάκνουαι μ' ἐξέρωπτες οἱ Κορίνθιοι; vult autem sarcinas non minus crebro iactatas sermone usurpari quam Corinthum Iovis filium. Proverbium enim ὁ Διὸς Κόρυθος de iis dicitur qui unam eandemque rem ad nauseam usque decantant, neque tamen hilum proficiunt ut apud Pindar. *Nem.* VII 154, 155 ταῦτὰ δὲ τρεῖς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος; Platon. *Euthydem.* p. 292 Ε ἀπεχνῶς τὸ λεγόμενον ὁ Διὸς Κόρινθος γίγνεται καὶ τοῦ Ἰσοῦ ἡμῶν ἐνδεὶ ἢ τε κλειόνος πρὸς τὸ εἰδέναι, ubi dicit Socrates quaestionem tam bona spe susceptam nunc videri sine ullo successu ridiculum quendam exitum invenisse, altera enim proverbio inest significatio, quam scholiastae Platonis et Pindari declarant, sc. ἐπὶ τῶν ὑπερσημνωμένων κακῶς δὲ καὶ ποιηρῶς ἀπαλαττόντων, cuius usus luculentissimum exemplum est in Eccles. v. 828 ἐπεὶ δ' ἀνασκοπούμενος ἐφαίμετο ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμα οὐκ ἤρκεσεν. De origine proverbii bene disputavit Fritzsche, *de Carm. Arist. mystico*

p. 101 sqq. Corinthum scilicet urbis conditorem vulgus Corinthiorum Iovis ipsius filium ferebat (Pausan. II 1 init.), quod ut mendacium verisimile redderet, Corinthum Iovis filium diesque noctesque in ore habuit, sperans tantam rem, quae saepius praedicata esset, eo certius aliquando creditum iri); *πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβωλῶ σε* Nub. 314; *πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου ὅπως παρέσει μοι* Av. 130; *λοιδορεῖται τῷ Δίῳ* Pac. 57; *κἄν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κρίων* Av. 567; *οἷς θυτέον ἀντοῦς ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Δίῳ* Av. 1237; *ἐπιστρατεύσειν τῷ Δίῳ* Av. 1521; *τὴν Ἥραν παραδίδωμι τῷ Δίῳ* Av. 1633; *τῇ Δία, τῇ τὸν Δία, μὰ Δία, μὰ τὸν Δία, οὐ μὰ Δία, ναὶ μὰ Δία* leguntur passim; *μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον* iurat Phidippides Nub. 817 cui pater cavillans *ἰδοῦ γ' ἰδοῦ, Δί' Ὀλύμπιον τῆς μωρίας, τὸ Δία νομίζεν ὅσα τηλικουτοῖ; ὤμοσας νυνὶ Δία* Nub. 825; *Δίνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακῶς*, 828; (*ἀπομόσαι*) *τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶν* Nub. 1234 (vide s. n. Ἑρμῆς); *μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς (ἄλλους) θεοὺς* Nub. 1239; *πότερα νομίζεις καυὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕεν ὕδωρ ἐκδόστοτε* Nub. 1279; *καταιδέσθητι πατρῶν Δία. ΦΕ. ἰδοῦ γε Δία πατρῶν* Nub. 1468 (priora verba vel ex tragoedia translata vel ad tragicum sermonem composita arguit vel mensura v. πατρῶν. De Iove πατρῶν doctissime ut solet egit Lobeckius in *Aglaophamo* I p. 770 sqq.: 'Quemadmodum Iuppiter Hospitalis fas hospitum tuetur, iura maritalia Coniugalis, honorem amicis debitum Amicalis, sic pietatem et iustitiam adversus parentes nomine Iovis Γενεθλίου atque etiam Πατρῶν designantur tum alii Graecorum tum etiam Athenienses. Cuius pervagatae observationis immemor Porsonus ad Med. 1314 hunc Iovem Patrum Atticae finibus extermineare nititur, Scholiasten Aristophanis, qui huius nominis usum Atheniensibus asserit, infringit Platonis auctoritate hoc ipsum negantis in *Euthydemo* p. 302 c, alio quidem loco Iovem illum a Platone nominari *Legg.* IX 881 sed in legibus nimirum fictis reipublicae fictae praescriptis: Tragicos autem omissionem corrigere cupientes *Δία πατρῶν* saepe ingressisse (idque persua-

sit Heindorfio ad l.). Verum enimvero si diversas epitheti illius significationes teneamus, nihil egemus isto perflugio. Tragicis his quibus ortus a Iove est, Iovem patrium inscribunt, Aeschylus Tantalici gentilibus, Sophocles Herculi, Euripides Orestae. Sed hoc significat Athenienses *Δία πατρῶν* invocare non poterant, quia non a Iove genus ducebant sed ab Apolline; hunc igitur *πατρῶν* appellarunt, sicut Elei Martem Oenomai patrem Schol. Pindar. OL XIII 148. Si quis vero Atheniensium Iovem hoc nomine citat, is paternae necessitudinis religionem fasque sanguinis obtestatur: sic Amphitryō Herculeum obtestatur per sancta generis sacra Senec. *Herc. Fur.* 1244, et versa vice Argia Adrastum patrem iura deum genitalia testor teque pater, Stat. *Theb.* III 690; Arrian Epictet. III 2, 6, 403 ὅς μοι θέμις πατέρ' ἀτιμῆσαι' *πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες τοῦ πατρῶου—καὶ οἱ ἀδελφοὶ πρὸς Διὸς εἰσι τοῦ ὁμογνίου*); *ἐς τὸν Δί' ἐπαυεργεῖν* Nub. 1080 (conf. Eur. Bacch. 29, Ion 827, 449, Hipp. 451, 474 sqq., Troad. 947 sqq., Plat. *Rep.* II p. 378 B); *πέτεσθαι ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν* Pac. 105; *κλέσων μοι τὸν Δία* Pac. 195; *τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαίτειν* Av. 534; *ὅταν ὁμῶν τις τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία* Av. 1611; *τὸν Δία φήσεις οὐκ ὀρθῶς διαγγινώσκων τὸ κράτιστον* Pl. 579; *τὸν Δία τὸν σωτήρα* Pl. 1186; *Δία πυρὶ φλεγόμενον* I.ys. 1285; *τῇ τὸν Δία τὸν σωτήρα* Eccl. 79, 761, 1045, 1103, Pl. 738, 877; *εἰ δὴ τις ὡμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία Daedal. fr. I* (Suidas v. Εὐρύβατος—*Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἐαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πανουργόντα*); *ὦ Ζεῦ* (mirandi formula) Eq. 1186, Pac. 58, 62, Th. 1, 72, Lys. 476, 1031, Eccl. 1118; *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ* Nub. 2, 153, Vesp. 625, Av. 222, Ran. 1277, Plut. 1095; *μὴ ψεύσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος* Th. 870 (versus e Sophoclis *Peleo* translatus); *ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ* Plut. 1, 898; *ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοὶ* Ach. 225; *ὦ Φοῖβ' Ἀπολλὸν καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ Ζεῦ* Plut. 81; *ὦ Ζεῦ Ζεῦ μεγαβρόντα* Vesp. 324; *ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα* Pac. 376; *ὦ Ζεῦ δῶπτα καὶ κατόπτα* Ach. 435 (ubi mirandi formulae facete additur *δῶπτα κτλ.* visu vestis

vehementer lacerae); Ἑλλάντι Ζεῦ σὺν τῷ νικητήριον Eq. 1253 (ubi Schol. Ἑλλάντιος Ζεὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ αὐχμοῦ ποτε γενομένου, ὅτε Διὰ καὶ συναγαγὼν τοὺς Πανελλήνας ἐξελείψατο τὸν Δία· τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἄλλαντοπώλης, εὐληθῶς τὸν στέφανον. Iovem scilicet Panhellenium invocat, tamquam victoriam reportasset non minorem quam communem Graecorum de barbaris triumphum. Ceterum de templo Iovis in insula Aegina locus classicus est in Isocratis *Euzogori* p. 191 E: conf. et Pindar. *Nem.* v 19, Herod. IX 7); ὦ Ζεῦ πολυτίμητε Eq. 1390, Av. 667; Ζεῦ μεγαλώνυμε χρυσοῦρα τε Th. 315; ὦ παγκρατὲς Ζεῦ Th. 368; Ζεῦ σῶτερ Th. 1009; ὀμόγειε Ζεῦ Ran. 750; ὦ Ζεῦ φίλτατε Eccl. 378. In *Pluto* Iuppiter Plutum excaecavit, minatum se ad solos iustos sapientes modestos iturum, 87—92: Iovis imperium periturum demonstratur, si Plutus visum recuperet, ib. 119 sqq.; Iuppiter divitias omnes possidet ib. 580; imo pauper est 582 sqq.

Ζήν: ὄφ' ἄρματα Ζηνὸς Pac. 722; Ζηνὸς πάροχος γάμων κεῦδαίμονος Ἡρας Av. 1740—1; μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἔρκειον χύτρας Danaid. fr. IV; ὄψιμέθορτα θεῶν Ζήνα τύραννον ἐς χόρον κικλήσκω Nub. 563; ἰω Ζεῦ clamat chorus mulierum, cui Lysistrata τί Ζήν' ἀντίεις Lys. 716

H

Ἡγέλοχος: tragoediarum histrio, qui Ol. 92, 4 Diocle archonte cum *Orestes* Euripidis fabula primum ederetur, Orestis personam agebat, et in v. 269, gravissimo loco in quo Orestes primum insania liberari se sentit, pro γαλήν' ὄρω, tranquilla (i. e. placidum mare) video, clara voce pronuntians γαλήν' ὄρω, felem video, cachinnum non horrorem movit theatro, quare perstringitur Ran. v. 303: propterea etiam a Strattide vexatur in Ἀνθρωποραλστη (Mein. *Fr. Com.* II p. 763):

καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν,
Εὐριπίδου δὲ δράμα δεξιμάταν
διέκνασ' Ὀρέστην, Ἡγέλοχον τὸν Κιννάρου
μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν:

ab eodem inc. fragm. II:

A. γαλήν' ὄρω. B. ποὶ πρὸς θεῶν ποὶ ποὶ γαλήν;
A. γαλήν'. B. ἐγὼ δ' ἔμην σε γαλήν λέγειν 'ὄρω.'
et a Sannyrione *Danae* fr. I:

τί σὺν γενόμενος εἰς δπὴν ἐνδύσομαι
ζητητέον' φέρ' εἰ γενοίμην δι' γαλή.
ἀλλ' Ἡγέλοχος οὐδὸς με μνηύσειεν ἂν
ὁ τραγικός, ἀνακράγει τ' ἂν εἰσιδῶν μέγα
'ἐκ κυμάτων γὰρ αἰθῆς αἰ γαλήν' ὄρω.'

Ἡλείος: τί οὐ τὸν Ἡλείον Δέπρεον
οὐκίσειον Av. 149. v. s. n. Δέπρεον

Ἡλέκτρα: νῦν σὺν Ἡλέκτραν κατ'
ἐκείνην ἦδ' ἡ κωμῳδία ζητοῦσ' ἦλθ' ἦν ποῦ
'πιτύχθ' θεάταις οὕτω σοφοῖς, γνώσεται γάρ,
ἦν περ ἔθῃ, τὰ δελφοῦ τὸν βδοστρυχον Nub.
534 h. e. 'nunc igitur cum ex *Daetalensium*
eventu mihi constaret de vestro iudicio,
misi hanc fabulam, quae spectatores quaerit
tam sapientes quam fuerunt qui *Daetalen-*
sibus plauserunt.' Quod quaerit sibi neces-
sarios eosque vel e minimo signo (favoris)
agnitura est (536), comparatur fabula cum
Electra Aeschylea (Choeph. 164 sqq.) e
cincinno fratrem agnoscente. TEUFFEL

Ἡρα: Ἡρας Ζηνὸς πάροχος γάμων κεῦ-
δαίμονος Ἡρας Av. 1740; Ἡρα Ὀλυμπία
Av. 1731 (ubi nuptiae eius cum Iove de-
scribuntur); Ἡραν παραδίδομαι τῷ Δίῳ Av.
1633; Ἡραν τε τὴν τελείαν (pronubam)
μέλψωμεν, ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίξει τε
καὶ κλήδας γάμου φυλάττει Th. 973; Δία
τε (ἐπικάλεσον) ἐπὶ τε πότνιαν ἄλοχον ὀλ-
βίαν Lys. 1285

Ἡρακλῆς: ἔττω Ἡρακλῆς Ach. 776
(exempla huius iurandi formulae congestit
Valckenaer ad Eur. *Phoen.* 1671. De
Hercule Thebano v. Preller *Myth. Gr.*
277—285); ἡμῶν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρν' ἐκ
φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις
οὐθ' Ἡρακλῆς τὸ δειπνον ἐξαπατάμενος
Vesp. 60 (ubi comicos aequales perstringit
qui ad risum captandum voracitatem Her-
culis solebant repraesentare, conf. Pac.
v. 741; Av. 1690, Ran. 551 sqq.); γαστρι-
μαργος Aeolic. fr. xvii οὐδὲν γὰρ οὕτω
γαῦρον ἔσθ' ὡς Ἡρακλῆς Ran. 282 (qui
teste scholiasta parodia est versus e *Phi-*
locete Euripidis (fr. 786 Nauck. p. 485)

οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνήρ' ἔφω.

Conf. Plutarch. *Moral.* p. 779 D, Dionem Chrys. LII p. 551 B qui interpretatur οὕτω μεγαλόφρον ἄμα καὶ φιλότιμον. Ex eodem Dione apparet versum e prologo sumptum esse, in quo Ulixes eam ipse vanitatem reprehendebat, qui tantis se laboribus frangeret, cum procul a negotiis vivere beato liceret. FRITZSCH); οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς αὐ (nolo iterum fieri Hercules) Ran. 581; Ἡρακλῆς ξενίζεται Lys. 928 (ubi Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων, οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνοισιν ἀνηπάγουσιν γὰρ ὄψως); ἐγὼ μὲν οὐδὲν Ἡρακλέους βελτίον ἀνδρα κρινῶ Nub. 1030 (verba Iusti: conf. Eur. *Herc. F.* 183); οὐδ' ὅτε πρῶτόν γ' ἤρξε διδάσκειν, ἀνθρώποις φησ' ἐπιθέσθαι, ἀλλ' Ἡρακλέους ὄργην τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστους ἐπεχείρει Vesp. 1030, Pac. 752 (ubi Schol. ὡσπερ Ἡρακλῆς τοὺς μεγάλους ἀθλους ὑπέστη, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς μεγίστους καὶ μέγα δυναμέτους παρ' ὑμῶν κομψοῦν εἰλόμην; intellegit autem primas suas fabulas imprimis *Babylonios* et *Equites* in quibus Cleonem exagitaverat: τοῖσι μεγίστοις pro neutrius dativo accepisse videtur Scholiasta qui per τέρασι καὶ δαίμοσι explicat. Vide adn. cr. ad 1.); οὐ μὴ διατρέψῃς ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων Ran. 462 (h. e. noli tempus terere sed fores aggredere, et fac habeas tu cum habitu etiam fortitudinem Herculis); ἐγὼ σε νῆ τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ (prosternam) Eq. 481; νῆ τὸν Ἡρακλέα σύ γε (εἰσει κλύων) Av. 1391; νῆ τὸν Ἡρακλέα οἶμαί γε (ὄραν τὸ θόριον) Thesm. 26; λόγος ἦν νῆ τὸν Ἡρακλέα πολὺς Plut. 337; μὰ τὸν Ἡρακλέα μὴ εἶν ἔτι λάβοιμι κλέπτοντα Vesp. 759; οὐτι που σπουδῆν ποιῶ ὅτι σε παῖζων Ἡρακλέα ἔνεσκεύασα; Ran. 523 (num tu pro re seria habes, quod te iocans Herculeum habitum indui?); ἦν δ' Ἡρακλέει θυγῆ, λάρω ναοτὸς θύει μελιτόντας Av. 567 (Athenaeus X 411 C: τοιοῦτον οὖν τὸν Ἡρακλέα ὑποστησάμενοι ταῖς ἀθηφαγίαις καὶ τῶν ὀρέων ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρων τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον; Athenaeus III 111 C ναοτὸς ἄριστος ζυμῆτης

καλεῖται μέγας. Νικόστρατος δὲ (ἐν Κλίῳ fr. 1)

ναοτὸς δὲ μέγθος τηλικούτος, δέσποτα, λευκός· τὸ πάχος γὰρ ὑπερέκλυε τοῦ καινοῦ. ὁσμὴ δὲ, τοῦπιβλήμ' ἐπεὶ περιπρέθη, ἄνω, καὶ μέλιτι συμμιγμένη ἀτμὸς τις ἐς τὰς μένας' ἐτι γὰρ θερμὸς ἦν.

ὠναξ' Ἡράκλειος Ach. 94, Pac. 180, Av. 277, Lys. 296, Ran. 298; ὦ πολυτίμητ' Ἡράκλειος (o summe venerande Hercules) Ach. 807; Ἡράκλειος, τουτί τί ἐστι; Ach. 284 (ubi Schol. ὡς ἀλεξικακὸν τὸν Ἡρακλέα καλεῖ: exclamatio enim est eorum quibus periculum ex inopinato imminet); Av. 814, 859; Ἡράκλειος καὶ κέντρ' ἔχουσι Vesp. 420; ὦ Ἡράκλειος Ach. 1018, Nub. 184, Av. 93, Eccl. 1068, Plut. 374. Absolute positum est Av. 1129, Plut. 417; ἀγε δὴ τί δρῶμεν Ἡράκλειος Av. 1574; ὦ χαῖρ' Ἡράκλειος Av. 1586; τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττροτας καὶ τοὺς πεινώντας ἐκείνους; τοὺς φεύγοντας κάξαπατώντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος Pac. 742 (ubi Schol. αἰνίττεται ταῦτα εἰς Εὐπόλιον δεῖ ἐποίησεν Ἡρακλέα πεινώντα· τινὲς δὲ φασιν εἰς Κρατίων ἀντίτεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιούντα δράματα)

Ἡράκλειος: ποῦ ψυχρὰ δῆτα πῶπον' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά Nub. 1051 (omnes fontes calidos satis notum est Herculi consecratos esse ob igneam, opinor, ac solarem huius numinis vim hominibus saluberrima quaeque administrantem. BAEHR ad Herod. VII 176; conf. Athenaeus XII p. 512 F); Ἡράκλεια τῶν Διομείους Ran. 651 (vide s. n. Διόμεια)

Ἡρακλειοξανθίας: Herculeo-Xanthias. (Vide alia composita huiusmodi apud Lobeck. *ad Phrynic.* p. 600, *Paralip.* p. 367). Xanthias permutato habitu in se intueri iubet Bacchum Ran. 500 καὶ βλέψω εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν εἰ δεῖλός ἐσομαι καὶ κατὰ σέ τὸ λῆμ' ἔχων. Id irridens Bacchus spectatoribus dicit μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας, quibus verbis tangi videtur Callias Hipponicis filius irrisus supra v. 428. Vide s. n. Μελίτη

Ἡρακλειδῆς: ὄρω τιν' οὐ δισσοῦτ' ἀντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν τῶν Παμφίλου Plut. 385. Vide s. n. Παμφίλος

Ἡσιόδος: Ἡσιόδος (κατέδειξε) γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὕρας, ἀρότους Ran. 1033; παρῳδεῖται) Av. 609 (Hesiod. fr. 106 ἐντὶ τοῖς ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη ἀνδρῶν ἡβώντων' εὐαφος δὲ τετρακόρωνος: λακέρυζα (epitheton canis et cornicis a verbo λακείν occulto quodam tramite deductum opinatur Lobeck.)

Ἡφαιστος: καθισιώθη πέλαος Ἡφαιστου φλογί Pl. 661 (verba ex tragoedia aliqua, ut videtur, petita)

Θ

Θαλῆς: τί δῆρ' ἐκείνον τὸν Θαλῆν θυμαίζομεν; Nub. 180 (Thales proverbii loco pro sapiente. Conf. Plaut. *Capl.* II 2 24 'Eugeniae! Thalem talento non emam Milesium; Nam ad sapientiam huius ille nimius nugator fuit'). Contra Av. 1010 ille, qui se simulat admirari sapientiam Metonis, dicit ἀνθρώπος Θαλῆς, alter Thales est

Θαρρελάδης: τὸν μὲν Θαρρελείδου τούτου κολοῖον Av. 17, ubi Schol. Σύμμαχος Ἄσω πόδωρον, καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κεκωμώθηται' καὶ ὁ κολοῖός, μικρὸς ὢν ὡς ἐκ τῶν πτέρων τὴν σύστασιν ἔχει. Intellegendum autem κολοῖός ὁ μικρός, ὁ βωμολοχος ut ait Aristoteles *H. A.* 9, 19, 3. Ceterum graculus inter Musas proverbium est de hominibus inter eruditos stolidi et impudenter obstrepentibus Varro *de R. R.* III 16

Θάσιος: μηλοσφαγοῦσαι θάσιον οἴνου σταμίον Lys. 196 (pro θάσιου οἴνου σταμίον, de qua epithetorum traiectione egit Lobeck ad Aiac. v. 7. Conf. Horat. *Od.* III 13 5 qui Chium cadum dixit pro cado vini Chii); τὰ θάσι' ἀμφορεύδια Eccl. 1119: εἰ θάσιον ἐνέχεις ἐκτόως γε νῆ Δία (ὄξεν τῆς χροῆς σου ἐφασκεν ἡδύ) Plut. 1021; οἶνον δὲ πίνων οὐκ ἕσσιον οὐδὲ θάσιον Thesm. β' fr. 1: θάσιου μέλανος μεστὸν κέραμον Cocal. fr. VII. De Thasio vino vide Plin. *N. H.* XIV 7, Athenaeum I p. 29 et 132, Columell. III 2 23, Vergil. *Georg.* II 91. Οἱ δὲ θάσιαν ἀνακκῶσι λιπαράμπυκα Ach. 671 sc. ἄλμην, εἰς τὴν ἀπέβαπτον τοὺς εἰς τὸ ἀπαυθρακίζων ἐπιτη-

θείους ἰχθύς (Athenae. VII 319). Conf. Cratinus *Archiloichi* fr. III

εἶδες τὴν θάσιαν ἄλμην εἴ' ἄττα βαθῆι;

quod de homine salso et amari ingenii intellegendum. Ceterum Thasia salsamentā magna olim laude ferebantur

Θεάρλων: ἦκω Θεάρλωνος ἀρτοποιῶλον λεπῶν, Aeolos. fr. VII et Gerytd. fr. XI. De Thearione, homine in opere pistorio celeberrimo, vide Heindorf. ad Platon. *Gorgiam* p. 518 B

Θεῖβαθι: v. s. n. Θήβα

Θεῖβαθεν: v. s. n. Θήβα

Θεμιστοκλῆς: τοιουτοῦ Θεμιστοκλῆς οὐ πῶποτ' ἐπένοησεν Eq. 884; ὁ Θεμιστοκλέους θάνατος ἀρετώτερος Eq. 183 (narrationem de sanguine taurino a Themistocle epoto consecutaque inde morte eius explodunt Symmachus et Cicero in *Bruto* II 11 'nam quem Thucydides tantum mortuum scripsit et in Attica clam humatum, addidit fuisse suspicionem, veneno sibi concivisse mortem; hunc isti aiunt, cum taurum immolavisset, excipisse sanguinem patera et eo potu mortuum concidisse.' Tamquam fabulam in vulgus notam usurpasse putandus est Aristophanes); Equit. 810 Paphlagoni querenti male se insimulari apud Athenienses idque πεποιηκότα πλεῖονα χρῆστὰ Θεμιστοκλέους περὶ τὴν πόλιν haec regerit isiciarius, ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἶα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφρίζεις; ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν εὐρῶν ἐπιχειλῆ, καὶ πρὸς τοῦτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαζεν, ἀφελὼν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθύς καινοὺς παρέθηκεν, σὺ δ' Ἄθηναίους ἐξήγησας μικροπολίτας ἀποφῆναι διατειχίζων καὶ χρησιμῶδων, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφρίζων. κἀκεῖνος μὲν φέγγει τὴν γῆν σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, h. e., ut exponit Coraes ad Hippocratem *de aere* II p. 5, laudatus a Dindorfio, *Themistocle, non content de tous les biens dont il avait comblé sa patrie, voulut, outre le diner* (c'est-à-dire les moyens qu'elle avait déjà de faire deux repas par jour), *lui accommoder encore, comme un plat surnuméraire, le Pirée* (en faisant construire la longue muraille). Conf. Plutarch. *vit. Themist.* c. 19 Θεμι-

στοκλής δ' οὐχ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τῶν Πειραιῶν προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξήψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης

Θεογένης: Acharnensis ut apparet ex Lys. v. 61, qui ridetur propter spucitium in Horis fr. XII et in Pace v. 928 *ὡς μὴ γένηται Θεογένους ὑπρία*; propter paupertatem et iactantiam in Avibus v. 822 *Νεφέλοκοκκυγία ἴνα καὶ τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα*; ib. 1126 *Προξενίδης ὁ κομπασεὺς καὶ Θεογένης*; ib. 1295 *χηραλώπηξ Θεογένει ἦν ἄνομα* (sc. propter vafritiem, conf. Aelian. *N. H.* 5 30 ὁ δὲ χηραλώπηξ ἔχει μὲν τὸ εἶδος τὸ τοῦ χηρῶς, παυρογίε δὲ δικαιοτάτα ἀντικρύνουτο αὐτῇ ἀλώπεκι). Ad κομρόλογον fingitur locutus Vesp. 1183; quemadmodum contra ἀνὴρ κόμπριος de crepitu ventris ad aliquem in Eq. 899. Cognomen ὁ κομπριος οὐ iactantiam opum quas revera non haberet haerebat ei item ut Aeschini τῷ Σέλλου, Meineke ad Eupol. II p. 475

Θεόγνης: unus e triginta tyrannis, quod testatur Xenophon *Hellen.* II 3, 2. Χιών ei cognomen inditum, quod poesis eius frigida esset instar nivis, hinc facete Dicaeopolis Ach. 140 *κατέψιψε (ὁ θεός) χιώνι τὴν Θράκην ἄλην, ὅτ' ἐνθαδὶ Θεόγνης ἠρωμίσετο*; Thesm. 170 *Θεόγνης ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ*. In Acharn. II opponitur Aeschylō quem unum maxime Comicus admirari solebat, videlicet optimo poetae omnium facile deterrimus, ὠδυνήθησιν, ὅτε δὴ' κεχήρη προσδοκῶν τὸν Διοχύλιον (hianti ore sedebam expectans tragoediam aliquam Aeschylī), ὁ δ' (sc. ὁ κήρυξ) ἀνείπεν 'εἴσαγ' ὦ Θεόγνη τὸν χαρὸν'

Θεόδωρος: Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἀρχιερέως—θεράποντας αἰλοπολοῦς κεκτῆμένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων—ἔθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκομώθηται ὅπ' Ἀριστοφάνους καὶ Σπράττιδος, Plutarchus in *vita decem oratorum* p. 836 E

Θεονόη: Protei filia, ab Homero *Od.* IV 365 *Εἰδοθέα* dicta (Eur. *Helen.* v. 8sqq.: *τίκται δὲ τέκνα διςσά τοῖσδε δαίμασιν Θεοκαλίμενον ἄρσεν' εὐγενῆ τε παθόνον Εἰδώ, τὸ μητρὸς ἀγλαΐσμι', ὅτ' ἦν βρέφος. ἔπει δ' ἔς ἦβην ἦλθεν ὠραῖαν γάμου, καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην*);

αὐτῇ Θεονόη Πρωτέως Thesm. 897

Θεσμοφóρεια: Cerealia, quae in Graecia quotannis a mulieribus solis in honorem Cereris legiferae celebrari solebant mense Pyanepsione: erant autem, sicut Ἀπαιτούρια quae in eundem mensem incidebant, dierum trium, XII^m, XII^m, XIII^m. Nam quae primo die sive Pyanepsionis decimo, qui Θεσμοφóρεια appellatus est, habitae sunt Alimunte, Leontidis tribus pago, caerimoniae, prolusio quaedam erat in qua mulieres sacros legum codices in sollemni pompa Alimuntum tulisse ibique Cererem per reliquum diei in eius templo suppliciter precatas esse videntur. Reliqui dies intelligendi sunt Ἄνοδος, Νηστεία, Καλλιγενεῖα; quarum Ἄνοδος, teste scholiasta ad Thesm. 585, significat τὴν εἰς τὸ θεσμοφóριον ἀφιῶν ἐπὶ ὕψηλῳ γὰρ κείται τὸ Θεσμοφóριον, conf. v. 281, 623, 1045; altero sive νηστείας quae et ἡ τρίτη et ἡ μέση dicebatur (vide adn. cr. ad Thesm. v. 74) iustitium erat et a sacrificiis abstinuerunt mulieres, Thesm. v. 79, quod patet ex Av. 1518 ὥσπερ Θεσμοφóροις νηστεύομεν Ἄεν θυγλῶν (conf. Plutarch. *Mor.* 378 E καὶ γὰρ Ἀθήνησι νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες ἐν Θεσμοφóροις χαμαὶ καθήμεναι, et *Dem. vit.* c. 30 κατέστραψε δὲ ὁ Δημοσθένης ἐκτῆ (?) ἐπὶ δέκα τοῦ Πυανεψιάδος, ἐν ᾗ τὴν σευθρωποτάτην τῶν Θεσμοφóριων ἡμέραν ἀγούσαι τῇ θεῷ νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες). Huius autem unius diei spatio terminatur actio *Thesmophoriasusarum α'*, quod testantur praeter v. 80 hi loci, primum 733 sqq. ubi Mnesilochus Micae, quae ut esuriales ferias paululum levaret, personatam filiolam, utrem vini, secum attulerat, nefariam quam commisisset fraudem lepide exprobravit, tum v. 949, denique v. 984 *παίσομεν, ὦ γυναῖκες, οἰάπερ νόμος, νηστεύομεν δὲ πάντως* h. e. Iudamus, nam diem νηστείας agimus lusui destinatum, non epulis. Restat ultimus dies qui titulum Καλλιγενεῖας nactus est a quadam inferioris ordinis dea (Thesm. v. 299) quae in Thesmophoriorum arcanis serva Cereri et comes adici solita est similiter atque in Eleusiniis mysteriis Iambe ancilla illam deam hilaris ipsa tristem secuta est. In eam prologi partes contulit Aristophanes in *Thesmophoriasusis β'* (vide

p. 730), quae intra ultimi diei festi tempus substitit. Eo autem die, perlato iam quod Cereri instituebatur ieiunio, mulieres amplissima sacra faciebant et lautissimas epulas extruebant. Ceterum eas maxime leges iuraque quae ad conubium pertinerent toto hoc festo recoli solita esse multis docet argumentis Wellauerus de *Thesmoph.* p. 14 sqq. cui adsentitur Lobeckius in *Aglaophramo* p. 650 adnot., conf. Thesm. 976. Castimoniae porro diligenter admodum operam dedisse matronas in Thesmorphoriis, cum non modo abstinentia cultum dearum praeparassent, verum etiam ipsis diebus festis cneorum, viticem (ἀγρον vel ἀγρον) conyzam aliasque herbas salutare extinguedae libidinis caussa sibi substernerent, e multis multorum testimoniis adparet manifesto. E loco Isaevi περὶ τοῦ Κίρωνος Κλήρου 19, 1—20, § 19 discimus, in celebrandis Thesmorphoriis mulieres κατὰ δήμευς discretas et binas cuiusque pagi praesides fuisse, ceterarum suffragiis creatas, αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν μετὰ ταῦτα προδκριναι αὐτὴν μετὰ τῆς Διοκλέους γυναικὸς τοῦ Περθέου ἀρχειν εἰς τὰ Θεσμοφόρια καὶ ποιεῖν τὰ νομιζόμενα μετ' αὐτῆς. Non liquet aliaene fuerint an eadem quae pagi sui mulieres epulis exciperent, de quibus Isaevus de *Pyrrhi hered.* § 79: ἐν τῷ δήμῳ κεκτῆμένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, εἰ ἦν γεγαμηκῶς, ἠρωγάζετο ἂν ὑπὲρ τῆς γαμετῆς γυναικὸς καὶ Θεσμοφόρια ἐστῖαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰλλα ὅσα προσήκε λειτουργεῖν ἐν τῷ δήμῳ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἀπὸ γε οὐσίας τηλικαύτης. Thesm. 182 μέλλουσι μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τῆμερον τοῖς θεσμοφορίοις; Eccl. 223 τὰ θεσμοφόρια ἀγούσω (αἱ γυναῖκες) ὡσπερ καὶ προτοῦ

Θεσμοφόριον: templum Θεσμοφόριον in edito loco prope acropolim situm, (hinc Thesm. 281 ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται h. e. quanta multitudo in templum ascendit; v. 585 δευρ' ἀναπέμψαι; v. 623 ἀνήλθες ἦδη δευρο πρότερον; 657 ζητεῖν εἰπου ἄλλος τις ἀνὴρ ἀνελήλυθε; v. 1045 ἐπὶ δὲ τοῖσδε τῶδ' ἀνέτεμψεν κερὸν ἔσθα γυναῖκες); Thesm. 880 Θεσμοφόριον τουτογι, hocce quod vides est Thesmorphorion; τὸ τῆς ἐκκλησίας σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ

φαίνεται Th. 278 (sc. signum concionis proponitur more a viris ad mulierum conciones translato)

Θεσμοφόρω: Ceres et Proserpina legiferae: ὦ περικάλλη Θεσμοφόρω δεξασθέ με (precatur Mnesilochus tamquam femina) Th. 282; invocantur Th. 1148—1159, Θεσμοφόρω πολυτοσινα μόλετον ἔλθετον ἀντόμεθα Th. 1158; τῷ Θεσμοφόρῳ δ' ἡμῖν ἀγαθὴν τοῦτων χάριν ἀπαποδοίτην Th. 1230; ἐν Θεσμοφόριον (aede) μέλλουσι περὶ μου τῆμερον ἐκκλησιάζειν ἐπ' δλέθρῳ (loquitur Euripides) Th. 83; Ἄγθωνα πείσασαι ἐς Θεσμοφόριον (aedem) ἐλθεῖν Th. 89; εἵχεσθε τοῦν Θεσμοφόριον τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη Th. 297; ἐκ Θεσμοφόριον (aede) τὰπύρρητ' ἐκφέρειν Eccl. 442

Θέσις: ὁ τραγικός; Vesp. 1479 ὁ γέρον (Φιλοκλέων) ἄρχοῦμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται τάρχαί' ἐκεῖν' οἰς θέσις ἠγωνίζετο (antiquas illas saltationes quibus Thespis fabulam docebat, conf. Ach. 140) καὶ τοὺς τραγωδοὺς τοὺς νῦν φησὶν ἀποδείξειν κρόνου h. e. μαρούς, λήρους, ἀναισθήτους ut Nub. 398, 929. Reddit Bentleius *Phalar.* (Opp. Vol. I p. 313) 'All night long he dances those old dances that Thespis used in his choruses; and he says he'll dance here upon the stage by and by and shew the tragedians of these times to be a parcel of fools, he'll out-dance them so much'

Θέτις: Nereis; καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς dicit ὁ δίκαιος λόγος, cui δίκαιος λόγος obicit κῆρ' ἀπολιπούσά γ' αὐτὸν φχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστῆς Nub. 1067 (Cf. Apollodor. III 13: Θέτις κωλυθεῖσα (Pelei clamore) τὴν προαίρεσιν (infantem Achillem reddendi immortalem) τελειώσαι, νήπιον τὸν παῖδα ἀπολιπούσα πρὸς Νηρηΐδας φχετο)

Θετταλία: ἐμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλειστῶν (αἱ παρ' ἀπίστων) ἀνδραποδιστῶν Pl. 521

Θετταλικός: τὰ Θετταλικὰ (int. δεῖπνα) πολὺ κατανικώτερα Tagen. ft. IV

Θέτταλος: γυναῖκα φαρμακίβ' εἰ πριάμενος Θεττάλην καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήτην Nub. 749 (conf. Iuv. Sat. VI 610 Thessala philtrea; Horat. Od. I 27, 21 Thessala venena; *Erod.* v 45 sidera excantata voce

Thessala); εἶτ' ἐκεῖ (ἐν Φαρσάλῳ) μῦθος μῦθος τοῖς πενήσταισι ξυνην ('Αμυνίας q. v.) τοῖς Θετταλῶν αὐτὸς πενήστης ὦν ἐλάττων οὐδενός Vesp. 1271 (apud Thessalos penestae vocabantur qui tamquam glebae adstricti dominorum aut reipublicae agros colebant, quales apud Spartanos Helotae. Ludit autem verbis Πενήστης et πένης.) Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρα τε καὶ μετὰ Θετταλῶν Vesp. 1245 (verba sunt scilii de Clitagora, vid. Bergk *Comm. Reliq. Com.* p. 228); οὐκ ἴσθ' ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐλθόντες δορὶ πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν διώλεσαν, πολλοὺς δ' ἑταίρους 'Ιππῆλου Lys. 1150—53 (de Thessalis Pisistratidarum adiutoribus vide p. 394 not. 11); τὰ Λυδῶν δέπτρα καὶ τὰ Θετταλῶν Tagen. fr. IV

Θεωρία: proprie vel legatio spectaculorum sacrorumve caussa nomine reipublicae missa vel ipsa ludorum et certaminum spectatio, fingitur in *Pace* tamquam praeses ludorum, comes deae Paciae, 523—526: eam ad senatum Atheniensem abduci iubet Mercurius, 713—717: descendit e caelo cum Trygaeo, 728; ut meretricula exhibebatur; quare servus dicit πομοβοσκεῖν deos, 849; Theoria traditur senatui a Trygaeo, 871—908

Θέωρος: aliquotiens apud nostrum carpitur; in *Acharnensibus* ut iactator et mendax (ἀλαζών) redux e legatione ad Sitalcem regem Odrysarum, v. 134—173; in *Nubibus* 400 ut periurus, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιώρκους (ὁ Ζεὺς), πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐπέπρησεν οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἰσ' ἐπύλοκοι; ut rapax et assentator Vesp. 42 sqq. (ubi ex iis quae Alcibiades balbutit sensus evadit in Theorum conveniens ut 'diis invisum' hominem (θέωλος quasi a θεός et δλλυμι), dignum quem di perdat): ib. 416 ὦ πόλις καὶ Θεώρων θεοισεχθρία κεῖ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ; ib. 599 sqq. Θεώρος τὸν σφόνγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάτης τὰμβάδι' ἡμῶν (τῶν δικαστῶν) περικνωεῖ; ib. 1220 ut Cleonis satelles: ib. 1236 τί δ' ἔταν Θεώρος φῶν Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιάς 'Αδμήτου κ.τ.λ.'; ib. 1220 οἱ δὲ συμπύτοι εἰσὶν Θεώρος, Αἰσχίνη, Φανός, Κλέων

Θέωρος: poeta cuius notatur commen-

tum Carcinum Neptunum alloqui facientis Eq. 608

Θήβαι: τοὺς 'Ἐπτ' ἐπὶ Θήβας (Aeschylus drama) Ran. 1021; *Θεῖβαθεν* (Boeotice pro Θήβηθεν) Ach. 863, 911; *Θεῖβαθι* (Boeotice pro Θήβηθι) Ach. 867

Θηβαίος: ἡ τε Θηβαία φύλη παῖς εὐγενῆς 'Ισμηνία L. 697; *Θηβαίους πεποιήκας ἀνδρειοτέρους ἐς τὸν πόλεμον* Ran. 1023 (de Aeschylus fabula *Septem contra Thebas*)

Θηραμένης: ex insula Co oriundus, Hagnonis filius adoptivus (Plutarch. *vit. Nicias* c. 3 *eis δυσγένειαν ὡς ζέπος ἐκ Κέως λελοιδόρηται*, quocum conf. Schol. ad Ran. 541, Xen. *Hellen.* II 3 § 30). 'Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί, Triphal. fr. VIII. (Conf. Polyzelum *Δημοτυνῶρα* φ

τριῶν κακῶν γούν ἦν ἐλεσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη, ἢ ξύλον ἐφέλκειν, ἢ πνεῖν κόπειον, ἢ προδόντα τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆται. ταῦτ' ἐστὶ τρία Θηραμένους ἃ σοι φυλακτέ ἐστί.

Vulgari proverbio celebrantur τὰ τρία κακά, sc. carcer, cicutā, exilium (Lobeck, *Aglaophamus* p. 740 not.); sed quanam τὰ τρία Θηραμένους dicantur optime ostenditur e Thucydidis loco viii 68 *καὶ ἄνδρας τὴν ἑκάστην ἀπέκτειναν οὐ πολλοὺς, οἱ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαίρεθῆναι, καὶ ἄλλους ἐδῆσαν τῶς δὲ καὶ μετεστῆσαντο*. Quae facinora, a quadringentis recens constitutis patrata Ol. 97, 2, A. C. 411, non mirari licet uni nominatim Therameni assignata, cum is principem inter quadringentos locum obtingeret (Θηραμένης ὁ ταῦτ' Ἄγωνος ἐν τοῖς ξυγκαταλόουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀπὴρ οὐτε εἰπεῖν οὐτε γῶναι ἀδύνατος, Thucyd. VIII 68; οὗτος ἐξ ἀρχῆς μὲν (verba sunt Critiae) τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου κατὰ τὸν πατέρα Ἄγωνα, προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους καὶ ἐπρώτευσεν ἐν ἐκείνοις Xenoph. *Hellen.* II 3, 30; quibus adde Lysiam in *Eratosthenem* § 65 τῆς προτέρας ὀλιγαρχίας αἰτιώτατος ἐγένετο πείσας ἡμᾶς τὴν ἐπὶ τῶν τετρακοσίω πολιτείαν ἐλεσθαι). Sed Theramenes importunissimum quemque e quadringentis mox deseruit nulla animi perfidia sed patriae caritate adductus, et imprimis cavet ne Athenae hostibus proderentur

(Thucyd. VIII 91, Xenoph. II 3 46). Institutum igitur populari imperio Ol. 92. 2 Theramenes de civibus suis optime meritus est, Thucyd. VIII 97 καὶ οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπὶ γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες· μετρία γὰρ ἦ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο, καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πολὺν ἐψηφίσαντο δὲ καὶ Ἀλκιβιάδην καὶ ἄλλους μετ' αὐτοῦ κατιέναι. Hae tantae laudes vel uni Therameni propriae sunt vel ei cum paucis aliis communes; quo imprimis suffragante revocatus est Alcibiades (Diodor. XIII 38). Tum in iudicio de x praetoribus, ad quod Aristophanem Ran. v. 967 spectare Palmerius *Exerc. Crit.* p. 774 sq. vidit, aut nulla aut pertenuis in Theramene culpa residere videtur. Cum enim praetores ipsi hostilem persequi classem instituisent, suos autem milites, qui multi naufragium fecerant, a Theramene aliisque trierarchis servari voluissent: utrumque inceptum propter ventorum iniurias immoderatasque tempestates irritum fuit Xenoph. *Hell.* I 7 29—39). Quamvis igitur utrique insontes essent, praetores tamen vehementer eo peccaverant, quod de tempestatum saevitia et naufragorum habita cura publicas ad senatum populumque litteras nullas dederant (Xenoph. I. 7, 17), amicis vero suis privatim scripserant, Theramenem aliosque imperata non fecisse (ibid. I 7, 3—6 cl. II 3, 35). Itaque Athenienses, qui et hostilis classis partem e manibus amissam esse et suos naufragos foede desertos perisse scirent, tempestatem plane nescirent, odio et ira occaecati illud unum quaesiverunt, de utris praetoribusne an trierarchis iustum sumerent supplicium. Ab initio animus erat in Theramenem potissimum trierarchum saevire. Hic tum Theramenes praetorum temeritate in vitae periculum adductus et a clandestina eorum accusatione defendere innocentiam suam coactus (ib. II 3 35), et Athenienses tempestatibus vehementiam edocuit et praetores vicissim ita accusavit, ut his non sibi utriusque facti rationem reddendam esse diceret, (I 7 § 4, § 18 § 31, II 3 § 32).

Praeterea amici Theramenis praetoribus multum conflarunt invidiae (I, 7, 8). Ex his apparet, praetores, non Theramenem, populo Attico mentem eripuisse et in eum locum rem perduxisse ut aut sibi aut trierarchis nullam ob culpam pereundum esset. Duobus post annis, cum periculum esset ne Athenienses ad incitas redacti sub corona venirent, Theramenes, qui legatus ad Lysandrum et postea Lacedaemonem profectus ut pax in tantis malis optanda conveniret effecit, vere aestimanti minime prodidisse sed potius servasse patriam videbitur (Xenoph. *Hellen.* II 2 § 16 sqq.). Nihil enim moror qui longe aliter iudicat Lysiam in *Agorat.* 9, 2 et in *Eratosth.* 62, I, cupidum Theramenis insectatorem, quippe qui domestico vulnere a xxx tyrannis ictus Theramenem potissimum malorum causam putaret. Nam quod in xxx tyrannis nomen suum professus est, ab initio minime saeva tyrannis sed haud sane cruenta paucorum dominio quadringentorum imperio simillima (v. Lysiam in *Agorat.* 74, 2 B) videbatur institui, et ille vir optimatum potentiae perpetua favit vita a populari causa aversus. Et hoc quidem ipse Theramenes prae se fert in Xenoph. *Hellen.* II 3 48 sq. assentiente Aristotele Plutarchi in *Nicia* c. 2, ἐνεστὼ οὖν περὶ Νικίου πρῶτον εἰπεῖν, ὃ γέγραφεν Ἀριστοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν καὶ πατρικὴν ἔχοντες εὐνοίαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον, Νίκιας δὲ Νικηράτου καὶ Θουκυκλίδης δὲ Μελησίου καὶ Θηραμένης δὲ Ἀγρωνος, ἦπτον δὲ οὗτος ἢ ἐκείνοι· καὶ γὰρ εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐκ Κέως λελοιδόρηται, καὶ διὰ τὸ μὴ μόνιμον ἀλλὰ ἐπαμφοτερίζον ἀεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας ἐπεκλήθη Κόθορνος. Quanta autem benevolentia amore desiderio Athenienses eum vel mortuum persecuti sint, imprimis e Lysia in *Eratosth.* 64, 3 B intellegitur. Triginta vero tyrannorum crudelitatem tantum abest ut ullo modo probaverit, ut Critiae nulla e propinquo auxilii spe unus fortissime restiterit atque morte ultro paene dicam quaesita testari voluerit, quanto pere tyrannorum saevitiam abominatus esset. Desinamus igitur mirari, quod mor-

tem Theramenis Xenoph. *Hell.* II 3 § 56, Diodorus XIV 5, Cicero *Tuscul.* I 40, Valerius Maximus III 2 summis certatim laudibus extulerunt. FRITZSCH ad *Ran.* v. 540

ΕΥΡΥΠΙΑΗΣ

οἶμοι δὲ (μαθηταί) Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεῖνός ἐς τὰ πάντα, δε ἦν κακοῖς πον περιπέτῃ καὶ πηλίσιον παραστῆ πέπτωκεν ἐξω τῶν κακῶν οὐ Χίος ἀλλὰ Κεῖος.

Opinionem grammaticorum de sententia horum verborum exposuit Diindorfus, qui hoc dicere poetam censet 'Theramen ingenio tam versuto esse, ut cum improbissimus esset, probissimus videretur. Chiorum enim civitas mala fama laborabat, Ceorum clara erat et morum probitate et rei publicae administratione.' Contra Fritzschius perquam absanam dicit hanc explicationem respicere putat ad proverbium οὐ Χίος ἀλλὰ Κῶος, de quo citat *schol. Platon.* p. 320 B τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἐξ δυνάμενος Κῶος καὶ ἐξίτης ἐλέγετο, Χίος δὲ ὁ τὸ ἐν καὶ κῶων. λέγεται δὲ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, οἶος 'Χίος παραστὰς Κῶων οὐκ ἔασω,' et *Eustathium* pp. 1289, 63 et 1397, 40 et 1462, 45 cum *Polluce* ix 100, vii 204. 'Hoc igitur proverbio' verba ipsius sunt 'necesse est hominem semper felicem describi, qui e quovis periculo evadere solet. Aptissime igitur hoc ita utitur Comicus, ut pro eo dicat οὐ Χίος ἀλλὰ Κεῖος, propterea quod Theramenem non solum ut hominem nimis felicem ridere velit, sed etiam ut exterum atque Ceum. Similiter ὁ Μανῆς explicat idem ex *Hesychio* s. vv. Μάνης et Μάγνης (quod ex illo corruptum esse indicat *Porsonus in not. ined.*) et *Polluce* vii. 204 de talario ludo, ut valeat infelix aleator. Opponi igitur sibi invicem *Megaenetum Aeschylis* discipulum, infelicem aleatorem, et Theramenem, *Euripidis* aleatorem, aleatorem felicissimum); τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον δεξιῷ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους *Ran.* 539 sqq.

Θησεῖον: templum Thesei ubi asylum quo confugiebant servi, *Equit.* 1320 καθήσθαι μοι δοκεῖ ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ

'πὶ τῶν σημῶν θεῶν. Unde *Θησεῖον*, *θησειομύζιον* p. 770. *Hor. fr.* 2 κράτιστόν ἐστι ἐς τὸ Θησεῖον δραμεῖν ἐκεῖ δ' ἔως ἂν πρῶτον εὐρωμεν μένειν: servis enim qui saevius crudeliusque a dominis tractarentur, in templum Thesei aliudve asylum confugere permissum et venditionem postulare. *SCHOMANN antiq. iur. publ. graec.* p. 188

Θησεῖα: festum in Thesei herois honorem, qui vicatim habitantes in urbem collegit, octavis mensium celebratum. *Plut.* 627, ὃ πλείστα Θησεῖοις μεμυστιλημένοι γέροντες ἄνδρες ἐπ' ἀλιγίστους ἀλίφτοις h. e. vos senes, qui Theseorum die saepissime e pane cavato hausitis iusculum cum admodum modico pane. Dicere vult *Cario* 'Antehac, quotiens Thesei festo convivaremini, propter egestatem parvis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia iam *Plutus* videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat invenire.' *BERGLER*

Θησεύς: ὡς μέγα δυνάσθον παταχοῦ τὸ δὲ ὀβολῶ πῶς ἠλθέτην κάκεισε; sciscitanti *Dionyso* respondet *Heracles* Θησεύς ἤγαγεν *Ran.* 142. Theseus cum *Pirithoo* suo raptu *Persephonem* abducturo ad inferos descendisse creditus est. In his autem verbis *Θησεύς ἤγαγεν* sunt qui putent *Periclem* intellegi, mercedis iudiciariae auctorem, Theseo multis rebus persimilem

Θέας: ἐνταῦθα δ' ἐτυράνευεν Ἰψικλῆος πατήρ | Θέας βραδύτατος ὢν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν *Lemn. fr.* II ubi *Bergkiius*: 'non illepidè *Aristophanes*, cum *Thoantem* tardissimum omnium appellat, nomenque hominis ingenio convenire negat, tragicorum consuetudinem ridet, qui omen quasi quoddam in ipso nomine indagare solebant, quemadmodum fecit *Euripides* in hoc ipso vocabulo *Iph. Taur.* v. 31: οὐ γῆς ἀνάσσει βαρβάρουσι βάρβαρος Θέας δε ὠκὼν πόδα τιθεῖ Ἴσον πτέρους ἐς τοῦνομ' ἦλθε τῆς ποδωκείας χάριμ'

Θουκυδίδης: *Melesiae* filius, *Alopecensis*, post *Cimonis* mortem princeps eius factionis quae *Pericli* infesta erat (ἦν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ πλείστον ἀνεπολιτεύσατο τῷ *Περικλέῳ* χρόνον *Plutarch. Pericl.* c. 8, II, *Grote hist. gr.* VI p. 21 sq.) plus

valebat in senatu et concione quam in bello et eloquentia a solo Pericle superabatur (Plutarch. *Pericl.* c. 8, Grote *l. l.* 326 sqq.). Duae potissimum erant res de quibus dissidebant Thucydides et Pericles; illi enim persuasum erat perseverandum esse in bello contra Persas suscepto, neque Pericli opes ad ornandas Athenas praebendas esse (Plutarch. *l. c.* 14). Postremo Pericles eum superavit et uno fere anno post indutias triginta annorum (a. 444 ante Chr.) e civitate eiecit (Plutarch. *l. c.* 14 τέλος δὲ πρὸς τὸν Θουκυδίδην εἰς ἀγῶνα περὶ τοῦ δοστράκου καταστάς καὶ διακυδυνούσας ἐκείνων μὲν ἐξέβαλε κατέλυσε δὲ τὴν ἀντιτεταγμένην ἐταιρίαν). Commemoratur Vesp. 947 ubi dicitur φεύγων (dum suam ipse causam defenderet) ἀπόπληκτος ἐξαφῆνης γενέσθαι τὰς γνάθους, quamquam ibi vulgo φεύγων de exilio intellegitur. Rursus Ach. 703 τῷ γὰρ εἰκὸς ἀνδρὰ κυφὸν ἥλικον Θουκυδίδην, ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ ἄλλῳ ξυνηγόρῳ, δὲ μὴ τὴν Δήμητρί, ἐκείνος ἦν ἴκ' ἦν Θουκυδίδης (illo tempore quo Thucydides vere erat Thucydides) κατεπάλασεν ἀν' Εὐδάθλους δέκα; ex quo loco discimus eum, Athenas reversum, senem rursus in iudicium vocatum esse. Vide Bergk *Comm.* p. 60

Θούμαντις: pauper et fatidicus; μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον λυπεῖν ἐκούση καρδίᾳ· καὶ γὰρ οὗτος, ὡς φίλ' Ἀπολλων, αἰεὶ πευῆ, θαλεροῖς δακρύουσι σὰς ἀπτόμενος φαρετρὰς Πυθῶνι δὲ μὴ κακῶς πένεσθαι Eq. 1267 sqq. (ubi schol. δεῖ οὖν, φησί, τοὺς μὲν ἰππέας ἐπαινεῖν, ἐκείνους δὲ τοὺς πένητας μὴ διαβάλλειν). Macilentiam eius ridet Hermippus ἐν Κέρκωψιν: οἱ γὰρ πενόμενοι ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοῖδια, Δωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος, Mein. *Fr. Com.* II p. 393

Θουφάνης: πολλάκις ἐξηπατήθην ὑπὸ τε σοῦ καὶ Θουφάνους Eq. 1031, ubi de Cleone loquitur Demus: ὑπογραμματέα fuisse narrat scholiasta, genus hominum vile et contemptum, ut patet cum ex aliis locis ut *Lysiae accus.* *Nicom.* p. 186 § 28, tum ex *Ran.* 1084. Consule et Boeckhium *Oecon. Ath.* II 8 p. 187 *ed. alt.*

Θουφραπτος: c Philocleonis convivis,

Vesp. 1302, qui omnes laudant Philocleonem Lysistratum carpentem, οὗτος δὲ διεμύλαυεν ὡς ἡ δεξιός. Tum senex eum vicissim perstringit ut κομῶντα, κομψόν, adulatorum divitum

Θράκη: νεανίας τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης μισθοφοροῦντας Ach. 602 (ubi docet scholiasta post Plataeas captas (A. C. 431) legatos ab Atheniensibus ad Thracas missos esse, Thucyd. II 7); ἀνὴρ παχὺς (dives) ἦκει τῶν προδοτῶν τὰπὶ Θράκης Vesp. 288 (conf. Pac. 640 ubi φραεῖν τὰ Βρασιδα idem valet). Atheniensis pugnans in Thraciam avolare iubetur (vide Thucyd. VII 9), εἰς τὰπὶ Θράκης ἀποπέτου Av. 1309; αἰμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας ἀπεστῶ ἐπὶ Θράκης φυλάττων Εὐκράτη Lys. 102; ἐν Θράκῃ Ach. 136; κατένιψε (δ θεοῦ) χῶνι τὴν Θράκην δλην Ach. 138

Θρακοφοῖτης: legatus ad Thraciam: ὡς περ Θρακοφοῖται Gerytad. fr. I v. 7

Θράξ: ἕτερος δ' αὖ Θράξ πέλητην σεῖων κάκοντιον ἐδεδίσκετο τὴν Ἰσθαδόπωλων καὶ τὰς δρυπέπαις (ficus) κατέπινεν Lys. 563; οἱ Θράξες ἴτε δεῦρ' οὐς ἔτερος ἦγαγεν Ach. 155; καὶ νῦν (προστίτω) ὅπερ μαχιμώτατος Θρακῶν ἔθνος ἐπεμψεν ἑμῶν Ach. 155 (sc. Odomanti); ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θραξί περὶ μισθοῦ Ach. 170; τοὺς Θράκας ἀπιέναι (ἀναγορεύω) παρεῖναι δ' εἰς ἔθνη (i. e. εἰς τρίτην) Ach. 173

Θράττα: nomen ancillae de patria Thracia: ἡ Θράττα προσκαύσασα πρῶπην τὴν χύτραν Vesp. 828 (quae lentem sive aliud quid quod in olla coqueretur adussit); τὴν Στρυμοδώρου Θράτταν Ach. 273; τὴν Θράτταν κυῶν τῆς γυναικὸς λουμένης Pac. 1138; δεῦρο νῦν ὡς Θράττ' ἔπον Thesm. 279, 280, 284, 293. Eodem sensu Σύρα legitur Pac. 1146

Θρασύβουλος: ὠράζεται (delicias facit) Θρασύβουλος, αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος Eccl. 202 (ubi scholiasta ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου ἠβούλετο πάντα δι' αὐτοῦ πράττεσθαι; vide adn. cr. in l.): μῶν (ἀχρὰς) ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς Eccl. 356 (ubi schol. οὗτος ἀντιλέγειν μέλλον τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐλληλοῦσιν, εἶτα δωροδοκῆσας, ἀχράδας (piros)

προσεποίησατο βεβρωκέαι καὶ μὴ δὴνασθαι λέγειν; ὑμεῖς γ' ὅσπερ καὶ Θρασυβοῦλαφ Διονυσίων (φατε) εἶναι ὁμοιον Plut. 550 (h. e. qui res dissimillimas putatis inter se similes esse; vide p. 639 not.); μὴ μνησικακῆσης εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες Plut. 1126 (ubi poeta facit Hermen rebus tunc temporis gestis metaphoricè exprimentem 'si nunc dives et beatus es, obliviscere iniurias quibus te affeci cum adhuc egenus esses.' Tyrannis enim expulsus anno a. Chr. 403 et republica Atheniensium restituta decretum factum est ut ne quis iniuriarum veterum recordetur, ὁμῶσαντες ὅρκους ἢ μὴν μὴ μνησιμαχῆσειεν ἐτι καὶ νῦν ὁμοῦ τε πολιτεύονται καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμέλει ὁ δῆμος, Xenoph. *Hellen.* II 4 § 43)

Θρασύμαχος: nomen filii improbi et novitiæ disciplinae tabe infecti; Daetal. fr. XVI v. 8

Θρηκίος: ἐφ' οὗ χεῖλεσιν ἀμφιδάλοισ δειῶν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδῶν Ran. 679 sqq. vide s. n. **Κλεοφῶν.** Quia Progne apud barbaros Thracas in hirundinem mutata esse fingebatur, ideo homines origine et lingua barbari cum hirundine comparari solent. Sic ib. 93 χελιδῶνων μουσεία dixit malae notae et garrulos poetas, ἀμούσουσ χελιδῶνων δίκην. FRITZSCH

Θυεστεῖος: κείται δὲ (Τηλέφου ρακῶματα) ἀνωθεν τῶν Θυεστείων ρακῶν μεταξὺ τῶν Ἴνους Ach. 433 i. e. iacent supra Thyesteos pannos, medii inter Thyestæ et Inus (pannos), simili ellipsi atque Av. 187 ἐν μέσῳ δῆπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς (καὶ οὐρανῶ). Cogitandum autem est de *Cressis* Euripidis quae fabula una cum *Telepho* in scenam commissa erat, Ol. 85, 2

Θυμαίτις: ἐγὼ δὲ σισύραν ὤμωμην Θυμαίτιδα Vesp. 1138; ubi schol. σισύραν εἶπε βαλτήν (Angl. a *sheepskin*): ἐστὶ δὲ ἀπὸ δερμάτων συρραπτομένη χλαῖνις Θυμαίτιδα δὲ εἶπεν ἀπὸ δήμου τῆς Ἰπποθωωντίδος φυλῆς. Pagus vocatur Θυμαίτιδαί

Θύρσος: obscurus tibicen: Hesychius **Θύρσου** κυνή: Ἄριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλοῦτοῦ μνημονεύων ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Videtur διττογραφία fuisse Θύρσου γυνή, quam ad Sepiam Thyrsi uxorem meretricem referebant et

Θύρσου γυνή h. e. germina, folia tenera BERGK

Θωρυκίων: inter eos qui favere linguis et recedere iubentur a mystarum choro Ran. 354 sqq. est ὅστις τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὧν εἰκοστολόγος κακοδαίμων ἀσκόματα καὶ λνα καὶ τίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον, unde apparet exactorem eum vicesimæ in insula Aegina fuisse, eo autem munere abustum esse ut Epidaurum hostibus corium, carbasum sive lintea, et picem apparandis navibus mitteret. Cum anno demum Ol. xci 2 a. Chr. 415 Athenienses in locum tributi sive φόρου sociis stipendiariis lucri spe maioris vectigal vicesimæ mercium mari vectarum imperarint (Thucyd. VII 28), fraudem Thorycionis, qui haud scio an non civis Atticus sed ut exactorum plerique inquilinus fuerit, illo anno oportet esse posteriorem. Epidaurus vero quae per omne Peloponnesium bellum in fide foedereque Lacedaemoniorum erat et his tum naves tam gravis armaturae milites praebat, anno Ol. xci 4 a. Chr. 413 decem naves Lacedaemoniis apparabat, Thucyd. VIII 3; anno autem Ol. xcii 2 classis Peloponnesia Epidauri portum tenebat atque inde Aeginam excursionibus factis infestabat, id quod tum a nonnullis sic accipiebatur, ut perniciosius Atticorum optimatatum consilii adjuvandis eam navium stationem a Peloponnesiis electam esse crederent, Thucyd. VIII 92. In ea igitur opportunitate forsitan etiam Thorycionis illa fraus commissa est. M. H. E. MEIER *comm. de Ran.* pp. 30, 31, Ran. 379 sqq. τὴν Σώτειραν (Minervam) | ἢ τὴν χώραν | σώζειν φῆσ' ἐς τὰς ὄρας | καὶ Θωρυκίων μὴ βοῦληται

I

Ίακχος: Dionysus mysticus, qui festo Eleusiniorum Cereri frugum inventrici sacro colebatur, de quo Arrianus *Anab.* II 16 § 3 σέβουσι δὲ καὶ Αἰγύπτιοι ἄλλον Ἡρακλέα, οὐχ ὄνπερ Τύριοι ἢ Ἑλληγες ἀλλὰ λέγει Ἡρόδοτος (II c. 44) ὅτι τῶν δώδεκα θεῶν Ἡρακλέα ἀγοῦσιν Αἰγύπτιοι

Ἴακχος

καθ' ἃς καὶ Ἀθηναῖοι Διόνυσον τὸν Διὸς καὶ Κόρης σέβουσι, ἄλλον τοῦτον Διόνυσον· καὶ ὁ Ἴακχος ὁ μυστικὸς τούτῳ τῷ Διόνυσῳ οὐχὶ τῷ Θηβαίῳ ἐπέδεται. Et Aristophanes quidem in *Ranis* Dionysum Thebanum Semelae filium et Iacchum Eleusinium apertissime distinguit, quamquam Sophocles in *Antigone* v. 1120 in unum confudit, quem sequitur Catullus LXIV 251

at parte ex alia florens volitabat Iacchus
cum thiaso Satyrorum et Nysigenis Silenis.

Nec minus ab Orphei Zagreo (de quo disseruit Lobeckius *Aglaoph.* p. 547 sqq.) et a Sabazio sive Phrygio Dionysio deo cornuto, qui a multis scriptoribus etiam ab Aristophane Hyes vocatur, discernendus est. Cultum quidem eius satis constat ad Eleusinia unice pertinuisse: ipsum vero Iacchum alii auctores pro deo antiquo habent eoque Iovis et Proserpinae filio, alii pro heroe et filio Dionysi, qui ipse ante Eumolpum Eleusinia instituerit. Θεὸν appellat Aristophanes *Ran.* 395, πολὺμον θεὸν Euripides *Ione* v. 1075. Propter juvenilem eius pulchritudinem τὸν ὠραῖον θεὸν appellat chorus in Orco initiatorum (*Ran.* v. 395) qui (ib. 320) ante portas Plutonis φέουσι τὸν Ἴακχον (i. q. ἱακχάζουσι sive hymnum in Iacchi honorem canunt, Herod. VIII 65) duobus hymnis, altero 323—332, altero 398—413, ad similitudinem Eleusiniarum eius scilicet diei festi (qui erat Boedromionis xx^{mus}) quo Iacchus Eleusinem e Ceramico pompa sollemni deducebatur. Ἴακχ' ὦ πολυτίμος ἐν ἑδραῖς ἐνθάδε ναίων ib. 324 (venerandae sedes in quibus habitare dicitur sunt praeter Iaccheum (Plutarch. *Aristid.* 27) aedes Cereris quae Athenas intranti non longe a porta, proxime autem ab Pompeio aberat; in hac enim signa erant Cereris Proserpinae et Iacchi facem ferentis (Pausan. I. 2, 4); neque dubitamus, quin etiam in Eleusinio utroque et urbis et Eleusinis Iacchus Cereris σύνναος fuerit. MEIER l. c. p. 28); v. 326 ἐλθέ πολύκαρπον τῶνάσων περὶ κρατὶ σφ' βρόντα στέφανον μύρτων (quod myrtea corona qua Iacchus, ut mystae, cinctus erat, πολύ-

καρπος dicitur, suadere videtur, ut eam non aliter atque εἰρεσιώην cum πανοπερμῆα quadam coniunctam fuisse statuamus. MEIER); θρασεὶ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον (liberam neque adstrictam) φιλοπαίγμονα τιμὰν ib. 330; τὸν ὠραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο τὸν ξυνέμπορον τῆςδε τῆς χορείας ib. 395; conf. v. 397 sqq. Ἴακχε πολυτίμητε, τέλος (vulgo μέλος) ἐορτῆς ἡδιστον εὐρών, δεῦρο συνακοῦθεῖ πρὸς τῆν θεὸν καὶ δεῖξον ὡς ἀνευ πόνου πολλὴν ὄδον περαινέει, Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπερπεμπε με (referbat enim chorus sollemnia ea caerimoniasque, quae Athenis quotannis die vicesimo Boedromionis sive sexto Eleusiniarum ab initiatis fiebant: eo enim die Iacchi statuam myrteo sero coronatam ex Ceramico urbano pro sacras portas in via sacra deferebant Eleusina, eamque statuam sequebantur innumerae copiae mystarum, virorum feminarumque, itidem myrto coronatarum ab suis iacchagogis deducendorum, nisi quod mulieres opulenta superbientes plaustris utebantur, donec id Lycurgi oratoris interdicto vetaretur (Dem. c. *Mid.* p. 565 § 158, Arist. *Plut.* 1013); dicebatur illud ἐξάγειν, πέμπειν, εὐαῖνειν τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσινάδε. Nihil autem molestiarum tanti itineris, quod erat quattuor amplius horarum, sentiebant (v. 396), immo id quod hic chorus imprimis imitatur, vespera illius diei Eleusine mystae pervigilia agebant et in pratis Eleusiniis maxime circa fontem, cui Καλλιχορος nomen, hilaritatis pleni facum sub lumine tripudiabant, ab qua saltatione ne senes quidem abstinebant, unde in *Ran.* 340 γόνυ πάλλεται γερόντων). Pergit chorus mystarum de Lenaeis ut Meiero videtur cogitans: σὺ γὰρ κατασχισμέμενος ἐπὶ γέλωτι κάπ' εὐτελεῖα τὸν τε σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος ἐξήρπες ὥστ' ἀζημίους παίζεις τε καὶ χορεύεις 392 sqq. (quos versus quod scholiasta ad choragos refert sordidius iam et illiberalius munere defunctos, plurimum sane apud nos debet valere Aristotelis auctoritas narrantis praetore Callia eo, cuius anno *Ranae* doctae sunt, tragicis et comicis choris synchoragiam binorum concessam esse, at negamus eo illos versus spectare. Immo

εὐ pertinent, quod comicus chorus vestitu quoque et calcamento longe palliōr erat quam tragicus utebaturque et palliolo lacero et sandaliis laceris. Utitur vero ea vilitate, ut ipse profitetur chorus, risus captandi causa, id quod mox probat, commemorans se modo oblique intuentem conspexisse ex patente tunicula eminentem mammam, 409 sqq. MEIER *l.c.* pp. 39, 40

Ἴαοναῦ: οὐ λήψι χρύσο χανόπρωκτ' Ἴαοναῦ Ach. 104 (h. e. οὐ λήψει χρύσον; conf. Thesm. 1001 οὐ μῶξε, 1187 κλαῦσι); contumeliose dictum, formatum autem ut βασιλιναῦ in sermōne Triballi Av. 1678

Ἰάπετος: Κρόνου frater, Promethei pater: μηδ' Ἰάπετον καλέσαντα τὸν πατέρα μνησικαθεῖναι τὴν ἡλικίαν Nub. 998 h. e. ἀρχαίον, μῶρον. Conf. v. 929 Κρόνος ὦν: Platon. *Sympos.* p. 195 B Ἔρωσ Κρόνον καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαίωτερος; Lucian. *Dialog. Deor.* 2, 1 ἀρχαίωτερος εἰ πολὺ Ἰαπετοῦ

Ἰασώ: Aesculapii filia, Paraceae et Aegles soror, παρὰ τὴν Ἰασίον ὠνορασμένη SCHOL. Plut. 701; in *Amphiarao* fr. VII est Amphiarai filia, quippe, quia in Amphiarai templo incubabatur ut aīas in Aesculapii, ad illum Aesculapii comites transtulit

Ἰῶνας: χανοπρόκτους τοὺς Ἰῶνας καλεῖ, εἰ προσδοκᾷ χρύσον Ach. 106 ubi expectes potius χανοπολίτας quod legitur v. 635. Iones vocabantur Athenienses sec. Herodotum VIII 44: sed hoc nomen iis displicebat (Herod. I 143, v 69; Thucyd. VII 5). Universe Persae Graecos Iones vocabant, quia celeberrimae Asiae urbes ab Ionibus incolebantur. MUELLER

Ἰβηρες: μανθάνοντες τοὺς Ἰβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι; τοὺς Ἰβηρας, εὖς χορηγεῖς μοι, βοηθήσαι δρόμῳ, Triphalet. fr. IX, X. Vide quae dixi s. n. Ἀριστάρχου

Ἰβυκος: Reginus, carminum lyricorum poeta cum Anacreonte coniungitur ut mollis Th. 160

Ἰθα: mons Cretae; δὲ ἄλλ' ὦ Κρήτες Ἰθα; τέκνα Ran. 1356 ex Euripidis *Creteusibus* fr. 474

Ἱέρων: praeco qui res vendendas clamat; οὐ τι μὴ Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπῆν πέμπετε Eccl. 757 (ubi schol. τὸ δὲ πομπῆν,

ὅτι ὡς ἐν πομπῇ αὐτὰ ἐξάγει). Conf. Herodot. VI 121 Aeschyl. *Suppl.* v. 978

Ἱεροκλῆς: neminem τῶν μάντεων Aristophanes peius mulcavit quam Hieroclem ex Oreo Euboeae oriundum (τὸν χρησμολόγον τὸν ἐξ Ὀρεοῦ Pac. 1047, 1125) cui exagitando plusquam 80 versus in *Pace* impendit (1043—1127), quo loco interveniens sacrificio, quod in Pacis honorem Trygaeus instituit, primum oraculis impedire conatur, quo minus sacra fiant, quod cum minus ei procedit, saltem particeps esse vult sacrificii: sed ne hoc quidem Trygaeo permittente, indignatus exta rapere conatur, quapropter male mulcatus abigitur. Proponitur adeo nobis tamquam omnibus iis vitiis obnoxius quibus vates infames erant; est igitur gulosus (τένθησ v. 1120) et ἀελητος ad sacrificia venit: Athenienses decipit (φανακίζει v. 1087) et oracula canit de rebus (v. 1085) quae iam olim acciderunt, unde perpetuum epitheton τοῦ ἀλαζόνος habet. In nulla autem re magis Aristophanem offendebat, quam quod prae ceteris bello favebat et omnem lapidem movebat quo prohiberet pacem, ne privaretur commodis, quibus belli tempore vates fruerentur (v. 1084). Iabetur εἰς Ἑλύμιον abire, quod νυμφικὸν esse Sophoclis in *Nauplio* fr. 401 ostendit testimonium; et haec explicatio nostro loco convenit: solebant enim in nympharum antris esse μαντεῖα ut v. c. constat de antro τῶν Σφραγιδων νυμφῶν (Plutarch. *Aristid.* c. 11), quod inde originem duxit, quod veteres crederent Nymphas homines inspirare et efficere ut fatidicos furores mente conciperent, unde etiam vates nomen τῶν νυμφολήπτων traxerunt. HALBERTSMA *Prosopogr. Aristoph.* p. 93 sq.

Ἱερώνυμος δ' Ξενοφάντου: malus dithyrambopoeus qui ob hirsutiam perstringitur; λαβὴ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκοτοδασυπικνότερχά τω' Ἄιδος κυῆν Ach. 390 (vide s. n. Ἄιδης); κομητὴν ἀγρῶν τινα τῶν λασιῶν τοῦτων, οὐδὲν περ τὸν Ξενοφάντου Nub. 349

Ἱερώνυμος: Ἀργεῖος ἀμαθής, δὲ ἄλλ' Ἱερώνυμος σοφός Eccl. 201, ubi Palmerius 'Illo tempore fuit Hieronymus vir clarus,

et quem Cónon, dum ad conveniendum regem Artaxerxem pergebat, ducem classis regiae et Atheniensis cum Nicophemo reliquit. Vide Diodor. Sic. Lib. xiv.'

Ἰήλιος: v. s. n. Παιδῶν

Ἰθάκος: Ἰθάκος Ἀποδρασιππίδου, quasi dicas Fugacidae filius, fictum nomen Philocleonis sub asino fugientis ut Ulixes sub ariete Vesp. 185. Conf. Ran. 1014 δρασιπολίται

Ἰλίων: ἦρωσ, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῳ (fr. xiv) Ἰλίωνας ἔφη τοὺς φάλῃτας, μεταφέρον ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυούς, ἢ τινας τοιοῦτους. Ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπῶδη φασίν

Ἰλλυριοί: οἱ βάρβαροι θεοὶ κεινώτες ὡσπερ Ἰλλυριοὶ κεκρίγότες ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διὶ Av. 1521. Confert Kockius Strabon. VII 317, τοιαύτη δ' αἴσα (tam fertilis) ὀλιγωρέτο ἢ Ἰλλυρικὴ παραλία, τάχα μὲν καὶ κατ' ἀγροίαν τῆς ἀρετῆς, τὸ μόνον πλέον διὰ τὴν ἀγριότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ληστρικὸν ἔθος

Ἰνώ: Cadmi filia: Euripideam fabulam cognominem respicit Ach. 436 ubi lacerae vestes, quae unae placent Dicaeopolidi inter Thyestis et Inonis iacere dicuntur; et Vesp. 1413 ubi pallida mulier comparatur Eūripίδου Ἰνώι κρημαμένη πρὸς ποδῶν. De argumento fabulae haec tradit Hyginus fab. 4: 'Athamas in Thessalia rex cum Inonem uxorem, ex qua duos filios... perisse putaret, duxit Hypseam filiam Themistonem uxorem. Ex ea geminos filios procreavit: postea rescit Inonem in Parnaso esse, quam bacchationis causa eo pervenisse. Misit qui eam adducerent: quam adductam celavit. rescit Themisto eam inventam esse, sed quae esset nesciebat. Coepit velle filios eius necare: rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem sumpsit et ei dixit ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonis filios nigris. Ino suos candidis, Themistonis pullis operavit. tunc Themisto decepta suos filios occidit, id ubi rescit, ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learechum maiorem filium suum interfecit, Ino autem cum minore filio Melicerte in mare se deiecit et dea est facta.' Conf. Apollodor.

III 4, 3, 5 sqq., Ovid *Metam.* IV 121; Pindar *Ol.* II v. 30, Theocrit. *Idyll.* xxvi 1

Ἰόλαος: Hercules amicus a Thebanis summa religione colebatur, hinc Boeotus iurat *vel τὸν Ἰόλαον* Ach. 867

Ἰούλιος: τὸν Ἰουλίου vulgo legebatur Eq. v. 407 ubi nunc repositus Meinekius Βουλλίου: τὸν Βουλλίου γέροντα πυρροπίπην i. e. flavorum puerorum spectatorem

Ἰοφῶν: poeta tragicus, filius Sophoclis e uxore legitima Nicostrata genitus. Fabulas docuit, antequam pater est mortuus, in quibus ἐμάκησε λαμπρῶς; velut *Ol.* 87, 4 cum Euripide atque Ione contendens alterum locum obtinuit, ut ex *Argum.* in Eur. Hippol. apparet. Arguebatur quod a patre in scribendo adiutus esset atque adeo paternas tragoedias pro suis vendidaret, quod non obscure significat Aristophanes *Ran.* 73 quo loco Dionysus poëtam nobilem, ubi duo coryphaei decesserint, praeter Iophonem nullum esse relictum queritur: et de hoc ipso dubius haeret utrum eum bonis an malis poëtis adscribat, cum patre vix mortuo nondum, quid suis ipse viribus in poësi praestare possit, constet; τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ἔῃ; rogat Hercules cui Dionysus τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον ἔτ' ἐστὶ λοκπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα· οὐ γὰρ σφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει *Ran.* 73—75; quaerentique cur non Sophoclem ex inferis reducturus sit respondet vv. 78, 79 οὐ πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον, ἄνευ Σοφοκλέους δεῖ ποιεῖ κωδιώσω. Reprehendit eum nescio quis comicus ob frigidum neque concisum dicendi genus teste schol. ad *Ran.* v. 78 οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς τραγῳδίας ἐπιγράφεσθαι κωμωδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ψυχρὸς καὶ μακρὸς (μαλακός?) εἶναι. Quinquaginta fabulas scripsit, quarum sex nominatim appellantur apud Suidam, Ἀχιλλεύς, Τηλέφος, Ἀκταίων, Ἰλιον Πέριος, Δεξάμενος, Βάκχαι ἢ Πενθεύς: praeter has tragoedias Clem. Alexandr. *Stromm.* I p. 280 Ἀδλφῶδος memorat velut δρᾶμα σατυρικόν. Patrem senem παρανοίας accusando summae impietatis speciem dederit an ad vetustatis somnia reici debeant quae hac de re constans fama tradiderit, nihil hic attinet quaerere. Vid. Ciceron. *Cat. mai.*

c. 7, Lucian. in *Macrobiis* c. 24, Plutarth. *Moral.* p. 785 A.

Ἰππίας: Eq. 449 Cleon obiecerat aliantopolae cum esse ἐκ τῶν ἀλιτηρίων qui supplices violaverant, hic eadem impudentia ei reponit ipsum esse ortum e satellitibus tyrannorum; τὸν πάππον εἶναι φημί σου τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἰππίου (sc. γυναῖκός; Hippiae uxor erat Μυρσίνη sive Μυρρῖνη Calliae filia (Thucyd. VI 55). Huius nomen in Βυρσίνη facete mutat Comicus; ut v. 59, Cleoni coriariam artem obiciens. BRUNCK); κάμει γ' ἡ πόρνη χθὲς ἦρετ' εἰ τῆν Ἰππίου καθίσταμαι τυραννίδα Vesp. 502, ubi ex ambiguo luditur; ('ab equitatione obscena festive dicit meretricem suspicatum esse Xanthiam tyrannidem qualis erat Hippiae moliri' BRUNCK); in Lys. 618 chorus veretur ne Lacedaemonii quidam clam convenerint milieres Athenienses τῆν Ἰππίου τυραννίδα καταστήσωτες, ait igitur ἀσφραῖνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδος; Lys. 1150 sqq. οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες κατωνάκας (vestes serviles) φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ ἀπόλεσαν πολλοὺς ἑταίρους Ἰππίου κάλυθέρωσαν. Rem totam uberius narrat Herodotus v. 62—65. 'Miserunt autem tunc Lacedaemonii contra Pisistratidas, primo quidem Anchomolium cum navibus qui victus est et periit; deinde Cleomenem regem suum qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit.' BRUNCK.

Ἰππόβιτος: Hipponici, patris Calliae, nomen in sensum obscenum detortum, Ran. 429

Ἰπποδάμος: ὁ δ' Ἰπποδάμου (sc. Ἀρχεπτόλεμος) λείβεται θεώμενος Eq. 327, ubi Schol. σὺ μὲν ἀνάξιος ὢν σφετερίζεις ὁ δὲ εἰνούστατος ὢν τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δάκρυσι ἀναξίως ὁρῶν σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον· οὗτος γὰρ πλείστα ὠφέλησε τὴν πόλιν. De Hippodamo Milesio Archeptolemi patre locus classicus est apud Aristotelem *de rep.* II 8: ubi ut primus illorum celebratur, qui cum republicam non attigissent, civitatem tamen condidissent non manibus sed mentibus. Praeter hanc liberalium artium honestaeque vitae laudem non minus celebratur eius nomen in

architectura, quippe a quo singularis condendi ratio nominetur νεώτερος καὶ Ἰπποδάμειος τρόπος, Aristot. *Polit.* 7, II § 4; urbium divisionis auctor est, τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εἶρε. MEIERVS *philologische blätter* Vratislav. 1817, fasc. 2. p. 178 sqq.

Ἰπποκλέδης: Hesychius: οὗτος κακοσχόλος τὸ τῆς γυναικὸς μύμων Ἀριστοφάνης εἶπεν fr. inc. CLXXX

Ἰπποκράτης: εἰ ταῦτα πείσει τοῦτω (τῷ δικαίῳ λόγῳ), ait ὁ ἄδικος λόγος Nub. 1001, τοῖς Ἰπποκράτους υἱέσιμ (tamquam υἱοῖν suibus) εἰζει καὶ σε καλοῦσιν (vobunt) βλιτομάμμαν; similis iocus Diogenis Plutarch. II p. 536 C. Eandem Hippocratis familiam tangit in Thesmoph. v. 273 ubi Mnesilochus ab Euripide quaerit cur per Iovis sedem aethera malit iurare quam per τὴν Ἰπποκράτους ξυνοικίαν i. e. aediculam, ubi similem horum sortem fuisse innuitur atque Iovis Euripidei, quibus aether et domicilium et βόσκημα fuerit. Hippocrates autem filius fuit Ariphronis (Thucyd. IV 66); Ariphro porro Xanthippi filius, Periclis autem frater, Plutarch. *Alcib.* c. 1; praetor fuit bello Peloponnesio OL lxxxix 1, qui quidem Megaram una cum Demosthene oppugnavit, Thucyd. IV. 66, 67. Cecidit deinde in funesto illo apud Delium proelio, vide Thucyd. IV 89 sqq. et 101 ubi cum alia tum haec leguntur ἀπέθανον δὲ Βοιωτῶν μὲν—Ἀθηναίων δὲ ὀλίγω ἐλάσσους χιλίων καὶ Ἰπποκράτης ὁ στρατηγός. Conf. Diodor. XII. 69 et 70, Xenophon. *Memorab.* III. 5, 4, Plutarch. *vit. Nicias* c. 6. Filios autem Hippocrates reliquit nondum adultos, sed malitia et stultitia maxime insignes, (Telesippum, Demophonta et Periclem) qui quidem cum sui iuris essent facti cum tutore acriter litigaverunt, cui Lysias orationem suppeditavit qua ab istis calumniis se defenderet, vide Dionys. Halicarnass. v p. 599 R, qui ex hac contra Hippocratis filios oratione insignem servavit particulam, unde illorum ingenium facile cognoveris: οὐχ ἱκανῶν, ὧ ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πολλοί· ὅπερ

κάμοι νῦν συμβέβηκεν. Ἐγὼ γάρ, ὡ ἄνδρες δικασταί, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἴπποκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα ὡν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντούμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν ἄδικως. Comici poetae saepissime eorum stultitiam et simplicitatem riserunt, vide Athenae. III p. 96 E: μήτρα (vulva) ἐξήν ἐπεισπρέχθη, μητρόπολις τις ὡς ἀληθῶς οὖσα καὶ μήτηρ τῶν Ἴπποκράτους υἱῶν, οὗς εἰς οὐδῶν κωμωδομένους οἶδα. Sic Eupolis Δημοῖς fr. 38

Ἄλλ' Ἴπποκράτους τε παῖδες ἐβόλοιμοι
(abortivi) τινές,
βλαχῆτὰ τέκνα κούραῖός γε σοῦ τρόπου.

Illud βλιτομάμμαν in Nub. 1001 non caret ioco acerbo, sed Periclis filios notat, quos βλιτομάμματος ludibrii causa vocatos esse testis est Scholiasta Platonis *Alcibiad.* I p. 559: Ξάνθηππος καὶ Πάραλος, οἱ Περικλέτους υἱοί, οὗς καὶ βλιτομάμματος ἐκάλον, βλίτται γὰρ καὶ βλίττῶνες οἱ εὐθῆεις· μάματα δὲ τὰ βρώματα· καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμῶν ἐλεγον· ἐκ τούτων οὖν συνέθετον ὁ βλιτομάμματος, ὁ ἐσθίων εὐθῆως, ὡς καὶ Συκομάμματος ὁ συκοφάγος. Rectius Berglerus 'βλιτων' et Latine bliitum genus oleris insipidi et nullius saporis aut acrimoniae (Angl. *orach*)' Plin. *N. H.* XX 22, 93. Hinc bliteus, i. q. insulsus, vecors; Plaut. Truculent. IV 4 1 'blitea et lutea est meretrix nisi quae sapit in vino ad rem suam;' et Laberius in *Tusca* 'bipedem bliteam beluam.' Posterior pars vocabuli a μάμμη vel μᾶμμία Angl. *tammy* facta est, Lys. 878 sqq. Est igitur βλιτομάμματος is qui infantis instar matrem perpetuo vocantis simplex et stolidus est. Vide Bergk. *Comm.* p. 349 sqq.; Suidas τοῖς Ἴπποκράτους υἱέσι· οὗτοι δ' ὡς οὐδεὶς τινες καὶ ἀπαίδευτοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ τάχ' ἂν ἦσαν προκέφαλοι τινες, ὡς ἐν Γεωργαῖς (fr. XVII) φησι καὶ ἐν Τριφάλῃτι (fr. XV).

Ἴππώνικος: In *Avibus* 283 inducens Eporem filium Philoclis, cuius avus iterum fuerit Epops, addit ὥσπερ εἰ λέγοις Ἴππώνικος Καλλίου καὶ Ἴππώνικου Καλλίας, quasi si diceres Hipponicus Calliae et ex Hipponico Callias. Ab illo

primo Callia Phaenippi filio de quo Herodotus VI 121, alternis sex Hipponici et Calliae sibi invicem successerunt. Sic enim procedit eorum stemma

Καλλίας I

Pisistrati hostis, cuius ex urbe eiekti bona emit: victor equo celere Ol. liv. a. Chr. 564.

Ἴππώνικος II

dictus Ἀμμων (Athenaeus XII p. 536 F, p. 537 A) ditissimus Atheniensium, apud quem Diomnestus Eretriensis bona sua deposuit ingruente bello Marathonio Ol. lxxii

Καλλίας II

filii Hipponici II^{di}: dictus λακκόπλουτος (Plutarch. *Aristid.* c. 5); legatus Atheniensium ad Artaxerxem Longimanum (Herod. VII 151), unde reversus ab Atheniensibus talentis L mulctatus est ob suspicionem acceptae a rege pecuniae (Demosth. *de fals. leg.* p. 428).

Ἴππώνικος III

Calliae II^{di} filius, qui una cum Eurymedonte praefuit copiis Atheniensium contra Boeotos a. Chr. 426, Thucyd. III 91, Diod. XII 95. Occubuit in pugna ad Delium. Eius uxorem, Calliae III^{ae} matrem, duxit Pericles, Plutarch. *Pericl.* c. 24. Cuius filius

Καλλίας III

dictus etiam δαδοῦχος, ut eius abavus: Xenoph. *Hellen.* VI 3 3. Legatus missus Spartam ad pacem procurandam. Quem ut mulierosum et helluonem exagitavit Aristophanes, vide s. n. Καλλίας.

Ἴππώνικος IV

qui filiam Alcibiadis illius ducis celeberrimi duxerat uxorem et eam ob incesti suspicionem cum fratre Alcibiade iuniorē dimisit.

Ἴππυλλος: e convivis, Vesp. 1302

Ἴππώναξ: ἱαμβον Ἴππώνακτος ἀνεμνησκόμεν Ran. 659, ubi Schol.: ὡς ἀλλαγῆσας καὶ συγκεχυμένους οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἴππώνακτος ἀλλ' Ἀνακίου· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνακίας ἀπὸ φ'

ἢ Νάξου ἢ Μίλητον ἢ Θέτιον Κλάρον
ἴου καθ' ἱερά· κού Ξεῖνας ἀφ' ἑαυ.

Ἴρις: In *Avidus* Iris per Nubiculiam tamquam per mare volat: comprehensa et ad Pithetaerum ducta se nescire dicit quas portas, quam urbem dicat ille et quaerit satisne sanus sit; monet ne deos contemnat: tandem obscocenis minis virgo abigitur 1202—1261. Pithetaero miranti (v. 1203) quanam sit unde venerit *θνομά σοι τί ἐστι;* *πλοῖον* (propter sinuosam et versicolorem quam induitur vestem) *ἢ κυνή* (propter ingentem quo caput tegitur petasum); respondet ea **Ἴρις ταχεία:** tum ille quasi dixisset nuncia velox putat eam esse unam ex duabus illis publicis navibus quarum altera Πάραλος, altera Σαλαμῶνια vocabatur, quae erant expeditissimae καὶ μάλιστα ταχυναντούσαι; **Ἴρις** Ὀμηρος *ἔφασκε* *ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελέη* Av. 575; (non Iridem sed Iunonem et Minervam cum columba comparatas esse ab Homero Il. ε' v. 778

τῷ δὲ βάρην τρήρωσι πελειάσιν ἰθάσ' ὁμοίαι

notavit scholiasta: quapropter Ἡρῆν restituendum putabat Bentleius: in hymno Homérico de Iride et Elithyia legitur

βὰν δὲ ποσὶν τρήρωσι πελειάσιν ἰθάσ' ὁμοίαι:
δικαιότατ' ἄν ληφθεῖσα πασῶν Ἴριδων ἀπέ-
θανες ib. 1222 (conf. v. 484 *πρότερος πάντων Δαρείων*)

Ἰσθμία: eis Ἰσθμία σκηνὴν ἔμαντοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω Pac. 879 (ubi Schol. φη γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσι ἐαντοῖς τόποις: luditur simul ex ambiguo)

Ἰσμηνία: nobilis Thebanae nomen, Lys. 697

ἦ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.

Ἰσμηνίας: servus hominis Boeoti; *κατάθου τὸν γλάχων* Ἰσμηνία Ach. 861. Eius deminutivum Ἰσμηνίχε legitur ib. 954: sic Ἀμύντιχος, quem Ἀμυνίας modo dixerat, forma deminutiva blandiendi causa appellat Simichidas in Theocr. *Idyll.* vii. 132, ubi adi I. Wordsworth. Similiter ab Ἀθανίας Ἀθανίχος, a Σαμίας Σάμιχος. Vide Boeckh. *Corp. Inscr.* I 726

Ἰσοκράτης: Plutarchus in *vit. decem orat.* p. 836 E: Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἀρχιερέως θεράποντας ἀλοποιούς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων—θεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμώθηται

ἐπὶ Ἀριστοφάνους καὶ Στράτιδος (*Atalant.* fr. I ubi τὸν αὐλοτρόφην vocat)

Ἰστριανός: Hesychius s. v.: Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους (fr. III) τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανὸν φησιν, ἐπεὶ ἐστγυμένοι εἰσὶν· οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἰστρω οἰκούντες στίζονται καὶ ποικιλίαι ἐσθθήσει χρίονται

Ἴτυς: Av. 210 Erops lusciniam σύννομον provocat ἴτυσον νόμους ἱερῶν ὕμνων (solve cantum somni vinculis restrictum) οὗς διὰ θέλου στόματος θρηψέις τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν; conf. Aesch. *Agam.* II 44, Soph. *Elect.* 148

Ἴων: poeta tragicus, natione Chius. Mortuus est antequam docta est Pax, id est, ante Ol. xc 2, anno belli Peloponnesiaci XIII^{mo}. In hac enim fabula interroganti servo verene locum inter stellas teneant mortui, vulgarem opinionem probat Trygaeus, cumque argumentum adversarius postulet ac porro interroget quis hominum occupaverit eam sedem, Ionem Chium exempli gratia nominat v. 835:

Ἴων ὁ χῖος. ὅσπερ ἐποίησεν πάσαι ἐνθάδε τὸν Ἄοϊόν ποθ', ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως Ἄοϊόν· αὐτὸν πάντες ἐκάλον· ἄστρα.

Nam is fecerat dithyrambum ita exorsus: Ἄοϊον ἀμεροφίλταν ἄστρα μείναμεν, δέλιον λευκοπτέρυγα πρόδρομον. Qui cum nimia sublimitate atque verborum tumore excelleret, quoniam antiqui libros a primo eorum verbo nominabant, accidit ut aequales facete poetam Ἄοϊόν vocarent. Itaque Aristophanes hoc nomine utitur ut Ionem inter stellas relatum esse confirmet, non quo vivum hominem in numerum caelestium corporum probet abiisse, sed id tantum argumentandi ratione ludens, ut nomen quod a carmine vivus acceperat, id propter mutationem, quam sit post mortem expertus, poeta habere videatur. KAYSER. *Hist. crit. tragic. gr.* p. 180 sq. Cum admodum iuvenis esset Athenas pervenit ibique in aedibus Laomedontis Cimonem vidit (Plutarch. *Cimon.* 9), cuius urbanitatem comitatem et politissimos mores magnopere laudavit (Plutarch. *Pericl.* 5, Ἴων ... ἐπαίνει δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουςωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς). At superbia atque insolentia Periclis magnopere

ei displicuit (Plutarch *l. l.* Ἵων μοθωνικήν φησι τήν ὀμίλιν καὶ ὑπόνοιαν εἶναι τοῦ Περικλέους καὶ ταῖς μεγαλουργίας αὐτοῦ πολλήν ὑπεροψίαν ἀναμεμῆχθαι καὶ περιφρόνησιν τῶν ἄλλων). Quocirca cum alterum odisset, alterum diligeret, fieri potuit, ut in acerrima eorum contentione partes Cimonis defenderet; hinc facilius caussa explicatur cur post mortem Cimonis Athenas reliquerit neque ante redierit quam Pericles decessit Ol. lxxxviii, quoniam tragoediam Ol. lxxxviii. 4, denuo docuisse fertur. Non immerito propter multiplicem doctrinam a Callimacho laudatus est. Nam melica scripsit et dithyrambica, paeanae, hymnos, scolia, elegiaca, comoedias, epigrammata, tragoedias numero XII, ut alii volunt XXX, ut alii XL. Ac tragoediis quidem cum praestantissimis contendens aemulis aut vicit aut praecipuum locum obtinuit. Et genere et opibus fuit clarus, qui cum Athenis quondam tragoedia simul et dithyrambo vicisset, Chii vini cadum viritum cuique civium dedit, ut memorant Athenaeus I p. 3 et Comici enarrator ad *Pacem*: 'luculentae vero divitiae' ait Bentleius 'quae tam eximiae liberalitati sufficere potuerunt.' Tituli undecim tragoediarum servantur: Ἀγαμέμνων, Ἀλκμήνη, Ἀργεῖοι, Εὐρυτίδαι, μέγα Δράμα, Ὀμφάλη Σατυρική, Τεῦκρος, Φοῖνιξ ἢ Καίνεὺς (unde versus παρωδεῖται, in Ran. 706 εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίω ἀνέρος, ὦ παλιῆραι, Φρουροὶ (unde versus παρωδεῖται in Ran. 1425 ποθεῖ μὲν ἐχθαίρει δέ, βούλεται γε μὴν). In fabulis Ionis quamquam polita artificiosa aequabilisque plerumque oratio fuit, tamen poeticus ille sus desiderabat ex quo ingeniosum artificem cognoscimus; siquidem Longinus *de Sublim.* c. 33; τί δ', ἐν μέλει μάλλον ἂν εἶναι βακχουλίδης εἶοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἵων ὁ χῖος, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς οἱ μὲν οἷον πάντα ἐπιπλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀνυχέστατα. Ἡ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἐνὸς δράματος τοῦ Οἰδιποδος εἰς ταῦτ' συνθεῖς τὰ Ἵωνος (ἅπαντα) ἀντιτιμῆσαιτο ἐξῆς. De Ione et scriptis

eius copiosissime atque elegantissime pro more disserit Bentleius ὁ πᾶν in *Ep. Cr. ad Millium* (Opp. Tom. II p. 304 sqq.)

Ἴωνία: vide s. n. Ἴωνικός

Ἴωνικός: ἀνήρ Ἴωνικός τις Pac. 42 (de forma vid. Lobeck. *Parall.* p. 304). Ionum mollitiam et ignaviam aliquoties carpit ut in Pac. 930 Ἴρυγαεο miranti cur chorus ove (ὄν) sacrificandum esse censeat et Ἴωνικὸν esse τὸ ῥῆμα obicienti, respondent agricolae

ἐπίτηδες γ' ἔν' ἔταν ἐν τῆκλήσι
ὡς χρῆ πολεμεῖν λέγη τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ θεοῦ λέγωσ' Ἴωνικῶς δέ·

h. e. Anglice *bahe!* nam ὁ scholiasta teste ὀδυρομένων ἔστιν ἐπιφθέγμα καὶ δυσχεραίνοντων; in Thesm. 163 διεκλῶντ' Ἴωνικῶς, molliter delicateque vivebant; in Eccl. 883 μελόδρον τι τῶν Ἴωνικῶν: ib. 918 τὸν ἀπ' Ἴωνίας τρῶπον κησιῶς. Conf. Antiphan. *Dodon.* (Mein. *Com. gr.* III p. 50) Ἴώνων τρυφεραμπεχῶνων ἀβρὸς ἡδυνπαθῆς ὄχλος: Callias *Cyclopes* fr. ii ἡ τρυφερά καὶ καλλιτράπεζος Ἴωνία

K

Κάδμος: Σιδωνίων ποτ' ἄστν Κάδμος ἐκλιπών, Ἀγήνορος παῖς, (ex Euripidis *Phrygi* prologo) Ran. 1225

Καινόν: ὁ δ' ἄξας ἐδίκασεν ἐς τὸ Καίνον ἐμπεσῶν Vesp. 120. Unum erat e foris sive dicasteris Atheniensibus subdialibus quorum decem fuisse videntur ἢ Ἡλιαία (Eq. 897), τὸ Τρίγωνον, τὸ Μείζον, τὸ Βατραχιῶν, τὸ Παράβυστον (Pausan. I, 28, 8) τὸ Μέσον, τὸ Φοινικιοῦν, τὸ ἐπὶ Λύκῃ, τὸ Ὀδεῖον (Vesp. 1109). Vide Schoemanni *commentat. de dicasteriis*, Opusc. Academ. I p. 220—230

Καλλίας: Hipponici filius, Periclis privignus, nobilissimo genere ortus (vide supra p. 843) et Atheniensium ditissimus, unde Καλλίων τοῦ Ἴκπονίου πλουσιώτερος in proverbium abiit: conf. Aesch. *Socrat. Dialog.* II § 9. Quae si in laude ponenda sunt, unica Calliae laus est habenda. Nam neque reipublicae gubernandae nec belli gerendi artibus insignis, neque aut ingenii aut doctrinae laude commendatus, neque virtute ulla aut indolis et morum

Καλλίας

praestantia conspicuus, nihil aut nobilitate generis aut maximis opibus dignum gessit. Nam Archon quidem fuit (Xenophon *Hellen.* I 6 § 1) quod nemo miretur, memor archontes Athenis ex ditissimis civibus (πλουτινῶν) sorte duci. Conf. Plutarch. in *Aristid.* c. 1, in *Pericl.* c. 9: et praefuit exercitui cum Iphicrate collega (*Hellen.* IV 5 § 13) a quo contemptus μητραγύρτης vocabatur (Aristot. *Rhetor.* III 2). Erat ex collegio τῶν Κηρύκων (Andocides *de myster.* p. 58 et 63) et δαδοῦχος (Xenoph. *Hellen.* VI 3 § 3, Andocid. *ibid.* p. 55), cuius muneris honorem a maioribus hereditarium acceperat. Conf. Plutarch. *Arist.* c. 5, Scholiast. Arist. *Nub.* 64 unde λεπὲς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως dicitur *Sympos.* VIII § 40, quod recte de Cerere et Proserpina accipitur: nam Andocidi dicitur λεπὲς τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς. Ceterum etiam προξενίων Lacedaemoniorum a maioribus acceperat *Sympos.* VIII § 39, *Hellen.* V 5 § 2, VI 3 § 4 ad quos ter publica auctoritate missus est legatus, ut ipse testatur, *Hellen.* VI 3 § 4. Sed si exigua ista, quibus ne mediocrem quidem laudem sibi conciliavit, exceperis, vitam degit inertem ac dissolutam: ut inanis gloriolae speciem sibi compararet, ingentes sophistae pecunias prodegit, quos laute excipiens ita demum se sapientem aut fore aut habitum iri sperabat. Passim eo nomine a Platone perstringitur. Xenophontis de ea re loca sunt, *Sympos.* I § 5, IV § 61. Ex istorum autem consuetudine nil nisi vanus et mirifice sibi placens factus est et οὐκ οὐκ μὲν ἦσαν ἴδουσαι ὑφ' αὐτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλων ἐπαυοῦμενος, *Hellen.* VI 3 § 3; neque quicquam aut in bene dicendi facultate aut in philosophiae studio, a quo plane ingenio et natura erat alienus, profecit. Quam nulla enim esset in eo dicendi peritia, satis superque declarat oratio, quam apud *Hellen.* I. I. de componenda pace Lacedaemone habuit. Operae pretium est audire ipsam orationem. Statuit oportere numquam Lacedaemonios et Athenienses arma sibi inferre, ἐπεὶ λέγεται μὲν ὁ Τριπτόλεμος, ὁ ἡμέτερος πρόγονος τὰ Δημητρός καὶ Κόρης ἀρρητα ἱερὰ πρῶτους ξένους δεῖξαι Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ καὶ Διοσκουρίῳ τῶν ἡμετέρων

πολιτῶν, καὶ τοῦ Δημητρός δὲ καρποῦ εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι. Gravissimum sane argumentum! hoc Spartani curabant scilicet; sed nondum omnia dixerat: πῶς οὖν δίκαιον ὑμᾶς παρ' ὧν ἐλάβετε τὰ σπέρματα, τὸν τοῦτων καρπὸν ποτε ἐλθεῖν δηλώσοντας ἡμᾶς τε, οἷς ἐδώκαμεν, μὴ οὐχὶ βούλεσθαι ὡς πλεῖστην τοῦτους ἀφθονίαν τροφῆς γενέσθαι. Quis vero ista sine risu legat, a legato de gravissimis rebus misso pronunciata, quae in declamitante sophista vix feras?

Quantopere autem hebes fuerit et obtusum in philosophiae studio Calliae ingenium, facete et aperte exponit in *Convivio* Xenophon. Iactat suam ipse Callias sapientiam (I § 6) qua homines ad virtutem proficere efficiat et reddat iustiores (*Sympos.* III § 4), hoc enim sibi esse facillimum, accepta nempe a se pecunia revocari homines a multis facinoribus, ad quae plerosque penuria victus soleat impellere, (*Sympos.* IV § 1 sqq.) quas ineptias non ferens Antisthenes istam Calliae iustitiam arguit in marsupiiis magis quam in animis hominum esse sitam, et plane nullam esse statuit, quod ipse fateretur Callias plerosque omnes nec beneficia sibi referre, nec gratias habere, imo nonnullos sibi etiam infestiores quam antea esse, unde efficit homines erga ceteros omnes fieri iustos, erga illum ipsum non fieri. Per totum porro convivium Socratica εὐρωεῖα et lepores Calliam nil tale cogitantem illudunt et delectant tamen. Sic VIII § 42 petenti Calliae οὐκοῦν σὺ με, ὦ Σώκρατες, μαστροπεύεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως πράττω τὰ πολιτικά καὶ ἀεὶ ἀρεστοὺς ὦ αὐτῇ; respondet val μά Δι' ἦν ὁρῶσι γέ σε μὴ τῷ δοκεῖν ἀλλὰ τῷ ὄντι ἀρετῆς ἐπιμελούμενον, quibus verbis se laudari ille existimabat. Sic Socrates honesti amoris laudem celebrans eamque Calliae propter Autolycoi amorem tribuens (*Sympos.* VIII § 8 sqq.) libidinosum hominem non laudabat magis, quam qualem esse oporteret, admonebat, cf. § 12. Nam fuit Callias per totam vitam intemperantiae et libidinis deditus, belluo et mulierosus, quo nomine passim cum ab aliis comicis ut Eupolide in Κόλαξι, tum ab Aristophane risus est *Ran.* v. 428

καὶ Καλλίαν γὰ φασὶ
τοῦτον τὸν Ἴπποβίνου

κυσθοῦ λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημέμον,

ubi schol. κωμωδεῖται ὡς παθῶν τὴν πατρι-
κὴν οὐσίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμνηώς.
Hinc *πτερορρέει* dicitur in *Avibus* v. 284.

ἀτε γὰρ ἂν γενναῖος ὑπὸ τῶν σκυφοφαντῶν τίλλεται,
αἶ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

Lucianus Iove confutato (II p. 638) coniungit *Callian* et *Alcibiaden* ut ἀκόλαστα μεράκια. *Acerbe morum impunitas* et vitae sordes ipsi exprobantur ab *Andocide* in *Orat. de mysteriis*, ubi ait iam in ipsius prima aetate fuisse inter mulierculas et puerulos rumorem, *Hipponicum alere ἀλιτήριον δε αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρεπεῖ* (§ 130 p. 175 E); mox addit Ἴππόνικος ἀλιτήριον ἔτρεφεν, δε ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφοσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα. Obicit ipsi, quod *Ischomachi* filiam uxorem duxerit, mox matrem ipsi adiunxerit et ultraque simul in matrimonio habuerit. Et filia quidem, dedecoris impatiens, vitam laqueo finire voluit, prohibita aufugit; matrem mox eiecit gravidam: filium ex ea natum primum repudiavit, deinde reconciliata gratia pro suo agnovit, § 124 sqq. Multa deinde ipsi in eadem oratione obiciuntur alia, sed quamvis a *Calliae* moribus et vita non sint aliena, notum est quantum de oratorum criminationibus sit detrahendum. Quidquid autem huius rei est, *Callias* opes ingentes meretricibus et adulatoribus profundens tandem ita afflixit, ut miseram inops senectutem cum ancilla barbara degisse narretur; *Athenae*. XII p. 526 cum de divitiis *Hipponicis* mentionem fecisset: τοῦτων οὖν τῶν χρημάτων *Καλλίας* κύριος γενόμενος καὶ πρὸς ἡδονὴν βιώσας (ποιοὶ γὰρ οὐ κόλακες ἦτι πλῆθος οὐχ ἑταιρῶν περὶ αὐτῶν ἦσαν; ποῖας δὲ διαπάνης οὐχ ὑπερέωρα ἐκείνος;) ἀλλ' ὁμως εἰς τοσοῦτον περιέστησεν αὐτὸν ὁ περὶ ἡδονῆς βίος, ὥστε μετὰ γραιδίου βαρβάρου διατελεῖν ἠναγκάσθαι καὶ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν ἐνδέχης γενόμενος τὸν βίον ἐτελεύτησε. Hinc *Eccles.* v. 810 *Καλλιμαχος* δ' ὁ χοροδιδάσκαλος αὐτοῖσιν εἰσάσει τί; *A. πλεῖω Καλλίου*, h. e. quantumvis tenuē. *COBET Prosoptographia Xenophon'ea* p. 67 sqq.

Καλλιγένεια: εὔχεσθε τῶν Θεομοφόρων καὶ τῇ Καλλιγενεῖα Th. 299 ubi schol. δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεομοφοραζούσαις ἐποίησεν

Καλλιμαχος: pauper χοροδιδάσκαλος, *Eccl.* 809

Καλλιπιδίης: nomen nobilium Athenis; ἡ μὲν (*Strepsiadis* uxor) Ἴππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα, *Ξάνθικπον* ἢ *Χάριππον* ἢ *Καλλιπιδίην*, *Nub.* 63, sc. mater proposito nomine ostendit qualem habere filium velit, equorum studiosum ac nobilem ut ipsius cognati; nomina autem ab equis derivata in plebeios non cadere consentaneum erat et *Ξάνθ.* usitatum erat in *Periclis*, *Hipponicus* in *Calliae* familia

Καλονίκη: mulier, in *Lysistrata* venit in concionem *Lysistratae*, 6 sqq. Iusiurandum ceterarum nomine praestat, 212—236. Cum ceteris in arcem abit, 253

Καλύκη, nomen mulieris, *Lys.* 322

Καλχηθῶν: τὸν ὀφθαλμῶν παράβαλλεῖς *Καρίαν*, τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς *Καλχηθῶνα* *Eq.* 174 (ubi *Καρχηθῶνα* vulgatum retinet *Meinekus*: sed vide *Thirlwall. Hist. Gr.* III c. 25 p. 259 *ed. mai.*); φασὶν αἰτεῖσθαι τιν' ἡμῶν (loquitur *triremis*) ἐκατὸν εἰς *Καλχηθῶνα*, ἀνδρὰ μοχθηρὸν πολίτην, ὀξύν *Ἵπέρβολον* *Eq.* 1303 ubi vulgo male *Καρχηθῶνα*; quippe nihil rei Atheniensibus fuit cum *Carthagine*, nullum tributum, nullum vectigal inde accipiebant; at *Chalcedon* erat sub eorum imperio, *Thucyd.* I 115, IV 75

Καμαρίνα: urbs Siciliae, *Ach.* 606: vide s. n. *Γῶλα*

Κάνθαρος: heros Atticus, a quo dictus portus in *Piraeo*: ἐν Πειραιεὶ δήπου ὅτι *Κανθάρου* λιμῆν, *Pac.* 145 ubi schol. μέρος τοῦ Πειραιῶς, ὡς *Καλλικράτης* φησὶν ἢ *Μενεκλῆς* ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς· εἰς μὲν ἔστιν ὁ *Κανθάρου* λιμῆν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἐξήκοντα, εἶτα Ἄφροδισιον, εἶτα κύκλον τοῦ λιμένος στοαὶ πέντε

Καπνίας: ἀθλιος εἰμ' (exclamat *Bdelycleo*) ὅστις πατὴρς νῦν *Καπνίου* κεκλήσομαι *Vesp.* 150 ubi in ambiguitate verbi ludit: οἶνος enim *καπνίας* fuit vinum fumo duratum et suavissimum (ut in *Pherecratis*

Persis, ubi vita beatissima describitur, Iupiter eo vino pluit

ὁ Ζεὺς δ' ὕν οἶνον καρνίεσσι κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει;

simul quia pater dixerat v. 144 καρνὸς ἐγωγ' ἐξέρχομαι. Ceterum Καρνίας formula est eiusdem coloris atque Σταμνίου Ran. v. 22, Στρούβιος Av. 1077

Κάρ: εἰ δὲ δοῦλος ἐστὶ καὶ Κάρ Av. 762; Schol. Platon. *Lach.* Bekk. p. 322: οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Καρῶν καὶ Θρακῶν τοὺς δούλους ἐποιούνο, ἐνθεν τοὺς δούλους Κάρας ὠνόμαζον καὶ Θράκας (Φρύγας addere poterat) καὶ τὰς δούλας Θράκτας (Ach. 273) καὶ Κασέρας. Hinc proverbium: ἐν Καρὶ κινδυνεύειν: Cratinus Βουκόλους fr. 4

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ
πρῶτον (πε)πειράσθαι,

(h. e. in me tamquam in vili capite omnium primo periculum factum esse videtur); ὥσπερ οἱ Κάρες, ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν (δρυϊδες) ἀσφαλείας οὐνεκα Av. 293; (Herod. I 171 ἐπὶ τὰ κράνα λόφους ἐπιδέεσθαι Κάρές εἰσιν οἱ καταδέξαντες; Plutarch. *Artax.* 10 τοὺς Κάρας ἀλεκτρούνας οἱ Πέρσαι διὰ τοὺς λόφους, οἳς κοσμοῦσι τὰ κράνη, προσηγόρευον; Alcaeus fr. 22 λόφον τε σείων Καρικόν; Strabo XIV p. 661 § 27. Sed de sensu loci nondum liquet)

Καρδία: πόλις Θράκης ἧς οἱ πολῖται Καρδιανοί: ἐστὶ γὰρ δένδρον πεφυκὸς ἐκτοπῶν τι Καρδίας ἀπωτέρω Κλεώνυμος Av. 1474, ubi iocus est in ambigua significatione vocis

Καρδοπίων: in Vesp. 1177 Philocleo factos sermones (λόγους σεμνοῦς) proponere iussus ita incipit:

πρῶτον μὲν ὡς ἡ Δάμι' ἀλοῦσ' ἐπέφετο,
ἐπειτα δ' ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα

sc. ἔτυπεν. Quibus Bdelycleo respondet

μη μοί γε μύθους ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπικῶν.

Illud de Cardopione ex Pherecrate derivatum esse suspicatur Meinekius, sicut e Cratete figmentum de Lamia

Καρία: τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' ἐς Καρίαν τὸν δεξιὸν τὸν δ' ἑτερον ἐς Καληγηδόνα Eq. 174 (Caria et Chalcedon erant in duabus extremitatibus peninsulae magnae

Asiae, una ad meridiem altera ad Boream sitae Athenarum respectu, toto Aegaeo, Hellesponto et Propontide intercedentibus. PALMERIUS

Καρικὸς: οὗτος δ' (Εὐρεπίδης) ἀπὸ πάντων φέρει (μέλη) Καρικῶν αὐλημάτων, θρήνων Ran. 1302 ubi schol. τὰ Καρικὰ αὐληματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστίν. Caricae tibiae modus potissimum lugubres fuisse docent Pollux IV 75 sq. et Athenaeus IV p. 174 F sqq. De Caricis praeficit dixit Meinekius Menandr. p. 91. Nihil dignitatis habuisse tibiam Caricam patet e Platone *Lacon.* fr. I v. 12

αὐλοῦς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι μελίξται τοῖς συμποταῖς κάλλην τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν, εἰτ' ἴδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικὸν τι

Καρῶν: servus Chremyli in *Pluto*, ridet heri insaniam caeco sene utentis ex oraculo, 1—70. Pluto ipse et herus persuadent potentiorum eum esse Iove, 80—192. Heri iussu populares rusticos adducit, divitias ipsis eventuras promittens, Cyclopem cum ovibus, Circeum cum subuis ad eos ridendos saltans, 253—321. Stragula effert ad pompam in templum Aesculapii duccendam, 624 sq. Redux narrat quomodo incubatio facta fuerit in templo, quomodo deus sanatus, Neoclides fur caecior factus, quaeque ipse verniliter egerit, 627—747; et immensam hominum turbam sequi herum. Iusso choro saltare obviam procedit pompae redeunti, 760—770. Exit et domus felicitatem describit, 802—822. Sycophantam devovet et vexat, 876, 926—945. Mercurium ad Plutum transfugientem rogatus ut excipiat, difficilem se praebet, ex tot illius dei ministeriis unum, certaminum festorum praesidium probans: et deum ad puteum mittit exta lavatum, 1097—1170

Κάρκιος: Atheniensis, filius Thorycii, tragicus poeta qui cum tribus filiis, Xenocle Xenotimo et Xenarcho, comicorum Pherecratis Aristophanis Platonis vituperia et irrisionem movit. Vetustos imitatus poetas primarias in fabulis chori saltationibus dedit. Id satis intellegitur, quod filii, quos in scenae usum erudit, non tam enuntiatione aut actione quae actorem maxime iuvant, quam arte saltandi praestitisse di-

cuntur: Athenaeus I p. 22 A: φασὶ δὲ καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ποιῆται Θέσπις Πρατίνης Καρκίνος Φρόνιχος ὀρχησθαι ἐκαλοῦντο διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἐαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὀρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὀρχεῖσθαι. Sed de tragoediis eius nihil compertum est nisi quae facetissimos iocatus est Aristophanes Nub. 1263 ubi Strepsiades, cum voces Amyntiae ἰὼ μοὶ μοι misere iulantis audit, interrogat

τίς ἐσθ' ὁ θρηνοῦν οὐτοσί ποτ'; οὐ τί που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφέγγετο;

(nisi vero cum scholiasta δαιμόνων pro παιδων παρ' ὑπόνοιαν dici putandum est) et imprimis Pac. 794:

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ (Carcinus) ὁ παρ' ἐλπίδας εἶχε τὸ δράμα γαλήνῃ τῆς ἐσπέρας ἀπάγξει.

Ipsam nomen, quod valet Anglice *a crab*, largam Comico iocandi materiem praebuit: dicitur *ποντομέδων ἀναξ* Vesp. 1531; *θαλάσσιος θεός* ib. 1519; eiusque filii squillarum fratres, *καρίδων ἀδελφοί* ib. 1522, exile ac pravum poesis genus coluit: hinc Pac. 781 sqq. chorus Musam precatur ne velit morem gerere, si ipsam supplicat μετὰ τῶν παιδῶν χορεύσαι. Propter *εὐπαιδων* felicem praedicat Aristophanes 1512: filiorum autem duo histriones erant, qui immodica et lasciva saltatione, dignitati ac gravitati quae inerat in *ἐμμελεία* maxime contraria, utebantur, malus uterque ludio, ὁ μέσαςτος praesertim, qui οὐδὲν ἐν τῷ ῥυθμῷ ἔστω Vesp. 1504; sunt contentiosi (*θρηνυγες οἰκογενεῖς*), praelonga cervice deformes (*γυλιανχενες ὀρχησθαι*), pumiliones (*καινοφνεῖς, σφυράδιων ἀποκνίσματα* Pac. 787 sqq.), quod quidem corporis vitium saepissime comici exagitarunt, Vesp. 1500 sqq.: unus Xenocles, qui fratrum ὁ *συμκρότατος* erat (Vesp. 1510), malas tragoedias faciebat (Thesm. 170, 440, Vesp. 1511, Ran. 89, *ἀξεστος* et *ἀλληγορικὸς* erat in poesi teste scholiasta ad Ran. 86), quarum frigiditatem et exilitatem videtur compensare voluisse immoderato machinarum usu, unde *μηχανοδίφης* dicitur Pac. 790: eodem modo quo Plato *Σοφιστῶν* dicit eum *δωδεκαμήχανον*, et hoc fortasse artificio anno 415

Euripidem vicit, quam rem indignatur Aelianus *Var. Hist.* II 8. (Parodiam eius *Lycymnii* vide Nub. 1264 sq.). Mores non magis quam poesis probabantur Aristophani, dicit enim eum *κακόν* Thesm. 170, et τὸν *πιννοτήρη* τοῦ γένους Vesp. 1510 (quibus verbis carpit eum, monente scholiasta, ut *ἀδήφαγον; πιννοτήρης—καρκίνον τί ἐστι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτη* (sc. τῇ πίννῃ) προσεχόμενον' *Σοφοκλέης' Ἀμφιαράω' ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντρεως χορὸς'* φασὶ γὰρ ὅτι ἡ μὲν πίννα πρὸς τὰς ἀκτίνας πεσοῦσα τοῦ ἡλλου ἀνοίγνυσι τὸ δοτρακον καὶ τὴν θέριμν εἰσδέχεται: ὁ δὲ ἐπιτηρῶν εἰσέρχεται καὶ δάκνει αὐτήν, ἡ δὲ συστέλλει τὸ δοτρακον καὶ βιβρώσκειται ὑπ' αὐτοῦ): in Pac. 864 *εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στρόβιλων*, vocabulum *στρόβιλος* varie exponitur, ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος ἢ παρὰ τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίξων *στρόβιλου* φησιν' *δοτρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκῖνοι καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι* (οἱ κοχλῖαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες). ἡ δὲ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει *στροβείσθαι*. De his saltantibus forte intellegendum fr. LXIX *ἐκβαίνοντων πατέρα τοῖς ὀρχήμασι*. Pherecratis locus, quem laudat Scholiastes ad Vesp. 1500, ad eosdem referendus, *Ἄγριοι* fr. vi (Mein. *fr. com.* II p. 258):

τρῆς τινες μικροὶ κομήται καὶ φιλορχικοὶ τῆς παιδῆς ὄντες' νῦν δὲ ὕ' εἰσὶ καὶ φιλορχικώτεροι.

Ceterum Xenocli nomen Datis opprobrii causa iccirco inditum fuisse suspicatur Meinekus, quod eius poesi haud obscura Datismi (Schol. Pac. 290) vestigia impressa fuerint, conf. Thesm. 169. MEINEK. *Hist. Cr. Com. gr.* p. 505 sqq., KAYSER *Hist. cr. trag. gr.* p. 84 sqq., HALBERTSMA *Prosopogr. Aristoph.* p. 31 sqq.

Καρύστιος: Κάρυστος πόλις Εὐβοίας: ἐστὶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους, ἀνδρας καλοῦς τε κάγαθούς, αἰτ chorus mulierum Lys. 1057, ubi Schol. *διαβάλλονται* δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ Καρυστῖοι; ib. 1181 *ναὶ μὰ Δία Καρυστῖοις* (ταῦτὰ δόξει)

Κάστωρ: Lampito iurat *ναὶ τὸν Καστορα* Lys. 206; praeco Laconum Lys. 988 *παλαιὸρ γα* (παλαιὸς γε) *ναὶ τὸν Καστορα:* per Castorem et Pollucem (ναὶ τὸ σιῶ) iurat Laco Lys. 1095, 1171, 1174

Καύστριος: καὶ δητ' ἐτρυχόμεθα παρὰ Καύστριον πείλον ὄδοιπλανοῦντες Ach. 68 ubi vide adn. cr.

Κεβρίονης: unus ex gigantibus: ὁ Κεβρίονα καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα Av. 553: vide s.n. Πορφυρίων

Κείος: οὐ Χίος ἄλλα Κείος Ran. 970. Vide s.n. Θηραμένης

Κεκροπίδης: Cecropis filius i.e. Atheniensis: Κεκροπίδη κακόβουλε τί τοῦθ' ἦγεῖ μέγα τοβρρον; in oraculo

Κεκροπίς: tribus: Pithetaerus Cinesiam rogat βούλει δίδασκεν Δεωτροφίδη χόρον πετομένον ὁρῶν Κεκροπίδα φυλήν; Av. 1405 ubi vide adn. cr.

Κέκροψ: Atheniensium heros, ἀρχαίου-γορος, (Herod. VIII 144): Nub. 300 ἐλθόμεν εὐανδρον γῶν Κέκροπος: Plut. 773 προσκυῶ χῶραν πᾶσαν Κέκροπος; Georg. fr. XIII ὦ πόδι φίλη Κέκροπος, αὐτοφνῆς Ἄττικῆ: Vesp. 438 ὦ Κέκροψ ἦρος ἀναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη, ubi Schol. ὁ Φιλοκλέων ἐλκόμενος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τὸν οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἐπικαλεῖται· εἰσι δὲ οἱ φασὶ τὸν Κέκροπα διφνῶ γεγονέναι καὶ τὰ κάτω ὄφως ἐσχηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸ δρομα κεχαριέντισται. Vide s.n. Δρακοντίδης

Κελεός: τοῦτου (Τριπτόλεμου) δὲ Κελεὸς γίγνεται, γαμεί δὲ Κελεὸς Φαναρέτην τήθην ἐμήν (loquitur Amphitheus) Ach. 48; ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεεέ, περιόψεσθέ με Ach. 55 (ubi Amphitheus invocat maiores suos quorum in tutela est)

Κένταυρος: ἦδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρων ὀμοίαν; Nub. 346 (Foissac *de la Météorologie*, Paris, 1854: 'les cumulus sont les nuages d'été, présentant les formes les plus variées, tantôt tourmentées, tantôt arrondies et mamelonnées. Les premiers rayons du matin leur donnent naissance; ils s'accroissent et grossissent à mesure que le soleil s'élève, et disparaissent parfois quand il se couche. Ces nuages ont fournis au génie des poètes les plus riches descriptions, leurs formes capricieuses représentant tous les êtres de la nature): σκόπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ (Ἰερωνίμου) Κενταύροις ἦκασαν (αἱ νεφέλαι) αὐτὰς Nub. 350 (nam Centauri ea parte qua equi sunt hirsuti

simulque libidinosi esse tradebantur. BERGLER): fabula Aristophanis, vide p. 726

Κεραμικός: Ceramicus exterior: (ἦν ἀποθάνουμεν) ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νό Av. 395 (ubi Berglerus; Quia ipsi ollis et catinis fictilibus quae Graece κερμεία dicuntur utebantur loco clypeorum; dicere vult 'Si ista κερμεία ab hostibus frangantur et cumulentur, futurum ex illis Κεραμεικόν, in quo sepeliri possint, ut Athenis in Ceramico sepeliuntur et quidem publice qui in bello ceciderunt'); καθέρπυσον νυν ἐς Κεραμεικόν ἀναβάς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν, ἀφιμέντην τὴν λαμπρὰν ἐντεῦθεν θεῶ Ran. 129 ubi Fritzschiuss 'In Academia, quae potior pars fuit Ceramic et saepe pro Ceramico ipso ponitur, teste Pausania *Attica* I 30 § 2, erat Προμηθέως βωμός, καὶ θέουσαν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἐχόντες καιόμενας λαμπάδας, § 4 κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πόργος Τιμόνος i.e. hominum osoris. De Timonis turri inaudivisse intellego etiam Lucianum *Timone* c. 42, ubi ipse Timon: αὐτὸς δὲ ἦδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιά, πυργῶν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ (h.e. super illo loco, ubi thesaurum repperi) μόνω ἐμοὶ ἰκανὸν ἐνδιδιτᾶσθαι.' Fiebant autem ibi λαμπαδηρομαίαι Minervae (Ran. 1090), Neptuni, Dianae, Promethei festis, etiam Panis (Herod. VI 105) et Bendideis (Platon. *Rep.* I. p. 328 A, B)

Κεραμείος: incola Ceramicici pagi: Ran. 1093 οἱ Κεραμῆς ἐν ταῖσι πόλυσιν (in Dipylō) παῖουσ' αὐτοῦ (hominis ἀγυμνασίαν insignis) γαστέρα, πλευράς

Κερβήριος: τίς (exclamat Charon) ἐς τὸ Ἀθήνης πείδον... ἦ ἐς Κερβερίους; Ran. 187 ubi comice dictum videtur pro Κίμμεριους, quiddid contradicat Lobeckius *Aglaopham.* p. 813, not. (6), Cerberum a Cerberis (sic enim nostro versu Cimmerios vocari) traductum esse opinatus

Κέρβερος: ἦνικ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον; Ran. V. III h.e. ad Cerberum ex Orco abducendum; ὅς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελθῶς τὸν Κέρβερον ἀπῆξας ἀγχῶν, ὃ ἐγὼ (Herculem alloquitur Aeacus) φύλαττον Ran. 467. De Cleone dictum Equit. 1030 φράξεν, Ἐρχθειδῆ, κύνα Κέρβερον ἀνδρα-

ποδιότην; Ρακ. 313 εὐλαβεῖσθε τὸν κάτωθεν Κέρβερον. Sic Plato eum vocavit fr. inc. 33 (Mein. Fr. Com. II p. 690)

Κεφαλῆς: pagus tribus Acamantidis ubi, teste Pausania *Att.* I 311, οἱ Διόσκουροι νεμίζονται μάλιστα: ὁ πατήρ ἄρα τῆς κορυθοῦ νυκτὶ κεῖται τεθνεὺς Κεφαλῆσιν *Av.* 476 ubi scholiasta: προσέπαιξε τὸν δῆμον· Κεφαλῆς γὰρ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Similiter lusit *Av.* 399

Κέφαλος: demagogus Atheniensis; πῶς ἀντερεῖται, ἦν Κέφαλος σοι (Πραξαγόρα) λοιδορῆται προσφθαρεῖς *Eccl.* 248, quae rit mulier, cui Praxagora φήσω αὐτὸν... τὰ τριβλία κακῶς κεραμεύειν τῆν δὲ πόλιν εὐ καὶ καλῶς h.e. patinas eum dicerem male conficere, republicam autem probe. Schol. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κεραμεύειν ἀπὸ τοῦ κατεργάζεσθαι· ἦν δὲ κεραμέως πατὴρ Κέφαλος. Distinguendus autem est ab Cephalo, clari nominis oratore, quem Andocides Demosthenes alique commemorant. Nostrum ridet Plato fab. inc. v: βδοακειδυῶδῃ Κέφαλον ἀσχίστην νύσον

Κεχηναῖος: τῆ Κεχηναίων πόλει *Eq.* 1263, ubi scholiasta, ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων· ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνῆναι ἔλαβε τὸ ὄνομα; quod verbum de stultis et imprudentibus astupentibus saepe usurpat comicus, ut *Ach.* 133, *Equit.* 755, 804

Κηκεῖδης: διθυράμβων ποιητῆς πάντων ἀρχαῖος, οὐ μέμνηται Κρατίνος ἐν Πανόπταις. SCHOL. Hinc ἀρχαῖά γε καὶ τεττίγων ἀνάμεσα καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων *Nub.* 985, de rebus vetustissimis et obsoletis

Κηφέυς: Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως *Th.* 1013; χαῖρ' ὦ φίλη παῖ, τὸν δὲ πατέρα Κηφέα, ὅς σ' ἐξέθηκε ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ *Th.* 1056 (*Euripides* Echus personam agentis verba)

Κηφισόδημος: Θουκυδίδην συμπλακέντα τῆ Σκυθῶν ἔρημία, τῶδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ ἄλῳφ συνηγόρῳ *Ach.* 705, quod explicat scholiastes, συμπλακέντα ἀγριότητι, τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ Σκυθῶν ἔρημία· λέγει δὲ ἀγριότητι, Κηφισοδήμῳ τῷ ἄλῳφ ῥητόρι. Ex maioribus eius aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur, vel pater eius originem Scythicam habuerat; inde est quod eum

v. 709 cum contemptu τοῦδῆν sive servum publicum appellat, et inferius v. 712 patris cognatos sagittarios Scythicos exprobrat poeta. Ad συμπλακέντα conf. *Plutarch. Pericl.* xi de eodem Thucydide dictum περὶ τὸ βῆμα τῷ Περικλεῖ συμπλεκόμενος

Κηφισοφῶν: de Cephisophonte nihil notum est praeter ea quae dicuntur ab Aristophane in fragmento 316:

Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ ταλότατε,
οὐ δὴ συνέζηε ἐς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ
καὶ συνηπόειαι, ὡς φασί, τὴν μαλφβίαν.

Dicitur οἰκογενὲς μεῖρακιον ab auctore *vitalae Euripidis* apud Rossignolum, quocum consentit Schol. *Ran.* 944; quod inde fluxisse videtur, quod, qui in *Acharnensis* servus Euripidis in scenam prodit, in codicibus et a scholiasta ad v. 395 Cephisophon esse dicitur: adversatur Elmsleius qui ad v. 395 contendit hoc falsum esse, quem enim Athenensium nomen ἀγκυώτατον servulo impositum fuisse? quapropter nomen Cephisophontis ex dramatis personis eximit. *Ran.* 1452, 1453 ΔΙ. ταυτὶ πῶτερ· αὐτὸς εὔρες ἢ Κηφισοφῶν; ΕΥ. ἐγὼ μόνος, τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν; et v. 944, ubi Euripides profitetur ἀνέτρεφον (τὴν τέχνην) μουφιλαῖς Κηφισοφῶντα μινυῖ, significant Cephisophontem in scribendo Euripidem adiutasse. Rem eum habuisse cum uxore Euripidis traditur; quae narratio (secundum Leutsch. *G. G. Anz.* 1861 p. 1791) a comico quodam profecta est, qui tragoediam Euripidi nuptam inducens Cephisophontem moechum eius vocaverat. Thomas Magister in *Vit. Eurip.* tradit eum fuisse Euripidis ὑποκρίτην. ΑΙΣ. ἐς τὸν σταθμὸν αὐτὸς τὰ παιδί' ἢ γυνὴ Κηφισοφῶν ἐμβὰς καθέσθω συλλαβῶν τὰ βιβλία *Ran.* 1408. Ceterum similem cum Choerilo servo et Ecphantida poeta comico intercessisse rationem docet Hesychius s. v. ἐκκεχοιριλωμένη. Vide Naekii *Choerilum*; Meinekii *Hist. Critic. Com. Graec.* p. 37; Gaisfordium ad *Hephaestion. de Metris* c. xv § 13 p. 97; HALBERTSMA *Prosopogr.* p. 25 sq.

Κιθαιρώνιος: ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται Κιθαιρώνιος ἠχώ *Thesm.* 996 h. e. sono tunditur echo Cithaeronis: Sic *Vesp.*

1228 παραπολεῖ βοῶμενος, peribis clamore circumfusus: Eur. Helen. 1434 πᾶσαν δὲ χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ἕμφροισι; Iph. Taur. 359 αὐλείται δὲ πᾶν μέλαθρον h.e. tota domus tibiae sonitu impletur

Κίκοννα: δῆμος οἱ Κικυννῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. SCHOL. ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὐμοὶ δημόται Nub. 210; Φειδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννῶθεν Nub. 134

Κιλλικῶν: ΕΡ. τί ποιεῖν διανοεῖ; TP. οὐδὲν ποηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν Pac. 363, ubi ex scholiasta Berglerus 'Pro ἀλλὰ πάντα ἀγαθὰ. Ita enim dixerat Cillicon iste, cum conditionem Mileti parans ab amicis interrogaretur quid faceret'

Κιμῳλίας: ὁπόσοι κρατοῦσι κυκhsiτέφρον ψευδολήτρου κωϊας καὶ Κιμῳλίας γῆς Ran. 712, ubi scholiasta: μία τῶν Κυκλάδων αὕτη ἡ νῆσος (ἡ Κιμῳλία) νιτροποιὸς γῆ. Vide s. n. Κλειγένης. Ισχυδᾶς Κιμῳλίας memorat Amphis fab. inc. fr. 4

Κίμων: ἑλθὼν δὲ σὺν ὄπλιταισι τετρακισχιλίοις Κίμων ὄλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα Lys. 1143. Notum est Helotes rebellasse contra Lacedaemonios, qui cum diu frustra Ithomen quo se receperant Helotes oppugnassent, ab Atheniensibus auxilium petierunt, missusque Cim on est Spartam (a. Chr. 461) cum quattuor milibus armatorum (Thucyd. I 101 sq. Plutarch Cim on. c. 16); quod Atheniensium beneficium Lysistrata hoc in loco in memoriam revocat Lacedaemoniis

Κινησίας: dithyramborum poeta ineptus, Meletis citharoedi filius (Plato Gorgias p. 501 E), dis hominibusque invisus κυκλοδιδάσκαλος, cuius mores et poësin non solum Comici sed Lysias quoque et Plato acerbissime exagitarunt. Inter primarios artis musicae corruptores numeratur cum Melanippide Phrynide et Timotheo peregrinis a Pherecrate in nobilissimo de Musica loco e Chirone apud Plutarchum de Musica p. 1141 § xxx (Meinek. fr. com. II p. 327), ubi Musica ipsa inducitur ἐν γυναικείῳ σχήματι ὅλη κατηκισμένη τὸ σώμα, et Iustitiae τὴν αἰτίαν τῆς λύβης διαπυθναομένη queritur se cum ab aliis musicis pessum datam esse, tum a Cinesia, salta-

tionis et tibiarum sublata congruentia:

Κινησίας δὲ μ' ἀκατάροτος Ἀττικὴς ἑξαρμονίους καμπὰς ποιεῖν ἐν ταῖς στροφαῖς ἀπολύλεχ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως τῶν διθυράμβων καθάπερ ἐν ταῖς ἀοσίῳν (in ordinibus militum) ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιὰ.

De moribus hominis nobilissimus est Lysiae, qui duas in Cinesiam scripsit orationes, locus apud Athenaeum XII. p. 551 F; Κινησίας, ὃν ἡμεῖς ἐπίστασθε ἀσεβέστατον ἀπάντων γεγονέναι.—οὐχ οὕτως ἔστιν ὁ τοιαῦτα περὶ θεοῦ ἑξαμαρτάνων, ἀ τοῖς μὲν ἄλλοις ἀισχρόν ἔστι καὶ λέγειν, τῶν κωμωποδιδασκάλων δ' ἀκούετε καθ' ἕκαστον ἐναντιόν; Vide reliqua, in quibus gravissime notatur miseri hominis impietas, cuius exemplum habemus Ran. 366

ἡ κατατιλῆ τῶν Ἐκαταίων κυκλείοι χοροῖσιν ὑπέβων;

Conf. Eccles. 330. Neque honorificentius de eius poesi, cuius specimen servavit Aristophanes Av. 1370 sqq., iudicasse veteres docet Plutarchus de gloria Athen. p. 348 B: ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητῆς γεγονέναι διθυράμβων καὶ αὐτὸς μὲν ἀγνος καὶ ἀκλεῆς γέγονε, σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμωποποιῶν οὐκ εὐτυχοῦς δόξης μετέσχεν. Eodem fere redit sobrium Platonis iudicium nihil curare Cinesiam dicentis ὅπως ἐρεῖ τι τοιοῦτον ὅθεν ἂν οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοντο, sed illud unice spectare quomodo gratificaretur plebi infimae, ὅτι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν, Gorg. p. 501 F. Nec minus summo Comico eius saltationes displicebant, quicumque enim eius pyrrichen didicit,

εἰ πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου,

dignus iudicatur qui coniciatur in eum locum inferorum, ubi est βόρβορος πολλὸς καὶ σκῶρ ἀειῶν, Ran. 153. Praeter inepta carmina et vitae sordes dicacitatem poetarum experta erat etiam gracilitas hominis et macilentia ex teterrimis morbis contracta qua in re Aristophanes ingeniosissime ludit Av. 1377, ubi φιλόφυρος (tilliaceus) vocatur διὰ τὸ φιλόφυρος τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σαπίδα συμπεριζώνονσθαι, ἵνα μὴ κάμπηται διὰ τε τὸ μήκος καὶ τὴν ἰσχυρότητα

explicante Athenaeo p. 551 D; et Ran. 1437 (nisi locus interpolatus sit)

εἰ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίη,
αἰροῦν ἀδραὶ πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα,

(dithyrambica enim Cinesiae poesis in aëre quasi volare dicitur; ergo volaticus poeta videbatur esse posse loco alarum); et in Gerytad. fr. v. 10 ubi memoratur inter macie confectos legatos, quos poetae ad inferos mittunt. Sed acerbissime morbosum hominem praeter Lysiam *l. l.* descripsit Plato apud Galenum, ad *Aphorism. hypomn.* vii p. 322 ubi dicitur;

ἐκ πλευριτιδὸς
σκελετός, ἀπυγός, καλὰ μίνα σκέλη φέρων,
φθῆς προφῆτης, ἐσχάρος κεκαυμένος
πλειστας ὑπ' Εὐρυφώντος ἐν τῷ σώματι.

Scriptis in eum integram fabulam cognominem Strattis teste Athenaeo XII p. 557 D: ἦν δὲ θύτως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς τὴν καὶ ὅλον δράμα γέγραφε Στράττις, Φθιώτην Ἀχιλλεῖα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιώτα λέγειν. παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἐφη 'Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ'; erat enim φθῆς προφῆτης, ut Plato salse eum appellavit *l. c.* Irrisioe poetarum irritatus poetaster eos sic ultus est, ut non multo post *Ranas* doctas id egit ut, in penuria publica scilicet, nihil in choros comicos erogaretur, teste Aristotele apud Schol. Ran. 404, χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῶ τῶι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας: ἐξ οὗ καὶ Στράττις ἐν τῷ εἰς αὐτὸν δράματι ἐφη

Σαηὴ μὲν (ἔστιν ἴδε) τοῦ χοροκτόνου
Κινησίου.

MEINEK. *fr. com.* I p. 230 sqq., HALBERTSMA *Prosopogr.* p. 62 sq.; plura si quis velit adeat Hanovium *Exercit. Critic.* I p. 49, Boeckhium *Oecon. Civ. Ath.* p. 461 *ed. alt.* et Burretium in Plutarch. *de Mus.* in *Mémoires de l'Académie des Inscriptions* Vol. xv p. 340

Κινησίας: (nomen a re fictum) diversus a dithyrambico illo poeta, inducitur in Lysistrata ut libidinosus Myrrhinae maritus, quae eum infinitis modis ludos facit, 831—958. Derelicti miseret senes Myrrhinam execrantes, 959—972. Παιωνίδης vocatur v. 852 nomen fictum ὡς ἀπὸ δήμου τῶδς

non sine lusu in v. *παλεῶν* quod de re venerea usurpatur in Pace v. 874

Κίρκη: maga quae Ulixis comites in suis commutavit, Homer. *Odys.* 10. Facete Plut. v. 302 sqq. pro Ulixee eiusque sociis ponitur Philonides de quo vide infra s. n. et conf. p. 643 not. 4

Κλαζομεναί: ἕτερος δ' (ἠγρεβόλει) δίκως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Κλαζομενάς, Triph. fr. ii de Alcibiade quem propter venustatem plurimi expetiverunt Iones

Κλεαίνετος: στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἰς τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ἦσθ' ἐρόμενος Κλεαίνετος Eq. 574: ubi ex scholiis Berglerus 'Hic auctor legis fuerat, quae publicum in Prytaneo cibum ducibus adimebat. Patrem Cleonis Cleaenetum dicit Thucyd. III 36 et IV 21'

Κλειγένης: οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρός, ὁ ποτηρότατος βαλανεῖς, χρόνον ἐνδιατρίψει, ἰδῶν δὲ τὰδ' οὐκ εἰρημικὸς ἐστ' ἵνα μὴ ποτε κάπο-δυστῆ μεθύων ἀνευ ξύλου βαδίζων Ran. 709 sqq. ubi Fritzschiuss 'Hic Cligenes homo brevi statura, admodum deformis, balnear fraudulenter, cum pacem turbaret civibusque suis invisus esset, exilii poenam tum maxime pertimescebat. Eum Cleogenem, qui Olymp. 92, 3 scriba fuit (Andocid. *de Myster.* p. 13 § 96, et *Corpus Inscript. Graec.* Vol. I p. 219—221 secundum Boeckhii correctionem) verisimile puto a Cligene Ranarum nihil quicquam differre: constat autem Κλειγένης et Κλεογένης unum idemque nomen esse. Peregrinum et barbarum fuisse, cum oppositio optimatium credere nos sinit, tum comparatio eius cum Cleophonte, cui haud dubie simillimus fuit

Κλειδημίδης: νυνὶ δ' ἐμελλεν (ὁ Σοφοκλῆς), ὡς ἐφη Κλειδημίδης, ἐφεβρος καθεδεῖσθαι Ran. 791 sq. ubi schol. annotat eum fortasse Sophoclis histrione m fuisse

Κλειναρέτη: nomen feminae, Eccl. 41

Κλεισθένης: saepissime a nostro derisus ut effeminatus, genis ad cutem tonsis tamquam eunuchus, pathicus, praesertim in *Thesmophoriazusis:* idem perstringitur in fabulis octo ab *Acharnensibus* ad *Ranas* per viginti annorum spatium. Unus est ex his quos Aristophanes maxime oderat suis-

Κλειταγόρα

que telis perpetuo persequeretur. Τῶν μὲν εἰνούχοι τὸν ἕτερον τουτοῦ ἐγγὺς ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου Ach. 118 (ubi Elmsleius 'Sibyrthii palaestra memoratur a Plutarcho Alcib. p. 193 A. Fortasse mollem hominem et a corporis exercitatione alienum παιδοτρίβου filium iocose vocat roster'); ex Equit. v. 1373 ΔΗΜ. οὐδ' ἀγοράσει ἀγένειος οὐδέεις ἐν ἀγορᾷ. ΔΓ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει; colligit Bergk Clisthenem in summa mollitie rempublicam capessere et auram popularem eloquentiae ope captare studere (Comm. p. 207). Legationem illum sacram aliquando suscepisse conicias ex Vesp. v. 1187 ὡς ξυνεθεύρεις Ἄνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει; πῶς ἂν ἐτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις ὅπου θεὸς γυνὴ γεγονῦια πανοπλίαν ἔσθηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κεράϊδα Av. 829 sqq. quos versus parodia expressos esse ex Euripidis *Melagro* (fr. 526 Nauck)

πῶς οὖν εἴτ' ἂν γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις,
ὅπου γυνὴ γεγονῦια (Atalante) τὴν πανοπλίαν
ἔσθηκ' ἔχουσα Μελέαγρον δὲ κεράϊδα;
εἰ κεράϊδων μὲν ἀνδράων μῆλοι πόνος κ.τ.λ.

putat Fritzschi. Praetorem eum fuisse et victoriam reportavisse affirmat scholiasta ad Ranas v. 48 ἐπεβάτευον Κλεισθένει, h. e. miles eram classarius sub Cleisthene trierarcho, (cf. ad usum dativi Xenoph. *Hellen.* v. 4, 2, *Anab.* VII 2, 23, Arist. *Eq.* 727, Thucyd. I 92, Cratin. in *Bubulcis* fr. II 3); quae verba Bacchi, postquam Bacchus viri cuiusdam desiderio se contabescere indicasset, interpretanda esse conicit rem cum Clisthene habebam, itaque rogare eum v. 57 ξυνεγένον Κλεισθένει; cecidisse Clisthenem in proelio ad Arginusas demonstrat v. 422, ubi in funere patris filius eius similis moribus dicitur planxisse, τὸν Κλεισθένηος δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι (in exteriori Ceramico) σπαράττει τὰς γνάθους· κάκῳπτει' ἔγκεκρυφῶς κάκλαε... Σεβίνου δοσις ἐστὶν ἀναφλύστιος h. e. Σεβίνου τὸν Ἀναφλύστιον δοσις ἐστὶν (ita Clisthenes ridetur, quasi post mortem factus sit daemon Venerus (Sebinus Anaphlystus quisquis libentius audit). FRITZSCHI); καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον (αἱ Νεφέλαι), διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες Nub. 355; δέ-

δοικα μὴ τῶν Λακίων τινὲς συναελλυθῶτες. ἄνδρες ἐς Κλεισθένηος τὰς γυναῖκας ἐξεπαύρων δόλω καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν Lys. 621; Lys. 1092. In *Thesmophoriazibus* Clisthenes ob insanum amorem mulierum levigatus mulieribus defert affinem Euripidis Mnesilochum muliebri habitu indutum inter eas esse; deinde ad eum deprehendendum et convincendum ipse operam praestat; rem detectam prytanibus nuntiatum abit, 575—654. Eundem hominem praeter Aristophanem etiam ceteri eius aetatis comici poetae saepius videntur vexavisse; ita Pherecrates in *Petale* fr. ii (Meinek. fr. com. II p. 322) ei assimulat columbulam propter effeminatos et molliculos mores

ἀλλ' ἂν περισσότερον ὁμοιον Κλεισθένει
πέτου, κόμισσον δὲ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον.

Cratinus autem in *Pytine* fr. 13, ut magis etiam ei hoc exprobraret, finxit aleis ludentem: erat enim hoc ignominiosum et hominum molliorum, Vesp. 74, coll. Nub. 681. Vide BERGK. *Comm.* p. 206 sq.

Κλειταγόρα: nomen muliebri 'Nub. 684; νυλὶ δ' ἄκων' ἤρεσκεν, ὥστ' εἰ μὲν γέ τις φδοὶ Τελαμώνος Κλειταγόρας φδεῖν δέον, ἐπηνέσασμεν ἂν Lys. 1236 sqq. (ubi scholiasta ὁ δὲ νοῦς ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν, et Berglerus 'laudabamus, etsi quis absurdus caneret in nostro convivio; tam pacifici eramus.' Est autem absurdum in convivio, quod propter pacem modo initam erat institutum, cantare carmina de bello aut bellicosus viris quale est illud de Telamonis filio et non potius carmen aliquod (quale illud de Clitagora). Conf. omnino Pac. v. 1270 et similem versum Cratini e *Chironi*. fr. X;

Κλειταγόρας φδεῖν, ὅταν Ἄρμοδιόν μέλος αὐλῆ sc. ὁ αὐλητής, i. e. de Clitagora carmen canere tibiae Harmodii modos praeunte: quod proverbiale dicendi genus esse putat Meinekius II. p. 154, quo notarentur ii qui temere omnia miscerent. Bergkii proprio sensu accepit, artis musicae contempationem et depravationem Cratinum voluisse notare autumans. Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρα τε κάμοι (scolii par-

ticula Vesp. 1245, cuius reliqua verba ab Aristophane adiecta esse indicat Bergkiius *Comm.* p. 228 ut Aeschinem Selli filium castigaret; conicit enim illum socium fuisse legationis quam Athenienses illo tempore in Thessaliam miserant, vide Vesp. 1276). Quae autem fuerit Clitagora iam antiquitus ambigebant, alii Thessalam, ex ipso Aristophane coniecturam facientes, alii Laconicam fuisse prodentes

Κλειτοφών: οἰμοὶ δὲ (μαθητὰ εἶναι), ait Euripides, Κλειτοφών τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός *Ran.* 967, ubi opponuntur iis horridi quidam homines et barbati. Homo non plane obscurus, sed dialogo cognomine qui Platonis inscribitur nobilitatus, et cum Thrasymacho sophista commemoratus in loco vere Platonico *Republ.* p. I. 328 B. Patre usus est Aristonymo, Platonis sodali, quem a philosopho tradunt in Arcadiam missum esse reipublicae constituendae causa (*Plutarch. adv. Colot.*). Socraticus erat, inertia et desidia notatus, ut plures huius farinae (cf. *Nub.* 315, 331 *σφραγιδουνοχορομηγὰς*): qui Euripidis tragoediis haud minus delectati sunt quam ipse Socrates, summus ille Euripidis amicus, qui poëtam adiuvari in scribendo credebatur (vide p. 819). Hoc loco perstringitur ut mobili et versuto ingenio Theramenis in modum. Vide Stallbaum, in *Platon. de Rep. l. c.*

[**Κλειτώ:**] mater Euripidis, λαχανοπωλήτρια; *Ach.* 457, 469, 478; *Thesm.* 387, 456; *Ran.* 840, 942

Κλεόκριτος: δέσποινα Κυβέλη, στρουθι, μήτηρ Κλεοκρίτου *Av.* 877 (ubi scholia: τὸ δὲ 'μήτηρ Κλεοκρίτου' παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν, βουλομένους αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθοπόδα, τοῦτέστι μεγαλόπουν. *Conf. Plin. Nat. Hist.* VII c. 2 § 2, 24: Eudoxus in meridianis Indiae viris plantas esse cubitalis, feminis adeo parvis, ut Struthopodes appellentur. Per στρουθον autem intellege struthiocamelum *Angl. ostrich*); *et τις πτερώσας Κλεόκριτον Κωνσταντῶν Ran.* 1437; ubi tamquam vasti et pinguis corporis hominem ridet, Cinesiaeque omnium mortaliū tenuissimo opponit. Meinekius conicit non alium esse eum quem Xenophon *Hel-*

len. II 420 mystarum praeconem μάλ' ἐμφορον fuisse tradit

[**Κλεόμαχος:**] varia lectio *Eccl.* v. 22

Κλεομένης: ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, δι' αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρώτος; ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἀλλ' ὁμοῦ λακωνικὸν πένων ψχεθ' ἔπλα παραδοῦς ἐμοὶ *Lys.* 274. (Is fuit rex Lacedaemoniorum, et cum Isagora Atheniensi senatus auctoritatem Athenis abrogare cupiente ac tyrannidem affectante arcem occupavit, sed mox ab Atheniensibus est obsessus. Vide Herodotus v 72; ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι, δὲ τε Κλεομένης καὶ ὁ Ἰσαγόρης καὶ οἱ στασιῶται αὐτοῦ καταλαμβάνουσι τὴν ἀκρόπολιν. Ἀθηναίων δὲ οἱ λοιποὶ, τὰ αὐτὰ φρονήσαντες, ἐπολιόρκειον αὐτοῦς ἡμέρας δύο, τῇ δὲ τρίτῃ ὑπόσπονδοὶ ἐξέρχονται, ὅσον ἔσαν αὐτῶν Λακεδαιμόνιοι. Solet autem comicus choro senum tribuere etiam quae antecesserunt aetatem hominum tunc viventium. Vide G. Grote *Hist. Graec.* Vol. IV p. 219; Thirlwall. *H. G.* Vol. II c. xi p. 86 *ed. mai.*); Cleomenes cepit Pisistratidas in muro Pelasgico inclusos, *Lys.* 1154; *conf. Herod.* v 64

Κλεοφών: turbulenti demagogus ingenii, qui e servili conditione malis artibus in civitatem Atticam irrepsit (*Aesch. de f. l.* p. 254), similis Cleoni et Hyperbolo in cuius male partam auctoritatem et gratiam successit circa Ol. xci 1. Ex Thracia eum oriundum fuisse significat Aristophanes lepidis versibus in *Ran.* vs. 678 sqq. ubi Thracia hiruond in eius labris strepere dicitur, φιλοτιμότεραι (σοφαί) Κλεοφώντος, ἐφ' οὗ δὴ χελίσιον ἀμφιδόλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται θρηκία χελιδών. Neque aliter scholiastes ad *Eur. Orest.* v. 903 θέλει δὲ εἰπεῖν Ἀθηναῖον οὐκ Ἀθηναῖον ὄντα αὐτὸν, ἀλλὰ νόθον πολλήν, πάροσον Θράξην ὃ Κλεοφών, Cleophonthis cognomen ὃ λυροπίδος saepe commemoratur (vid. *An. doc. de myster.* p. 73, *Aeschines de fals. leg.* p. 254): adhaesit autem homini ex aequalium contumelia ut plerisque demagogis, qui prius humilem quaestum facitissent, ex ludibrio imprimis comicorum cognomen inde petitum adhaerere solebat. (*Sic Cleon βυρσοπωλῆς dictus est, Lysides προβατοπώ-*

Κλεοφών

λης, Eucrates *στυπκιοπώλης*, Hyperbolus *λυχροπώλης* aut *λυχροποιός*, Demosthenes nonnumquam *μαχιροποιός*, Isocrates *αυλοτρύτης*). Turpes hominis libidines notantur in Thesmoth. vs. 805

καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου
Σαλαβακχοῦς,

ubi nequissima meretricula libidinosior arguitur. Ex Himerii *Ecl.* XXXVI 16 p. 318 *ed. Wernsdorf* Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο, constat eum accusasse Alcibiadem cum absens in Sicilia impietatis accusaretur; quare imprimis de Cleophonte cogitandum est in Thucyd. VI 61, fuitque inter eos qui Thucydidi dicuntur μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐμποδῶν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προστάται καὶ νομίσαντες εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν πρῶτοι ἂν εἶναι, VI 28. Eodem pertinet locus Andocidis *de Mysteriis* p. 146, 6 B: οὐκ θνεὶδος ἑμῶν ἐστὶν ἢ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὕσα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὸτ' ἦν θνεὶδος, ὅτ' ἐμοῦ φεύγοντος Κλεοφῶν αὐτὴν ὁ λυροποιὸς ψέκει, nam sic demum pudori fuit urbi Cleophon Andocidis aedibus inhabitans, si ipsius demagogi in expellendo veteri domino aliquae fuissent partes, aut certe si malis artibus eas e miseri exulis opibus fecisset suas.

Ab Ol. xci i quo tempore ad remp. accessit plurimum valens post calamitatem Siculam unus omnium demagogorum potentissimus extitit. Illius enim opera factum est ut, cum Alcibiades Lacedaemonios et Mindarus gravi clade ad Cyzicum afflixisset legatique de componenda pace Athenas essent missi Ol. xcii 2, Athenienses oblatas pacis conditiones reiecerint. Huius rei iudicium debetur Philochoro apud Schol. ad Eur. Orest. vs. 770

δεινὸν οἱ πολλοὶ κακοῦργον ἐὼν ἔχῃσι προστάτας,
ubi adscripsit εἰς Κλεοφῶντα ταῦτα αἰμίττεται πρὸς ἑτῶν δύο ἐμποδίσαντα ταῖς σπονδαῖς (egit autem *Orestem* Euripides Ol. xcii 4) et in alio scholio: ἴσως ἀνίττεται πρὸς τὰς καθ' αὐτὸν δημαγωγίας. μήποτε (fortasse) δὲ εἰς Κλεοφῶντα, πρὸς ἑτῶν γὰρ δύο τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὀρέστου οὕτως ἐστὶν ὁ κωλύσας σπονδὰς γενέσθαι Ἀθηναῖος πρὸς

Λακεδαιμονίους, ὡς Φιλόχορος *ἱστορεῖ*. Etiam in alio eiusdem tragoediae loco eximio describi videtur Cleophon a poeta; nempe ait vs. 902 sqq.

καὶ τῷ ἀνίσταται
ἀνὴρ τις ἀθροῦ γλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἄργεῖος οὐκ Ἄργεῖος. ἤναγκασμένος,
θορύβῃ τε πίνουσι κάμαβι παρηρησίῃ
πῦθάνος ἐτ' αὐτοῦ περιβαλεῖν κακῶ τινα,

ubi Schol. τάχα εἰς Κλεοφῶντα τείρει ἔπει καὶ ἔναγχος οὗτος τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους συνθήκας οὐ προσήκατο· καὶ τὸ λέγειν δὲ Ἄργεῖος οὐκ Ἄργεῖος εἰς τοῦτο βλέπει, θέλει δὲ εἰπεῖν Ἀθηναῖον οὐκ Ἀθηναῖον ὄντα, ἀλλὰ νόθον πολίτην. Idem crimen in Cleophontem conicit Diodorus Sic. XIII 53, qui commemorata Spartanorum legatione subiungit: οἱ μὲν ἐπικεικίστατοι τῶν Ἀθηναίων ἔρρεπον πρὸς τὴν εἰρήνην· οἱ δὲ πολεμοποιεῖν εἰσθότες καὶ τὰς δημοσίας ταραχὰς ἰδίας ποιούμενοι προσόδοις ἠροῦντο τὸν πόλεμον. Συμπελάβετο δὲ τῆς γνώμης ταύτης καὶ Κλεοφῶν, μέγιστος ὅτε δημαγωγός. Vide Clinton. *Fast. Hell.* II. p. 84 sqq. Male autem ad hoc Cleophontis facinus Meierus in libro *de bonis damnatorum* p. 218 et Bergkii *Comm.* p. 386 retulerunt criminationem Aeschines *de fals. leg.* c. 76 p. 254 sq. ubi monit orator, ita oportere aemulari maiores, ut caveatur ab erroribus quibus illi graviter sint lapsi; cuius rei hoc offert exemplum: (οἱ Ἀθηναῖοι) ἠττημένοι τῷ πολέμῳ, προκαλουμένων αὐτοῦς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἀγεῖν ἔχοντες πρὸς τῇ Ἀττικῇ Ἄμμον καὶ Ἴμβρον καὶ Σκύρον καὶ δημοκρατούμενους κατὰ τοὺς νόμους, τούτων μὲν οὐδὲν ἤθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προηροῦντο οὐκ οὐκ οὐκ δυναίμενοι. Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνεον, παρεγγραφεῖς ἀισχυρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκῶς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπέλει. μαχαίρα τὸν τράχηλον εἰς εἰρήνης μνησθήσεται. Eandem rem Aeschines etiam alio loco tetigit in *Ctesiph.* § 150 p. 538 ubi ait: ἢ μήν, εἰς ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀπάξει εἰς τὸ δεσποτικόν ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, ἀπομμοούμενος τὴν Κλεοφῶντος πολιτείαν, ὃς ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου, ὡς λέγεται, τὴν πόλιν ἀπόλεσεν. Utrobique enim intelle-

Κλεοφών

genda est importuni demagogi insania, qua post navale proelium ad Arginusas Olymp. xciii 3 iterum oblatam pacem non consiliis et oratione sed temulenta temeritate reiciendam esse clamaverat, idque in summa omnium trepidatione et tumultu pertulerat. Cuius rei locuples auctor est Aristoteles *ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ* ut videtur, quem locum eximium servavit Schol. Arist. ad *Ran.* vs. 1580: Ἀριστοτέλης φησὶ μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν ἐπὶ τοῦ Καλλίου Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγειν, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθῶν καὶ θώρακα ἐνδεδικώς οὐ φάσκων ἐπιτρέψαι, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. Eventus docuit nihil umquam reip. Atheniensium perniciosius decerni potuisse. Neque id non senserat optimus quisque Atticorum civium, quorum sententiam satis perspicue significat Aristophanes in versiculis quibus *Ranas* absolvit; nam precatus deos, ut civibus repudiandi quod reip. optimum sit facultatem concedant, subiungit:

πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαιμέθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὄπλοις ξυπόδων. Κλεοφῶν δὲ
μαχέσθω
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίος ἐν ἀρούραις.

Potuitne disertius suadere acutis spectatoribus: vos pacem componite et Cleophontem Thracem ceterosque belli turbatores ocyus ex urbe expellite. Eadem sententia ei mandatur laqueus *Ran.* v. 1500 utpote lucis indigno.

Accedebat etiam aliud quid, quamobrem hoc ipso anno, Olymp. xciii 3, quidquid erat Athenis honestiorum civium acerrimo odio potentia abutentem demagogum persequabantur. Decem praetores, viri optime de republica meriti, iniquissima criminatione circumventi et in salutis discrimen erant adducti. Iam ultro exacerbata plebem demagogi omnes magis etiam instigabant: ὁ δῆμος—παροξυνθεὶς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν, τὴν ὀργὴν ἀπέσκηψεν εἰς ἄνδρας—πολλῶν ἔπαινων καὶ στεφάνων ἀξίους Diod. Sic. XIII 102: neque ibi quievisse Cleophontem indicium praebet locus Xenophontes *Hellen.* I 7 35, unde conficitur eum

in istorum numero fuisse quos populus ob inique necatos praetores ulcisci cuperet; nam mortem hominis hoc loco commemorari non potuisse, nisi et ipse eodem crimine fuisset implicatus. Quam suspicionem insigniter confirmare potest locus in *Ranis* vs. 718 sqq. ubi salutem Praetorum deprecatur quibus imminere exitium virum prudentem non fallebat, et v. 697 sq. collatus cum Xen. *Hellen.* I 75 (ubi dicitur Theramenes ceterique demagogi extremo mense Pyanepsione multos subornavisse μέλαρα ἰμάτια ἔχοντας καὶ ἐν χροῖ κεκαρμένους, πολλοὺς ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ, ἵνα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἤκοιεν ὡς δὴ ξυγγεγείεις ὄντες τῶν ἀπολωλότων) in his enim versibus poeta indignationem omnium et dolorem, quem turba ista in Apaturiis lugubri habitu squalens ingentem commoverat, prudenti consilio mitigare et lenire aggreditur. Deinde Callixenum subornatum immittunt ad irritandos senatorum animos. Fit senatus consultum contra leges ut simul de universis suffragia ferantur, Xen. I 7 § 6. Ἐντεῦθεν ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ait Xenophon ibid., omnibus uti sperabant ita compositis paratisque ut negotium sine mora confici posset. Sed aliter evenit: τὸν Καλλίξενον προῦκαλέσαντο παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι et Euryptolemus et alii (§ 8), quibus saevitia populi perterritis Socrates ἐπιστάτης plebem quamvis incensam furore et ira noluit in suffragia mittere. Hinc nova mora: Euryptolemus praeclara oratione reorum causam defendit, καὶ ἐγραψε γνώμην κατὰ τὸ Κανόνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας, δίχα ἕκαστον, § 11. Invicta Socratis constantia in aliam concionem rem reicit: fit διαχειροτονία· τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου, ὑπομοσασμένου δὲ τοῦ Μενεκλέους καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς. Interea demagogi et Theramenes novos Proedros in suas partes pertrahunt, προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες (Aesch. *Socrat.* III 12): quod in nova Prytania accidisse et moram fecisse satis magnam persuasit Iuliacius de *Socrat. Civ.* p. 217 sqq. et confirmatur a Xenophonte § 11 ubi καὶ μετὰ ταῦτα κατεψηφίσαντο in hanc partem bene accipi possunt.

Κλεοφῶν

Accedunt his loci Aristophanei tam perspicui ut soli rem conficere potuissent: quapropter sic statuendum est, inter accusatorum calumnias et Praetorum condemnationem integros praeteriisse Maemacterionem et Poseideonem, quo mense Διονύσια τὰ κατ' ἀγροῦς essent celebrata, protractumque esse iudicium in mensem Gamelionem, quo Lенаeis Aristophanes salutem egre-giorum civium deprecantem vidimus.

Iam Cleophontis in his turbis et flagitiis haud exiguas fuisse partes facile est ex ipso Aristophane evincere. Diligenter enim animadvertendum est in Chori versiculis, quae deprecationem praetorum proxime praecedunt (vs. 678—685) convicia et minas in temerarium hominem effundi, eumque, cum alii multi in *Ranis* tangantur, prae ceteris omnibus aspere exagitari.

Eaedem causae Platonem commovisse videntur ut recepta comoediae licentia in *Cleophonte* (quam fabulam simul cum Aristophanis *Ranis* et *Musis* Phrynichi docuit et tulit tertias Ol. XCIII 3) uteretur ad notandum hominem, qui et patriae et praestantissimis civibus exitium intentaret. Generosa audacia ipsum Populum in scena egit deceptum malis demagogorum artibus, infestum optimis civibus, et nequissimo cuique stolidè obsequentem. Egit autem Populum novos praetores in concione creantem ac iamiam, ne quis sibi retineat manum, pessimum hominem se creaturum clamantem. Cleophontem autem ipsum sic ludificatus est, ut non modo peregrinam sed etiam, uti videtur, servilem ei exprobraret originem eundemque turpiter opes civitatis furari criminaretur. Verum ista peculatus suspicio, quo nomine plerique reip. moderatores male audiebant, (conf. lepidum locum Xenoph. in *Anab.* iv. 6, 16) in Cleophonte quidem falsa fuit. Testis est Lysias *pro hon. Aristoph.* § 48: Κλεοφῶντα δὲ πάντες ἴστε, ὅτι πολλὰ ἐτη διεχέρισε τὰ τῆς πόλεως πάντα καὶ προσεδοκᾶτο πάννυ πολλὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἔχειν (unde conficitur quam avide comicoꝝ criminationes exciperentur), ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ οὐδαμοῦ δῆλα τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ οἱ προσήκορτες καὶ οἱ κηδεσταί, παρ' οἷς κατέλιπεν,

ὁμολογουμένως πένητές εἰσιν. Non erat autem Cleophon ex isto numero qui ita popularem factionem amplectebantur ut imprimis sibi consulerent; neque plebs umquam ducem habuit qui constantiore animo in eo proposito persisteret, quod democratiae profuturum censebat. Auctor est Lysias, qui quamvis non parcens homini, cuius animus inquietus et avidus imperii maximis calamitatibus remp. affixerat, tamen ultro fatetur, numquam vivo Cleophonte futurum fuisse ut populare imperium paucorum insidiis et hostium metu tolleretur. In summa omnium trepidatione post cladem ad Aegros potamon προῦκαλοῦντο οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰρήνην ποιέσθαι, ἐφ' ᾧ τε τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίοις καθελὲν ἐκάτερον, Xenoph. *Hell.* II 2, 15: cf. Lys. in *Agorat.* § 8. Habita concione fit plebiscitum μὴ ἐξάναι περὶ τούτων ζυμβουλεύειν, auctor imprimis Cleophonte qui ὑπὲρ ἀπάντων ἀναστὰς ἀντίειπεν, ὡς οὐδεὶ τρόπῳ οἶόν τε εἴη ποιέειν ταῦτα Lys. ibid. Eodem animo senatum, quem oligarchiam moliri sentiebat, gravissime increpuit, Lys. in *Nicomach.* § 10 Κλεοφῶν τὴν βουλήν ἐλοιδορεῖ, φάσκων συσεσθάναι καὶ οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν τῇ πόλει. Simul homo acer Critiam, quem horum consiliorum caput esse perspiciebat, audacter in frequenti senatu exagitavit. Nam huc pertinere arbitror locum Aristotelis *Rhetor.* I 16 § 13 Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρόσητο λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγῆς ἢ οὐκία· οἱ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων·

εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ ξανθότριχι πατὴρ ἀκούειν.

Itaque intellectum est, nisi Cleophontem de medio sustulissent, irrita constituendae oligarchiae consilia futura, §§ 11, 12. Hinc calumnias in hominem intentant: οἱ ἐπιβουλεύοντες καταλύσαι τὴν δημοκρατίαν εἰς ἀγῶνα Κλεοφῶντα καθιστάσι πρόφασιν μὲν, ὅτι οὐκ ἦλθεν εἰς τὰ δῆλα ἀναπαυσόμενος, τὸ δ' ἀληθὲς ὅτι ἀντίειπεν ὑπὲρ ὑμῶν μὴ καθαιρεῖν τὰ τείχη, Lys. in *Agorat.* § 12. Placuit igitur senatui eum vincitum iudicio tradere quod lex postulabat, Meier. *de hon. damn.* p. 158 sqq. Sed anxie metuentes

ne vir populo eximie carus elaberetur πείθουσι Νικόμαχον νόμον ἀποδείξαι, ὡς χρῆ καὶ τὴν βουλὴν συνδικάζειν: qua lege perlatā eodem die Cleophon capitis damnatus est, in *Nicom.* § 10 sq., cum novem fere annos in republica regnasset. Acciderunt haec Olymp. xciij^{ae} anno quarto exeunte, brevi antequam Theramenes Sparta rediit et composita pace trigintaviri sunt creati. Cobet *Platon. Reliqq.* p. 146—165; Fritzs. *Thesmorph.* p. 298—306; Bergk. *Comms.* p. 385 sqq.; Grote, *Hist. Gr.* Vol. VIII p. 309

Κλέων: in neminem magis amarissimum conviciorum virulentiam effudit Aristophanes quam in hunc demagogorum importunissimum, Cleaeneti filium, Cydatheniensem (Vesp. 894). Is prodibat eo tempore quo Pericles totam civitatem suo nutu, omnium Atheniensium princeps, regebat; quod testatur Hermippus in fabula *Μοίραις* inscripta, significans Cleonis pugnam identidem poscentis ferocia Periclem compelli ut ad arma capessenda se promptum esse ostendat:

κάχειριδίον δ' ἀκόνη σκληρῆ
παραθηγμένης βρύχεις κοπίδος
δηχθεῖς αἰθωνι Κλέωνι.

Belli igitur gerendi iam tum cupidus, iustis de causis cunctantem Periclem aggressus sui ingenii pravam demonstravit indolem. Non diu post Periclem mortuum civitatem gubernare coepit et celeriter plebis gratiam malis artibus sibi conciliavit, ὦν τῷ δήμῳ παρὰ πολὺ ἐν τῷ τότε πειθανώτατος ut Thucydides auctor est, III 36. Post *Babylonios* in scenam commissos, qua in fabula *Liber alibus* magnis acta ausus est poeta suam criminationem imprimis eorum qui civitatis gubernacula tenebant coram sociis qui tum Athenas tributa ferebant exponere, Cleo qui timebat ne hac licentia comica cives dominationi suae infesti inimicique fierent, iniurias sibi ut opinabatur illatas summo ulcisci studuit fervore, itaque poetae litem intendit, cuius notitiam a poeta ipso accepimus. Summa rei in eo posita erat quod coram peregrinis et sociis civitatem proscindere ausus esset, Ach. v. 378—383

αὐτός τ' ἔμεινεν ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πῆφρονι κομφιδίαν.

εἰσελεύσας γὰρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευθῆ κατηγάλλιτ' ἐξέ μου,
κακκυκλοβόρει κἀπλυνεν, ὡστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνπραγματούμεμος;

unde apparet pessime habitum esse poetam a Cleone irato, deinde v. 502—507:

οὐ γὰρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένον παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν οὐπὶ ληραίῳ τ' ἀγῶν.
κοῦπω ξένοι πάρισιν' οὔτε γὰρ φόροι
ἔχουσιν οὐτ' ἐκ τῶν πλώων οἱ ἐμμάχοι'
ἀλλ' ἔσμεν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι,
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.

h. e. soli sumus tamquam frumentum gluma purgatum: inquilini quidem adsunt, at eorum rationem non habeo, cum quasi gluma civium sint, atque ut semper eo loco, ubi frumentum detritum est, gluma in area iacet, ita fieri non potest quin nunc inquilini adsint. MVELLER; *ibid.* v. 630 sqq.

διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηνοῖς
ταχυβούλους
ὡς κωμῶδει τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον
καθυβρίσει,

id quod Isocrates in Orat. *de pace* § 14 conqueritur. Quamvis autem accusator more suo quibuscumque posset sive veris sive fictis criminationibus reum aggredere, (conf. 379 sqq.) tamen nec poetam poenis coercuit neque artis comicae licentiam circumscripsit. Postquam hac accusatione nihil effecit Cleo, sed poeta victor discessit, in eum *γραφὴν ξενίας* vel ipse vel per alium intendit. Eam rem tangit noster Ach. 653

καὶ τὴν Αἰγύψον ἀπαιτοῦσιν καὶ τῆς νήσου
μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ' ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν
ἀφέλωνται.

Tradit etiam *Vitae Scriptor*: ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε (Κλέων), πάροσον οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγυπτίην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλείστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι ἢ καὶ ἐκεῖνητο χωρία ἐκείσε, κατὰ τινὰς δέ, ὡς ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγυπτίης ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστελεῖς ἐκ τοῦ Ὀμήρου ταῦτα: μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησὶ τοῦ ἔμμενα: αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶς τις ἐδὸν γόνου αὐτὸς ἀνέγνω.

Κλέων

Unde apparet praedium Aristophanis in insula Aegina situm caussam fuisse, cum Cleo originem peregrinam ei exprobraret. Eodem spectant elegantissimi versus Eupolidis ap. Stobaeum *flor.* IV 34. Sed Aristophanes civitatem suam probavit et *Acharnenses* per Callistratum docens iam consilium ceperat, ut Cleonem *Equitum* fabula acriter aggredereetur. Aucta autem erat poetae confidentia, quod ipse Cleo eodem tempore ab Equitibus, quos *λειπτοαξιόν* insinulavisse traditur (conf. *Equit.* 247), accusatus et ut ait Ach. 5 sqq. quinque talenta evomere (cf. *Equit.* 1148) coactus erat (de qua multa scholiasta Theopompum auctorem laudans: *παρὰ τῶν νησιωτῶν ελαβε πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους κουφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτόν*): qua re partis civium honestissimae patrociniū nactus erat multosque eiusdem viri osoros esse et suis a partibus stare intellexerat; conf. Ach. vs. 300.

μεμίσθκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν κατατημῷ τοῖσιν ἱππεῦσι κατῴματα:

(intellige autem non ordinem equestrem sed equitatum sive mille numero iuvenes, *ἱππῆς ἀνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι* Eq. v. 225, 595 sqq. qui, quibus temporibus bellum Peloponnesiacum gerebatur, maiorem longe quam antea auctoritatem nacti erant, quoniam siquando Lacedaemonii, quod quotannis fieri solebat, usque ad moenia accessissent, contra eos urbem tutabantur eoque in negotio fortissimos sese praestiterant. Anno igitur uno ex *Acharnensium* commissione praeterito ad summum gloriae fastigium evectus (Vesp. 1023) Lenaeis (Dionysiis enim magnis quo minus ex civitatis statu materiam artis sibi elegeret lite Cleonis cohibitus est) Equitum fabulam suo nomine in scenam detulit, in quo perditum demagogum tamquam omnium malorum caussam vehementissime accusavit, ut detectis istius fraudibus sceleribusque plebem stultitiae convinceret pravissimo quoque decipi se passum. De quo quae dicit, sunt ea quidem ex comoediae more in immensum aucta et amplificata, sed tenendum est Aristophanem in moribus Cleonis de-

pingendis et in indole eius principatus describenda cum summo historico Thucydide consentire. Iam nomen ipsum quo eum significat *Παφλαγῶν* vs. 2 a verbo *παφλάζειν* vs. 919 vehementiam hominis quasi aestuantis vocisque impudentiam monstrat: eodem pertinet quod *φωνὴν ἐμπερησμένης ὕδης* ei tribuit Vesp. 36, et *χαράδρας δλεθρον τετοκυίας* ib. 1034, quod eum vocat *ὁ κεκραξιδάμας* Vesp. 596; eo quod cavendum esse dicit eum Pac. 314,

*τὸν κάτωθεν Κέρβερον
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγῶς, ὥσπερ ἦν ἰκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδῶν ἡμῖν γένηται;*

eo quod dicitur *βόσκειν* (τοὺς ἠλιαστὰς) *κεκραγῶς καὶ δίκαια κἀδίκαια* (Eq. 255), et (v. 274) *κέκραγας ὦπερ ἀεὶ τὴν πόλιν καταστρέφει;* eo quod describit eum Eq. 137

ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων:
eo denique quod chorus in eum invehitur

ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν.

Quibuscum locis confer Thucyd. III 36 qui eum dixit civium omnium violentissimum, *βιαιότατον τῶν πολιτῶν*. Cum Cleo a multitudine coactus praeturam suscepisset, quae bonorum opinio fuerit a Thucydide exponitur IV c. 28: *τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μὲν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ, ἀσμένους δ' ὅμως ἐγγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων, λογιζομένοις δυοῖν ἀγαθῶν τοῦ ἑτέρου τεύξεσθαι, ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγῆσεσθαι (ὃ μᾶλλον ἠλπίζον) ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακεδαιμονίουσιν σφισι χειρώσασθαι*. Similiter poeta, cum Cleo ab Agoracrito impugnatu dixisset Eq. 340

οἴμοι διαρραγήσομαι

Agoracritus autem respondisset

καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω

chorum dicentem inducit

παρες, παρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ διαρραγήσαι,

et vel apertius alio loco eandem cum Thucydide profitetur sententiam: canit enim in fine scenae cuiusdam chorus, ib. 973—976;

*ἦριστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παρούσι πα-
σιν καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις,
ἦν Κλέων ἀπὸλύγται.*

Eademque totam per comoediam redire videmus. Ceterum de ipsa illa promissione, intra viginti dies Lacones Athenas captos adferendi non solum *κουφολογίαν* (Plutarch. *de malignis. Herodoti* p. 855) sed etiam *μανίαν* illi exprobravit Thucydides IV 39 *καίτερ μανιώδης ὄσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη*: Aristophanes autem ita locutus τοῦτό γέ τοι Παφλαγῶν παρεκινδύνεσε μεθυσθεῖς, vino oppressum eum fuisse significat. Ad eandem rem quem graphice depinxit Thucydides IV 27 sqq. (cf. Diodor. Sic. XII 60, 63), ut, postquam Demosthenis opera et virtute res iam ad expugnationem Pyli adducta esset, Cleo supervenerit et alienae famae fructu potitus insulam expugnaverit, spectant hi loci:

Eq. 54 sqq.

πρήνη ἔμοῦ

μᾶζαν μεμαχότος ἐν πυέλῳ λακωνικῆν,
πανουργοτάτῃ πως παραδραμῶν ὑφαρπιάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἔμοῦ μεμαγειμένην:

Eq. 77

ἔχει τὸ σκέλος

τὸ μὲν ἐν Πύλῳ τὸ δ' ἕτερον ἐν τήκκλησιῇ:

ib. 355, 392

ἄνθρωπος εἶναι τᾶλλότριον ἁμῶν θέρος:

ib. 702

ἀπολωὼ σὲ νῆ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου:

ib. 742 de se gloriatur Cleo

τῶν στρατηγῶν ὑποδραμῶν τῶν ἐκ Πύλου
πλεούσας ἐκέισε τοὺς Δάκωνας ἡγαγον:

ib. 1052 fingitur oraculum

ἄλλ' ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὡς σοὶ
ἤγαγε συνδήσας Δακεδαimoniῶν κορακίνοῦς:

ib. 1058 sqq.

Alio loco et seriore tempore ignaviam et imperitiam Cleoni Thucydides exprobravit. Cum enim milites in Thracia in eum invehentur, cogitabant imprimis, ut historice ait, τὴν ἐκείνου ἡγεμονίαν πρὸς ὅταν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μεθ' ὅσας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μαλακίας γενήσονται. Similia multis locis Comicus pronuntiat. Ita v. 389 δειλὸν εὐρήσεις, exclamat chorus, ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι; et cum Cleo de Pylo expugnata gloriaretur, Agoracritus respondet (Eqquit. 1055—1057)

Κεκορπίθῃ κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοῦργον;
καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπὶ κεν ἄνθρωπος ἀναθείη;
ἄλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο.

Denique Thucydides caussas exposuit, propter quas et Cleo et Brasidas pacem componere noluisse, ita lib. v c. 16, ὁ μὲν διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολυμείν, ὁ δὲ γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων. Optime et accuratissime his conveniunt quae ubique Aristophanes tradit: nullo autem loco apertius quam quo Agoracritus ex eo quaesierat, cur bellum non finiret et Cleoni dicenti v. 797;

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἀρεῖη πάντων (ὁ δῆμος)

respondebat

οὐχ ἵνα γ' ἀρεῖη μὰ Δι' Ἀρκαδίας προνοοῦμενος ἄλλ'
ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἀρπάξης καὶ δωροδοκῆς παρὰ τῶν πόλεων·
ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς οὐκ ἐπιθυμίας ἀπανουργεῖς μὴ
καθορᾶς σου,
ἄλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρὸς
σε κεχρήνη.

Tum si (1) vaferrimus calumniator nominatur, si (2) populo fucum facere malis artibus, (3) reliquos magistratus iniuriis afficere, (4) dona captare dicitur, (5) si denique eum prae potentem esse, a divitibus et pauperibus pariter formidatum; harum rerum vestigia apud Thucydidem ubique nobis occurrunt: (1) κάκιστα δῆτ' (ἀπίδοστο) οὗτος γὰρ πρῶτος Πασφλαγῶν αὐταῖς διαβολαῖς Eq. 6; βυρσοδέψην Παφλαγόνα πανουργοτάτον καὶ διαβολωτάτον τινα ib. 44; τῶς ἐνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει ib. 63; v. 256; v. 278; διαβαλὼ σ' ἐὰν στρατηγῆς ib. 268; καὶ σε φαίνο τοῖς πρυτάνεσιν ib. 300; ipse Choro minatur λιποταξίου φεύξει γραφῆς ἑκατονταλάντους τέτταρας ib. 441; οὗτος ἐσπεσῶν ἐκέισε (εἰς τὸ βουλευτήριον) διαβαλεῖ ἡμᾶς ἅπαντας ib. 487; chorus ceroma dat isiciario quo cervicem illinat, ἢ ἐξολισθάνει δύνη τὰς διαβολὰς adversarii (ioco insperato pro τὰς λαβὰς) ib. 490, Pac. 648, 653 λάλος καὶ συκοφάντης. Qualium Cleonis calumniarum exempla leguntur Thucyd. III 38, IV 27, qui v 17 dicit ideo eum belli studiosum esse quod maior in bello fides habita esset calumniis; ἡναντιοῦτο τῇ εἰρήνῃ γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων.

(2) Artes eius describit Eq. 47 sqq.

Κλέων

ἰποπεσῶν τὸν δεσπότην ἤκαλλ' ἐθώπευ' ἐκο-
λάκευ' ἐξηπάτα κοσμηματοῖς ἀκροῖσι; ὑπέρ-
χεται (τοὺς ἱππεῖς) ὡσπερὶ γέροντας θύτας
καὶ κοβαλικεύεται Eq. 269 sq.; περιελῶ σ'
ἀλαξουελαῖς (I'll fob till I oustflank ye) vociferatur ipse Cleon, ib. 290; ἐφάνη ἀνήρ
ἕτερος πολὺ σοῦ μιανώτερος δε σε πᾶρχεισι
(superabit) κοβαλικεύμασιν ib 332; εὔρεν
ὁ πανούργος ἕτερον πολὺ πανουργίας μείζονα
κεκασμένον ῥήμασιν θ' αἰμύλοισι ib. 684; τὴν
βουλὴν τοῖς φανακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην ib.
633; ἐγὼ δ' (ait ipse) ἐκείνου (τοῦ δήμου)
καταγελῶ γ' ἄσων θέλω ib. 713; ὑπὸ δεξιό-
τητος τῆς ἐμῆς δύναμει ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν
καὶ στενόν idem ib. 620; inde a v. 730 in
concione se devovet nisi maxime amet
populum et certamina in eius gratiam:
merita sua Themistocleis superiora exponit
v. 809; ἄσων με παρεκόπτου χρόνον queritur
senex Demus τοιαῦτα κρουσιδημῶν Eq. 859;
οὐκ ὑπερβαλεῖ με θωπέλαις dicit isiciario
v. 890; v. 903, v. 1067, v. 1103, v. 1116,
v. 1144. His congruunt ea quae Thucydides
dicit de eius facundia ὦν τῷ δήμῳ παρὰ
πολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος et IV 21.

(3) Eq. 5 πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς
οἰκέταις h.e. efficit ut affricentur
verbera ceteris familiae servis; ib.
164 sqq.

(4) Eq. 65 περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ
ταράττει δωροδοκεῖ; hinc facete dicuntur
τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς esse v. 79; ὦ δωρο-
δόκοισιν ἐπ' ἀνθεσιν ἴζων εἴθε φαύλωσ ὡσπερ
ἠῆρες ἐκβάλοισ τὴν ἐνθεσιν v. 403; v. 802;
τὶν κιθαριστῆν ait chorus ὄργισθέντ' ἀπάγειν
κελεύειν, ὡς ἀρμόνιαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται
μαθεῖν ἢν μὴ δωροδοκηστί v. 992; a Poti-
daecatis eum decem talenta expressisse ait
isiciarius σέ δ' ἐκ Ποτειδαλαῖς ἔχοντ' εἰ οἶδα
δέκα τάλαντα v. 438; σ' ἐπιδείξω δωροδοκή-
σαντ' ἐκ Μυτιλήνης πλείον ἢ μῶν τεσσαρά-
κοντα v. 832; Nub. 591

(5) Quanta fuerit Cleonis potentia,
multa praebet uterque et poeta et historicus
documenta. Statim ab initio fabulae in qua
universam civitatem tamquam unam propo-
suit domum, ut populum cum hero, magis-
tratus cum servis comparentur, Demosthe-
nes et Nicias duo servi de malis sibi ab uno
potentissimo servo Paphlagone illatis con-

queruntur, nec habent quo consilio ab his
aerumnis se liberent. Deinde cum Nicias
ad fugam capessendam socium invitasset,
Demosthenes contra huic consilio id oppo-
nit quod non esset in terra locus quo Cleo
accedere non posset Eq. 74—79; fere nul-
lum ait esse in civitate qui Cleonem non
timeat eiusque potestatem non reformidet,
ib. 223,

καὶ γὰρ οἷ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λωῶς,
ac paullo post addit v. 231

ὑπὸ τοῦ δέουσι γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι.

Potentiam eius maiorem esse quam Periclis
contendit ib. 283;

ὅθ' Περικλῆς οὐκ ἤξιώθη πώποτε.

Eius superbiae et arrogantiae documenta
omnes terrae partes expertae sunt v. 303

τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλεία,
πᾶσα δ' ἐκπλησία
καὶ τέλη καὶ γραφαὶ
καὶ δικαστήρια;

dicit ei isiciarius v. 351

τί δαι σὺ πίνων τὴν πόλιν πεπότηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου καταγελωτισμένην ὀσωπᾶν;

Conf. Vesp. 1334. Non semel poeta affir-
mavit se Cleonem μέγιστον θύτα irrisisse
eumque opposit hominibus nulla re eximiis,
quos alii comici perstringere solebant; Pac.
734 sqq. Vesp. 1301. Apud Thucydidem
oratio Cleonis ad Athenienses habita cum
omnes Mitylenaeos nefario consilio truci-
dandos esse censeret, ista est comparata, ut
nisi potentissimus plebique acceptissimus
fuisset, in maxima sese conciecisset pericula.

Sed in ceteris eius flagitiis perstringendis
nimius est Aristophanes. Quibusnam frau-
dibus socios insulanos circumvenire soleat,
Eq. 258 sqq. νυκτῶρ τὰς λοπθάδας καὶ τὰς
νήσους διαλεῖχων (ioco insperato pro τὰς
χύτρας) Eq. 1034; ἀμέργει τῶν ξένων τοὺς
καρπύλους ib. 326; τῷ ἴδωσιν αὐτὸν οἷς ἐλω-
βᾶθ' οἱ ξένοι ib. 1408; qua malitia peculiari,
unde Χάρυβδιν ἀραγαῆς cum dicit Chorus
Eq. 248 et τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίειν
ib. 258; et isiciarius ei minatur δερῶ σε
θύλακον κλοπῆς; ib. 952 tribuit ei annulum
signatorium ubi inest haec sculptura

λάρος κεχηνῶς ἐπὶ πέτρῳς δημηγυριῶν;

κλοπῆς (φεύζει γραφᾶς) πλεῖν ἢ χιλίας Eq. 444; ib. 778; τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίξω ἀμφοῖν χειρῶν μυστιλάται τῶν δημοσίων ib. 824 sqq.; σὺ λαμβάνεις ἦν τῆν πόλιν ταρατῆς ib. 867; ib. 1032, ib. 1127, 1147, 1220 sqq., ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς εἶτα φημῶσθε τοῦτου τῷ ξύλλῳ τὸν αὐχένα...τῇ πόλει ξυνοσεται Nub. 591 sqq.; Vesp. 953 ubi putandus est Cleon accusator esse Lachetis canis, quod praedam ille secum consorte non communicaverit. Exprobratur ei πανουργία Eq. 247, 331, 684, 803, 823, 950, Vesp. 1228, Pac. 652; et impudentia ἀναδεία Eq. 304, 324, 398, 409, 1206.

Equitibus doctis et victoria splendidissima reportata ab Aristophane, post atrocissimam contumeliam et criminationem vix credibile est turbulentum istum et eloquentem hominem, quo Athenis commemorante comedia docta est, se continere et prorsus obmutescere potuisse, qui iam *Babyloniis* doctis quo tempore principatum affectabat poetam impugnaverat, nunc vero princeps civitatis factus cum Themistocle et Pericle conferri posse sibi videbatur. Nullus autem dubitandi locus est, quia locus extat *Vesparum* 1284—1291, ubi poeta confitetur a Cleone se multis spectantibus vexatum, plagasque sibi infictas esse, se autem perterritum adversarii saevitia circumspexisse an populus sibi subveniret; cum animadvertisset parum praesidii esse in eo, satius sibi visum esse cedere Cleonis potentiae, et aliquamdiu simulare amicum;

εἰσὶ τινες οἱ μ' ἔλεγον ὡς καταδιελλάγην
ἠνίκα Κλέων μ' ὑπετάρατten ἐπικείμενος,
καὶ με κακίαις ἔκτισε· καθ' οὔ' ἀπεδειρόμην
οὐκὸς ἐγέλων μέγα κεκραγῶτα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον ὅσον δὲ μόνον εἶδέναι,
σκωμμάτων εἰποτὶ τί θλιβόμενος ἐκβαλῶ;

nunc vero se specie falsa abiecta novoque impetu facto eum decepsisse, (ὕπὸ τι μικρὸν ἐπιθήκισα· εἶτα νῦν ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τῆν ἀμπελον, h. e. Cleo vitis in Aristophane ridicula nitebatur, sperans eum in gratiam secum rediisse neque se amplius carpturum esse, sed spes eum fefellit; in *Vespis* enim ad consuetudinem veterem rediit). Et profecto, postquam *Equites* docuit, pepercerat Aristophanes Cleoni; namque *Holcades*

obiter tantum videntur nomien eius attigisse: at vero in *Vespis* rursus saepius de industria lacesivit hominem, quod vel nomina illa Βδελυκλέων et Φιλοκλέων (cf. v. 197, 242, 409 sqq., 1224, 1237) arguunt, et primum quidem in somnis conspicitur ut balaena omnivora in concione pectudum, incensae suis voce orans, populum appendens et distrahens, 34—41; advocatur a Philocleone, ut mercedem iudicibus et plebeculae praebens, 197, et ab iudicibus contra hominem lites improbantem, ut qui sit reipublicae osor, 408—414. Columen iudicium, mature eos probe iratos adesse iubet ad iudicium de Lachete duce, 242. Κεκραξιδάμας ille solos iudices non arrodit sed fovet et palpat 596 sq.; Cleonem ne furti reum deprehendat optat Philocleon quippe condemnaturus vel illum ipsum prae iudicandi studio, 759; in domestico iudicio (894—936) canes inter se disceptare finxit poeta, ut hac imagine, Cleonis, qui Lachetem virum honestissimum ditissimumque mala fraude calumniaretur, improbam audaciam carperet; 'In Cleonem canit Philocles nemo ita versutus neque fur,' de periculo admonitus a Bdelycleone, 1227—1230. Inde Philocleo aliud Alcaei canit de civitate per hominem ambitiosum peritura, 1231—1235: Cleonis pictura horribilis 1031—1035 et verbis prope iisdem Pac. 753—760. Inter convivas est Vesp. 1220, 1224 et 1238. Ad famam, se reconciliatum esse cum Cleone, pertinet locus *Vesparum* v. 1036 sqq. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας ὅθ' φησιν δέσσας καταδωροκῆσαι quibus similia leguntur in *Puce* v. 758, nonnulli enim videntur dixisse Aristophanem donis corruptum a Cleone conticuisse. At ipse cur noluerit saepius Cleoni illudere libere profiteretur Vesp. 61

οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἐλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὐθις τὸν αὐτὸν ἀνδρὰ μντυτεύσομεν,

et Nub. 549

ὅς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κοῦκ ἐτόλμησ' αὐθις ἐπεμπηδῶσ' αὐτῷ κειμένῳ,

In Nubibus v. 581—594 Cleonem τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέφην Παφλαγόνα cum

στρατηγὸν deligebant Athenienses (Ol. lxxix. 2, 422 a. Chr. nat.) contra Brasidam in Thracia (Thucyd. IV 28), caelum erat intersecum ut nec luna nec sol videri potuerit, quamobrem chorus nubium dicit sibi honores divinos deberi quia τὰς ἑφρὺς ξυνήγομεν κάποιοιμεν δεινά: quam tamen Athenensium δυσβουλίας bene casuram esse si voracem λάρον (furtum enim in novo munere commissurum esse auguratur) deprehensum capistrent et nervo constringant. In *Pace* v. 46 putaverit aliquis ex Ionia oriundus ἠδυνπαθῶν significari cantharo in scenam producto Cleonem, quia ἀναιδέως τὴν σπατίλῳ ἐσθίει, ubi ut παθικὸν perstringit: ib. 268—273 coriarius qui Graeciam turbavit quasi pistillus afferri iubetur a Bello: periisse eum famulus nunciat, Minervae grates agente Trygaeo quod oportuno reipublicae tempore hoc factum. Mortuus est Cleon eodem anno, quo actae sunt *Vespaes* (A. C. 422, vide Clinton. *Fast. Hellen.* Vol. II. p. 76), paucos autem menses antequam *Pax* in certamen commissa esset. Hinc v. 269 eius fabulae Πολέμῳ dicit Κυδοιμὸς;

ἀπάλαλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετριβανος,
ὁ βυρσοπώλης, δε εὐκα τὴν Ἑλλάδα,

ibid. v. 313

εὐλαβεῖσθε τὸν ἀκείνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ παφλάζωσιν καὶ κεκραγῶσιν, ὡσπερ ἦν ἰκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδῶν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελεύσαι:

et v. 692

καὶ πανούργος ἦν ὅτ' ἔζη καὶ λάλος καὶ συκοφάντης.

In *Ranis* v. 569 mortuum ad id quod facere possit detrudit et δήμου προστάτην in πανδοκευτριῶν προστάτην convertit, similia vivo etiam tum Cleoni magno clamatori minatus in Eq. v. 1400

μεθῦν ταῖς πόρνοις λοιδορήσεται:

Nempe cauponae, quarum sordidus esse quaestus putabatur (Pollux VI, 128 et Theophrastus *Charact.* xiii.) vulgo eiusmodi erant, ut cum Cleone adeo clamoribus conviciisque certare posse viderentur; vide Fritsch. ad l.; C. F. RANKE *Comm. de vit. Aristoph.*

Κλεωναί: Athenaeus II p. 67 D: *μημονεύει δὲ τοῦ* (Ἀριστοφάνης) *καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου*

Ἐν δὲ Κλεωναῖς ὄξειδες εἰσίν.

Κλεωνύμη: v. s. n. Κλεώνυμος

Κλεώνυμος: Falstaffius Aristophaneus, in antiquioribus saepe fabulis notatur (1) ὡς μέγα ἔχων καὶ ἀρρηθμον σῶμα (2) καὶ δειλὸς (3) καὶ ἀδήφαγος (4) καὶ δαπανηρὸς καὶ ἀρπαξ (5) καὶ ἐπιτορκος καὶ (6) συκοφάντης. (1) avem ingentem descripturus dicit Ach. 88 ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου, (triplo maiorem Cleonymo quasi dicat 'magno maiorem'); οὐδ' ὥσπερ Κλεωνύμῳ Ach. 844 (neque in turba truderis a Cleonymo, quia scilicet solus in foro est Dicaeopolis); quod ἐκτοπὸν τι δένδρον vocatur Av. 1475, ad proceram corporis staturam referendum est, ut similiter Eupolis ἐν Δήμοις fr. xxxviii ταδί τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμαστίας ap. Schol. Av. 1568.

(2) ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς ἐκτοπὸν τι, καρδίας ἀπώτερος, Κλεώνυμος, χρησίμων μὲν οὐδὲν ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα, τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος δεῖ βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ, τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ:

in qua praeclara allegoria omnia hominis vitia coniunctim capiuntur: τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνύμου Eq. 1372; Κλεώνυμον αὐταὶ (αἱ νεφέλαι) τὸν βίβασιν χθὲς ἰδοῦσαι, ὅτι δειλότατον τοῦτον ἔωρων, ἔλαφοι εἰς τοῦτ' ἐγένοντο Nub. 353; in *Vesp.* 17 seqq. aquilam sibi in somnis visam narrat servus ἀσπίδα φέρειν τοῖς θυναῖς ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν, κἀπειτα ταύτην ἀποβαλὼν Κλεώνυμον, deinde in Cleonymo conversam abicere, ubi bene Berglerus 'ἐπίχαλκος addit ad tollendam ambiguitatem vocis ἀσπίς quae et clypeum et bestiam serpentem significat, ut insomnium absurdum et mirabilem videatur;' *Vesp.* 592 εἰτ' Ἐθαθλος χῶ μέγας οὗτος κολακῶνυμος ἀσπίδαποβλής οὐχὶ προδώσει ὑμᾶς φασιν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι (quod iudicium metu permoti mentiuntur; nomen autem hominis facete detortum ut perstringeretur eius adulatio cum ignavia coniuncta);

Vesp. 821 sqq. ᾧ δέσποθ' ἦρος, ὡς χαλεπὸς ἀρ' ἦσθ' ἰδεῖν exclamat Philocleon aspecta teterrime picta tabula Lyci herois, et Bdeilycleoni, qui propter deformitatem simulacri meminert Cleonymi, οἷσπερ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος, succurrit bene nominari Cleonymum confirmans quod arma non habeat quamquam sit heros, οὐκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἦρος ὦν ὄπλα. Pac. 446 precatur bellandi cupidus ut alter fiat Cleonymus ἐν ταῖσιν μάχαις πᾶσχοι τοιαῦθ' ὡσπερ Κλεώνυμος; ib. 674 per ironiam dicitur εὐνοστάτος τῆ Εἰρήνῃ, ψυχὴν ἀριστος πλὴν γ' ὅτι οὐκ ἦν ἀρ' οὐπὲρ φησιν εἶναι τοῦ πατρός, εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως ἀπβολομαῖος τῶν ὄπλων ἐγίγνετο nisi quod in bello subiectitius (ἀποβολομαῖος abiecitius per iocum pro ἀποβολομαῖος) sit, degener patris filius: ib. 1295—1304 Cleonymi filius puer in nuptiis Trygaei versus de clypeo abiecto cantat in patrem ipsius quem sit imitaturus; Av. 290 πῶς ἂν οὐρ Κλεώνυμος γ' ὦν (δρῖς καταφαγᾶς) οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον (cristam): in Thesm. 605 facete Comicus Cleonymi uxorem pro aliquo viro haberi finxit: eadem de caussa feminis annumeratur Nub. 680

(3) Perstringitur ut vorax et obesus: Ach. 88, 844; Eq. 1290 sqq. πολλάκις διεξήτηχ' ὄπδθεν ποτὲ φαύλως ἐσθλεί Κλεώνυμος (i. e. facile, sans façons, cf. Pac. 25 ὅς φαύλως ἐρείδει); eius δακτυλλου σημείων est λάρος κεχηρῶς Eq. 958: ἔστι γὰρ καταφαγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος; Av. 289

(4) ut rapax et luxuriosus: φασιν αὐτὸν (τὸν Κλεώνυμον) ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων (divitum) ἀνέρων οὐκ ἂν ἐξελεῖν ἀπὸ τῆς σιπότης Eq. 1295 sq.

(5) ut perituros: καί πῶς (ὁ Ζεὺς) εἴπερ βᾶλλει τοὺς ἐπιόρκους, οὐχί Σίμων' ἐπέτησεν οὐδὲ Κλεώνυμον; Nub. 400 (iuraverat sc. inter cives receptus numquam se arma foedaturum)

(6) ut sycophanta pauper et parasitus: οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμω, ἀλλ' ἐν θείῃ στρογγύλλῃ νεμάττερο Nub. 675 (ubi quod de forma vocis intellegit Socrates, de re ipsa accepit Strepsiadis quasi ille Cleonymum vocasset maestra. Itaque 'tantum abest'

inquit 'ut Cleonymus maestra sit, ut ne habeat quidem maestram')

Κλίμενος: λατρός ἀφύνης, ὃν 'Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεμῶχθαι τῷ Μορσίμω διὰ καὶ τὸν Μόρσιμον λατρὸν εἶναι ἀφύνη· ἦν δὲ καὶ τραγωδοποιὸς ἀφύνης ὁ Μόρσιμος, fr. clxxxix.

Κλωπίδαι: nomen fictum ex v. κλέπτειν ad normam nominis Κρωπίδαι qui erant incolae pagi Κρωπιδᾶ s. Κρωπεῖδ (vid. Thucyd. II. 19, Leake de pag. att. p. 25 sq.). τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς ὁ ροῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν (δήμω) Eq. 79 de Cleone, quasi dixeris anglie 'his hands...at Askham, and his thoughts...at Steatwell'

Κοάμιος: σπένδε τῷ Κοαλέμω Eq. 221, τοῦτεστιν ἀνοήτῳ καὶ ἀπατητικῷ θαυμένι. SCHOL.

Κοθωκίδαι: δῆμος τῆς Οἰωνίδος φυλῆς· τὸν δεῖνα γυνώσκει, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν; Th. 620

Κοισύρας: ὁ Κοισύρας καὶ Λαμαχος (εἶδεν τὰ Ἐκβάτανα ἠτοῦς Χαδνας) Ach. 614 ubi Lamachus et Coesyrae filium tanto aere alieno pressos esse ut ἔρανον acceptum reddere non possent ideoque cedere bonis iussos esse dicit Dicaeopolis. Sententia igitur est legationes tam quaestuosas affectant iuvenes nobiles sed aere alieno pressi. A. MVELLER. Megacleum, patrem Clisthenis, tangi arbitratu enarrator Graecus, qui republicam constituit post eiectos Pisistratidas. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto iuvenis erat. Alcibiadem intellegi suadent matrem genus a Coesyra ductum, sed repugnant quae de aere alieno dicuntur. Fortasse igitur generatim pro quovis viro nobili et antiquo genere orto, ut Nub. 46 εὐσωματεῖ (ὁ Φειδιππίδης) καὶ σφριγγᾶ κᾶστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων (h. e. ὑπερφηδῶν) τῶν Κοισύρας Nub. 800; antea v. 46 dixerat Strepsiadis ἔγγημα Μεγακλέους ἀδελφιδῆν, σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκειοισυρωμένην i. e. luxurie perditam, Coesyrae moribus imbutam

Κολωνός: δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς· Μέτων ὃν ἰδεν Ἑλλάς χῶ Κολωνός Av. 998. Vide s. n. Μέτων

Κομπασιεύς: v. s. n. Προξενίδης

Κονίσσαλος: daemon Priapeius; σὺ δ'

εἰ τί: πότερ' ἄνθρωπος ἢ Κοιθαλος; Lys. 982

Κοιθυλεύς: Κοιθυλή δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαϊδος ἢ Πανδιονιδος φυλῆς (Leake *Dem. Att.* p. 228); ὁ Στυρυμῶδωρα Κοιθυλεῦ Vesp. 233

Κοιθῶς: deminutivum (Lobeck. ad *Phrynichum* p. 433) in irrisione factum formae primitivae Κόννος, quae obvia est in Vespis 675. Erat autem Connus, Metrobii filius, eximius citharoedus, teste Cicerone *Epistul. ad Div.* IX 22 'Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen: is Connus vocitatus est.' Confer Platon. *Euthydem.* p. 272 c, Κόννω τῷ Μητροβίῳ, τῷ κίθαριστῇ, ὃς ἐμέ (Socrates loquitur) διδάσκει ἔτι καὶ νῦν κίθαρίζειν. ὁρῶντες οὖν οἱ παῖδες οἱ συμφοιτηταί μου ἐμοῦ τε καταγελῶσι καὶ τὸν Κόννον καλοῦσι γερωτοδιδάσκαλον ib. p. 295 D, *Menexen.* p. 235 E. Ceterum cavillandi ansam dedidisse videtur Socrates in Conni ludo commorans et aliis comicis et Amipsiae cuius *Connus*, quae Ol. lxxxix 1 una cum Aristophanis *Nubibus* et Cratini *Pylinae* in certamen commissa et secundo praemio ornata esse dicitur, ad irridendum Socratem compositus fuisse videtur, ut recte suspicatus est Menagius ad Diog. Laert. Lib. II segm. 28. Quamquam iuvenis in certaminibus musicis victoriam saepe reportaverat, idem aetate provectior torpore quasi consenuit et omni honore orbatus fame paene conficiebatur, ut nihil ipsi superesset ex arte nisi aridae coronae, quas olim erat consecutus; ad quam rem alludere videtur Eupolis in Βάπταις fr. III (Mein. *Fragm. Com.* II p. 447)

ἀναρίστητος ἔν
κοῦδεν βεβρωκίως, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων;

neque obscure significavit Aristophanes Cratinum, qui senex omni honore exciderat, cum eo componens his verbis Eq. 534 sq.

ἀλλὰ γέρον ἄν περιέρρει
ὡσπερ Κοιθῶς στέφανον μὲν ἔχων ἄβον δίψη δ'
ἀπολωλώς,

nec minus Vesp. 675 ubi Bdelycleo ad Philocleonem ait

σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννον ψῆφον

(i.e. tui nullam rationem habent:

ψῆφον quia de iudice loquitur facete posuit pro θρίον: proverbium autem erat Κόννον θρίον in hominem nihili nulliusque momenti). Ipse Cratinus mentionem eius fecit in fab. inc. cxliii

ἴσθι καὶ σὴ γαστρί διδόν χέρην, ἔφρα σε λιμὸς ἔχθαιρη, Κοιθῶς δὲ πολυστέφανός σε φίλιση.

Vide omnino Winckelmann. *Prolegom. in Platon. Euthydem.* c. viii p. xxxix sqq. Bergk. *Comment.* p. 73 sq.

Κόννος: v. s. n. Κοιθῶς

[Κόννω]: de Conone intelligetur, si recte statuit Scholiastes, Eccl. v. 196, nam eius praecipue opera et suasionem rex Persarum pecunias misit, quibus adiutus Conon socios Lacedaemoniorum ad Atheniensis deficere persuasit, et capta Cythera Corinthum ivit et ibi societatem provexit datis pecuniis. Anno vero sequente, cum muros Athenarum instaurasset, a Teribazo Sardis incarcerationis est: unde nunquam rediit. Ideo dicit Aristophanes ἔψχετο. Diodor. Sic. lib. XIV, Cornel. Nep. *in vita Cononis*. PALMERIVS. Vide Summarium *Ecclesiastusarum* p. 547 not. I

Κόρη, Proserpina: ναὶ τὰν Κοράν Vesp. 1438; εἴχεσθε τῇ Δήμητρει καὶ τῇ Κόρη Th. 296. Saepius matrem deam cum filia coniunctam esse legere, e. c. Ran. 338 ὃ πῶτεια πολυτίμητε Δήμητρος Κόρη. Sic Plato de *Legg.* VI p. 782 B τὰ Δημητρός τε καὶ Κόρης δῶρα. Vide s. n. Δημήτηρ

Κορινθίος: χάρα ναὶ τῷ σὺ Κορινθία δ' αὖ Lys. 91; τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα; οὐκ ἔσθ' ὄπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ, Thesm. 404, ubi ridet Euripidis *Sthenoboeae* locum quem servavit Athenaeus X p. 427 E: τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπέζων. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενοβόας φησὶν, ἐπειδὴ νομίζει τὸν Βελλεροφόντην τεθνήσκει, πῶσον δὲ νῦν ἀλέησον οὐδὲν ἐκ χερσός, ἀλλ' εὐθὺς αὐτῷ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.'

Ridet et Cratinus Meinek. *F. C. G.* II p. 179 ἴθισι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. καρκινον Κορινθίον Eq. 567; ἐκ τοῦ σκίμπωδος δάκρουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορινθιοί. Nub. 710 (ubi G. Hermannus 'praeter expectationem positum pro κόρεις et sic ut quae eos facere dicit in utroque cadat; πλεῖρας

δαρδάπτουσι et πρῶκτ' ἰδιορῶττουσι ad libidinem Corinthiorum pertinent, ψυχὴν ἐκπίρουσι ad eorum saevitiam fenebrem'); τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; ait Pithetaerus Av. 969 (erant enim Atheniensibus infestissimi Corinthii); τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων Th. 648 (h. e. sursum deorsum trahis saepius quam per isthmum naves machinarum ope traducunt Corinthii); Κορινθίοις ἤχθεσθε, κάκεινοί γέ σοι νῦν δ' εἰσι χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστός γενοῦ Eccl. 199 (edita fuit haec fabula post initam Atheniensibus cum Corinthiis Argivis et Boeotis contra Lacedaemonios societatem): τὰς ἐταίρας τὰς Κορινθίας Plut. 148, hinc κορινθιάζειν i. q. ἐταρεῖν Cocalus fr. x

Κόρινθος: ὁ Διὸς Κόρινθος. ἐν τοῖς στρώμασι Ran. 439; ἐπεὶ δ' ἀνασκοποῦμενος ἐφαίμετο ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν Eccl. 828 (proverbium in continua repetitione eiusdem rei, de quo vide Mueller *Dor.* I p. 88, Thirlwall. *Hist. Gr.* I p. 486, et supra s. n. Ζεύς); ἔταν οὐκ ἴσως ἴσως λύκοι πολίαι τε κορώναι ἐν ταῦτ' ὃ μεταξὺ Κορινθίου καὶ Σικυῶνος (loquitur χρησμολογος) Av. 968; τὸ δ' ἐν Κορινθῷ ξεεικὸν οὐχ οὗτος (ὁ Πλούτος) τρέφει; Pl. 173 (ubi Palmerius 'Praesidium igitur aliebat ab Atheniensibus Corinthii huius dramatis tempore; quod fiebat dum bellum gerebant Lacedaemonii cum Atheniensibus Thebanis Argivis et Corinthiis, quod συμμαχικόν et Corinthiacum appellatum est, ut videre est ap. Pausan. *Lacon.* p. 91 (3, 9, 6. 4, 17, 3). Duces Atheniensium fuerunt Iphicrates Callias, Polystratus et Chabrias. Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, ut notat Xenophon *Hellen.* IV 2 et Demosthenes *Philipp.* I p. 46. Societas illa facta est secundum Diodorum, Ol. xcvi 2. Bellum coepit fieri anno sequente, duravit sex annos integros vel plus, usque ad pacem Antalcidae dictam quam Artaxerxes Mnemon fieri curavit xcvi 2.' (Conf. Thirlwall. *Hist. Gr.* IV c. 36); Κίρκην ἢ τοὺς ἐταίρους τοῦ Φίλωνιδου ποτ' ἐν Κορινθῷ ἐπεισεν σκῶρ ἐσθίου Plut. 302 sq. (vide *Summarum Pluti* p. 643 not. 4); ἐξεπῆδων (οἱ ἵπποι ἐκ τῶν ἱππαγωγῶν) ἐς Κόρινθον Eq. 604

(ubi Palmerius 'taigit historiam quam narrat Thucydides IV 42 quando Athenienses in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum milibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum praecipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropaeum statuerunt')

Κορύβαντες: περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὄπλοις ὡσπερ Κορύβαντες, Lys. 558; ὦ Πάπες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκῶρω Eccl. 1069; μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντισε (Βδελυκλέων τὸν πατέρα) Vesp. 119 ubi Bergler 'scholiastes ἀπὸ τοῦ τὰ τῶν Κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαριμῶ τῆς μανίας. Quasi Corybantum insania levior sit quam huius senis; aut satius sit eum insanire Corybantum more, dum fori obliviscatur'

Κραναῖος: ὦ Κραναῖ ὦ πόλις ἀρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλωτ' ὅσον πρέσβων; Ach. 76 ubi Muellerus 'nomen vetustum urbis Athenarum, petium, ut Graeci fabulabantur, a rege Cranao, revera ab adiectivo κραναός, quod explicat Hesychius ὑψηλόν, τραχύ; significans et nudam arduamque rupem in qua arx sita erat et solum macrum atque exile totius Atticae.' Cfr. Hermann. *ant. republ.* § 92, 2 ἔπειτα μετὰ τῶν Κραναῶν ζῆτεῖς πόλιν; Av. 123 (i. q. τῆς τῶν Κραναῶν nota brachylogia; conf. Herod. VIII 44 'Ἀθηναῖοι ἐπὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλεομένην ἦσαν Πελασγοί, οὐνομαζόμενοι Κραναοί; Strabo IX 397 Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι; ἐπὶ τῷ ποτέ τὴν Κραναῶν (arcem Athenarum) κατέλαβον Lys. 479

Κράτης: Cratini aequalis (ita tamen, ut natu minor fuisse videatur), cuius eum histriōnem fuisse tradit Scholiastes ad Equit. 534. Docuit primam fabulam Olymp. lxxxii 4, neque eum ultra Olymp. lxxxviii 4 fabulas docuisse patet ex Equit. 537 sqq. Quamquam tenuia plerumque et levia tractavit argumenta, tamen pro ingenii ubertate et dexteritate singulari lepore et gratia exornavit, magnaue arte fabulas perpolivit, ut populo Atheniensi maxime omnium probaretur. Accessit autem propius ad Siculae comoediae rationem, quam alius quis Atti-

Κρατίνος

caae comoediae poeta: id quod Aristoteles significavit *de Art. Poet.* v 5, τοῦ δὲ μύθου ποιεῖν Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμυς ἤρξαν· τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκ Σικελίας ἦλθεν τὸν δὲ Ἀθηνησὶ Κράτης πρῶτος ἤρξεν ἀφέμενος τῆς λαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν λόγους καὶ μύθους. Cratetem enim dicit, cum Cratinus ceterique antiquiores comici certos quosdam homines in fabulis suis exagitasent populoque ridendos propinassent, primum apud Atheniensem extitisse, qui Epicharmi exēplo comicae poeseos materiam a singulorum hominum irrisione ad generales morum notationes, rerumque descriptiones traduceret vel suoapte ingenio inventarum vel ex praesentia et ex aequalium petitarum. Quod autem lacessendi consuetudinem omisisse Crates dicitur ab Aristotele, id plane fragmenta fabularum confirmant, in quibus nihil reperias ex quo certos quosdam homines eum carpsisse intellegatur. Poeta erat, qui ut Aristophanes ait Equit. 538 sqq. Athenienses

... ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης... ἀριστοῖζόν ἀπέπεμπεν
ἀπὸ κραιβοτάτου στόματος κἀντων ἀστειοτάτας
ἐπινοίας,

quibus significat eum quamvis non magnum et splendidum ingenium haberet neque admodum elaboraret fabulas, tamen proferre festivissimos iocos; cum quibus fere consentit Anonymi *de com.* p. xxix iudicium eum γελοῖον καὶ διαρῶν poetam fuisse dicentis. Comp. Aristophanis in Thesmoph. β' iudicium de novo quodam Cratetis invento, quod ille ἀπῶνος παραβεβλημένον vocat fr. 152. Ad idem hilaritatis studium referendum videtur quod primus atticorum comicorum ebrios in scenam induxisse dicitur, qua in re Epicharmi vestigia secutus est teste Athenaeo x p. 429 A. Sed ut Magnetem et Cratinum, ita etiam Cratetem popularis aurae inconstantiam expertum esse tradidit Aristophanes Equit. 537 οὐκ ἔστι δὲ Κράτης ὄργας ὑμῶν ἠρέσχετο καὶ στυφέλιγμούς, et 540 χόρτος μέντοι μῦθος ἀντήκει τότε μὲν πίπτων τότε δ' οὐχί. Ubi quod Scholiastes narrat Cratetem largitione spectatorum voluntatem et applausum sibi redemisse, ἐξαιεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τῆν τοῦτων ἐθνοῖαν, fortasse ex adversariorum

comicomum fabulis petitum ut monet Meinekius. Fabulae quarum fragmenta extant sunt hae *Γετρονες*, *Ἥρωες*, *Θηρία*, *Δάμια*, *Παιδιαί*, *Ῥήτορες*, *Σάμιοι*, *Τόλμιοι*. Incertarum fabularum fragmenta supersunt XVII. Dictione usus est, quantum quidem ex fragmentis colligitur, ad atticam elegantiam composita et simplicitatis laude conspicua, nisi ubi forte consulto obscurum et insolitum dicendi genus secutus est ut in loco ap. Athenaeum III p. 117 B. Vide MEINEK. *Hist. Crit. Com. Graec.* pp. 58—66; BERGK. *Com. Lib.* II c. 1

Κρατίνος: antiquorum comicorum, qui inde ab Olympiade octogesima ad nonagesimam sextam floruerunt, princeps et quasi antesignanus, natus Ol. lxxv 1 obiit Ol. lxxxix 2. Vidit igitur tum initia veteris comoediae, tum progressus summamque eius perfectionem. Ipse ad scribendas fabulas provectiore iam aetate animum appulisse videtur: docuisse autem perhibetur unam et viginti, victoria novies reportata idque *παμπύφει*. Tituli quidem supersunt fabularum quattuor et viginti; *Ἀρχιλοχοί*, *Βουκόλοι*, *Δηλιάδες*, *Διδασκαλαί*, *Δραπετίδες*, *Ἐμπιπράμενοι* sive *Ἰθαίοι*, *Ἐδνεῖδαι*, *Θρήτται*, *Κλεσβουλῖναι*, *Λάκωνες*, *Μαλθακοί*, *Νέμεσις*, *Νόμοι*, *Ὀδυσσεῖς*, *Πανόπται*, *Πυλαία*, *Πλοῦτοι*, *Πυρῖση*, *Σάτυροι* (?) *Σεριφιοί*, *Τροφῶνιοι*, *Χεμαζόμενοι* (?) *Χελίωρες*, *Ἦραι*. Ceterum ludicra illa et ioculari comoedia, quae ante floruit in Attica, spreta altius sustulit artem et improborum hominum, quorum largissimus fuit apud Athenienses proventus, vitis moribusque insectandis ita versatus est, ut convicia nullo humanitatis condimento mitigaret, sed *γυμνῆ*, quod aiunt, *κεφαλῆ* cum flagitiis manum consereret: Platonius *de com.* p. xxvii; Christodorus *Εσθήτας*. 357

καὶ τῦτος ἄβρὸς ἔλαμπεν ἀριστοῦτοῦ Κρατίνον
ὅς ποτε δημοβέροισι πολισσοῦχοισιν Ἰώνων
θυμοδακείς ἐθώσεν ἀκατωστῆρας ἰάμβους.

Quae res movit fortasse Persium ut 'audacem' Cratinum appellaret Sat. I 123. In tanta conviciandi libidine nonnumquam paulo iniquius in summos homines invehi se passus est veluti Periclem, quem inter necivo prope odio exagitavit (conf. *Θρήτται*

Κρατίνος

fr. 1 ap. Mein. 1 p. 61); quamquam idem Cimonem praeclaro ornavit praeconio. Vere poeticam viri fuisse indolem Aeschylou in dispari genere simillimam, diserte tradit Anonymus *de com.* p. xxix γέγορε δὲ ποιητικώτατος, κατασκευάζων εἰς τὸν Δισχύλου χαρακτήρα. Beatam ingenii venam, qua erat sui confidentia, ipse praedicat in nobilissimo fragmento Πυτλῆς apud Schol. Equit. 523

Ἄναξ Ἀπολλων, τῶν ἐπῶν τῶν ρυμμάτων
καταχοῦσι πηγαί· δωδεκάκρονον τὸ στόμα,
Ἰλισσος ἐν τῇ φάρυγι· τὶ ἂν εἰποιμί σοι;
εἰ μὴ γὰρ ἐπιβῆσαι τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

Rapido torrenti quercus et platanos radicibus evolsas secum rapienti praeclara imagine eum comparat Aristophanes omnibus plaudentibus inimicos prosternentem Eq. 523

εἶτα Κρατίνου μεμνημένος δε πολλῶ ρεύσας
ποτ' ἐπαίψω
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως πα-
ρασύρων
ἐφόρει τὰς δρύς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς
προβελύμους,

dignumque dicit propter reportatas olim victorias qui in Prytaneo bibat et unguentis delibutus Dionysiorum spectaculis intersit. Dicitio eius troporum luminibus collustrata erat et lyrico quodam colore tineta, maxime in melicis fabularum partibus, quae dithyrambicam audaciam spirabant summoque omnium studio expetebantur et in conviviis canebantur, Eq. 526

ἄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν συμποσίοις πλην ἄδωροῖ σκυκο-
πέδιλε,
καὶ τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων, οὕτως ἦθησεν
εἰκένος.

Hinc idem eum ταυροφάγου dixit Ran. 357, ubi lingua favere et loco cedere iubet mystarum chorus et alios et quicumque Musarum orgiis non initiatus sit μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη, h. e. qui dithyrambicam Cratini poesin haud cognoverit: etenim taurum dithyrambi praemium fuisse notum est. In inveniendis disponendisque fabularum argumentis qualis fuerit docet Platonius *l. l.* p. xxvii ἐβ-
στοχος ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς, εἶτα προῶν καὶ διασπῶν τὰς ὑποθέσεις οὐκ ἀκολουθῶς πληροῖ τὰ δράματα,

quibus verbis significat in inveniendis quidem argumentis felicissime esse versatum sed eundem in progressu fabulae ablatum actionis rationem turbasse et quam orsus erat ab initio argumenti telam non ita pertexuisse ut summa esset singularum partium ad certum fabulae finem conspiratio. Admiratores et imitatores habuit Eupolin, Aristophanem, Cratetem et Teleclidem, Strattidem alios: ipse Archilochi sectator erat (Bergk. *Compt.* pp. 3—7, 29). Intercessit ei cum nostro simultas, quod in tanta atticorum comico rum de principatu populique gratia aemulatione et mutua obtreffatione nihil habet quod miremur. In *Ermitibus* praesertim gravissime ei adversatus est, laudans illum quidem propter eximiam ingenii vim et poesios praestantiam, sed eundem acerbissimorum dicitiorum aculeis vellicans et lacessens, v. 531 sqq.

νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὀρώντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλαεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ'
ἐνόητος
τῶν θ' ἁρμονικῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρον ὦν πε-
ριέρρει,
ὥσπερ Κωνᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αἶθρον δίψη δ' ἀπο-
λαλῶς,
ὄν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῇ πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν ἑλλά θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.

Non tulit Cratinus hoc convicium, sed anno sequente iactorum in se dicitiorum contumeliam ulturus vires quasi veterano quodam ac sopore obrutas resuscitavit et in *Pytine* fabula, insigni vegetae senectutis et invicti roboris documento, ingenii aciem in Aristophanem strinxit, eumque tum aliorum criminum insinulavit, tum quod Eupolidis scriinia in fabulis scribendis expilaverit. Hanc ille fabulam tanto omnium plausu docuit, ut iudicum sententiis et Aristophanis *Nubibus* et *Conno* Amipsiae praemium praeriperet. Partem argumenti servavit Scholiast. Equit. 399. Scilicet comoediam ingeniosus poeta uxorem suam esse finxerat, sed divortium cum marito facturam et κακώσεως litem ei intenturam. Quo cognito, qui forte aderant Cratini familiares obscant mulierem, ut ne quid temere faciat et quae sit tantae inimicitiae causa quaerunt: Tum illa gravissime que-

ritur de Cratino quod se contemtu habeat totumque se Temulentiae tradiderit, *ὅτι μὴ κωμωδοῖη μηκέτι σχολάζου δὲ τῇ Μέθῃ*. Audita oratione Comoediae, qua criminum in maritum coniectorum argumenta dicebat, ad iudicialium orationum formam efficta, amicos consilia de optima medendi Cratini ratione inisse colligitur ex fragmento ap. Athen. XI p. 494 c. Quibus omnibus ita respondisse videtur Cratinus, ut nihil egregii proferre poetam posse diceret, nisi qui vino incaluisset: ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοι. Neque enim ipse quo vitio laborabat dissimulabat, sed in *Pythine* lepidissime perstrinxit ipsam illam bibacitatem suam, quae multiplicem Aristophani ridendi iocandique materiem praebuit, ut in Eq. 400 ubi tamquam *ἔνουρητῆς* ridetur

εἰ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κέβδιον:

ib. 531 αὐτὸν ὄρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἔλεείτε; et Pac. 700 ubi sciscitant Mercurio ecquid rerum Cratinus agat *τί δαί;* Κρατίνος ὁ σοφὸς ἔστιν; Trygaeus respondet *ἀπέθανεν δὲ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον* (vide s. n. Λάκων)...*ὠρακίλασας' οὐ γὰρ ἐξηπέσχετο ἰδῶν πῖθον καταγνόμενον οἴνου πλέων*. Eandem in rem perelegans est incerti auctoris epigramma ap. Athenaeum II p. 39 C

Οἶνός τοι χορεύει πέλει ταχύς ἵππος αἰοῖθ' ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ Κρατίνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδῶς πῖθον· τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυνε, εἴχε δὲ κιττῶ μέτωπον οἶα καὶ σὺ κεκροκωμένον.

Conf. Plutarch. *Symp.* II i τῶν κωμικῶν ἔνοι τὴν πικρίαν ἀφαίρειν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα (Pac. 767, Eq. 550, Nub. 540), καὶ εἰς τὴν οἴνου διψῆν Κρατίνος τὴν Πυθίνην ἐδίδαξεν

In Ach. 848 sqq. contra sententiam complurium interpretum docet Bergk. *Comm.* p. 202 Cratinum poetam comicum traduci. Exagitur enim non solum vita eius libidinosa sed reprehenditur etiam quod neglecta et festinanter fabulas componat :

οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τάγορᾳ πρόσσειαι σοὶ βαδίζων Κρατίνος ἀδ' κεκαρμένος μοῖχον μὴ μαχαίρᾳ, ὁ περιπόνητος Ἀρτέμιον, ὁ ταχύς ἄγαν τὴν μουσικὴν,

ἔξων κακὸν τῶν μασχαλιῶν πατρὸς Τραγασίου:

ubi quae graecus interpres de melico quodam poeta Cratino commentus sit, futillia esse: et rursus ibid. v. 1166, ubi Antimachus choragum sibi infestum graviter vexat, ridicule et praeter expectationem illius iram in Cratinum convertit, ubi poetam ebrium et commissatorem nocturnum grassatoribus, quasi Orestis quibusdam, comitem adiungit et ab Antimacho foede deturpari fingit. MEINEKIVS *fr. com. gr.* I pp. 43—58, BERGK. *Comm.* p. 202 sqq.

Κρής: *ἄλλ' ὃ Κρήτες Ἰδας τέκνα* (ex Euripidis fabula cognomini) Ran. 1356

Κρητικὸς: ὃ κρητικὰς συλλέγων *μορφῆας* Ran. 849 (ubi Aeschylus rivalis sui monodias dicit creticas h. e. mimicas et cretico hyporchemati simillimas, quia tragicarum saltationis violaret legem (nempe ut alii saltarent, alii voce canerent, cfr. Lucian. *de Saltat.* c. 30, velut in choris, in quibus stropham vel antistropham unum hemichorium canere solet altero saltante) et in monodis saltationem adhiberet; in hoc autem dicto aculeo non requirit, qui contulerit Athenaeum XIV 630 E, ἡ δ' ὑπορχηματικὴ (δρχησις) τῇ κωμικῇ οἰκιοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ· παγειώδεις δ' εἰσὶν ἀμφοτέραι. Fritschius ad I. p. 290 sq.): *κρητικῶς οὐν τῷ πόδε καὶ σὺ κινεῖ* Eccl. 1165; σὺ δὲ τὸ κρητικὸν ἀπόδυσθι ταχέως Thesm. 730 (sc. εἶδος χιτῶνος)

Κρίος: ἐκέλευσα ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κρίον, ὡς ἐπέθη Nub. 1356 sc. carmen de Crío, quem monet scholiastes luciatorem esse Aeginetam. Simonidis Cei epinicion, ad quod allusio fit, est in Bergkii *Poet. Lyric. Graec.* p. 874 ed. 2

ἠπέφατ' ὁ Κρίος οὐκ ἀεικέως ἔλθων ἐς ἀγάλαν δενδρεῶνος Διὸς τέμενος

Κρίως: *δήμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Κριού τινος ὠνομασμένος; Εὐελπίδης Κριῶθεν Av. 645*

Κρίτυλλα: nomen mulieris, *εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν* Thesm. 898; *πρὶν ἐμπεπρήσθαι Καλύκην τε καὶ Κρίτυλλαν* Lys. 323

Κρόνια: res ad Κρόνον pertinentes, hanc nostram aetatem antecedentes; conf. s. n.

Κρόνος: ὦ μῶρος σὺ καὶ Κρονίων βζων καὶ βεκκεσέληνε Nub. 398

Κρονίδης, Iuppiter: ἀλλ' ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη Vesp. 652 quibus verbis Bdelycleo tragice alloquitur patrem respiciens ad grandiloquentiam eius v. 620 sqq., simul ad insipientiam, vide s. n. **Κρόνος**. De ultima syllaba in ἡμέτερε ante Κροιδη producta ὁμηρικῶς vide Porson. *Praef. Hes.* p. LVI

Κρονικός: v. s. n. **Κρόνος** (2)

Κρόνιππος: v. s. n. **Κρόνος** (2)

Κρόνος, Saturnus: (1) honesto sensu; ὦ Γεραστιε παῖ Κρόνου Eq. 560 (sc. Ποσειδῶν); ὕμεις (οἱ ἄνθρωποι) πρότεροι τε Κρόνου καὶ Τιτάνων ἐγενεσθε Av. 469; ἦν ἡγῶνται σέ θεόν, σέ Κρόνον, σέ Ποσειδῶ Av. 586: (2) cum Saturnii aevi homines stulti et hebetes fuisse credebantur, ipsum Saturni nomen non sine contumelia quadam usurpabatur ut non solum senectutis sed maximae stultitiae et insipientiae nomen prae se ferret, ut in Nub. 929 οὐχὶ διδάξεις τούτων κρόνος ὦν, i. e. ἀρχαῖος, old-fashion-ed; Vesp. 1480 τοὺς τραγωδοὺς φησὶν ἀποδείξεω κρόνους τοὺς νῦν: itaque in Nub. 397 qui μῶρος et βεκκεσέληνος, idem κρονίων βζων dicitur; et Plut. 581 κρονικαῖς (vetuste obsoletis et stolidis) λήμαις λημῶντες τὰς φρένας dicitur de mentis lippitudine vel hebetudine. Hinc comiæ fictum nomen Κρόνιππος Nub. 1070 ad similitudinem nominum Μελανίππος, Ξάνθιππος. Conf. Platon. *Euthydem.* p. 287 v οὕτως εἰ κρόνος: et vide s. n. **Ίαπετός**

Κρωβύλος: Ἀμυνίας οὐκ τῶν Κρωβύλου Vesp. 1267 ubi Berglerus 'ex Crobyli posteris, quasi de homine. Est autem κρωβύλος nodus comae: et Amynias comam diligentius curabat; hinc v. 464 fecit vocem κομηταμυνίας.' Hegesippum poetam comicum Aeschines per ludibrium Crobyli nomine appellavit, cuius rationem scholiastes p. 733 Rsk. hanc reddidit, quod Hegesippus ἠλείφετο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφιλοκάλει τὰς τρίχας, scilicet ἀπὸ τοῦ κρωβύλου veterum Atheniensium de quo satis constat ex Thucydide Lib. I c. 6. Vide Meinek. *Fr. com. gr.* I p. 475

Κτησίας: κὰν εἰσὶν τις Κτησίας ἢ συ-

κοφάντης ἄλλος οἰμῶζων καθεδεῖται Ach. 841 h. e. auxilio destitutus sedebit. Apud Philetaerum et Anaxilam, mediae comoediae poetas, saepius Ctesias quidam propter voracitatem et gulositatem ridetur

Κτησιφῶν: δεῖ δ' ἂν ἐκπῆ πρώτιστος (τὸν χῶρα) ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήγεται Ach. 1002; ubi Scholiastes: ὡς παχὺς καὶ προγαστρὸς Κτησιφῶν σκώπεται. 'Significatur uter maximus, optimum hominis vinolenti praemium. Homines pingues et vino deditos utres Graeci vocare solebant. Antipho ap. Athenaeum XII 552 (Meinek. III 8): τούτων οὐδ' οὐλοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὐπικῶμοιοι; Alex. ap. Athen. XI 470 E (Meinek. III 417) κατὰ τὴν παροιμίαν δεῖ ποτ' εὐ μὲν ἀσκός εἶδ' ἐδὲ θύλακος ἀνθρώπος ἐστί, ubi utris commemoratio etiam ad bibacitatem spectat

Κυβέλη: δέσποινά Κυβέλη, στρουθὴ, μήτηρ Κλεοκρέτου Av. 877

Κυδαθηναίεύς, ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς: ἐγράφατο κῶν Κυδαθηναίεύς Λάβητ' Ἀξωνέα Vesp. 895; ποῦ δ' ὁ δῶκων, ὁ Κυδαθηναίεύς κῶν; ib. 902. Hoc nomine Cleonem notari, quem ex pago illo oriundum fuisse constat ex Demosthene πρὸς Βουτῶν p. 1016, animadvertit scholiasta. Conf. Bergk. *Comm.* p. 83 sq.

Κυδοίμους: in *Pace* famulus Belli, Πολέμου, ab hero Athenas et Spartam missus ad pistillum petendum, vacuus redit, 255—284. 'Nomen proprium est et apud Homerum II. σ' 535 et in fragm. Empedoclis ap. Athenaeum XIII p. 510 D. Apud Homerum, qui praecipue hac voce utitur, etiam verbum est κυδοιμείν. Huc pertinet quod Pac. 1152 et Nub. 616 est κυδοισπᾶν = συνταράττειν.' RICHTER ad l.

Κυζικηνικός: βέβαπτα βάμμα Κυζικηνικόν Pac. 1176 de molli et effeminato homine, ubi scholiasta eis κιναιδίαν διαβάλλεται, ὥστε μηδὲ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι. ὡς καὶ Εὐπολις ἐν Πόλεσει (Meinek. *Com.* II p. 510). οἱ γὰρ Κυζικηνικοὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ θηλότητι ἐκωμφοῦντο

Κύθηρα: Κυθήρων μεδέουσα Lys. 833 de Venere

Κυκλοβόρος: rapidus torrens; Κυκλοβόρου φωνήν ἔχων Eq. 37 de Cleonis vociferatione, ubi scholiasta: χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἰκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποτάμου. καὶ ἀλλαχοῦ (fr. inc. lxxxvi):

ᾠμην δ' ἐγὼ τὸν Κυκλοβόρον καθίναί.

Pollux x 185 οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἐπλαττον, πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασι ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφάνης, περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων

ὁ δ' ἐς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε.

Conf. Ach. 381 κάκυκλοβόρει κάπλυνεν (Cleon): Vesp. 1034, 1035; Plutarch. vit. Nicias c. 8: Κλέων τὸν ἐπὶ τοῦ βήματος κόσμον ἀνελών καὶ πρῶτος ἐν τῷ δημηγορεῖν ἀνακραγὼν καὶ περισπᾶσας τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν μηρὸν πατάξας καὶ δρόμῳ μετὰ τοῦ λέγειν ἅμα χρησάμενος τὴν ὀλιγωρίαν τοῦ πρέποντος ἐνεποίησε τοῖς πολιτευομένοις

Κύκλωψ: Polyphemus: καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρητάνελο τὸν Κύκλωπα μιμούμενος καὶ τὸν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων ὑμᾶς ἀγειν Pl. 290, ubi chori duces se facit Cario, Cyclopi personam agens Galateam nympham amantis, cum indecoro quodam nomu saltans. Vide Summarium *Plauti* p. 643 not. 4

Κύκνος: οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς Κύκνος ποίων καὶ Μέμονας κωδονοφαλαροπώλους Ran. 963 ubi 'recte scholiasta Aeschyli locum retulit ad Cyncum Neptuni filium, ut apparet ex altero nomine Memnonis. Pindari duo sunt loci *Olympe*. II 82 et *Isthm.* IV 43 in quo utroque et Cyncum et Memnonem ab Achille dicit ad Troiam occisos esse. Huius Cynci cum Achille pugna tragice enarrata utique terrorem facere poterat, ut docet luculenta descriptio Ovidii Met. XII 72—145.' FRITZSCH. ad l.

Κυλλήνη: Κυλλήνη σταδίου μὲν εἰκόνων Ἡλίδος καὶ ἑκατὸν ἀπέστηκε, κείται δὲ τετραμμένη τε πρὸς Σικελίαν καὶ ὄρμον παρεχόμενη νασὶν ἐπιτήθειον ἐπίλοιον δὲ οὖσα Ἡλείων ἀπὸ ἀνδρῶν Ἀρκάδος τὸ-δνομα εἰληφε. Κυλλήνης δὲ ἐν μὲν Ἡλείων καταλόγῳ λόγον οὐδένα Ὅμηρος ἐποίησατο ἐν δὲ ἔπεισι τοῖς ὕστερον δεδήλωκεν ὡς πρόλιμα οὖσαν καὶ τὴν Κυλλήνην ἐπίσταται (λέγων ὤτιον Κυλ-

λήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν ἔστι δὲ κώμη μετρία τὸν Ἀσκληπίου ἔχουσα τὸν Κολώτου, θαυμαστὸν ἰδεῖν ξάνον ἐλεφάντινον Strabo VIII c. 3 § 4) Pausan. VI 26, 3. Conf. Thucyd. I 30: Κυλλήνην τὸ Ἡλείων ἐπίνοιον ἐνέπρησαν οἱ Κερκυραῖοι ὅτι ναὺς καὶ χρήματα πάρεσχον Κορινθίοις. In Eq. 1080 sq. fingit isiciarius de hac urbe oraculum esse, quia paronomasiam facturus est ἐμβαλε κυλλῆ (χειρὶ) et significat manum curvam ad accipienda munera paratam: ἀλλ' ἔτι τὸνδ' ἐπάκουσον (τὸν) χρησάμεν, ὃν ἐπέει σοι Δηιοῦδος, ἐξαλέασθαι Κυλλήνην μὴ σε δολώσῃ, tum quaerenti Demo ποίαν Κυλλήνην respondet τὴν τοῦτου χεῖρ' ἐποίησεν Κυλλήνην ὁρθῶς ὅτι ἦ φησ' 'ἐμβαλε κυλλῆ.' Quem verborum lusum servavit Vossius Germanicus interpres per *Höhland* et *hohle land*. Vide s. n. **Διοσέβης**

Κύλλος: Κύλλου πῆρα locus in Hymetto, ut ostendit Photius *Lex.* p. 185 21: Ἡ Πῆρα χωρὶν πρὸς τῷ Ἄμνητῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιούσαι εὐτοκοῦσαι καὶ αἱ ἀγροὶ γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακῶς Καλιὰν αὐτὴν φησὶν. οἱ δὲ Κολλόπη:αν. τάττεται δ' ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζαμένων ἐξ ἐπιτεχῆσεως. Δράμα α' fr. IX τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πῆρα

Κυναλώπηξ: v. s. n. **Φιλόστρατος**

Κύνθος: ἀμφὶ μοι αἶθε Φοῖβ' ἀναξ Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν Nub. 595 sq. Verba sumta e Pindaro fr. 285 ed. Boeckh. Strabo x 5, 2 p. 485 c: ἡ Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Ἀηφῶν ὑπέρεκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ψιλὸν ἢ Κύνθος καὶ τραχύ

Κύννα: meretrix famosa: Eq. 762 Cleo optime de republica se merium dicit, ita tamen ut postponendus sit Salabacchae atque Cynnnae meretriculis quarum nulla potuerunt extare merita in temp.; περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγέννηται βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχῶ. Eidem isti Cleoni tribuit Cynnnae oculos i. e. pudoris expertes Vesp. v. 1032, Pac. 755, οὐ δευόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον

Κύπριος: τὸ παραπέτασμα, τὸ Κύπριον, τὸ ποικίλον fr. inc. xl

Κύπρις: 'Ηουχίας ἦν ἐποίησε θεὰ Κύπρις Lys. 1290; ὡ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης Eccl. 972; ὡ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ζήτητροφε Διαλλαγῇ Ach. 980; Κύπρι τί μ' ἐκμαίσεις ἐπὶ ταύτῃ; Eccl. 966

Κυπρογένεια: ἡ Κυπρογενεῖ 'Αφροδίτη Lys. 551

Κύπρος: ὡ πότνια Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάρου μεδέουσα. Lys. 833; ἐμοὶ ἀπὸρ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ Th. 446

Κυρήνη: meretrix nobilis cui cognomen δωδεκαμήχανος haesit ob varias quas profitebatur coitus figuras, quibus comparat Aeschylus melicam poesin Euripidis Ran. 1327 ἀπὸ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν; memoratur etiam Th. 98 οὐχ ὀρῶ ἀνδρ' οὐδὲν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὀρῶ

Κικόκαλος: fabula Aristophanis: vide fr. p. 734—5

Κωκυτός: Κωκυτοῦ περιδρόμοι κύνες Ran. 472 de Furis quae in tragoedia κύνες et 'Αδου κύνες dici solent

Κωλιάς: Pausanias I. 15: ἀπέχει (a Phalero) σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς... Κωλιάδος δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα 'Αφροδίτης ἀγαλά καὶ Γενετυλλίδες (Thesm. 130) ὀνομαζόμεναι θεαί; Nub. 52 ἡ δ' ἀδ' (ὄβουσα) καταγλωττισμάτων... Κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ubi nomen videtur poetae iocose deducere a κωλή. Utrumque cognomen Veneris eodem modo iungitur Lysist. 2, εἰ τις ἐς Βακχείον αὐτὰς ἐκάλεσεν ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 'ς Γενετυλλίδος

Κωμαρχίδης: nomen rustici, Pac. 1142

Κωμίας: senex iudex, ὡ Κωμία βραδύνης; Vesp. 230

Κωπαῖς: λίμνη Βοιωτίας ἐν ἡ μεγαλαί ἐγγέλεις γιγνόνται: κωπᾶδ' ἐγγέλων Ach. 962; ἐγγέλεις κωπαῖδας ib. 880; πρέσβευρα πενήκοντα κωπᾶδων κορῶν ib. 883 quibus verbis maximam anguillarum Boeotus expromens alloquitur, verbis vere usus Aeschylus in 'Ὀπλων κρῖσει (Nauck. p. 44 fr. 168) δέσποινα πενήκοντα Νηρήδων κορῶν; Κωπᾶδων σπυρίδας Pac. 1004. Conf. Lys. 702; Strattis Philoz. fr. 1 κωπᾶδων ἀπαλῶν τεμάχη στρογγυλοπλέρω

Λ

Λάβης: ὁ Λάβης ὁ κύων παράξας ἐς τὸν ἱπνὸν τροφαλίδα τυροῦ σικελικὴν κατεδήδοκεν Vesp. 835 (ubi sub canis persona Laches tangitur cuius hic innuitur in Sicilia expeditio Ol. lxxxviii. 2 facta, Thuc. III 86. Scholiasta τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν· ἀξιοῦσι δὲ τινες, ὡς παρὰ γράμμα κωμωδεῖσθαι Λάχνητα τὸν στρατηγῆσαντα περὶ Σικελίαν ἐπὶ δωροδοκίᾳ καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ ταύτην λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν, quod colligi potest ex v. 894, ubi ἐγράφατο κυνὸν Κυνάθηναίους Λάβητ' Αἰξωνέα de Cleone et Lachete certe accipienda: vide s.n. Αἰξωνεύς); οὗτος ὁ Λάβης καὶ τὰ τραχήλι' ἐσθλὴ καὶ τὰς ἀκάνθας κοιδέσσο' ἐν ταύτῳ μένει ib. 962 (h.e. edit piscium capita et spinae, canis modesti nutrimenta); ἐκπέφηντας ὡ Λάβης ib. 994; Λάβητι μάρτυρας παρῆναι... τὰ σκεῦη τὰ προσκεκαμμένα ib. 939

Λαῖς: ἐρᾶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ δὲ Φιλωνίδου; Pl. 179 de Laide meretricum omnium Graecarum nobilissima duae circumferuntur narrationes, quarum prior eam in Sicilia et quidem in oppido Hyccaris natam esse tradit, et cum illa urbs a Nicia caperetur Ol. xci 1, servam septem annorum a Corinthio quodam emptam et ab eo coniugi suae transmissam esse. Hanc narrationem afferunt prior scholiastes ad Plut. v. 179, Plutarchus in vit. Niciae c. 15, Pausan. II ii 2, Polemo et Timaeus Athenaei 13 p. 588 B.C, 589 A. Alterius auctor alter schol. ad v. 179 tradit Laidem a tyranno Dionysio poetae Philoxeno donatam esse et cum eo Corinthum venisse. Sed in prima Pluti editione Laïs, XIV tum annos nata, commemorari non potuit; nec magis in secunda cum tribus annis ante mortua esse videatur ex scholiaste, itaque necessariam putat Dindorfus Naïs emendationem ab Athenaeo 13 p. 592 c propositam. Laidis et Philonidae amorem perstringit imagine Circae et Ulixis Pl. 302 sqq.

Λαίρτης: pater Ulixis: τὸν Λαίρτιον Pl. 312. Vide s.n. 'Ὀδυσσεύς

Λαῖος: Laii filius fingitur Meletus Pelarg. fr. 1. Vide s.n. Μέλητος

Λαισποδίας: Laispodias bellicosi homo ingenii (Phrynich. *Comast.* III) sed idem litium et calumniarum studiosissimus (Phyllyllius *Plynter.*). Is a. Chr. n. 414 Ol. xci 2 cum Pythodoro et Demarato exercitui praefectus Laconicam classe invasit teste Thucyd. vi. 105, qui rursus eundem commemorat VIII 86 ubi simul cum Aristophonte et Milesia a quadringentis Lacedaemonem legatus missus fuisse dicitur, *ὡς τῶν οὐχ ἤκιστα καταλοσάντων τὸν δῆμον ὄντα*. Eundem sive legati sive praetoris munere fungentem Thracen obiisse conicias ex fragmentis orationis Antiphontis κατὰ Λαισποδίου, in quibus frequens Thracicarum urbium memoria. Crurum vitium a comicis frequenti risu traductum quale fuerit non satis certo apparet. Schol. Arist. Av. 1569 εἶχε δὲ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, *ὡς φησὶ Στράττις ἐν Κινησίᾳ* (fr. vi), διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἡμάτιον ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί (fr. iii). Itaque Ciceroni similis fuit, quem varices quas in cruribus habebat toga occuluisse auctor est Quintilianus XI 3, 143. Laespodiam et Damasiam cum arboribus comparat Eupolis Δῆμοις fr. 37 propter proceram corporis staturam (conf. Av. 1475):

ταῖς δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας
αὐταῖσι ταῖς κνήμαϊσι ἀκολουθοῦσί μου .

Av. 1569:

ὄστος τί ὄρε; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖ δοίματιον ὄσ' ἐπὶ δεξιᾷ;
τί ὦ κακοδαίμων; Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν;

ubi Neptunus Triballum barbarum deum increpans ne sit dedecori collegis suis quaerit sitne alter Laespodias, partim quia indecenter gerit pallium (conf. Platon. *Theaetet.* p. 176 A), partim propter etymologiam nominis quia in eo videtur latere vox *λαϊός* i. e. *ἀριστέρος*

Λάκαινα: ὦ φιλιγάτη Λάκαινα χαῖρε
Λαμπιτοῖ Lys. 78; ὦ Μῶα (Μούσα) μύλε
Λάκαινα Lys. 1298; χῖον (αἶνον) ἐκ λα-
καινῶν (sc. κυλλκῶν) Daetal. fr. 19

Λακεδαίμων: ἡ Λακεδαίμων ποδ' στῆν;
τοῦτο πᾶν φρονιζέτε, ταῦτην ἀφ' ἡμῶν
ἀπαγαγεῖν πρόρω πᾶν Nub. 215; ἀλλ' ἐκ
Λακεδαίμονος γὰρ Ἄμφίθεος ὀδὶ Ach.
175; ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος ἀφίκαται

περὶ σπονδῶν Eq. 668; οὐκ οὐν ἕτερον δῆρ'
(ἀλετριβανον sc. Brasidam) ἐκ Λακεδαί-
μονος μέτει; Pac. 274; βούλεσθε τὸ μέγα
τοῦτο τοῦκ Λακεδαίμονος Σπάρτην ὄνομα
καλῶμεν αὐτήν; Av. 813; ὡσπερ ἐ Λα-
κεδαίμονι ξηνηλατεῖται (i. q. ξηνηλασία
γίγνεται) Av. 1012, (Xen. *Rep. Laced.* 14,
4: ἐπίσταμαι δὲ τούτου ἔνεκα ξηνηλασίας, γι-
γνομένας ὅπως μὴ βραδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ
τῶν ξένων ἐμπυλαῖστοι); τί τὰ πρόγυμαθ' ὑμῶν
ἔστι τὰν Λακεδαίμωνι quaerit Probulus
Lys. 994, cui praeco respondet ὁρᾷ (i. q.
ὄρθῃ) Λακεδαίμων πᾶσα; ἔθλων σὺν ὀπλι-
ταῖσι τετρακισχιλίους Κίμων δλην ἔσωσε τὴν
Λακεδαίμονα Lys. 1144 (vide s. n. Κίμων);
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔθλωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὃ τι ταράζομεν
Lys. 1231; ἠὲ Λακεδαίμων τί ἄρα πείσει
τῆμερα; Holcad. fr. XX, Pac. β' fr. 5.
Photius p. 506, 24 Σέρφιον: τὴν Λακε-
δαίμονα διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν' καὶ χρηστῶς
αὐτοῖς ἐξέπεσεν. Itaque vaticinii cuiusdam
Lacedaemonem appellasse Seriphum
fr. 248 BERGK.

Λακεδαιμόνιος: ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπι-
ξήνου (i. e. conditione periculosissima) λέ-
γειν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων Ach. 356; λέξω
δ' ὑπὲρ Λ. ἃ μοι δοκεῖ ib. 369; ὅσον τὸν
ἀγῶν' ἀγωνεῖ τάχα μέλλων ὑπὲρ Λακεδαί-
μονίων ἀνδρῶν λέγειν ib. 482; οἱ Μεγαροῖς
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμα (τὸ
τοῦ Περικλέους) ὅπως μεταστραφεῖ ib. 535
(sc. iussu Lacedaemoniorum civitates lega-
tos Spartam miserunt qui conquesti sunt de
iniuriis ab Atheniensibus illatis); φέρ' εἰ
Λακεδαιμονίων τις ἐκπεύσας σκάφει ἀπέ-
δοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων, καθῆσθ' ἂν ἐν
δομοῖσιν; ib. 541 (h. e. Athenienses, iniuria
vel minima a Lacedaemoniis accepta multo
maiore apparatu bellum eis illaturi fuissent);
ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων τὴν προ-
βειαν βασιανίζων ἠρώτησεν αὐτοὺς τοῦτων
τόν ποιητήν (sc. Aristophanem), ποτεροὺς
ἔπει κακὰ πολλά' τούτους γὰρ ἐφῆ ἐν τῷ
πολέμῳ πολὺν νικήσῃ, τοῦτων ξύμβουλον
ἐχοντας' διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν
εἰρήνην προκαλοῦνται καὶ τὴν Ἀγῶνα ἀπαι-
τοῦσιν; ib. 647 ἴδια δ' ἐκεῖ (ἐν Ἄργει) Λακε-
δαιμονιοῖς ἐγγυγγεταῖ (ὁ Κλέων) Eq. 466;

ἀπόλωλε γὰρ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἄλετριβαν Pac. 281; σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους Ach. 52, ib. 131; μισῶ Λακεδαιμονίους σφόδρα ib. 509

Λακρατείδης: formatum nomen a Λακράτης i. q. Λεωκράτης: καὶ παλαιῶ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται Ach. 220. Quis fuerit incertum

Λάκων: Περικλείδης ὁ Λάκων Ἀθηναῖον ἰκέτης καθέζετο ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὡχρὸς ἐν φωνικίδι στρατίᾳ προσαιτῶν (sc. ad bellum Messeniacum) Lys. 1139; Ἀλάκων πρόφρασε δὴ σὺ μοῦσαν ἐπὶ νέφ' νέαν Lys. 1295; εἰ ἔλθουσιν (quandoque venirent) οἱ Λάκωνες εἰρήνης περί, ἔλεγες' ἂν ὑμεῖς (οἱ Ἀθηναῖοι) εὐθύς 'οὐχὶ πειστέον' ἤξουσιν καθύς, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον' Pac. 216 seqq.; οἱ Λάκωνες ἔλκουσ' ἀνδρῶν Pac. 478 (quam vehementer Lacedaemonii pacem appetiverint, narrat Thucyd. IV 15, 117; V 14); ib. 701 e Trygaeo recens ex his terris in caelum advecto sciscitatur Mercurius num Cratinus adhuc in vivis sit, at ille respondet ἀπέθανεν (Κρατῖνος) δὲ οἱ Λάκωνες ἐπέβαλον. (Iam Cratinus cum aetate confectus Πυτιῶν docuisset Ol. lxxxix. 1, anno sequenti diem obiit. Spartani autem cum tertio ante anno Ol. lxxxviii. 3 in Atticam invasissent (Thucyd. IV 2), non redierunt nisi anno post mortuum Cratinum septimo Ol. xci. 3, Thucyd. VII 19: quare quaerens Meinekius *H. C. C.* p. 45 eo confugit ut concideret Aristophanem quem admodum causam mortis Cratini facetissimo lusu commentus esset, ita etiam illam Lacedaemoniorum in Atticam impressionem finxisse: similiter Fritzschius *Quaest. Arist.* p. 258 sq. fictam esse putat ut mirifica Cratini decrepiti senis ignavia notaretur et una opera violentia hominis, quod emori maluisset quam cadum vini confractum oculis cernere. Contra Bergkiius *Reliq. Com.* p. 187 suspicatur Aristophanem dicere voluisse ποῆσιν 'quae ante Peloponnesiaci belli incendium in summum fastigium evecta videbatur, iam retro quasi ruina quadam involvi;' idque duobus exemplis illustrare, Sophoclis quem de pristina generositate recessisse conqueratur, et Cratini qui ex quo Lacedaemoniis in-

ursionem facientibus, cellae vinariae vastarentur, nihil magnum, nihil admiratione dignum proponeret in medio, atque adeo sibi iam mortuus quam vivus videretur. COBETVS *Obs. cr. in Platon. Com.* p. 89, qui ipse peringeniosam temptavit coniecturam Λάκωνες de Platonis fabula intellegens, quam superiore anno quo Cratinus erat mortuus docuerat; exhibuerat autem in ea hominum temulentorum convivium, qui nimio mero madidi vini dolium in tumultu diffregisse videntur. Quae vera non esse docet Fritzschius *l. l.* qui recte verba Comici cepit); ἀγε δὲ, Λάκωνες, ἀδέκαστα χρῆ λέγεω Lys. 1100; ἄνδρες Λάκωνες στήτε παρ' ἐμὲ πλησίον Lys. 1122; ib. 1137, 1274; ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἐνδοθεν καθ' ἡσυχίαν ἀπίσω εὐωχημένοι ib. 1223; οὐκ ἴσθ' δὲ ὑμᾶς (τοὺς Ἀθηναίους) οἱ Λάκωνες ἀδ κατωνάκας φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπόλεσαν, πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰππῖον κήλευθέρωσαν κἀντὶ τῆς κατωνάκης τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμισίχον πᾶλιν; Lys. 1150 sq. (Thessalos in societate adsciverant Pisistratidae, miserunt autem tunc Lacedaemonii contra Pisistratidas primo quidem Anchimolium cum navibus, qui victus est et periit: deinde Cleomenem regem suum, qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit, Herodot. VII 53); αἱ πόλεις ὧν ἤρχετο (Trygaeum alloquitur Hermes) ἀπέπειθον τοὺς μεγίστους τῶν Λακῶνων χρημάτων, οἱ δ' ἄτ' ὄντες (1) αἰσχροκέρδεις καὶ (2) διειρωνόξενοι τῆνδ' ἀπορίψαντες αἰσχροῦς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν Pac. 619 sqq. [(1) cf. Eurip. *Andromach.* v. 445 et oraculum vetus ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν δλεῖ ἄλλο δὲ οὐδέν; (2) διειρωνοξένους vocat quasi per ironiam et fallaciam hospites acciperent qui legem πέρι ξενηλασίας tulissent, de qua vide Thucyd. I 144, II 39, Heindorf. ad Platon. *Protagor.* p. 342 A, Mueller *Dor.* Tom. II p. 4 not. f, p. 413 not. η, Nauckium *Comm. Acad. Par. Inscript.* xii. p. 159 A 1740 qui nostrum locum respicit p. 168; de perfidia Lacedaemoniorum autem notissima cfr. Ach. 308, Lys. 629, Eur. *Androm.* 446 seqq., Thucyd. V 105]; σοὺ δ' οὐκ ἀκούσομαι ὅστις ἐσπέλω Λάκωσιν

Ach. 303; τοὺς Λάκωνας ἐκπόδων ἐάσατε ib. 305; οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα (nimio odio prosequimur) οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων ib. 309; τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα ib. 514; τῶν στρατηγῶν ὑποδραμῶν τῶν ἐκ Πύλου πλεύσας ἐκέισε τοὺς Λάκωνας; ἤγαγον Eq. 742 (ubi poenitet hodie C. F. Hermanni coniecturam recepisce ἀποδραμόντων pro vulgata scriptura ὑποδραμῶν τῶν); ἐλακωμάνον ἀπαρτες ἀνθρωπι τοῦτε ἐκόμων, ἐπειλῶν, ἐρρύπων, ἐσωκράτων, ἐσκυταλιοφόρου Av. 1281 (de hac externi cultus habitusque Laconum imitatione apud optimates maxime et qui optimatum partibus fauebant conf. Vesp. v. 1474, Platonem in *Protagora* p. 342 B, Plutarch. *Phoc.* 10: ἦν δέ τις Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος λακωνιστής, πῶγανά τε καθεύμενος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τριβῶνα φορῶν δει καὶ σκυθρωπάζων);

ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἶδι πρόσβεις ἔλκοντες ὑπήνας

Lys. 1072; Lacedaemonij post res in Pylo gestas primū pacem offerunt Atheniensibus, sed Cleone suadente reiecti Pac. 665 sqq.

Λακωνικός: σκυτάλη λακωνική Lys. 992 (conf. Av. 1281); τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ Eccl. 405; σικᾶς φυτεύω πάντα πλὴν λακωνικῆς, τοῦτο γὰρ τὸ σύκον... τυρανικὸν καὶ μισόδημου Georg. fr. 2 (ubi agricola Lacedaemonios quippe qui populi libertati parum fauerent odit, quemadmodum Dicaeopolis in Ach. 509); Λακωνικὸν πνέον, σμικρὸν ἔχον πάνν τριβῶνιον, πινῶν, ρυπῶν, ἀπαράτιτος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος (v. s. Κλεομένης) Lys. 276; τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς Pac. 245; ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος ἐν πύελῳ λακωνικῆν Eq. 55 (vide Thirlwall. *Hist. Graec.* III p. 227 ed. mai.); εἰ μὲν (quandoque) οἱ Λακωνικοὶ ὑπερβάλουτο (i. q. περιγίγνωτο) μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί 'ναὶ τῷ σιῶ νῦν ὠττικὸν δώσει δικτῆν' Pac. 212; χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοὶ Lys. 1226; δοκοῦσιν (Socratis discipuli) εἰκέναι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς Nub. 186 (ubi Schol. εἰκὸς τοῦτους διὰ τὸ τὸν πολλὸν λιμὸν δν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας καὶ διὰ τὸ

κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν ὠχροῦς τε καὶ ἰσχροῦς καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι; praeter hoc simul Socraticorum λακωνίζειν innuitur de quo v. Av. 1281 sqq.); δευὰ τάσδε διαλλάττειν πρὸς (insuper) ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς, οἱσι πιστὸν οὐδὲν εἰ μὴ περ λῦκω κεχηρῆτι Lys. 628 (conf. s. n. Λάκωνες); πρόσταγε (ἢ Διαλλαγή) λαβούσα τοὺς Λακωνικοὺς Lys. 1115; τασδί δ' ἀνύσας ὑπόδοθι τὰς λακωνικὰς Vesp. 1158 (calceamentorum genus, vide Beckeri *Charicl.* p. 449); λακωνικὰς ἔχετε καὶ θοιμάτια τάνδρεια; Eccl. 74; ὑποδείσθε τὰς λακωνικὰς, ὥσπερ τὸν ἄνδρ' ἐθεᾶσθ', δτ' εἰς ἐκκλησίαν μέλλοι βαδίζειν Eccl. 299; χάλα συναπτοῦς ἦναι λακωνικὰς Ec. 508; οἱ ἄνδρες φοροῦσι κλήδεια, κρυπτά κακοηθέστατα λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους Th. 421 (vide Weisium in Plaut. *Mostell.* II 1, 57; κρυπτή vero haec clavis Fritzschio propterea dici videtur, quod sive ligno sive alia materie obducta erat, qua artificiose demum, ut per ferrum resiliens, denudata clavem ipsam manifesto teneres. Ita enim Eustathium ad Il. xiv v. 168, p. 974, 35; ἰστέον δέ, ὡς κλήδεια κρυπτήν λέγει ἡ... ἡ τὴν δυσπεχειρητομοῖς ἐπιβουλεύουσιν); Lacedaemonij Bylum sibi reddi cupiunt Lys. 1163 sq., in qua fabula Lacedaemoniorum caduceator arrecta scytala Athenas venire de pace componenda acturus fingitur, 980—1013. Inde legati e arrecta civitate, quos ad pacem compellit Lysistrata communium sacrorum et mutuorum beneficiorum commemoratione, quaedam sibi invicem concedentes, 1072—1187; hymni Laconum 1247—1270, 1296—1322

Λάμαχος, ὁ Ξενοφάνους (Thuc. vi 8): Atheniensium dux, e pago Κεφαλή qui erat tribus Acamantidum oriundus; hunc ut belli praecipuum fautorem perstringit Aristophanes. In *Acharnensibus* Lamachum advocant senes contra Dicaeopolidem, cum laude bellicae virtutis eius, 566 sqq. ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπὰς, βοήθησον ὦ γοργολόφα φανεῖς, ἰὼ Λάμαχ' ὦ φίλ' ὦ φυλέτα; prodit cum scuto gorgoneo et maxima crista in casside, ridicule armatus 572 sqq., quo conspecto perterritus chorus clamat ὦ Λάμαχ' ἦρας τῶν λόφων καὶ τῶν

λόχων, sugillatur a Dicaeopolide 577 sqq.; abit flagrans odium in Peloponnesios, Megarensis et Boeotos professus 620 sqq. Deinde Lamachi famulus ad Dicaeopolidem venit empturus turdos et anguillae Copeicae partem ad Choas, a quo cum contemptu quaerit Dicaeopolis ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος; tum respondet servus ὁ δεινός, ὁ ταλαύριος δὲ τὴν Γοργόνα πάλλει κραδαίων τρεῖς κατασκίους λόφους: abigitur, 959—968. Lamachus ipse a praetoribus (στρατηγούς) Choum et Chytrotrum festo, dum ningit, in expeditionem contra Boeotos vocatur, et armat se, singula a famulo sibi afferri iubens, dum Dicaeopolis eum deridens singula ad convivii suavissimi apparatus apportanda succinit, 1071—1142. Paulo post Lamachus affertur vulneratus et medico egens; irridetur a Dicaeopolide, in pace sua cum amicibus compotante, 1174—1234. In Pace Lamachus impedit cum sua Gorgone in clypeo quo minus dea liberetur 473 sq. ὦ Λάμαχ' ἀδικεῖς ἐμποδῶν καθήμενος· οὐδὲν δεόμεθα τῆς σῆς μορμύνης; Lamachi puer bellica carmina cantat in Trygaei nuptiis, quare abigitur, 1270—1294, Trygaeo mirante si non esset ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλασιμάχου τινὸς υἱός. In Ran. 1039 ad ipsos Homeri heroes insigni quodam splendore refertur, dicit enim Aeschylus Homerum docuisse χρῆστὰ sc. τάξεις ἀρετὰς ὀπλίσεις ἀνδρῶν (ἀγαθῶν) ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἦρως; neque hic solum mortuus ad caelum laudibus effertur verum etiam in Thesm. v. 841, quem antea ut belli nimis studiosum reprehenderat Comicus. Quae laudes ad totius populi sensum accommodatae sunt, Athenienses enim Lamachum, qui fortissime pugnavit in Sicilia ceciderat, miro desiderio prosequantur. Vide Fritschium ad Ran. p. 337. Ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος Ach. 614; eosdem coniungit Georg. fr. XVI Δάχνης, Μεγακλέας καὶ Λαμάχους; (Lamachum pauperem fuisse docet Plutarchus Alcib. c. XXI ὃ γὰρ Λάμαχος ἦν μὲν πολεμικὸς καὶ ἀνδρώδης, ἀξίωμα δ' οὐ προσῆν οὐδ' ὄγκος αὐτῷ διὰ πενίαν; inter pauperimos Graecorum sed optimos eosdem nominatur ab Aeliano Var. Hist. II 43); ταῦτα οὐκ ἀνασχέτ' ἐστὶν ἐάν

μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος Ach. 619 (ubi carpit Lamachi avaritiam); ὁ Γοργάσου filius Gorgasi comice vocatur Ach. 1131 aut propter Gorgonis imaginem aut quia discipulus fuit Gorgiae Leontini tunc Athenis versantis, eodem modo quo dictum est Vesp. 423 Φίλιππον τὸν Γοργίου, vide Bergk. Comm. p. 63; ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι Ach. 1071; πραγμάτων τε καὶ μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς Ach. 269 (i. e. hominum bellicosorum ad exemplum Lamachi, de quo usu pluralis vide Harrisium in Herme c. iv, et conf. Av. 1701, Eccl. 1042, Ach. 710); ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἦδε μισολάμαχος Pac. 304; ἡ ἡ χαῖρε Λαμαχιπίον Ach. 1206 (comice ficta vox ο Lamache eques). Ceterum vide Thucyd. IV 75; VI 8, 49, 101; Plutarch. Nic. 16 coll. 12, 13, Alcib. 18, 20—1, Plato Laech. p. 197 c.

Λάμια: Cratetis de Lamia figmentum ὅτι σκυτάλην ἔχουσα ἐπέρδετο in cognomine fabula risissae videtur Aristophanes cum in Eccles. 77 tum in Vesp. 1175 ubi Philocleo facetos sermones proponere iussus ita incipit πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο, quibus Bdelycleo respondet μὴ μολίγε· μύθους ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπικῶν. MEINEK. Fr. Com. II p. 240 sq.

Λάμιος: τὸ σκύταλον τὸ τοῦ Λαμίου ἐξηγεγκῆμη ait mulier cui altera τοῦτ' ἐστ' ἐκείων τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται; Ec. 77, ubi in masculino genere dicit Lamiam q. v. Scholiasta notat eum tamquam πένητα καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶντα, unde in ludibrium a comicis appellabatur πρίων et πελέκυσ, Meineke Fr. Com. II p. 644. Ceterum pastori Argo comparatur ingentem baculum ferenti, populus Atheniensis Ioī vaccae, quem optime ille queat pascere, homo quadratus, sicut Cleon, ut qui tantum gestet baculum: quod cum dicit significat populum decipi ab Lamia neque aliter duci quam bovem a vulpe, ut est in proverbio

Λαμπιτώ: mulier Spartana, in Lysistrata, venit in concionem a Lysistrata indicatam, ad eiusque consilia promptior est ceteris mulieribus, 78 sqq.; in arcem abit, 253

Λάμπων: oraculorum interpres, qui ce-

teros *μύθεις*, fraudulentum et rapax genus hominum, merito ab Aristophane irrisum (conf. s. nn. *Διοπέθης*, *Ἰεροκλῆς*) tum aetate tum nobilitate antecedit. Summa auctoritate florebat Athenis et non solum de iure sacro respondebat sed etiam remp. administrabat, quod et aliunde constat et ex eo quod saepius Pericles eius consilio usus est, conf. Plutarch. *vit. Periclis* cap. 6: videtur autem eo tempore quo expeditio Sicula agitabatur, insignem operam enim alterive principi viro praestitisse; solebant enim tunc vatum maxime artibus uti ut populum quo velent flecterent, quanta autem fuerit vatum auctoritas in suscipienda illa expeditione testatur Thucydides VIII 1. Saepius rem publicam administravit: ita fuit inter eos, qui decimo belli Peloponnesiaci anno iudicias fecerunt inter Lacedaemonios et Athenienses, vid. Thucyd. V 19; et paullo post in legatorum Lacedaemona missorum numero fuit, qui pacem conciliaverunt, Thucyd. V 24. Praefecisse eum coloniae Thurios deducendae Periclem memoriae tradit Plutarchus *Praecept. reip. ger.* c. 15, inde probabile est eum peti Nub. 332 ubi Socrates de potentia Nubium disserens ad Strepsiadem ait *πλειστοὺς αἴται βδοκουσι σοφιστὰς θουριομάντεις, λατροτέχνας, σφραγιδοῦναρχαγοκομήτας* quibus verbis significatur artem eius inanem et vanam esse. Ceterum iisdem vitii obnoxius fuisse videtur quibus ceteri minus nobiles vates, non solum enim exagitantur eius fraudes Av. 521:

Δάμπων δ' ὄμνον' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χην' ὄταν
ἐξαπατᾷ τι

unde simul discimus eum ut Socratem per anserem iurare solitum fuisse sed etiam obicitur ei, quod non invitatus ad sacrificia accedat Av. 986. *Φείδου μὴδὲν μῆδ' αἰετοῦ ἐν νεφελῆσιν, μῆτ' ἦν Δάμπων ἤ, μῆτ' ἦν ὁ μέγας Διοπέθης* Av. 998 quo loco tangitur oraculum illud

αἰετὸς ἐν νεφελῆσιν γενήσεται ἡματα πάντα.

Voracitatem Lamponis sic castigat Cratinus in *Δραπέτιω* fr. 1

Δάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δειπνοῦ φίλων ἀπειργεῖν

* * * * *

*νῦν δ' ἀθῆαι ἐρυγγίει·
βρίκει γὰρ ἄταν τὸ παρόν, πρίγλη δὲ κὰν μάχοτο,*
ubi ne ludibrio quidem et contumeliis eum a conviviis prohiberi dicit, et ne mullo quidem, pisce omnium vilissimo, abstinere: avaritiam idem carpit Lamponis *ἀγεροκύβητων* vocans contemptim i.e. sacrificulum stipem colligentem, vide Ruhnck. ad *Timaeum* p. 11. BERGK. *Comm.* p. 46 sqq.

Λαμπρεύς: Harpocratio, *Λαμπραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος φύλης· δύο δὲ εἰσι Λαμπραὶ, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθύπερθεν.* *Ἀριστοφάνης Ἀμφιπέω* (fr. V) *Λαμπρεύς ἔγωγε τῶν κάτω*

Δᾶσος: Hermionensis, musicus, cyclicorum chororum (Suid. s. v. *κυκλιοδιδάσκαλος*) auctor, Pindarique magister, quem septem sapientibus nonnulli adnumerarunt; vide Athenaeum X p. 455 et XIV p. 624 E, Herodot. VII c. 6; Menag. ad *Diog. Laert.* Lib. I *Segm.* 42; F. G. Schneidewin. in peculiari commentatione de eo *Gotting.* a. 1842, O. Mueller. *Hist. Litt. Graec.* c. xiv § 14 p. 215 *vers. angl.* Apud Plutarchum *de Musica* p. 1141 fertur rhythmos in dithyrambicam rationem transtulisse, et antiquae musicae invexisse mutationem. Aemulus fuerat Simonidis, ut est in fabella, quam Philocleo narrat pistrici Vesp. 1410:

*Δᾶσός ποτ' ἀντιδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Δᾶσος εἶπεν ἑλίγον μοι μέλεα.*

Δατώ: vide s. n. *Λητώ*

Λαυριωτικός: Pausan. *Attica* I 1 *πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Δαυριὸν ἔστιν, ἐνθα ποτὲ Ἀθηναῖοι ἦν ἀργύρου μέταλλα* Thucyd. II 55. Iam mature haec metalla exercebant Athenienses, quae Themistoclis aetate vel maxime viguerunt sed Socratis atque Xenophontis aetate iam decreverant Strabonisque aetate valde diminuta erant. Quippe Themistoclis aetate annum reditum intra triginta et quadraginta talenta constititisse contendunt. BAEHR. ad Herod. VII 144 quocum confer BOECKH. *de oecop. civ. Ath.* p. 615 sqq. Av. 1106 *γλαυκὸς ὑμᾶς* (sc. τοὺς κριτὰς iudices theatralis victoriae) *οἴσποτ' ἐπιλείψουσι λαυριωτικὰ*, i. e. numi argentei, quibus impressa noctuae effigies, quod signum erat Atticae

mōnetae; conf. Av. 301, 358, Eq. 1093; Plutarch. *Lysandr.* c. 16 de pecunia a Lysandro Spartam missa per Gylippum: φράζει θεράπων τοῦ Γυλίππου πρὸς αὐτοὺς ἀνιζόμενος ὑπὸ τῷ Κεραμεικῷ κατὰξῆσθαι πολλὰς γλαυκάς· ἦν γάρ, ὡς εἴκει, τὸ χάρagma τοῦ πλείστου τότε νομίσματος διὰ τοὺς Ἀθηναίους γλαυκὰς

Λάχης: unus in choro senum, Lys. 303

Λάχης: Laches dux Atheniensis, Melanopili filius, ex Aeonensi pago oriundus, statim sub exordium belli Peloponnesiaci classi in Siciliam missae praefectus quattuor annis ante *Vespas* doctas archonte Euclide Ol. lxxxviii 2 (Thucyd. III 86); post reditum a Cleone insimulatus est; hinc *Vesp.* 240—245 ἐγκοιῶμεν ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχῃτι νυνί, σύμβλον δὲ φασὶ χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν, χθὲς οὖν Κλέων ἐφέϊτ' ἐν ᾧρα ἦκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργῆν τριῶν ποιητῶν ἐπ' αὐτόν ὡς κολωμένους ὧν ἤδικησεν, ubi induxit senes in publico iudicio de Lachetis lite sententiam laturus, sicut ibidem 894 sqq. cum domesticum iudicium haberetur, canes finxit inter se disceptare, ut hac imagine Cleonis, qui Lachetem virum honestissimum ditissimumque mala fraude calumniaretur, improbam audaciam perstringeret (conf. Equit. 261); **Λάχῃται** Μεγακλέας καὶ Λαμάχους Georg. fr. XVI ap. Suidam, modo pro vulgato καχέτας recte se habeat Bergkii coniecturā. Vide Thucyd. III 86, 88, 99, 103, 115; VI I, 6, 75; Dem. *contra Timocr.* p. 740 § 127 et conf. Bergk. apud Meinek. *Fr. Com.* II. p. 991 et *Comm.* p. 84 not.

Λειψύδριον: Ἄλλ' ἀγετε, λευκόποδες, ὅπερ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθομεν, ἅτ' ἦμεν ἔτι Lys. 664 sq., ubi choro senum tribuit Comicus, quae longe illorum hominum aetatem antecesserunt: compellant enim sese hoc nomine, quasi et ipsi tunc fuerint inter Alcmaeonidas, ut aemulentur scilicet eorum virtutem in oppugnanda tyrannide Hippiae, quia nunc etiam mulieres affectent eiusmodi tyrannidem. Supra enim v. 618 dixerat ὀσφραϊνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδος. Scolion quod cantari solitum erat in Alcmaeonidas, qui Lipsydrium super Parnethe monte Atticae ad Boeotiae limi-

tem munierant; a Pisistratarum copiis expugnatos (Herod. v 62), servavit Athenaeus xv p. 695 E (Bergk. *Poet. Lyr.* p. 872):

αἰαὶ Λειψύδριον προδωσέταιρον
οἴονε ἄνδρας ἀπίελας, μάχῃσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἱ τὸτ' εἰδείξαν οἶον πατέρων ἔσαν

Λεπραί: ἀγορανόμος καθίσταμαι τρεῖς τοῖς λαχόντας τοὺσδ' ἡμάντας ἐκ Λεπρῶν Ach. 724 ubi alludit poeta ad verbum λέπειν quod valet ἐκδέρειν μαστιγοῦντα sec. Bekker. *Anecd.* 61, 5; Πλάτων *Ἀμφιερόντι:* λέπειν τραχίαν ἔχων (μύστιγα?), Apollodorus *Γραμματεῖδιοσκόφ.* v. 10 (Mein. *com.* 57. IV 442), *Vesp.* 231. Praeterea cum lora humana specie induat poeta, patriam eorum nominans alludit ad urbem Λέπρεον. Denique spectat adiectivum λεπρός, quod valet scabiosus, ut significo cutem sycophantarum ab agoranomis sauciatum iri. MVELLER ad l.

Λέπρεος: vulgo Λέπρεον, sed Pausan. v 593: *Ἰόντι δὲ ἐπὶ τῆς Ἥλειας χωρίον ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν καθήκον θ' ἀνομάζεται μὲν Σαμκόκ, ἐν δεξιῷ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ Τριφυλία καλουμένη καὶ πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ Λέπρεος καὶ Ἀριστοφάνης ἐποίησεν ὡς Λέπρεος εἴη πόλισμα Ἥλειων...οἱ δὲ τοῖς πρώτων οἰκήσασιν ἐν τῇ γῇ νόσον φασὶν ἐπιγενέσθαι λέπραν καὶ οὕτω τὸ νόμα λαβεῖν τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν οἰκητῶρων τῇ συμφορᾷ. Av. 149*

ΕΠ. τί, οὐ τὸν Ἥλειον Λέπρεον οἰκίζετον ἑλθόνθ'; ΕΥ. οὐκ; νῆ τοὺς θεοὺς ἐπὶ οὐκ ἰδῶν βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελαυνίου.

h. e. quantum is qui numquam eo venit abominari Lepreum oppidum potest, tantum id ego abominor propter Melanthium leprosum. Ceterum Wielandius conicit, ideo exulibus consuli ut Lepreum migrent, quod sibi multa regnaverit morum licentia; vide Xen. *Rep. Lac.* 2, 12, Platon. *Sympos.* p. 182 B. Occuparant urbem quattuor annis ante actam hanc fabulam Spartani et Helotas libertate donatos ibi deposuerant: ob quam iniuriam Spartanos Elei a ludis Olympicis prohibuerunt. Vide Thucyd. v c. 31 sqq., Thirlwall *Hist. Graec.* III c. xxiv pp. 301, 303

Λέσβιος: δοκεῖς δὲ μοι καὶ λάββα κατὰ

τοὺς Λεσβίους pro λειχάζειν κατὰ τοὺς Λεσβίους i. e. λεσβιάζειν, propter primam litteram λ. Nota est obscenitas Lesbium: hinc Vesp. 1346 μέλλουσαν ἤδη λεσβεῖν τοὺς ξυμπότας; Ran. 1308 αὕτη μὲν ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὐ, ubi ambiguo sensu dicere vult Dionysius 'Euripidis Musa cum Lesbiiis musicis et potissimum Terpandro nihil habet commune' et 'Euripidis Musa haudquaquam erat meretricia'

Λευκολόφας: homo contemptus, Eccl. 644, εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος ἢ Λευκολόφας πάμπαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεῖνὸν ἀκοῦσαι

Λεωγόρας: Andocidis oratoris pater, homo luxuriosae deditus vitae et saepius ob gulam a comicis notatus e. c. Platone Περιαλαγῆ fr. I (Meinek. Com. Graec. II p. 652)

ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἐφύε
καὶ Γλαυκίτης ἢ ψήττα καὶ Λεωγόρας,
οἱ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἀθυμώμενοι.

Apud nostrum Nub. v. 108 Phidippides, ubi se ad Socratem iturum negat 'non faciam' inquit;

οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, οἱ δόϊσι γέ μοι
τοὺς φασιανούς, οὐς τρέφει Λεωγόρας'

h. e. 'ne maximo quidem pretio eo possem perduci.' Φασιανούς autem alii equos esse dicunt galli signum impressum habentes, alii gallos phasianos, Anglice *pheasants*. Gallos potius intellegendos esse censet Brunckius, cum cara esset avis magnique pretii et quod stultum foret iuvenem dicere 'non abiciam equitandi studium, licet mihi dares pulcherrimos equos.' Vitam Leogoras delicatam notavit quoque in Vespis v. 1260

οὐτος ἐν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντιμήλου καὶ βοῦς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου

h. e. nunc pomis vescentem qui olim cum Leogora laute victitabat. Ut in Nub. phasianos alere dicitur, ita apud Eupolin Ἀντολόκω fr. viii (Mein. II com. gr. II p. 443) dicitur novum quoddam genus boum Athenas adduxisse,

ἄταρ ἤγαγες καινόν τι φῆνυ τῶν βοῶν.

(Eodem prorsus modo Antiphanes de eo

qui primus pavones in Atticam transtulit, apud Athen. XIV p. 654 E: τῶν ταῶν μὲν ὡς ἀπαξ τις ζεύγος ἤγαγεν μνον σπάνιον ἐν τῷ χροίμα). In eadem comoedia fr. x, XI Myrrhae meretricis amore captum se rem familiarem perdidisse confitetur

ὅτι τὰ πατῆρα πρὸς σὲ καταδέφθορα.

BERGK. Comit. p. 344, SLVITER, lect. Andoc. p. 11

Λεωνίδας: ἄκα τοὶ μὲν (Ἀσναίοι) ἐπ' Ἄρταμιτίω τῶς Μήδωσ ἐνίκων, ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδασ ἄγει, ἄπει τῶς κάπρωσ θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα Lys. 1250, ex hymno Laconum. De Leonida cum trecentis ad Thermopylas misso vide Herod. VII 206, 210—225

Λεωτροφίδης: comicis ob nimiam gracilitatem et exilitatem corporis traducitur ut Hermippo in Κέρκωψιν fr. I, (Meinek. Fr. Com. II p. 393)

οἱ γὰρ πενόμενοι

ἀνάπνῃ σοι θύουσιν ἤδη βοῖδια,
Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος,

et Theopompo in Καπῆλιον fr. I,

Λεωτροφίδης ὁ τρίμετροσ, ὡσ Λεόντιοσ
εὐχρωσ πεφάνθαι καὶ χαρίαισ ὤσπερ νεκρός;

conf. et Lucian. *quom. conscr. hist.* § 34, (ἀδύνατων) ἢ ἐκ μαλῶδου χροσδὸν ἀποφῆραι ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Av. 1405 Cinesiam rogat Pithetaerus βούλει διδάσκειν παρ' ἡμῶν μένων Λεωτροφίδη χῆρον πετομένων ὀρνέων Κεκροπίδα φυλήν (ex tribu Cεκροπίde). Ad locutionem Λεωτροφίδη διδάσκειν cfr. Cratinum Βουκόλοισ fr. II: ἐμοὶ διδάσκειν i. e. me archonte et ludorum praeside tragoidiam docere

Λήδα: ἀγῆται δ' ἂ Λήδασ παῖσ ἀγὰ χοραγὸσ εὐπρεπέσ Lys. 1314 de Helena quae iam inter deos relata divinam puritatem nacta est

Λήμνια: fabula Aristophanis, vide p. 735—p. 736

Λήμνιος: ἔστω Λήμνιον τὸ πῦρ τοῦτο πῶση μηχανῆ (est hic ignis vere Lemnius) οὐ γὰρ ἂν ποθ' ὤδ' ὀδᾶξ ἔβρυκε τὰσ λήμασ ἐμοῦ Lys. 299 ubi respicit ad fornaces ignis et officinam Vulcani in Lemno, unde et Sophocli nominatur ignis Lemnius *Philoct.* v. 817 τῷ Λημνίω τῷδ' ἀνακαλου-

μένη κυρὴ ἐμπρησον; simul alludit ad vocem λήμη; διασκοπῶν ἦδομαι τὰς Λημνίας ἀμπελοὺς εἰ πεπαίνουσα ἦθη Pac. 1162

Λήμιος: fabarum tenerarum ferax, Lemn. fr. 1

Λήμιοι: De Lenaeo Hesychius: ἔστιν ἐν τῷ ἄσπεϊ Λήμιοι, περιβολὸν ἔχων μέγαν καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι; Demosth. *cont. Neaeram* p. 1371 § 76 ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου καὶ ἀγιωτάτῳ ἐν Λίμναις, ...ἀπᾶς γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ἀνοίγεται τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός: vide M. LEAKE in *Topography of Athens* pp. 137, 284 seqq. In ea urbis parte, quae ἐν Λίμναις appellabatur, agebantur Lenaeae mense Gamelione: αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἄγων Ach. 504 i.e. soli enim sumus fit que Lenaeis certamen (non Liberalibus quibus *Babylonii* acti erant) necdum adsunt peregrini; ὅς γ' ἐμὲ Λήμια χορηγῶν ἀπέλυσ' ἀδειπνον Ach. 1155 (vide s.n. Ἀντίμαχος); αἰρεσθ' αὐτῷ (τῷ ποιητῇ) πολλὸ τὸ ῥόδιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κῶπαις θόρυβον χρηστὸν ληναίτην Eq. 595 (agitur enim fabula Lenaeis). De quattuor Bacchi festis, Ruralibus, Urbanis sive Magnis, Lenaeis et Anthes-teris egit post Boeckhium Thirlwallus in *Museo Philologico* Vol. II pp. 273—307: quocum confer Buttmannum in *Excursu ad Demosth. Mid.*

Λητώ: σεμνὸν γόνον Λατοῦς Ἄρτεμυ Λατώ τε Th. 117; Λατώ ἀνασσαν Th. 123; χαρὲ ὀλβιε καὶ Λατοῦς (Φοῖβε) Th. 128; πολυώνυμε, θηροφόνη καὶ Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος Th. 320; Λατονα ὀρυγομήτρα (ad Ortygiam insulam respiciendū) invocatur in consecranda urbe avium, Av. 870; ἐπάκουσον χρησμὸν ὃν ἐπέειπες σοὶ Λητοῖδης (Φοῖβος) Eq. 1080

Λιβύη: Libya, patria gruum, Av. 1136 ἐκ Λιβύης ἦκον γέρανοι; qui eo quotannis migrant, ὅταν γέρανος κρῶζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρή Av. 710 (signum appropinquantis hiemis; conf. Hesiod. *Opp. et Dies* v. 446 φράζεσθαι δ' εἶτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης, ἣ τ' ἀρτόιό τε σῆμα φέρει καὶ χειμάτος ὄρην δεικνύει ὀμ-

βρηροῦ): Ἵποθεδῖος ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρεον Av. 651 Trochilo ait Euelpides ficto nomine avis, quam libycam dicit, ut videatur peregrina et vulgo ignota faciliusque lateat mendacium

Λικύμνιος: λιγρὸς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς καταθαλάσσει σου λικυμνίαις βολαῖς Av. 1242, ubi respicit Euripidis fabulam Licymnium inscriptum: λικυμνίαις de suo Aristophanes addidit: cetera fortasse Euripidis sunt verba e *Licymnio* petita, Nauck. *fr. trag.* p. 402

Λίμναι: λιμναῖα κρητῶν τέκνα φθεγζόμεθ' εὐγηρῶν ἐμὸν δοῖδάν, κοδὲ κοδὲ, ἦν ἀμφὶ Διὸς Διῶνυσσον ἐν Λίμναισιν λαχθασαμεν, ἥλιχ' ὁ κραπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι Χυτροῖσιν χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος, ubi scholiastes, ἐμὸν τέμενος: λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερὸν πρὸς δὲ τὴν ὀμωνυμίαν, ὅτι ἐν Λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν. Ranae igitur, interprete Fritschio 'hymnis' inquit 'eum Bacchum extollamus, qui nunc a Charone paludem (τὴν λίμνην) transvehitur, sicuti in Limnis Nyseium Dionysum die Chytrom coaxando celebramus'

Λοκρίς: ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι (sub. τόποι), τῆς Λοκρίδος Ὀπούνητι ἵνα χρῆ κατοικεῖν Av. 152. Vide s.n. Ὀπούνητιος

Λοξίας: Eq. 1047, 1072; τῷ δὲ Λοξία, ὅς θεσπιώδει τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, μέμψιν δικαίαν μέμφομαι Pl. 8, verba ad tragicum sermonem expressa. Sic Eurip. *Orest.* 275 Λοξία δὲ μέμφομαι, ὅστις μ' εἴφρασε τοῖς μὲν λόγοις τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ. Apollo, cuius vaticinia ita sunt flexiloua et obscura (Λοξία) ut interpres novo egeat interprete

Λυγκείος: βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκείως Pl. 210, h.e. faxo ut cernas acutius Lynceo: ad quem locum schol. Ἀφαρέως παῖς οὐ μέμνηται καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ (*Idyll.* XXIV v. 137)

τῷ μὲν ἀναρπάξαντε δύο φερέτην Διὸς νιὸν δοῖας Λευκίπποιον κόρας: δοῖω δ' ἄρα τῶγε ἔσσημένως ἐδίκων ἀδελφεῶν υἱ' Ἀφαρέως γαμβρῷ μελλογέμῳ Λυγκεῖος καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.

ὅς ἐλέγετο εἶναι πάντῳ ὀξυδερκέστατος, ὥστε

καὶ τὰ ὑπὸ γῆρ ὄραν· οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐκινεῖσθαι, ὅτι πρῶτος οὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει Λύκου μεταφέρει ἅπασαν τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκείσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὰ λοιπὰ· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆρ ὄρα καὶ καταδύων ἀργύριον ἀναφέρει; quae omnia ad verbum exscripsit interpres e Palaephato περὶ ἀπίστων c. 10. Alius Scholiasta ibidem: Λυγκεύς, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναῶν (fr. 3) φησὶν, υἱὸς Ἀλγύπτου ἐροῦμεν ὃ ἐκαί περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίων λέγεσθαι. Adde Suidam Λυγκεῖος ὀξυπέστερον βλέπει· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ἢ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναῶν υἱὸς Ἀλγύπτου i. e. quem servavit Hypermnestra: vide Hyginus CLXX. Haec quorsum pertineant, aegre perspicere potest, nisi statuas Aristophanem comica forte iocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum Apharei filium confudisse, alterique quod alterius erat acumen visus incredibile tribuisse. Conferendus locus Pindari quo respicere videtur scholiastes *Nem.* x 115: ἀπὸ Ταυγέτου πεδαιγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένοισ· κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξέτατον ἕμμα ibique Donaldsoni notam: Apollon. *Rhod. Avgonaut.* 1, v. 154 itidem a schol. laudatum

εἰ ἱεῖόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κείνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αἰγάζεσθαι.

Horat. I *Sat.* II. 90: ne corporis optima
Lyncei contemplare oculis

Λυδός: nomen servi (conf. s. n. Κάρ): πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; in servo alicui haec loquendo terriculamenta adhibere te putas? quae verba sunt imitatio eorum quae Admeto ap. Eur. in *Alcest.* v. 675 dicit Pheres

ὃ παὶ τί' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυράνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλὸν με κατὰ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα γησιῶς ἐλευθεροῦ;

cf. Platon. *Politic.* p. 262 E; ἢ τ' Ἐφέσου
ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ σε κόραι Λυδῶν μεγάλως
σέβουσιν Nub. 599: erat enim Ephesus in

solo Lydiae et sub Croeso quidem in Lydorum potestate (Herod. I, 26, 142); τὶ πρὸς τὰ Λυδῶν δείπνα καὶ τὰ Θετταλῶν Tagen. fr. 4

Λυκαβηττός: ἢ σὺ λέγεις Λυκαβητ-
τοὺς καὶ Παρθήθων ἡμῶν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ
τὸ χρηστὰ διδάσκειν, ὃν χρῆν φράζεσθαι ἀνθρω-
πέως; Ran. 1057 ubi iusto sublimiorem
Aeschyli cothurno reprehendit Euripides
obscuritatis nomine. Schol. ad v. 928
χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο, ὅτι πολλὸς Διοχό-
λος ἐν τῷ ποτάμῳ καὶ ὄρη λέγει. De
pluralis numeri usu vide s. n. Λάμαχος;
de monte Lycabettō s. Anchesmo, hodie
ST GEORGE M. Leake, *Topography of
Athens* § 3 pp. 201—201

Λύκειον: ἱκανὸν χρόνον κατατετρίμμεθα
πλανώμενοι ἐς Λύκειον κάκ Λυκείον σὺν
δῶρι σὺν ἀσπίδι Pac. 355 ubi scholiastes:
τὸ Λύκειον γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ
τοῦ πολέμου ἐδόκει γυμνάζεσθαι. Conf.
Pausan. I c. 19, 3; c. 29, 16 et vide s. n.
Λύκος

Λυκίτιος: fictus filius Celei, pater Am-
phitheii, Ach. 50

Λύκος: ὃ Φοῖβ' Ἀπολλὼν Λύκιέ τί
ποτέ μ' ἐργάσει; Eq. 1240 (ex Euripidis
Telpho fr. 705 Nauck. p. 459)

Λύκιος: inauditum comici nomen, cui
idem obicit Ran. 14 quod Phrynicho et
Amipsiae, clarissimis comoediae auctori-
bus, quod antiquo more in fabulis suis in-
troducere solebat servos baiulantes, qui
querentes de gravi onere insula et spurca
dicta proferebant, quibus infima plebs de-
lectabatur, merito Aristophanes offende-
batur. Kockius proposuit κάπλυκος h. e. καὶ
Ἐπίλυκος, cui favet quodammodo librorum
scriptura καὶ Λύκος

Λύκος: vetus heros Atticus, Pandionis
filius, qui pulsus ab Aegaeo fratre regni
paterni hereditaria parte, non tantum in
vicina Peleponneso egit, auctisque magno-
rum deorum initibus apud Messenios vir re-
ligionum peritissimus inclaruit, sed et in
Lyciam usque penetravit, tanta pollens
auctoritate ut Termilas barbaram gentem
non poenituerit novo ab aeque ducto Lyci-
orum nomine censi. Videtur autem
in patriam reversus eo temporis intervallo,

quò Theseus apud Molossorum regem quadriennium in vinculis exegit: et opportunam conciliandi favoris occasionem nactus fratris iniurias in filium ulcisci constituit: usus igitur Menestheo impulsore Theseum eandem exilii, quae ipsi olim contigerat, subire sortem coegit. Hinc proverbium *Λύκου δεκάς*. Ab hoc Pausanias I c. 19 Lyceum illud notissimum nominatum esse tradit, quamquam mox id Apollini Lycio sacrum crederint. Sed tenendum est Lyci fanum hoc loco permansisse eiusque vicinia dicasterium fuisse quod vocatur a Polluce τὸ ἐπὶ Λύκῃ: etsi Hudtwalckerus *de Arbitr.* p. 14 negat illud unquam fuisse dicasterium dicitque ante pleraque aut praecipua Athenarum dicasteria Lyci herois vel statuas vel sacella (ἡρώα) posita fuisse: *Ω Λύκε δέσποτα, γείτων ἦρωσ Vesp. 389; Philocleo, cum suum sibi tribunal constituat, Lyci simulacrum filium poscit v. 819 θῆρῶν εἰ πως ἐκκομίσαι τὸ τοῦ Λύκου. Vide s. n. Κλεώνυμος

Λυκουργία: καὶ σ' ὦ νεάνις, ἦτις εἰ, κατ' *Αισχύλου ἐκ τῆς Λυκουργίας ἐρέσθαι βούλομαι* 'ποδαπὸς ὁ γύνις; τίς πατέρα; τίς ἡ στολή;' Th. 135 ubi Schol. τὴν τετραλογίαν λέγει *Λυκουργίαν*, 'Ἡδωνοῦς, Βασσαρίδας, Νεανίσκου, Λυκούργου τὸν σατυρικόν. λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς (fr. 59) πρὸς τὸν συλληφθέντα Διώνυσον 'ποδαπὸς ὁ γύνις;'. Integrum versum ex Aeschylō repetitum esse probabiliter coni. Böttiger: maiora molitur Fritzschi in I. p. 44—47, qui demonstrare conatur longiorem esse Aristophanis parodiam et per octo versus usque ad v. 144 extendi; scholiastamque nihil ex Edonis nisi hoc afferre *ποδαπὸς ὁ γύνις*, non quo omnem parodiam tribus hisce voculis constare censeret sed quod longiorem Aeschylī locum nollet describere. Collegit hoc ex longa illa parodiae praefatione vss 134, 135, deinde ex tota orationis conformatione vocabulisque *κροκωτῶ* et *ξίφους*, denique ex scholiastae memoria ad v. 137 *ἐνευθεν τὴν ἀρχὴν Εἰδβουλος ἐποίησατο τοῦ Διονυσίου, τὰ ἀνόμοια τῶν ἐν τῇ Διονυσίῳ οἰκία καταλέγων' ἐπὶ πλεόν μέρτοι*. Eubulum enim Aeschylī non Aristophanis exemplum quod alio detorqueret sibi pro-

posuisse, neque enim comicos sed poetas tragicos parodia rideri solitos esse: iam si Eubulus suam parodiam longius extenderit, tamen eam ab Aristophane quoque satis longe extendi necesse esse. De mytho cf. Apollodor. *Biblioth.* III 5 1 *Διώνυσος*... καθαρθεὶς ὑπὸ 'Ρέας καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθὼν καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολὴν ἐπὶ Ἴνδοῦς διὰ τῆς Θράκης ἠπέλγετο. *Λυκουργὸς δέ, παῖς Δρβαντος, Ἡδωνῶν βασιλεύων; οὐ Στρώμονα παροικοῦσι ποταμῶν, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτὸν καὶ Διώνυσος μὲν εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε, Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμηδῶτοι καὶ τὸ συνεπόμερον Σατύρων πλῆθος αὐτῶ. αἱθεὶς δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαιφνης, Λυκούργῳ δὲ μακρὰν ἐποίησε Διώνυσος' ὁ δὲ μεμπῶς Δρβαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτει, πελέκει πλῆξας ἀπέκτεινε καὶ ἀκρωτηριάσας εαυτὸν ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης ἐχρησεν ὁ θεὸς καρποφορήσειν αὐτῆν, ἂν θανατωθῆ Λυκούργος. Ἡδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες εἰς τὸ Παγγαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες δρος ἔδησαν, κάκει κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἱππων διαφθαρεὶς ἀπέθανε*. Sic appellavere tres Aeschylī tragoedias 'Ἡδωνοῦς, Βασσαρίδας, Νεανίσκου, quemadmodum Agamemno, Choephoroe et Eumenides 'Ορέστεια appellatur

Λυκούργος: ἴβις *Λυκούργῳ* (ἦν τοδνομα) Av. 1296. Quis fuerit iste Lycurgus, quem hic defricuit comicus, aut unde deduceretur ibidis ludibrium et contumelia sive fuerit ob crurum gracilitatem, ut nonnulli existimarunt, sive propter generis peregrinitatem, ut aliis potius visum est, sive denique quod vita et moribus Aegyptios referebat; ea utique omnia et ego nescio et posterī fortasse nesciunt. Non fuit certe Lycurgus orator, cum Aristophanes hanc fabulam docuerit ante natum Lycurgum aut certe prius quam in republica versaretur. TAYLOR. *praefat. ad Lycurg.* p. 110 ed. Reisk. Sed vero simillimum est, ita eum appellari ob Aegyptiam originem quam ei probro dederant Cratinus *Δηλίδσι Fr.* I Meinek. II p. 31, ubi virginis *διφροφόρου* vices subire iubetur (elgebantur autem *διφροφόροι* ex inquilinorum filiiabus) calasiride veste Aegyptiaca indu-

tus (Herod. II 81). Aegyptum enim Lycurgi patriam fuisse habitam docet et Pherecrates Ἄγρῳις fr. V (Mein. II p. 257) Aegyptios Lycurgi πατριώτας appellans. Alios tamen illam originationem ad hominis πονηρίαν traxisse docent scholiastae verba: διαβάλλει δ' αὐτὸν ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πονηρὸν: αἰγυπτιάζειν enim idem fere quod πονηρεύεσθαι. Vide s. n. Αἰγυπτῶς

Λύκων: Scholiast. Platon. Bekker. p. 332 Λύκων πατήρ ἦν Αὐτολύκου, Ἴων γένος, δῆμον Θορικός, πένης, ὡς Κρατίδος Πυτίνης, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Εἰσπολεῖ δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικί Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτὸν ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκου ὡς ξένον, Μεταγένης δ' ἐν Ὀμήρῳ εἰς προδότην (Meinek. II p. 755)

καὶ Λύκων ἐνταῦθ' αὖτε

* * * προδοῦς Ναυπακτον ἀργύριον λαβὼν ἀγορᾶς ἀγαλμα ξενικὸν ἐμπορεύεσθαι.

In Philocleonis convivis numeratur cum viris nobilibus et famelicis Vesp. 1301; τὴν Λύκωνος Lys. 270 i. e. uxorem Lyconis, Lysistratam. De Lycone, postea accusatore Socratis (Platon. *Apolog. Socrat.* cap. x p. 23 E, Diogen. Laert. II 39), ex Ionia oriundo et Thorico pago adscripto, quem Metagenes, ut notaret tamquam peregrinum aliquem, qui iniuria Atticam civitatem usurpavisset et tamquam hominem ignavam imbellemque qui in foro multa effutiret, ἀγορᾶς ἀγαλμα (cf. Eur. *Electr.* 384) appellavit, vide Bergk. *Comm.* p. 423, Schneider. in *Epist. ad Buttmannum praefixa* Xenoph. *Anab.* p. xxiii; de eius impudica uxore Rhodia et filio Autolyco, Meinek. ad Eupol. *Αὐτολύκων Fr.* iv, II p. 441, I p. 117. Quo tempore Naupectum prodidisse dici possit quaesivit Bergk. *Comm. l. l. Hist. Crit. Com. Graec.* p. 117

Λυσικλής: traducitur tamquam homo nihil: περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγενημῶν βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κόνναν καὶ Σαλαβακῶ Eq. 765 ubi cum meretricibus copulatur ob impudicos eius mores, vide s. n. Λύσιλλα et Κλέων; tangi videtur idem v. 132, nam προβατοπώλην fuisse eum constat testimonio Plutarchi *vit. Pericl.* c. xxiv. Scholiasta Platonis *Menaxeni* p. 923 Orelli de Aspasia: ἐπεγῆ-

ματο δὲ ἡ Ἀσπασία μετὰ τὸν Περικλέους θάνατον Λυσικλεί τῷ προβατοκαπήλῳ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Πορίστην καὶ τὸν Λυσικλέα ῥητόρα δευτέρου κατασκευασατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγοροῦν παρεσκεύασεν

Λυσικράτης: Av. 513 τὸν Λυσικράτην τῆρῶν διττὸν δωροδοκῶν. Alii ducem improbum et peculatorem hic intellegi volunt: alii tragicorum poetarum plagiarium obscurum. Deformem fuisse apparet ex Eccl. 630 ἡ Λυσικράτους ἄρα νυκτὶ πῶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσοι: ibid. 736 ut mollis rideatur qui capitis nivem pigmento quodam celaret, τὸ φάρμακον ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται

Λύσιλλα: nomen muliebree Nub. 684, Th. 374 ubi Fritzschio tecte irrideri videtur Lysicles cum duobus aliis semiviris Timocle et Sostrato: Sostratum enim et Lysillam coniungi Nub. l. c. in eiusmodi loco, in quo effeminati homines commo-dissime potuerint illudi

Λυσιμάχη: λῦσον δὲ μάχας (Trygaeus orat deam Pacem) ἴνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν Pac. 982, nempe ut ex re nomen habeat; sic in Lys. 554 οἰμὰ ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλησι καλεῖσθαι

Λυσιστράτη: persona fabulae cognominis ficta ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν στρατὸν, consilium cepit viros ad pacem ineundam vi cogendi et Graeciam totam hoc modo servandi: quare mulieres ex Boeotia Peloponneso et Attica convocatas fateri cogit se male ferre absentiam virorum et pacem cupere unanimes: quam uno modo confieri exponit, si ad unam omnes vires negent concubitum, vel verberatae praebent maligne. Nolunt mulieres, sed tandem ut in eam rem coniurent a Lysistrata compelluntur: arcem, in qua thesaurus civitatis, interea a provectioribus aetate sacrificiorum specie occupatum iri, Lys. 1—239. Audito clamore cum mulieribus abit in arcem, 240—253. Cum in eo sint senes et πρόβουλος ut veteres admoveant arci, Lysistrata egreditur rem sana mente compositura; ad minas illorum mulierum multitudinem evocat et audientiam sibi parat, 431—485. Hinc arcem a mulieribus occupatam

dicat, quo pecunia publica salva praestetur neque geratur bellum, 488 sqq., et pluribus explicat mulieres diu tacitas ingenuis malis consiliis virorum: nunc vicissim ta-cendum esse viris, si forte mulieres resti-tuere rem possint, 507—538; ac sane ridiculos esse bellatores in foro versantes: se res turbatas ita esse explicaturas ut glome-rem lanae 551—586; neque indignas esse quibus resp. committatur, cum ipsae pariant bellatores: praeterea summa cum iniuria per bellum virgines consenescere, 588 sq. Interea mulieres arcem quovis modo dese-rere temptant ob pruriginem et aegerrime retinentur a Lysistrata, 708—780. Cine-sia accedente iuridinis pleno, uxorem eius commonefacit iuris iurandi et maritum quovis modo ludificare iubet, 831—864. Tentigine compulsi Graeciae populi de pace legatos mittunt, qui Lysistratae poten-tissimae feminae querellas diudicandas committunt, 1073 sqq. Διαλλαγήν adducere iubet legatos populorum eadem aqua lustrali aras conspergentium Olympiae, Pylis, Del-phis, et Lacones primum commonefacit beneficiorum olim ab Atheniensibus in ipsos collatorum, deinde Athenienses ty-rannorum ab Laconibus eiectorum; cui bono igitur bellum mutuum? 1112—1161; hinc utrisque persuadet ut sibi invicem aliquid concedant; concessis quae volt epulo eos excipit, 1163—1187; et uxores inter choreas iis reddit, 1273 sqq.

Λυσίστρατος: οὐδ' ἄδεις ἀδ' σε σκώψε-ται... Λυσίστρατός τ' ἐν τάγορῳ, Χολαργέων δνειδος, ὁ περιαιουργὸς τοῖς κακοῖς (malis quasi tinctus) βιγῶν τε καὶ πικρῶν ἀεὶ πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἐκάστω Ach. 855: ut scurra traducitur item in Vesp. 787—795, ib. 1302, 1308 inter convivas Philocleonis enumeratur; ut mendicus perpetuo esuriens Eq. 1270 ubi *Acharnensium* vexationem intellegere vide-tur, nisi quidem alius cuiusdam fabulae ut *Babyloniorum*, quod Bergkio videtur ap. Meinek. II p. 1034, irrisionem respexit. Per-stringitur idem in Daetal. fr. XVI ut verborum novator, ἰσοῦ σορελλῆ' τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου

M

Μάγνης: Comoediae veteris τοῖς ἀξιολογώτατοις accensendus poeta, natus Icariae in agro Attico, circa Olymp. lxxx floruit. Fabulas eius magno cum studio spectatas esse multasque eum victorias reportasse constat ex Equit. 519 sqq.: postea Athe-niensium adversam voluntatem, quam gra-vider illo loco inculsat Aristophanes, exper-tus est et male habitus ἄμα ταῖς πολλαῖς κατιούσαις, τελευταῖον ἐπὶ γῆρας, οὐ γὰρ ἐφ' ἡβῆς, ἐξεβλήθη (explosus est) πρεσβύτης ὢν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελάφθη. Argu-menta eum adamasse ludicra et festivitatis plena colligit Meinekus *Hist. Crit. Com.* p. 33 ex vss. 522, 523

πίστας ἡμῖν φωνὰς εἰς καὶ ψάλλων καὶ σπαραγίζων καὶ λυδίζων καὶ ψηγίζων καὶ βαπτόμενος βατρα-χείου:

quibus verbis indicantur fabulae eius *Βαρ-βιτισται* sive cantatores barbito lyrae genere contemptissimo usi, *Ὅρωιτες*, *Λυδοί* qua in fabula Lydicarum saltationum fractam molliem rissime videtur, *Ψῆρες* sive culices ficariae, *Βάτραχοι*

Μαινάς: Νύσιον δε μετὰ Μαινάσι βάρκισιον οὐνάσι δαλεται Lys. 1283

Μαιώτις λίμνη: ἔλθετε Νεφέλαι, εἶτε Μαιώτιν λίμνην ἔχετε Nub. 273

Μαμμάκυθος: κεχηγῆτος Μαμμάκυθοι Ran. 990. De hoc nomine, quo stupidus bardusque homo notatur, vide quos citavit Meinekus *Hist. Critic. Com.* p. 220. Α μάμμα et κέθω derivant editores *Lexici Passoviani*; probabilior est opinio Fritzs-chii censentis propriorum Nominum terminatione -κυθος (cf. Συμκυθος Eccl. 293; Συμκύθος Eq. 966; Συμκυθίων Vesp. 401, Eccl. 46, Μιλτοκύθος Demosth. in *Aristocr.* p. 169, 5 B; Κομπολάκυθος Ach. 564, 1145) id actum esse, ut huic voci iusti nominis species conficiantur; designari enim matris pullum, τῆς μητρὸς νεβῆτιον. Aperte confe-runt v. βλιτομάμματος Nub. 988

Μανῆς: Μεγαλινός θ' ὁ Μανῆς Ran. 965, ubi vulgo ante Fritzschiū *μανῆς* servile nomen. Vide s.n. *Θηραμένης* p. 836 et conf. Polluc. VII 204: βδών δὲ ὀνόματα, τῶν μὲν φαύλων τε καὶ δυσβδών, ἐφ' οἷς τὸ δυσκυβεῖν, μανῆς κ.τ.λ.

Μανῆς: nomen famuli satis frequens, Av. 1311, 1329; τοῦτό γ' οἰκαδ' ὦ Μανῆ φέρε Lys. 908; τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βω-σπρησάτω 'κ τοῦ χωρίου Pac. 1146; nomen appellativum = δουλός: ὁ Μανῆς οὐμός αὐ-τοῖς ἐμβαλεῖ Lys. 1213; ὑμᾶς (τοῦς δρυϊσας) πρότερον μεγάλους ἐνομίζον νῦν δ' αὖ μανᾶς Av. 522

Μανία: nomen familiae: ἡμεν ὦ Μανία Th. 728; παράβαλλε πολλὰς κληματίδας ὦ Μανία Th. 739; δὸς μοι σφαγείον Μανία Th. 754; ὦ Μανία ξύλλαβεν Ran. 1345

Μανόδωρος: servi nomen: ἀγε δὴ Ζα-θία καὶ Μανόδωρε Av. 657

Μαραθῶν: ὅσα τ' εἰδῶσους γῆς τόπους ἔχετε λειμῶνά τ' ἐρέντα Μαραθῶνος Av. 245 (conf. Pausan. 1 32 7: ἐστὶ δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι λίμνη τὰ πολλὰ ἐλώδης, ρεῖ δὲ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης, πρὸς αὐτῇ τῇ λίμνῃ βοσκήμασιν ὕδωρ ἐπιθήδειον παρέχόμενος); ἐκ Μαραθῶνος ἢ πόθεν συνέλεξας ἱμοιο-στρόφου μέλη Ran. 1296 (i. e. ex Marathone aut unde collegisti restionis carmina? sc. vocem φλαττοθραττο φλατ-τοθρατ. Nempe ἱμοιαὶ sive funes ex scirpo φλέως) qui in campo Marathonio videtur praecipue provenisse conficiebantur; tum canentis in opere restiarii cantilenae, si non minus longae erant funibus ipsis quos torqueret, cum praelongis illis Aeschylī versibus aptissime comparantur. FRITZ-SCHIVS qui contulit Pindari *Dithyramb.* (fr. 4 ed. Mommsen) *σχοινοτένειδ π' αἰοῖα*). Pugnae Marathoniae cives saepe commonefacit Noster, ut et Salaminiæ Eq. 785 (Lys. 59, Eccl. 38), ita quidem ut prae- sentem rerum statum reprehendat: ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν Ach. 696; Μαραθῶνι δτ' ἦμεν (cum vigebamus) ἐδιώκομεν (τοὺς πολεμίους) Ach. 699; δς Μήδαιοι διεξίψλω περὶ τῆς χώρας Μαρα- θῶνι Eq. 781; τῆς πόλεως ἀξία πράττεις καὶ τῶ Μαραθῶνι τροπαίον Eq. 1334; ἀξία τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ Μαρα- θῶνι τροπαίον Vesp. 711; Ἀριστομάχην— ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι Thesm. 807. Μα- ραθωνομάχαι praedicantur Ach. 181; ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα ἐξ: ὃν ἄνδρας Μαραθωνο- μάχους ἤμῃ (loquitur λόγος δίκαιος) παλ- δευσὶς ἐθρῆσεν Nub. 987; μὴ νῦν ἐν τετρα-

πόλει τοῦμὲν τρόπαιον εἶη Lys. 187 (ubi schol. τρόπαιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ Περσῶν ἢ γὰρ Μαραθῶν τῆς τετραπόλεως μέρος. τὰ δὲ λοιπὰ Οἰόνη, Προβάλθος, Τρικύρθος); Holcad. fr. XIV καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν (γέρονσιν?) διὰ τοῦ Μαρα- θῶνι τροπαίον

Μαρικᾶς: Εὐπόλις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρότιστον παρεῖκνον Nub. 553, sc. fabu- lam Μαρικᾶς inscriptam quo Hyperbo- lum significatum esse diserte testantur praeter Aristophanem Quintilianus I 10. 17, Scholiast. Ran. 577 alisque locis. Nomen non graecae sed barbarae originis esse indicat Hesychius Μαρικᾶν: κιναιδὸν οἱ δὲ ὑποκρίσμαι παιδίου ἄρρενος βαρβαρικόν. Ut Cleonem qui in nequitia ree publicae admin- istrandae decessor eius fuerat Aristophanes in *Equitibus* sugillavit, ita Eupolis in *Ma- rica* Hyperbolium dicta illius furatus. Acta est fabula Lenaeis Ol. lxxxix 4 a. Chr. 420, cum maxime Hyperbolus vi et gratia flore- rat. Vide s. n. Εὐπόλις p. 818

Μαριλάδης: nomen senis Acharnensis, cuius nomen a voce μαρῆλη derivatum ap- tissimum est carbonario, Ach. 609

Μαρίππας: πρὸς τὰδε τί ἀντρεῖ Μα- ρίππας; Ach. 701: turbulentus demagogus et rabula quem inter Calliae adulatores com- memorat Aelianus ap. Suid. in *βομβοῦσι*; vid. Mein. *Hist. Crit. com.* p. 137. Sententia est: quid contra haec dicit aliquis rabula?

Μασωντίας: servi nomen, ὦ Μῖδα καὶ Φρόξ βοήθει δειρὸ καὶ Μασωντία Vesp. 433

Μεγάβαζος: satrapa Darii regis; τὸν δλεκτρύον' ἐπιδείξω, ὡς ἐτυράνκει ἤρχέ τε Περσῶν πρότερος πάντων Δαρείων καὶ Μεγα- βάζων Av. 484. Nobilissima fuit inter Persas Megabazorum sive Megabyzo- rum gens: vide Herod. v 17—24, vii 82; Thucyd. i 109

Μεγαλνέρος: Ran. 965. Vide s. n. Μανῆς

Μεγακλῆς: nomen in gente Alcmaeo- nidarum quae nobilissima erat Athenis usitatum (Herod. vi 125), pro exemplo prae nobilibus positum Nub. 46 *ἔπειτ' ἔγγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν σεμῆν τρυφῶσων ἐγκεκοισυρωμένην*, ubi au-

gendae dignitatis gratia idem Megacles filius alius Megacles dicitur; δ Κοισύρας καὶ Δάμαχος Ach. 614; δταν σὸ μέγας ὦν ἀρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν, ὡς περ Μεγακλέης, ξυστιδ' ἔχων Nub. 69 (i. e. cum victor e certaminibus Panathenaeorum in pompa veheris ad arcem, purpurea veste indutus; Megacles Alcmaeonida Pythiis τεθρίπῳ victor cantatur a Pindaro *Pyth.* VII v. 13); οὐ περιώψεται μ' ὁ θεός (avunculus meus) Μεγακλέους ἀνιππων Nub. 124; ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας Nub. 815 (quae Hermannus reddit 'i et perde sumptibus quos in equos facis columnas Megacles,' rectius Berglerus 'iubet filium in avunculi aedibus magnificis quidem sed quarum dominus ad paupertatem erat redactus cibum quaerere'); Δάχηςτας Μεγακλέας καὶ Λαμάχους Georg. fr. 16

Μέγαρα: ὦ Μέγαρα Μέγαρ' ὡς ἐπιτετριψεσθ' αὐτὰ ἀπαξάπαντα καταμεινυτωσευμένα Pac. 246 (ubi schol. σκόροδα ἐμβάλλον ταυτὰ φησιν Πόλεμος, ἣ γὰρ μεγαρική γῆ σκοροδοφόρος (Ach. 761), ξύμμαχος δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γεγενῆσθαι); ἐμπλησθῆναι κ' Μεγάρων σκοροδῶν Pac. 1000 (si vera lectio); γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον Vesp. 57 (μεγαρικὸν γέλωτα, quo tum contumeliosam irrisionem, tum ineptum et insipidum iocandi genus designabant, Attici poetae proverbii loco usurpabant: vide Meinekium *Com.* I p. 20 seqq., Bergk. *Comment.* pp. 273, 286, 359); τί δ' ἄλλο Μεγαροῦ; πῶς ὁ σίτος ὄνιος; Ach. 758 (ad formam conf. Πυθοῦ Lys. 1131, Ἰσθμοῦ Thuc. v 18); πόρην δὲ Σίμαιθαι ἰόντες Μεγαράδε νεανίαι κλέπτουσι Ach. 524; κλάων μεγαριεῖς Ach. 822 i. e. non impune abibus quod Megarice loqueris et Megarice cogitas sive decipis. Reddit Dobraeus *I'II MEGARA YOU sirtak*, comparans similia Thesm. 617, 922, Lys. 587, Pac. 1072, Eq. 19, 520

Μεγαρεῖς: κἄθ' οἱ Μεγαρήεις ὀδύνας πεφουσιγγωμένοι (i. q. ἐσκοροδιζόμενοι v. 166 ad iram irritati sicut galli qui ut alacrius pugnarent allio alebantur) ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο Ach. 527 (conf. Thuc. I 139 ἐπικαλοῦντες Μεγαρεῖσι καὶ ἀνδρα-

πόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων; Plutarch. *Pericl.* 24 Ἀσπασίαν παιδίσκας ἐταιρούσας τρέφουσας); οἱ Μεγαρήεις, ὅτε δὴ 'πείλων βάδην, Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως μεταστραφείη (immutaretur) τὸ διὰ τὰς Λαικαστρίας ib. 535; οἱ Μεγαρήεις ὄρωσ' οὐδέν' ἔλκουσιν δ' ὅμως γλισχροτάτα σαρκεζοῦντες—ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ ἢ Δι' ἐξολωλότες Pac. 481—483 (quippe decreto illo Periclis (Thuc. I 114) prohibiti Athenas venire fame peribant neque tamen pacem volebant, nisi Nisaea ipsis redderetur); ἀνδρῶν Μεγαρήεις... μισεῖ ὑμᾶς ἡ θεὸς (Εἰρήνη) μεμνημένη' πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκοροδοῖς ἠλείψατε (h. e. vos enim primum bellum intulistis, nam allio milites vescebantur; loquitur autem, mōnente Berglero, tamquam de puella delicata odorem allii aversante); ἀνδρῶν μοχθηρὰ ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια Ach. 519 (Xenoph. Mem. II 7 6: Μεγαρέων δὲ οἱ πλείστοι, ἔφη, ἀπὸ ἐξωμιδοποιίας διατρέφονται. Profitetur autem Dicaeopolis (conf. v. 821) dissidium inter Athenienses et Megarenses initium cepisse a sycophantis); Μεγαρεῖσι κηρύττω πωλεῖν πρὸς ἐμέ ib. 625, 722; ἀγορὰ 'ν Ἀθήναις χαίρει Μεγαρεῖσιν φίλα ib. 729; βαβαὶ βαβαίξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσιν Μεγαρεῖσιν ἐτέβαλεν τὰ κλαύματα Pac. 248 (propter odorem aliorum acerrimum lacrimas provocantem (conf. Ran. 654) et propter belli miserias); ἐτίθει νόμον ὡς περ σκόλια (sc. Timocreonis Rhodii) γεγραμμένους' ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῆ μήτ' ἐν ἀγόρᾳ μένειν Ach. 533. In *Acharnensibus* Megarensis venit in forum Dicaeopolidis filias suas pro suis venditurus ob summam famem et egestatem: Megarensium miserrima conditio graphice describitur, 729—835

Μεγαρικός: ἀνὴρ Μεγαρικός Ach. 750; χοιροπάλας Μεγαρικός ib. 818; Μεγαρικόυ ψήφισματος Pac. 560; Μεγαρικός τις μαχανά Ach. 738 (ubi schol. ἀπὸ τοῦ πονηρῶ, πανούργου μαχανά' διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρία οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες. Insulam significari machinationem in modum comoediae Megarensis opinatur Meinekium *Quaest.* *Scen.* I p. 5. Illuc pertinere videtur proverbium Μεγαρέων δάκρυα, Hanov. *Exerc.*

Crit. in Comm. Graec. p. 13; Meinek. *Hist. Crit. Com. Graec.* p. 21 n); Μεγαρικά χῶρος Ach. 768 (ubi luditur duplici v. χῶρος significatione quod valet sus et pudentum muliebri): θάρρει Μεγαρικέ ib. 830; κεί που σικνον ἴδιον ἢ λαγῶδιον ἢ σκόροdon ταυτ' ἦν Μεγαρικά κάππερατ' αὐθημερον ib. 520 (ubi cum contemptu loquitur Dicaeopolis de iis quae terra eorum gignit); παράδοθ' ἡμῖν (Atheniensis Laconem orat) τὰ Μεγαρικά σκέλη Lys. 1170 i. e. τείχη, quae destructa fuerant a Megarensibus iam a belli Peloponnesiaci anno primo, Thucyd. IV 109

Μειδίας: Μειδίας δ' ἐκεῖ ὄρνυξ ἔκαλειτο, καὶ γὰρ ἦεν ὄρνυγι ὑπ' ὄρνυγοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῃ Av. 1297 (ubi schol. δηλοῖ δὲ τοῦτο (sc. improbum fuisse Midiam) (Πλάτων) ἐν Περιάλλγει 'χρηστόν γε, μὴ κατὰ Μειδίαν (hominem probum neque Midiae similem); διαβάλλεται δὲ εἰς τε ποσηριαν ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆς δημοσίῳ ὡς Μεταγένης ἐν Ὀμήρω (fr. II). κββαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχολάζων ὡς Φρύνηχος ἐν Ἐφιάλτῃ (fr. IV)). Quo ingenio fuerit intellegimus ex loco Platon. *Alciō.* I p. 120 A, B: Μειδίαν τὸν ὄρνυγοτρήφον καὶ ἄλλους τοιοῦτους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πρᾶττεν ἐπιχειροῦσιν ἐπὶ τὴν ἀνδραποδώδη, φαίεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχια ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὐπω ἀποβεβληκότες, ἐπὶ δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύοντες τὴν πόλιν, ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες, ubi evolve Buttmanni notam

Μελάνθιος: tragicus poeta, Philoclis filius, quem cum fratre Morsimo, ipso quoque tragico poeta, gulositate famosissimum esse eoque nomine Comicis multiplicem ridendi materiem praebuisse constat ex Plutarchi Athenaei aliorum testimoniis. Traducit autem eum noster in *Pace* v. 801 sqq. ubi dicit se insuavissimam amarissimamque vocem Melanthii canentis audivisse cum et frater eius et ipse tragoediam docerent;

ὅταν χόρον μὴ 'χη Μόρσιμος
μηδὲ Μελάνθιος, οὐδ' ἂν πεκοτᾶτην ὅσα
γηρύσαντος ἦκουσ', ἠνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χόρον εἶχον ἀδελφός τε καὶ αὐτός,
ἀμφω γοργόνες ὀσφογάγιο βατιδοσκόπιο ἔρηνια,
γρασοῦβασι μιτροὶ τραγομάσχαλοι ἰχθυοῦλμας:

ex quo loco efficit Fritzschius ad Ran. p. 105 illo tempore Morsimum tragoediam scripsisse, Melanthium autem fratrem in ea actoris partes atque cantoris egisse: illam autem Morsimi tragoediam *Medeae* nomine inscriptam fuisse: quo refert alterum *Pacis* locum 1009 sqq., ubi non minus graviter immodicam eius *ἰχθυοφαγίαν* exagitat: optat enim Trygaeus ut Melanthius sero veniat in forum divenditis iam piscibus et eulans abeat canens monodiam ex *Medeae* fratris:

ὑστερον ἦεν ἐς τὴν ἀγοράν,
τὰς δὲ (ἐγγέλεις) πεπρᾶσθαι τὸν δ' ὄστούζειν,
εἶτα μοιφδεῖν ἐκ Μηδείας
'ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεῖς
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχηουμένας'
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.

illud enim ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεῖς e Morsimi potius *Medeae* quam Melanthii quod vulgo putant tragoedia petitum esse probabiliter conicit Fritzschius l. c., consentiente Nauckio *trag. fr.* p. 652: Iasonis esse verba vidit Elmsleius ad *Med.* 96. Perstringit eum et Leuco, ut docet Athenaeus VIII p. 343 B, C: τῆς αὐτῆς ἰδέας καὶ Μελάνθιος ἦν ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής· ἔγραψε δὲ καὶ ἐλεγεία· κωμωδοῦσι δ' αὐτῶν ἐπ' ὀσφοφαγία Λεύκων ἐν Φράτορσῳ (fr. II), Φερεκράτης ἐν Περάλῃ (fr. III), ἐν δὲ τοῖς Ἰχθύσιον Ἀρχιππος τῷ δράματι ὡς ὀσφοφάγον δῆσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιον ἀντιβρωθησόμενον. Vide Meinek. *Com.* I p. 205 sq. De Melanthii vocatitate dixit etiam Clearchus apud Athenaeum I p. 6 C: Κλέαρχος δὲ Μελάνθιον φησιν τοῦτ' εἰδῆσθαι λέγων 'Τίθωνοῦ Μελάνθιος ἔοικε βουλευσασθαι βέλτιον' ὁ μὲν γὰρ ἀθανάσιος ἐπιθυμῆσας ἐν θαλάμῳ κρέμαται, πάντων ὑπὸ γήρωσ ἐστερημένος τῶν ἡδέων, Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἐρών ἠθάτο τῆς μακραύχηνος ὄρνυθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ὡ' ὅτι πλείστον τοῖς ἡδεσῶ ἐνδιατρίβῃ; quibuscum compares quae leguntur ibid. XII p. 549 A: καὶ Μελάνθιος δὲ τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων ἀπήγγετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων κρισότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσεῦς Μελάνθιου. Eundem propter foedum morbum vitiliginem perstringit Aristophanes Av. 151

ββαλύττομαι τὸν Δέπρον ἀπὸ Μελάνθιου,
ubi scholiasta: Μελάνθιος ὁ τραγικός κω-

μυθεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων· κωμω-
δεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὄψοφάγαν·
Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκευαῖς ὡς ἄλλον σκώ-
πτει. Καλλίας πεδῆταις (fr. 1).

A. πῶς ἄρα τοὺς Μελανθίους τῷ γνῶσομαι;

B. οὐδ' ἂν μάλιστα λευκοπρεκτοὺς εἰσθῆς.

εἶχε δὲ Μελάνθιος λεπράν· ἐκωμωδεῖτο δὲ
καὶ εἰς μαλακίαν. Neque neglegendus
est Photius *Epist.* 88. p. 122 Μελάνθιον
φασὶ τὸν τραγωδίας ὑποκρίτην (ποιητὴν?)
οὕτω τῆς ὄψοφαγίας ἤττω γενέσθαι ὥστε καὶ
ἀθυμεῖν ἐπεὶ μὴ κύκωον τὸν τράχηλον εἶχεν.
Ex tragoediis eius unus extat versus: quo
bis utitur Plutarchus *Moral.* p. 453 F,
551 A:

τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας:

respicit Iulianus *Epist.* 10 p. 378 D. Ipsius
quoque facete quaedam dicta afferuntur: ita
gibbosum quendam non προσεστάναι sed
προκεκυφέναι τῆς πόλεως dixit: et de tra-
goedia quadam Diogenis, οὐκ ἔφη κατιδεῖν
αὐτὴν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην
h. e. negabat eum se vidisse verbis offusam
atque obductam, Plutarch. *Moral.* p. 41 C.
Ex elegiis unum distichon superstes legitur
apud Plutarchum *Vit. Cimon.* c. 4

αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

Vide Bergk. *Comm.* p. 340sq., Mein. *Fragm.*
Com. I p. 206, II p. 436

Μελανίππη: cum Phaedra consociat
Aristophanes Melanippen lascivam cum
lasciva, ita ut utramque Penelopae opponat,
Thesm. 547

ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε.

Quae ad Μελανίππην τὴν σοφὴν referun-
tur in qua formosa mulier Aeoli filia a Nep-
tuno compressa amissam pudicitiam ad-
missumque dedecus philosophando ut fit
consolabatur. Ceterum Μελανίππας—
Φαίδρας τε mulieres patet esse ingenio suo
Melanippae Phaedraeque similes, ut v.
550, *Eccl.* 1042, *Av.* 1703. Vide Fritzscher.
ad *Thesm.* p. 199

Μελανών: Amphidamantis filius, Ata-
lantae autem maritus; Apollod. *Bibl.* III 9.
Lys. 785 sqq. dicit chorus senum

οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις,
ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' εἰς ἔρημιαν

κάν τοῖς ὄρεσιν ἄκει·

κούκετι κατήλθε πάλιν οἰκᾶδ' ὑπὸ μίσους·
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμίεις τ' οὐδὲν ἤττων
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

contra quae chorus veterulum v. 805 sq.

καγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ἡμῖν
ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι

i. e. cantilenae de Melanione. Vide
s. nn. Ἀρμόδιος, Κλειταγόρα

Μελέαγρος: Euripideum drama, *Ran.*
964. Initium eius carpit noster *Ran.* 1238,
fragmenta alia ib. 1316, 1402

Μελησίας: nomen viri, fortasse Alo-
pecensis, pater Thucydidis, *Nub.* 686

Μελητιδης v. s. n. **Μελιτιδης**

Μέλιτος: poeta ὑπόψυχρος et ineptus,
peregrina origine, Pitthensibus adscriptus,
de quo Plato in *Euthyphrone* p. 2 B: Εἴ-
τις οὗτος; ΣΩ. οὐδ' αὐτὸς πάνυ τι γινώσκω,
ὦ Εὐθύφρον, τὸν ἄνδρα· νέος γὰρ τίς μοι
φαίνεται καὶ ἀγνώσ' ὀνομάζουσι μέντοι αὐ-
τὸν, ὡς ἐγώμαι, Μέλιτην. ἔστι δὲ τὸν
ἄμωον Πιτθέως, εἰ τιν' ἐν νῶ ἔχεις Πιτθέα
Μέλιτην, οἷον τετανότριχα καὶ οὐ πάνυ
εὐγένειον, ἐπιγρυπὸν δέ. Confer Thirlwall.
Hist. Graec. IV p. 288 not. ed. mai. Propter
maciem prope mortuus haberi potuit. Hinc
Gerytad. fr. 1, inter graciles et macilentos
ἄδοφοίτας sive legatos ad poetas in in-
feris degentes enumeratur

A. καὶ τίνας ἂν εἴεν; B. πρῶτα μὲν Σανυρίων
ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
Μέλιτος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας:

quinetiam ipse Sannyrion istum vocavit

Μέλιτην τὸν ἀπὸ Ἀθηναίων νεκρόν,

ap. Athenaeum XII p. 551. Propter morum
pravitatem traditur in Georg. fr. XIX, et
Pelargio fr. 1 ubi Laii filius dicitur ob in-
cestum amorem: propter carminum pra-
vitatē *Ran.* 1302 ubi Aeschylus Euripidi
acerbe exprobrat quod poetastrum ineptum
et obscurum suffuretur, οὗτος δ' (Εὐδριπίδης)
ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίον, σκολίων
Μελήτην. Meleti scholia amatoriam com-
memorat Epicrates ἐν Ἀντιλαίδι apud Athe-
naeum XIII p. 605 E (Meinek. *F. C. G.* iii.
p. 360). Verum tamen nulla re famosior,
quam quod Socratis fuerit accusator, ut tur-
pissimus, ita etiam acerbissimus; unde ce-

teris omissis hunc tantum nominat Xenophon *Mem.* IV 4 § 4 et IV 8 § 4. Videtur Socrates ipsius poemata improbasse, atque ita nequissimi hominis odium sibi contraxisse. Brevi post necem Socratis commissum facinus morte eum expiasse constat. Cobet *Prosopographia Xenoph.* p. 84 sq.

Μελισσονόμοι: Dianae sacerdotes secundum Fritzschiū qui notat ipsam deam μέλισσαν vocari, quod vocabulum, a verbo μέλισσω inclinatum, interdum de Pythica vate, interdum de Cereris et Proserpinae sacerdotibus dicitur. Ran. 1273 εὐφραμέετ·ε· μελισσονόμοι δδμον Ἄρτέμδος πέλας ὀγειν, quae ἐξ Ιερείων Διοχόλου petita esse docet scholiastes

Μελιστήχη: τὴν Συμκυθίως (uxorem) *Μελιστήχην* Eccl. 46

Μελίτη: pagus Atticus, in phyle Cecropide. Ran. 500 Xanthias permutato habitu in se intueri iubet Bacchum καὶ βλέψον ἐς τὸν Ἡρακλειοξάνθιαν εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχω. Id irridens Bacchus spectatoribus dicit: μὰ Δι' ἄλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας. Quae quo spectent nondum videtur satis expositum. Etenim intellexerunt quidem iam veteres enarratores respici hic ad nobilem Herculis Δλεξιάκου aedem, quae Melitensi in pago fuerit, Ageladae Argivi statuarii signo claram, simulque tangi Calliam, Hipponici filium, qui et eo in pago habitaverit et irrisus sit supra v. 430, quasi vero sustinuerit κύσθου λεοντὴν ναυμαχεῖν ἐνημμένος, quo loco castigari coniecimus et cum scortis consuetudinem et ridiculam vanitatem, quae ipsum impulerit ut daduchi vestibus fortassis proelio ad Arginusas commisso interesset. Id poterat videri sufficere nam sic Xanthias et ut verbero μαστιγίας et ut Calliae imitator οὐκ Μελίτης dici potuit. Verum ut reconditum quiddam verbis inesse statuamus scholio movemur in Lucian *Iou. traegod.* § 49. Illinc enim discimus primum Calliam eo in pago urbano non habitasse sed ei etiam civiliter adscriptum et δημόθεν Melitensem fuisse atque id ex deperdita Aristophanis fabula apparuisse; dein eundem Calliam ab Cratino τὸν ἐκ Μελίτης στιγματίαν esse dictum, quod fundos pa-

ternos oppigneraverit strenue. Namque apud Athenienses siqui fundus hypothecae dabatur, lapis in eo sive ὄρος ponebatur, qui et nomen creditoris continebat et summam creditae pecuniae, nonnumquam etiam nomen praetoris eponymii, cuius quidem anno dabatur hypotheca veluti ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος ὄρος χωρίου (οἰκίας, οἰκίας καὶ χωρίου, οἰκίας καὶ κήπου) τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ Παιανιεῖ δισχιλίων δραχμῶν (Boeckh *Corp. inscr.* no. 530 sqq.). Fundi, in quibus tales ὄροι collocati erant, χωρία ἀφωρισμένα atque ut videtur etiam στικτὰ dicebantur: certe Menander aliquotiens ἄστικτον χωρίον agrum dixit qui non esset oppigneratus. Festive igitur Cratinus Calliam, quippe qui fecerit ut fundi paterni στικτοὶ essent στιγματίαν dixit, quo nomine alioqui servus poenae causa notis quibusdam iniustus dicebatur. Aristophanes autem ulterius progressus μαστιγίαν posuit pro Cratineo στιγματίᾳ. Sed praestat infra scribere verba scholiastae: ὁ μὲν Καλλίας ὄδος τὸν δῆμον Μελιτεύς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὀραῖς ὡς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατίνος κωμῶδεῖ ὡς ἓνα τῶν καταχρέων ὁ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεισαν καὶ ἐπεγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκεισθαι ὅτι ὑποθήκαι εἴσω. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χωρίον εἰδοὶ λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. MEIER. *comm. de Ran.* p. 54

Μελιττιδης: τῆος δ' ἀβελτερώτατοι Μελιττιδαὶ καθήρτο, Ran. 99 h.e. quales Melittides. Proprie patronymicum est nominis Μέλισσοσ. Hunc Melittidem stupore insigni fuisse patet ex Apuleio *de magia* II p. 499 ed. Hildebrand: 'apud socordissimos Scythas Anacharsis sapiens natus est, apud Athenienses catos Melettides fatuus. Cfr. Pseudo-Lucian. *Amor.* c. 53, Aelian. *V. H.* xiii. 15, Eustath. p. 1669, 51, Tzetzes *Chil.* VII *hist.* 4

Μέμων: Tithoni et Aurorae filius (Odys. IV. 188) qui ad Troiam cecidit: ἦν κ' ἂν πενθόμεν (οἱ θεοὶ) ἢ τὸν Μέμμον' ἢ Σαρπηδόνα Nub. 622; οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοῦς Κύκρους ποίων καὶ Μέμμονα σ κωδονοφαλαροπόλους Ran. 963 (loquitur Euripides). Vide Pindar. *Olympt.* II. 82, *Isthm.* IV. 43. Memnonem Aeschylus descripsit in dua-

bus tragoediis *Μέμνων* et *Ψυχοστασία*: κωδωνοφαλαρόπωλος is est qui equum habeat, cuius frontalisa sive potius phalerae tintinnabulis ornata sint. Apte Berglerus confert Euripid. *Rhesum* v. 306 de Rhesi equis. Ceterum recte forsitan statuit Hermannus *opus*. VII p. 350 Memnonem κωδωνοφαλαρόπωλον non in scena conspectum esse, sed verbis descriptum fuisse eius ornatum

Μενέλαος: Agamemnon et Menelaus avium favore reges erant, Av. 509 *εἰ τις καὶ βασιλεύει* (if there were any king) ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνων ἢ Μενέλαος: Helenae maritus, Thesm. 867

κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἰμ' ὃ εἴ ἄλλως πῶσις
οὐμὲς Μενέλαος οὐδέπω προσφίχεται,

quorum prior versus ex Eurip. *Helen.* v. 49 petitus est; ὁ γὰρ Μενέλαος τὰς Ἑλένας τὰ μᾶλα (papillas) γυμῶς παρενίδων ἐξέβαλ' οἷώ τὸ ξίφος Lys. 155 (ubi schol. ἡ ἱστορία παρ' Ἴβύκῳ); in *Thesmophoriazusis* Menelai in erratione Aegyptum appellentis, Helenam invenientis et abrepturi partes ex *Helena* fabula sua expressas agit Euripides 871—924

Μένιππος: *Μενίππῳ* δ' ἦν χελιδὼν τοῦνομα Av. 1293. Quis fuerit cur ita dictus compertum non habemus

Μεσσήνη: ἡ δὲ *Μεσσήνη* τότε ὑμῶν ἐπέκειτο χῶ θεὸς σείων ἄμα Lys. 1141 ubi Schol. ὁ Ποσειδῶν σεισμοὶ γὰρ συχνοὶ ἐγένοντο δεῖο δὲ ὁ πόλεμος συνειστήκει. Nota sunt omnia de Helotum contra Lacedaemonios rebellione, qui cum diu frustra Ithomen, quo se receperant Helotes, oppugnassent, ab Atheniensibus auxilium petierunt, missusque Cimon est Spartam cum quattuor milibus armatorum: vide Thucyd. I. c. 101

Μέτων: *Μέτων* δὲ οὐδὲν Ἑλλάς χῶ Κολωνός Av. 998. De Metone celebri astronomo et geometra et eius in Colono Agoraeo donario (ἀνάθημα ἀστρολογικόν) vide omnino MARTINVM LEAKE *Topography of Athens* p. 219. In *Anibus* advenit Nubuculium aërem dimensurus et iugera dirempturus; post ridiculam demonstrationem artis suae cum verberibus abigitur a Pithetaero, 992—1020

Μήδαι: tragoedia Morsimi, Pac. 1011. Vide s.n. **Μελάνθιος**

Μηδικός: ἦσθιν δὲ (οἱ Ἴπποι) τοὺς παγούρους ἀπὲρ ποίας Μηδικῆς Eq. 606 (Strabo XI 525: τὴν βοτάνην τὴν μάλιστα τρέφουσιν τοὺς Ἴππους ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα (apud Medos) ἰδίως μηδικὴν καλοῦμεν); τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν **Μηδικῶν** (collatam ex Medorum spoliis, alii post bellum cum Persis initum) εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφοράς Lys. 653 ubi Berglerus 'illud tributum est quod ordinante Aristide contulerunt cum Persae invasissent Graeciam); παραπετάσμασι τοῖς Μηδικοῖς Ran. 938 (ubi Thiersch: 'aulaea sive tapetia Medica variis iisque monstrosis figuris erant obsita. Quare id genus tapetes universe Persici vocantur, Athenae. v p. 197 ψιλοὶ περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν ἐνγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ψιδίω, Martial VIII 28 17 Babylonos picta superbae texta, Semiramia quae variantur acu; Plaut. *Pseudul.* I 2, 14 beluata conchyliata tapetia')

Μήδος: εἶοι ἐπεστρατεύσατο Μήδῳ τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος Vesp. 12 (nempe quia alter Sabazii barbari dei mentionem fecerat: iste etiam Medum sive barbarum se invasisse dicit. BERGLERVS, qui bene confert Eur. Med. 1185); ὄνομα τοῦτω (τῷ μουσομάττει ἐρυθι) Μήδῳς ἐστὶ. ΠΕ. Μήδος; εἶτα πῶς ἀνευ καμήλου Μήδος ὡν εἰσέπτατο Av. 276 (de gallo: conf. Cratinus *Hor.* fr. 1: ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὤραν πᾶσαν καναχῶν δλόφωτος ἀλέκτωρ. De camelorum usu conf. Herod. I 80. VII 86, 125; Plin. *N. H.* VIII 18); πολλὰς πόλεις Μήδων ἐλόγγες αἰτιώτατοι φέρεσθαι τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν (οἱ σφήκες) Vesp. 1098 (quasi fuerint omnes in Persarum ditone qui nunc Atheniensium dediticii sunt et stipendiarii); αἰτῖκα μᾶλ' ἐς βουλὴν ἰὼν ἐρώπᾶνθ' ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνόμυτε (minatur Cleo Eq. 478, quae fortasse spectant ad ea quae narrat Thucydides IV 50); σὲ (τὸν δῆμον) δε Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶν Eq. 781; γράφομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα Pac. 108 (Medi cum sint Graecorum hostes

sempiterni, quibus patriae proditor Medorum amicus est et socius cum Medisque rem habet qui Graeciae non favet; *εἰ τις ἐπικηρυκεύεται Ἐδρικίδῃ Μήδοις τε* Th. 387 (quem locum praeter alios illustrabit Isocrates in *Panegyrr.* p. 73 § 157; *καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, ἐν δὲ τοῖς συλλόγοις ἔτι καὶ νῦν ἀρὰς ποιοῦνται, πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, εἰ τις ἐπικηρυκεύεται Πέρσαις τῶν πολιτῶν*. Execrationem eorum, qui Medorum partes amplexi essent, ab Aristide post pugnam Salaminiam institutam esse docet Plutarchus *Aristid.* cap. 10: *ἔτι δ' ἀρὰς θέσθαι τοὺς ἱερεῖς ἔγραψεν, εἰ τις ἐπικηρυκεύσαιο Μήδοις ἢ τὴν συμμαχίαν ἀπολίποι τῶν Ἑλλήνων*); *ὄπρσαι... Μήδους ἐπάγουσι τῆς χώρας οὐνεκ' ἐπὶ βλάβῃ* Th. 365 (quos versus in marginem reiecit Meinekius); *ἄκα τῶς Μήδως ἐνίκων (οἱ Ἀσαναῖοι)* Lys. 1253 (loquitur Laconum chorus; de re vide Isocrat. *Panegyria.* § 90)

Μηλιεύς κόλπος: *παράδοθ' ἡμῖν τουτοὶ πρῶτιστα τὸν Ἐχουόντα καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον τὸν ὄπισθεν*, Lys. 1169 (urbes reputant Athenienses ad sinum Meliensem, quae in Lacedaemoniorum redactae sunt potestatem ab Agide Decelia profecto hieme anni xix^{mi} quae subsecuta est cladem in Sicilia acceptam. PALMER)

Μήλιος: *Σωκράτης ὁ Μήλιος* Nub. 830 (ubi monet scholiasta Melium eum vocari propterea quia perinde esset *ἄθεος* ac Diagoras Melius. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius Vesp. 1267 sq. dicit Selli filium quod ille Amynias perinde esset pauper ac Selli filius Aeschines. BERGLER); *τοὺς θεοὺς ἀπολείτε λιμῷ Μηλίῳ* Av. 1186 (in proverbium apud Graecos abiit fames Melia, ut apud Romanos fames Saguntina, Perusina, Lucan. I. 41 'his, Caesar, Perusina fames, mutinaeque labores accedant'); *παναγορεύεται, ἦν ἀποκτεῖναι τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντων* Av. 1073 (unde conficitur Diagorae condemnationem ob mysteria divulgata tunc fuisse recentem et in exilium eiectum esse ante illud ipsum tempus, quo Aristophanes docuit *ἄνευ* h. e. Olymp. xci 2, firmatque hoc Diodori auctoritas xiii 8, ubi de rebus

illo anno gestis loquitur; *τοῦτων δὲ πραττομένων Διαγόρας ὁ κληθεὶς ἄθεος διαβολῆς τυχὼν ἐπ' ἀσεβείᾳ καὶ φοβηθεὶς τὸν δῆμον ἐφυγεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόραν ἀργυρίου τάλαντων ἐπέκηρυξαν*. Conf. Lysiam in *Andocid.* p. 200, et vide STAHRIVM in *Dictionary of Greek and Roman Biography*, s. n.

Μίδα: nomen servi, Vesp. 433: *ὦ Μίδα καὶ Φρόξ βοήθει δούρο*

Μίδα: Phrygum rex, cuius de divitiis nota sunt omnia: conf. Platon. *de legg.* III p. 660, *de Rep.* III p. 408. *Νῆ τοὺς θεοὺς (πλουσιοὺς ὑμῖν ἐστὶν εἶναι), Μίδαίς μὲν οὖν, ἦν ὧτ' ὄνου λάβητε* Plut. 287

Μίκα: i. q. μικρά, nomen mulieris, Thesm. 760 *ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε; ambigue, quis tibi duellam tuam ademit? et, quis te devirginavit?*

Μίκων: *τὰς δ' Ἀμαζόντας σκόπει, ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν*, Lys. 679 sq. Pictor et statuarius, Phanochi filius, Polygnoti aequalis, unde circa Ol. lxxx floruit. Ex eius picturis harum memoria ad nos pervenit: (1) partem Poeciles exornavit pretio conductus (Plin. *H. N.* xxxv, 9 § 35). Cuius argumenti haec pictura fuerit ex *Lysistrata* novimus: de ipsa pictura nihil scimus, nisi quod *ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοίχων Ἀθηναῖοι καὶ Θησαεὺς Ἀμαζόντι μάχονται*, Pausan. I xv, 2. (2) Thesëum paulo post pinxit quo tempore templum exstructum est: (3) in templo Dioscurorum Athenis pingenda una cum Polygnoto occupatus est: Paus. I xviii, 1: (4) particeps quoque fuisse dicitur picturae, qua pugna Marathonica a Panaeno in Poecile expressa est. Certe ab Atheniensibus accusatum esse et triginta minis multatum Miconem legimus, quod barbaros Graecis maiores pinxerat. Maxime equis nobilitatus est. Vide Sillig. *Catalog. Artificc.* p. 275

Μιλήσιος: *οἰκοὶ γὰρ ἐστὶν ἐριά μοι μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακαπτήμενα*, Lys. 729 sq.; *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*, Pl. 1002, 1075 (ubi Scholiastes: *παροιμία ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονούντων νῦν δὲ ἀτυχοῦντων*. Originem proverbii exponit idem: *Πολυκράτης ὁ Σάμιος συγκροτῶν πρὸς*

τῶν πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν τοὺς Μιλησίους, πρότερον ἰσχυροτάτους ὄντας, εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου· ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν ‘πάλαι ποτ’ ἦσαν ἄλκιμοι.’ Occurrit quoque ap. Synes. *Ερ.* 80 et Philostrat. *de Sophist.* p. 527. Obscure significatur Vesp. 1060 ὦ πάλαι ποτ’ ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς. De pristina felicitate Milesiorum Herodotum v c. 28 confert Bergkiius); ἐξ οὗ ἡμᾶς προῦδοσαν Μιλησιοὶ Lys. 108 (de Milesiorum defectione cf. Thucyd. VIII 17); γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ Μιλησίων καὶ κερδαίνειν τάλαντον ἢ κατεργάσθῃ, Eq. 931 (de Cleone); ἀλλ’ οὐ λάβρακας καταφαγῶν Μιλησίουσ κλωνήσεις Eq. 361 (sed non turbabis Milesios devoratis lupis; ‘tu quidem’ inquit Cleo ad Isiciarium ‘talibus cibis devoratis dicis te hoc et hoc facturum; sed lupis piscibus devoratis non poteris turbare Milesios; ego vero potero:’ ut v. 1187 cum isiciarius ad populum dixisset παρ’ ἐμοῦ δ’ ὄλων γε τὸν πλακοῦντα τουτοῖ (λαβέ), Cleo ad isiciarium dicit ἀλλ’ οὐ λαγῶ’ ἔξεις ὀπόθεν δῶς, ἀλλ’ ἐγώ. Ceterum in hoc loco luporum piscium et Milesiorum simul facit mentionem; quia circa Miletum erant egregii lupi, teste schol. et Athenaeo VII c. 38. BERGLER)

Μιλτιάδης: οἷσπερ Ἀριστείδῃ πρότερον κατὰ Μιλτιάδῃ ξυνεστίει Eq. 1325

Μίμας: Ioniae mons; σκόπελον νιφέντα Μίμαντος Nub. 273. Conf. Homer. *Odys.* III 172

ἢ ὑπένερθε Χίου παρ’ ἠνεμόντα Μίμαντα, ubi Schol. Μίμας ὄρος ἀντικρὺ Χίου τῆς νήσου ἀπὸ Μίμαντος ἐνὸς τῶν Γιγάντων ὀνομασθέν

Μιτυλήνη: v. s. n. Μυτιλήνη

Μολοτικὸς: Μολοτικοὺς τρέφουσι, μορολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς, κύνας, Th. 416. Euripidis Hippol. v. 644 affert Dindorfius

Μόλων: antiquus Euripidis histrio longa et procera corporis statura; hinc Ran. 55 μικρὸς ἡλίκος Μόλων ironice dicta sunt. De eo Demosth. *de fals. leg.* p. 246 3 B ταῦτα τὰ λαμβεῖα ἐκ Φοινικῶς ἐστὶν Εὐριπίδου· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα...Μόλων ἠγωνίζετο καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν

Μόρσιμος: poetaster tragicus subfrigidus, Philoclis, Aeschylī ex sorore nepotis, filius, in quem et Melanthium eius fratrem acerrime invehitur in fine parabasis Pac. 801 seqq., ubi Morsimus quando chorum non habet felix tempus. Quam malus fuerit poeta, facete innuit, quum pro dirarum formula usurpet διδάσκεισθαι φθεῖν Μορσίμου τραγωδίαν Eq. 401; itidem, ubi in stercorem paludem demersos ait Hercules, Ran. 151, qui Morsimi orationem aliquam descriperint, ei Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράφατο. Eundem medicam artem facitasse tradit scholiastes. Ad *Medeam* eius tragoediam respicitur Pac. 1012

Μόρυχος: hominum gulosorum notissimus, qui ob vitam otiosam opulentam et luxuriosam saepe carpitur: ζῆν βίον γενναῖον ὡσπερ Μόρυχος Vesp. 506; ἦλθες (ἐγγέλυσ κωπὰς)...φίλη Μορύχῳ Ach. 886; τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέφ, ἄλλοις τένθαισ πολλοῖς Pac. 1008; δοκεῖ γέ μοι (ἡ καυνάκη) εὐκίμαι μάλιστα Μορύχου σάγματι Vesp. 1143 sc. sagum villosum quod gestabat hominem mollem et pallidum secundum scholiasten fuisse ostendit. Namque σάγματι i. e. μαλλωτῶ σαγῶ ἐχρήτο ὡς τυρφερός πλεονί θάλπει χρώμενος. Interfuisse eum legationi, quam circa belli Peloponnesiaci initium videntur Athenienses ad regem Persarum misisse, ut sibi conciliarent eius amicitiam, ex scholiasta colligit Bergkiius ad Aristoph. *Babylonios* (Mein. *Fr. Com.* II p. 970) comparatque Ach. 61—128. Sed de hac legatione nihil tradunt scriptores: praeterea schol. ad Vesp. 506, cuius verba Meinekius *Fr. Com.* v p. 30 feliciter restituit, scribens: πρὸς τὸν τοὺς Ἀψευδεῖς ποιήσαντα (Teleclidi vulgo haec fabula tribuitur) ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποίηκε μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τυρφερός καὶ ἠδύβριτος κωμωφεῖται, aperte poetam vituperat, quod Μορύχου remp. capessivisse finxerit

Μόσχος: φαῦλος κιθαρωδὸς Ἀκραγαντινός, πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων; Ach. 13 ἔτερον ἦσθην ἠρικ’ ἐπὶ Μόσχῳ Δεξιθεὸς εἰσῆλθ’ ἀσόμενος Βοιωτίων, post Moschum Dexitheus, poeta lyricus gratissimus, prodiit in scenam

Μουσυχίων: καλοῦμαι (in ius voco, conf. Nub. 1221, Vesp. 1334, 1417) Πειθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν Μουσυχιῶνα Av. 1046

Μούσα: δεῦρο Μοῦσ' ἔλθε φλεγυρά, πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔπνοτος Ἀχαρική Ach. 665; Μούσα βαρύβρομος αὐλῶν Nub. 313 i. e. tibiariam cantus; Μοῦσα, σὸ μὲν μετ' ἐμοῦ χόρευσον κλειουσα θεῶν τε γάμου ἀνδρῶν τε δαΐτας καὶ θαλλίαι μακρῶν Pac. 775; Μούσα θεὰ μετ' ἐμοῦ ἐξυμπαίξει τὴν ἑορτὴν Pac. 802; Μοῦσα λοχμαία ποικίλη, (quacum luscinia canit) Av. 737; Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εἰδαίμουνα κλήσον ὦ Μούσα ταῖς ἐν ἴμων ἀοιδαῖς (loquitur poeta) Av. 904; τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φῖλα Μούσα δῶρον δέχεται Av. 937; ἄγε νῦν δλβιξε Μοῦσα Φοῖβον Th. 107; Μούσα χορῶν ἱερῶν ἐπιβήθι, καὶ ἔσθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἑμᾶς Ran. 674; δεῦρο Μοῦσ' Ἐδρικίδου Ran. 1306 (intellege crotalistrum quam cum crepitaculo prodidisse putandum est habitu personae Euripidae Hypsipylae, cfr. Photium, p. 180, 11); ὦ παντοίας ἡδὴ Μούσης πειραθέντες καθ' ἐαυτοῦς Eq. 505 (quem versum, cum habeat omnes interpolatricis manus notas, in marginem suadente Hermanno relegavit Meinekius. Καθ' ἐαυτοῦς in καθ' ἑορτᾶς refinxit v. d. in *Mnemos.* I p. 416); μέλιττα Μούσης (blandimentum) Eccl. 974; θεᾶς Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὐφημον στόμα Av. 1719; Δάκων, πρῶφαινε δὴ σὸ Μούσαν ἐπὶ νῆα νέαν Lys. 1295; Ὀλυμπιάδες μέλος Σάριτες Μούσαι τ' ἐπωλόλυξαν Av. 781; ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυροί Μοῦσαι Ran. 228; Διὸς ἐννέα παρθενὸι ἀγαυὰ Μοῦσαι λεπτολόγων φρένας αἰ καθορᾶτε ἀνδρῶν γυμνοσῦπων ἔλθετ' ἐποψόμεναι Ran. 878; Μοῦσαι δεῖρ' ἐτ' ἐπὶ τοῦμὸν στόμα μελόδριον εὐροῦσαι τι τῶν ἰωνικῶν Eccl. 883; ἐγὼ Μουσάων θεράπων δρηρὸς (loquitur poeta), Av. 909, ib. 912; ὠκεῖά τίς (ἔστιν) Μουσάων φάτις οἰάπερ ἴππων ἀμαργυᾶ Av. 924; οἰκίων Μουσῶν στόμαθ' ἠμοχῆσας Vesp. 1022 (de se ipso poetae nomine chorus); θλασος Μουσῶν μελοποιῶν Th. 41; γενναίων ὄργια Μουσῶν Ran. 356; λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν δρέπων Ran. 1300; ἐξυμφῶνον ἀηδῶνα Μούσαις Av. 659; μάντεσι Μούσαις Av. 724; τὰς Μούσας ἀφαιζῶν (depravans) Nub. 972; μήτε Μοῦ-

σας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρήχους Thesm. β' 16; ἢ τὰς Μούσας αἰὼν χρῆται μὴ προαγωγὸς ἀποφῆγη Vesp. 1028 (ne Musas lenas redderet sc. connivendo); ὦ Μῶα μόλε Δάκωνα Lys. 1298

Μουσαῖος: Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων κατέδειξε (in notitiam hominum protulit, conf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 205) καὶ χροσμοῦς Ran. 1032, cfr. Platon. *Protag.* p. 316 A. De Musaeo, Orphei aequali, quem Maro (*Aeneid* III 667) Elysiacarum cantionum fecit principem, Plato Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἔγγονον vocat (*de Rep.* II p. 364 E), vide Menagium ad *Diog.* Laert. *Prooem.* § 3, *Fabric. Bibl. Gr.* I p. 119 ed. Harles. Eius de morbis curandis praecepta commemorata habes ab Eustathio *Prooem. in Iliad.* p. 3: cfr. Theophr. *Hist. Plant.* IX 21, ἄλλα τε ἐνηθέστερα καὶ ἀπιθανώτερα, τὰ τε τῶν περιάπτων καὶ δλωσ τῶν ἀλεξιφαρμάκων ταῖς τε σώμασι καὶ ταῖς οἰκίαις καὶ ὡς δὴ φασι τριπόδιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα χρῆσιμον εἶναι; et *Plin. Nat. Hist.* Lib. XXI c. vii polion herbam inclytam MUSAEI et Hesiodi laudibus; ib. cap. 20, et XXV cap. 2. De vaticiniis eius eorumque interpolate Onomacritus ad Herod. VII 6 ibique Baehrium, VIII 96, LOBECK. *Aglaoph.* p. 210, coll. GROTE *Hist. Graec.* Vol. I pp. 28—30, CLINTON. *Fest. Hellen.* Tom. I p. 343 not.

Μύρμηξ: δις τουτὶ (laqueum Aeschylo ex inferis Athenas redituro porrigit Pluto) τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκι δ' ἰμοῦ καὶ Νικομάχῳ Ran. 1504 ubi scholiastes: ἐπὶ πορηρία οὗτοι ἐκωμῶδούντο οὐ πάτως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν (h. e. magistratum qui reditus publicos augerent) ἔστιν ἄλλὰ ἦτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς ἢ ὁ πωλητὴς (ex em. Bergkii *Epist. ad Schillerum* p. 147 pro πωλητῆς) i. e. locator, quae natio improbitate maxime fuit insignis, sectioni enim praeerant bonorum proscriptorum numosque inde redactos inferebant: BOECKH. de *Oeconom. Civ. Athen.* II cap. iii, SCHOEMANN. *Antiqq. Iur. Publ.* p. 249. Sic ποριστὰς et πωλητὰς consociat Antipho de *Choreut.* § 49, p. 147, παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν

πρακτῶρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων (vide s. n. Νικῶμαχος)

Μυρρίνη: mulier, venit in concionem Lysistratae Lys. 69 sqq. Post iusiurandum cum ceteris in arcem abit, 253. Ibi momente Lysistrata Cinesiam maritum infinitis modis ludos facit, 837—951

Μυρρινίδιον: forma eiusdem nominis hypocoristica, Lys. 872

Μυρτία: nomen feminae panariae, Vesp. 1396

Μυρωνίδης: Μυρωνίδης δὲ ἦρχεν ὁ γεννάδας, nemo ausus esset mercedem ferre ex reipublicae administratione, Eccl. 303: καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν τραχὺς ἐνευθεὶν μελάμυτος τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν, ὡς δὲ καὶ Φορμίων Lys. 801. Boeotos vicit ad Oenophyta, Thuc. I 108

Μύσιος: τὸ πῖλιδιον τὸ Μύσιον Ach. 439 i. e. Telephi Mysi miserum pileum

Μυσός: Τήλεφος Μυσός Nub. 922; Ach. 430

Μυτιλήνη: σ' ἐπίδειξω (isiciarius ad Cleonem) δὲσδοκῆσαντ' ἐκ Μυτιλήνης πλεῖν ἢ μῶς τετταράκοτα Eq. 835

Μῶα: Laconica forma pro Μοῦσα, Lys. 1298: conf. v. 1249

N

Νάξος: ὅτε Νάξος ἐάλω Vesp. 355, (expugnata erat a Cimone Olymp. lxxviii 3, vid. Thucyd. I 98; Νάξιοις δὲ ἀποστᾶσι μετὰ ταῦτα ἐπολέμησαν καὶ πολιορκία παρεστήσαντο, πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχίς παρὰ τὸ καθεστῆκός ἐδουλώθη); Νάξιουργῆς κἀνθαρος Pac. 137 (ubi iocus est in ambiguitate significationis. Quippe de κἀνθάρῳ seu scarabaeo, quo caelum petiturus erat, loquens Trygaeus alludit ad Naxias naviculas, quae quia parasemon gerebant κἀνθαρον, vocatae sunt κἀνθαροι; vide Ruhnken. de Titel. et Insign. Nav. Opus. Tom. I p. 422)

Ναυσικύδης: Eccl. 426 ubi ditissimi hominis avaritia arguitur; ἀλφειταμοιβόν fuisse narrat scholiastes, quod patet ex Xenoph. Mem. II, vii § 4, ibid. § 6, ubi eum

ἀπὸ ἀλφειτοποιίας divitem esse factum scribit; εἰτ' οὐκ οἶσα, ὅτι ἀφ' ἐνός μὲν τούτων, ἀλφειτοποιίας, Ναυσικύδης οὐ μόνον αὐτὸν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὅς πολλὰς καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Vide Cobetum *Prosopograph. Xenophont.* p. 86, qui eundem esse Nausicydem suspicatur qui ὁ Χολαργεύς, quem Callicli familiarem memorat Plato *Gorg.* p. 487 c ex quo loco improbum et nequam fuisse hominem satis efficitur

Ναυσιμάχη: nomen ex re fictum, Th. 804. Vide Summariu p. 455

Νάσων: οὐδὲ Ναυφάντης γε τῆς Ναύσωνος ἀρξεί ποθ' Ἱπέρβολος Equit. 1309, fictum nomen triformis a ναῦς

Νεῖλος: Νείλου προχοαῖς Nub. 272 (conf. Hom. Il. xvii 263, Solon. fr. 27, Aesch. Suppl. 1025); Νείλου μὲν αἶθε καλλιπάρθενοι ῥοαί Th. 855 (ex Euripidis *Helena*)

Νεοκλείδης: Schol. Pluti v. 665 εἰρηγαί δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς (fr. XII) περὶ αὐτοῦ ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης: Eccl. 254 τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ, (ubi scholiastes: ἐκωμωθεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης); ibid. 398—404 in concione oraturus abigitur, πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρέριπυσεν; Νεοκλείδης δὲ ἐστὶ μὲν τυφλός, κλέπτων δὲ τοὺς βλεπόντας ὑπερηκόντικεν Pl. 665 (cf. Martial. *Epigr.* III 58); τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακος καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν Pl. 716; ἐπήνον τον θεὸν ὅτι τὸν Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν Pl. 746, in qua fabula narratur Aesculapius Neoclidem prout merebatur curasse, nimirum cruciatus eius et caecitatem augens, quo eiurare posset concionem, 716—725, et caecioem etiam quam erat ante reddens

Νέστωρ: εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν (ἢ ἐν ἀγορῆ διατριβῆ), Ὅμηρος οὐδέ ποτ' ἂν ἐποίησεν τὸν Νέστωρ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας Nub. 1056. Vide Hom. *Iliad.* I, v. 247 sq.: τοῖσι δὲ Νέστωρ ἤδυσπης ἀνόρουσε, λυγρὸς Πυλίων ἀγορητῆς

Νεφελοκοκκυγία: nomen urbis fictum ex νεφέλαι καὶ κόκκυξ (quod pro insipiente aliquo et vano dicebatur: sic Ach. 598

εχειροτόησαν γάρ με κόκκυγές γε τρεῖς; Platon. Laisus fr. 1 :

ἀβελτεροκάκῃ ἡλίθιος περιέρχεται :

Phrynich. Bekker. p. 27, 24 ἀβελτεροκάκκυγῆς: ἀβέλτερος καὶ κερός· κόκκυγα λέγουσιν τὸν κενὸν καὶ κοῦφον) Av. 819, 821, 904, 1565, fingitur colonia esse Atheniensium quippe a duobus Atheniensibus condita; τὰς Νεφέλοκοκκυγίας ib. 917, 963, 1023

Νεφέλοκοκκυγίης: Nubicuculiae incolae Av. 878, 1035, 1040

Νηρέυς: Νηρέος εἰσάλιος κόρα Th. 236

Νίκαρχος: συκοφάντης, Ach. 908—958 prodit Boeotum delaturus, ridicula fingens; sed Dicaeopolis arreptum eum pro vase fictili sarmertis illigat et Boeoto venditum domum auferendum tradit

Νίκη: ὦ Παλλάς, δεῦρ' ἀφικού λαβούσα τὴν ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις ἡμετέραν ξυνεργὸν Νίκην ἢ χορικῶν (i. q. χορῶν, sic Λακωνικοὶ pro Λάκωνες Nub. 186, Pac. 212, Ἀχαρνικοὶ pro Ἀχαρνῆς Ach. 324, Μεγαρικοὶ pro Μεγαρῆς Ach. 830) ἐστὶν ἐταῖρα Eq. 589; αὐτίκα (exempli gratia) Νίκη πέτεται περὶ γούρου χρυσῶν Av. 574 (conf. Demosth. 24, 121: οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Νίκης περικύψαντες ἀπώλωστο αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν, ubi Schol. λέγει τὰ πτερά· οὐτω γὰρ γράφεται ἢ Νίκη; ταῦτης δὲ τὰς πτέρυγας χρυσῶς ὄσας ἐπεχειρήσαντιες κακοῦργοι ἀφελέσθαι); δέσπονα Νίκη ξυγγενοῦ Lys. 317 (templum Victoriae cummaxime conspicatus haec loquitur Chorus, vide WORDSWORTH *Athens and Attica* cap. XIV p. 108, et cfr MURE, *Journal of a Tour in Greece*, II p. 68)

Νίκλας: homo γυναικώδης, Eccl. 428, diversus a celebri duce, huius fortasse nepos, εὐπρεπῆς νεανίας λευκὸς τις ἀνεπὶ ἤδη· ὁμοῖος Νικίᾳ δημηγορήσων

Νίκλας: filius Nicerati, inter illustrissimos belli duces: cuius τὸ ὄνομα δεικνύεται κατὰ πεπληγμένον (Plut. Nic. 4) notat Aristophanes in Georg. fr. I v. 4

δισχίλια γὰρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου,

ubi fingitur mille drachmas dedisse ne imperium ei demandaretur, et rursus Eq. 357 ubi minatur isiciarius

λαργυγῶ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν τὰρξω.

(conf. Plutarch. Alcib. c. 14, Ἀλκιβιάδης ἐπεὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τοὺς Βωιωτοὺς ἐποιήσαντο συμμαχίαν ὀργιζομένους λαβὼν τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μάλλον ἐξετάχυνε καὶ τὸν Νικίαν ἐθοροῦσε καὶ διέβαλλεν εἰκότα κατηγορῶν... τὸν δὲ Νικίαν ἐκπληξίς εἶχε καὶ κατηφέλα τῶν ἀνδρῶν τῆς μεταβολῆς ἀγροῦντα τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον. In *Equitibus* inducitur ut servus populi male habitus ab alio servo Cleone; timide proponit Demostheni ut transfugiant ad Lacedaemonios, 1—29; deinde ut dis supplicent, 31; vel ut moriantur, 80sq. Tandem Demosthenes suadente stertenti Cleoni abripit oracula clam habita, 110 sq.; abit Cleonem quid agat speculaturus, 154. Ὑπερακοντίζεις σὺ γ' ἦδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς Av. 363 (ubi Berglerus confert Thucyd. III 51 qui testatur eum in expeditione adversus Minoam insulam duas quasdam urbes ope machinarum cepisse: ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ τὴν Δέσβου ἄλωσιν Ἀθηναῖοι Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγούτου ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωας τὴν νῆσον, ἢ κείται πρὸ τῶν Μεγάρων: deinde mox, ἐλθὼν οὐν ἀπὸ τῆς Μήσιας πρώτων δύο πύργου προέχοντε μηχαναῖς ἐκ θαλάσσης etc.; etiam in obsidione Meli adhibitae machinae bellicae eum nobilitarunt). In *Anibus* v. 639 voce μελλονικίαν perstringitur ut cunctator vel ob lentam obsidionem Pyli (Plutarch. III *Nic.* c. 8 qui hunc locum citat) vel ob expeditionem Siciliae in aliud atque aliud tempus dilatam. 'Non dubium est' ait Berglerus 'quin ad vocem illius respexerit qui Niciam in concione increpavit, quod nimis cunctaretur suscipere praefecturam classis in Siciliam mittendae, a qua expeditione cum Nicias deterrere Athenienses vellet, in primis magnitudinem sumptuum praetendebat, quos urbs esset factura, teste Thucydide VI 25, καὶ τέλος παρελθὼν τις τῶν Ἀθηναίων καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, οὐκ ἔφη χρήναι προφασίζεσθαι οὐδὲ διαμέλειν, ἀλλ' ἐναντίον ἀπάντων ἦδη λέγειν ἦν τινα αὐτῷ παρασκευῆν Ἀθηναῖοι ψηφίσανται

Νικόδικη: nomen mulieris, Lys. 321

Νικόμαχος: Ran. 1506, vide s. n. Μύρμηξ. Hic est Nicomachus contra quem Lysias accusationem instituit, εὐθυνῶν κατη-

γορία. Fuerat autem ύπογραμματεύς, (Lys. § 27) quod munus vile admodum fuit et contemptum, servili loco natus (ibid. § 2), cui cum aliis quibusdam mandatum est publice, ut Solonis leges iam obsoletas recognosceret; quo munere functus est inde ab illo tempore, quo quadringentis imperium ademptum est, usque ad id quo triginta virorum dominatus constitutus: quanta autem licentia, quam fraudulentum in eo versatus sit, patet ex Lysia § 2. Eundem hominem acerbè tangit Comicus in Ran. 1084

πρὸ ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν
ύπογραμματέων ἀνεμεστώδη,
καὶ βαμολόχων δημοσιῶκων:

quo in loco verisimillimum est dici Nicomachum eiusque socios, qui ita foede in Solonis legibus conformandis grassatus esset, ut magistratus ab eo poenam repeterent et in ius vocarent sed frustra: noluit enim leges Solonis tradere, faciliusque evasit periculum in communi omnium rerum perturbatione, quod prodit Lysias l. l. § 3. Constituto dominatu xxx virorum eiectus est in exilium ut docet Lysias § 15: postea autem, iis expulsis, in patriam restitutus cum reliquis exulibus et denuo functus est munere legum recognoscendarum Lys. § 4. Vide plura de eo apud BERGK. *Epistul. ad Schillerum* pp. 141—155

Νικόστρατος: alias homo ignotus, ὁ Σκαμβωνίδης dictus, quia incola erat pagi cui nomen Σκαμβωνίδαί τῆς Λεοντίδος φυλῆς, Vesp. 81

Νιόβη: eius liberi vares septem, puellae septem, Dram. mel Niob. fr. 1; persona in Aeschyli aliquo dramate, quam quia mutam induxerat ridet Euripides Ran. 911 sqq. 920; ἐκ Νιόβης ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας, Vesp. 580, v. s. n. **Ολαγρος**

Νόμιος: Ἐρμῆν τε Νόμιον ἀγομαι Th. 977, ἔφορος γὰρ τῶν θρεμμάτων ὁ θεός. SCHOL. Vide s. n. Ἐρμῆς p. 814 B. et Spanhem. et Callim. *Hymn. in Apollinem* v. 47

Νύμφη: Νύμφαι θεαί Pac. 1070 (ubi schol. αὶ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νύμφαι); Νύμφαι ὀρείπλαγκτοι Th. 326; Νύμφαι ὀρεοσίγονοι Ran. 1344, (ex Euripidis Temenidis?); χοροῖς τερπόμενος Νυμφᾶν (de Dio-

nyso) Th. 991; εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐκ κήποις (ὦ νεφέλαι), ἰερὸν χόρον ἴστατε Νύμφαις Nub. 271 (i. e. 'in gratiam et honorem Nympharum quae sunt in hortis Oceani.' Exuta imagine fontes imbribus irrigari dicitur); Νύμφαις ὀρέλαις ξυμπαῖζων Av. 1098; ἀγομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φῖλας Th. 978

Νύξ: τίκει πρῶτιστον ὑπνέμενον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὄνν (unde Amor exiit) Av. 693—696

Νύσιος: ἐπὶ δὲ κάλεσον Νύσιον, ὅς μετὰ μανάσι βακχιοῖ εὐδῶν Lys. 1283; Νύσιον Διὸς Διώνυσον Ran. 215 (ionica forma)

Ξ

Ξανθίας: nomen servorum usitatissimum; Ach. 243, 259, Nub. 1485, Av. 656; in *Vespis* inducuntur Sosias et Xanthias, in *Ranis*, Xanthias, in Pluto Cario

Ξανθίδιον: nomen deminutivum, Ran. 582

Ξάνθιππος: nomen in familia Periclis usitatum, Nub. 64: ἢ μὲν Ἴππον προσετίθει (adicere volebat) πρὸς τοῦνομα, Ξάνθιππον ἢ Χάριππον

Ξενοκλέης: Carcini filius (ὁ Καρκίνου, Th. 441) homo corporis perexigui, fratrum ὁ συμκρότατος, Vesp. 1510, qui malas tragoedias faciebat (Thesm. 170, 440, Vesp. 1511, Ran. 86) quarum frigiditatem et exilitatem videtur compensare voluisse immoderato machinarum in apparatu scenico usu, unde *μηχανοδίφης* dicitur Pac. 790, eodem modo quo Plato in *Sophistis* fr. 1 (Meineke *Fr. Com.* II p. 661) eum *δωδεκαμήχανον* appellavit. Tragoediam eius *Licymnium* facetissime Comicus perstringit in *Nubibus* 1260—1274. Infelix Amynias intro *ἰώ μοι* exclamat. Strepsiadès igitur et tragico gemitu colligit unum et Carcini demonibus, quasi dicas e filiis Neptuni, vociferatum esse: nec fallit eum, vociferatus est Xenocles. Paulo post Amynias pergit, ὦ σκληρὲ δαίμων, κ.τ.λ. Tum Strepsiadès de *Licymnio* Xenocleo recordatus, τί δαί σε Τληπόλεμὸς ποτ' εἰργασται κακόν; Nondum vero Xenoclesis poësin omittit Amynias, sed mox indidem sumit illud Ἴππους ἐλαίωνν ἐξέπεσον πῆ τοὺς θεούς.

Haec omnia e scholiastae narratione efficit Fritzschius ad Th. 169. Salse eundem ridet Vesp. 1510, ubi ita depingitur ὁ *πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους, ὁ μικρότατος δὲ τῆν τραγῳδίαν ποιεῖ* i.e. malus ille tragicus, ad quem locum scholiastes: *διαβάλλει αὐτὸν ὡς ἀηφάγον· πιννοτήρης—καρκινῶν τί ἐστι σύννομον καὶ δεῖ ταύτη* (sc. τῆ *πίννη*) *προσεχόμενον· Σοφοκλῆς Ἀμφιαράω* (Nauck. *tr. fr.* p. 123).

ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χορός.

Xenoclem Sophoclis *Amphiaraum* egisse atque ita egisse ut hunc tragici senarium insigni quodam modo et cum offensione audientium recitasse conicit idem Fritzschius. Ceterum mores Xenoclis non magis quam poesis probabantur Aristophani, dicit enim eum *κακόν* Thesm. 179

ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὦν κακὸς κακῶς ποιεῖ.

Vide s.n. **Καρκίνος**

Ξενοφάντης: τὸν Ξενοφάντου Nub. 313 h.e. *Ἰερώνυμον*, vide s.n. p. 840. Promissum ei capillum tribuit, quod tum animi effeminati ac luxuriosi indicium videbatur magnamque cum centauris similitudinem propterea quod veteres in hoc genere animantium profundas libidines cognoverant.

Ξένυλλα: nomen mulieris, Th. 633

O

Ὀδομάντοι: Θερκῶν ἔθνος, Ach. 157 (Thuc. II. 101, v. 6, Herod. VII. c. 112, Leake *Graec.* III p. 465). *Ὀδομάντων στρατός* Ach. 156 sqq.: in qua fabula producantur in concionem a legato qui tales socios ab Sitalce, Odrysarum rege, imptaverit

Ὀδυσσεύς: ῥάκεσιν κρυφθεὶς ὥσπερ πολέμῃσι Ὀδυσσεύς Vesp. 351. Vide Homeri *Odyss.* IV 245, Eur. *Hec.* 241 quibus locis Ulixes mendici specie hostes decepisse fertur

Ὀλαγρος: histrio, qui ut patet e Vesp. 580, egregie partes agebat in *Niohe*

Οἰδίπους: ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ, εἶτ' ἐγένετ' αἰθὴς ἀθλιώτατος βροτῶν Ran. 1182 ex Euripideae *Antigonae* prologo: contra cavillatus Aeschylus pro-

bat Oedipum nunquam desiisse esse miseritimum vel antequam nasceretur; ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε διπτῶχος κόρω Ἄρης κατέσκηψε Phoeniss. fr. 1; εἰ καταστήσεθε τοῦτον τὸν νόμον, τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδίπιδων ἐμπλήσετε Eccl. 1041. De usu pluralis numeri vide s.n. **Δάμαχος**

Οἰνεύς: fabula Euripidea, quam ante Ol. lxxxviii 3 actam esse docet Acharn. 418 τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεύς ὀδὶ ὁ δύσποτος γεραῖς ἠγωνίετο; (partes suas agebat): cui Dicaeopolis οὐκ Οἰνεύς ἦν ἀλλ' εἴ ἀθλιώτερον. De argumento fabulae vide Apollodor. I 8. 6, Hygin. fab. 175: 'Agrus Parthaonis filius, ut vidit Oeneum fratrem orbem liberis factum, egentem regno expulit atque ipse regnum possedit: interim Diomedes Tydei filius et Deipyles, Ilio devicto ut audivit avum suum regno pulsum, pervenit in Aetoliam cum Sthenelo Capanei filio et armis contendit cum Lycopoeo Agrii filio, quo interfecto Agrium (egentem) e regno expulit atque Oeneo avo suo regnum restituit postquam Agrius regno expulsus ipse se interfecit.' Versum ex *Oeneo* habes Ran. 72 ubi Euripidis verba laudat schol.

(ΔΙΟΜ.) σὺ δ' ὄδ' ἔρημος ἐμμάχων ἀπάλλουσαι;
(ΟΙΝ.) οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσιν οἱ δ' ὄντες κακοί;

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβῶν στάχυν Θῶων ἀπαρχὰς Ran. 1238 ex Euripidis *Meleagro* (fr. 520 Nauck)

Οἰώνυχος: homo turpissimarum libidinum, sodalis Ariphradis, Eq. 1287

Ὀλκαδεις: naves onerariae, fabula Aristophanis, p. 740, 741

Ὀλοφύξιος: Stephanus de *Urbibus*, Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Ἄθω· ὁ πόλιτης Ὀλοφύξιος; meminit Thuc. IV 109. Av. 1040 ad ψηφισματοπόλιω decretum χρῆσθα Νεφελοκοκκυγιάς τοῖς αὐτοῖς μέτροισιν καθάπερ Ὀλοφύξιοι Pithetaerus respondet σὺ δὲ γ' ὡσπερ ὠτοτύξιοι χρῆσει τάχα ubi Brunckius 'huius nominis ad similitudinem facite finxit Comicus gentile Ὀτοτύξιος, tamquam ab urbe Ὀτότυξος, alludens ad ὀτοτύξειν, θρηνην. Perinde est ac si dixisset, σὺ δὲ γ' ὀτοτύξει τάχα, ut Lys. 520 ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλῆν'

Ὀλυμπία: Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοί Lys. 1131; Ὀλυμπίασιν ἤνικ' ἐθεώρου ἐγὼ Vesp. 1382

Ὀλυμπιάς: Ὀλυμπιάδες μέλος Χάρτες Μοῦσαι τ' ἐπωλόλυξαν Av. 782. Conf. Homer. II. II 491: Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες; Hesiod. Theogon. 25

Ὀλυμπέιον (templum): fr. CCXXIX

Ὀλυμπικός: εἰ ἐπλούτει (ὁ Ζεὺς), πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγάνα, ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἀπαντας δεῖ δι' ἔτους πέμπτου ξυνεγείρει, ἀνεκέρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς κικῶντας στεφανώσας κοτιψῶ στεφάνῳ Plut. 584

Ὀλύμπιος: Ἦρα Ὀλυμπία Av. 1731: μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον iurat Strepsiadēs, cui cavillans filius Ἰδοῦ γ', Ἰδοῦ Δι' Ὀλύμπιον Nub. 817, 818: παρὰ τῶν θεῶν (εἰμι) τῶν Ὀλυμπίων Av. 1202; γένος Ὀλυμπίων θεῶν μέλεπε Th. 960; εἴχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις καὶ ταῖς Ὀλυμπίασι Th. 331 formula sollemnis quam imitatur Av. 866 εἴχεσθε...δρῖσιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι πᾶσι καὶ πάσῃσιν; Av. 1231 θύεν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς

Ὀλυμπος: deorum sedes; πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπος Av. 780; εἰτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κἀθήσθε Nub. 270; τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου Th. 1068 (ex Eur. *Andromeda*); ἦν τοῦτους νομίωσι θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ Av. 578; πῶς δ' ἐς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἐστ' ἐν Ὀλύμπῳ Av. 606; ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπὸν πτερύγεσσι κοῦφαῖς Av. 1372 (ex Anacreonte: loquitur dithyrambicus poeta)

Ὀλυμπος: antiquissimus tibiēn, Marsyae discipulus, modorum praecipue flebilium et lugubrium auctor, qui floruit circa a. Chr. nat. 738—700. Memoratur Eq. 9 Demosthenes et Nicias, deplorantes suam conditionem, dolorem exprimunt

ξυναυλία κλαίοντες Οὐλύμπου νόμον,

quo loco ξυναυλία accipiendum est de duarum tibiārum concentu, non de concentu citharae cum tibia; quod evincitur illo μὴ μῦ, quo tibiae non citharae sonus exprimitur. Festimonia veterum de eo collegit

Clintonus *Fast. Hellen.* Vol. I p. 345 ff. Vide praeterea Mueller *Hist. Litter. Graec.* cap. xii § 6; Grote *Hist. Graec.* IV p. 102; Burretium in Plutarch. *de Music.*, *Comm. Acad. Paris. Inscript.* Vol. X not. 30 et Vol. XIII not. 104; Platon. *Sympos.* p. 215 B, Aristot. *Politic.* VIII 5, 5 τῶν Ὀλύμπου μελῶν ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐθνουσιαστικάς

Ὀμηρος: cum Orpheo, Musaeo, Hesiodo τοῖς γενναίοις ποῆτις accensetur qui utilissimam operam navassent hominum moribus erudiendis et emolliendis eorumque miseris levandis; quod eos rem bellicam et fortitudinem docuerit, Ran. 1035, ὁ δὲ θεός Ὀμηρος ἀπὸ τοῦ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦδ' ὅτι χρῆσθ' ἐδίδαξε, τάξεις, ἀρετάς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν; ubi divinum appellat, ut σοφόν Pac. 1096: aegre igitur ferre debuit, quod nova disciplina ingruente in civitatem Homeri carmina sordescebant, ut iuventus ne Ὀμηροῦ γλώσσας quidem, quas olim omnes pueri ediscerent, teneret sed contra probe sciret quid singula vocabula antiqua et obsoleta significarent in Solonis legibus, quia horum in foro maior usus esset, Daetal. fr. xv. Auctoritate eius utitur in rebus ludicris et *παρωδεῖ* eum Av. 685 (ubi respicitur ad II. VI 146), Pac. 1089 ὄνπερ κάλλιστον (χρησμὸν) πεποίηκε Ὀμηρος; εἰ πορῆρον ἦν (sc. ἢ ἐν ἀγορᾷ διατριβή), Ὀμηρος οὐδέ ποτ' ἀνέποιε τὸν Νέστορ' ἀγορητῆν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφούς ἀπαντας Nub. 1056; Ἦρην δὲ γ' Ὀμηροῖς ἐφασκ' ἱκελὴν εἶναι τρήρωνι πελεῖη Av. 575 (ubi respicitur ad II. V 778

αἱ δὲ βᾶτην τρήρωνι πελεῖσιν ἴσμαθ' ὁμοίαι de Athene et Hera); Μουσῶν θεράπων ὄρηρὸς κατὰ τὸν Ὀμηρον Av. 910, 914 (ubi respici videtur ad *Margiten*, Μουσῶν θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος)

Ὀπούντιος: homo luscus: ἔγωγ' Ὀπούντιος οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου Av. 154 perinde si ac diceret 'equidem luscus esse nollem pro talento auri.' Ὀπουντιῷ δ' ὀφθαλμῶν οὐκ ἔχων κόραξ (ἦν τοῦνομα) Av. 1294, ubi scholiastes; ὡς τοιοῦτου τὴν δῆμν ὄντος, μνημονεύει δ' αὐτοῦ ὡς καὶ μέγα βύγχος ἔχοντος Εἰθπολις ἐν Ταξιδάρχοις fr. XIV

Ὀπούντιος: ἄλλ' εἰσὶν ἕτεροι (praeter ea) τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι ἵνα χρή κατακεῖν Av. 152; Strabo IX 425 ὁ Ὀποῦς ἐστὶ μητρόπολις (τῶν Λοκρῶν). ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης περὶ πεντεκαίδεκα σταδίων. Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίπλεον μεταξύ δὲ Ὀπούντος καὶ Κύνου πεδίων εὐδαιμων. Post cladem Oenophytis factam de qua Thucydides I 108, hostes facti sunt Atheniensium, Thuc. I 113, II 9, 26, 32, III 89, IV 96

Ὀρεστιάς: Aeschyli tetralogia, Agamemno, Choephoroe, Eumenides, Proteus Satyricus, Ran. 1124: πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστιάς (πρόλογον) λέγε; Oresteae (Choephororum) prologus examinatur Ran. 1126—1176. Similia nomina sunt Λουκουργεία Thesm. 135, Δολωνεία, Πατροκλεία, Τηλεγορεία, Ἡρακλεία, Ἀχιλλεία, Οἰδιποδεία

Ὀρέστης: Agamemnonis filius, in tumulo patris invocatur Mercurium apud Aeschylum, Ran. 1138; rediit exul, ib. 1163 sqq., cavillante Euripide eumque negante καταλθεῖν, qui clam neque publica auctoritate in patriam redierit

Ὀρέστης: nocturnus illius temporis grassator (λωποδότης); εἶτα πατάζειέ τις αὐτοῦ (Ἀντιμάχου) μεθῶν τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης μαυρόμενος Ach. 1166 (ubi μαυρόμενος dicitur, quia commune ei nomen est cum Oreste illo a Furis agitato); de eo faceta mentio rursus occurrit Av. 1490 εἰ γὰρ ἐντόχοι τις ἦρω τῶν βροτῶν νόκτωρ Ὀρέστη, γυμνὸς ἦν πληγείς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τάπιδέξια (pro ἀπλόηκτος γενόμενος πάντα τὰ ἐπιδέξια i. e. cum omnes dexterae partes corporis ei caperentur apoplexia. Credebatur autem hoc malum immitti ab heroibus. Eo alludit Comicus; quia Orestes erat cognominis heroi, sed nihil aliud vult significare quam homines ab eo verberatos et spoliatos esse. BERGLER); Av. 712 εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν (φράζει), ἵνα μὴ βίγνων ἀποδύη ne prae frigore horrens spoliatus (alios) vestibibus (conf. Av. 492, Eccl. 668, 670)

Ὀρνεαί: δημοσίῳ ἵνα ταφόμεν, φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς μαχομένω τοῖς πολεμοῖσι μὴ ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς Av. 396 ubi iustus est in paronomasia ἐν ὀρνεαῖς inter

aves. Orneae nomen est urbis inter Corinthum et Sicyonem sitae, quae anno ante hanc fabulam actam ab Argivis et Atheniensibus diruta fuerat: vide Thucyd. VI 7. Infra v. 967, ubi fatidicus oraculum edit de societate inter duos illos Athenienses et aves inquit eorumque communi in aëre domicilio, obscure istud innuit, Ornearum situm memorans, τὸ μεταξύ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Strabo 8, 382: Ὀρνεαὶ δ' εἰσὶν ἐπὶ ὄνυμοι τῷ παραρρέοντι ποταμῷ, νῦν μὲν ἔρημοι πρότερον δ' οἰκουμένα καλῶς κείνται δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ Σικυωνίων τὴν δὲ χῶραν ἔσχον Ἀργεῖοι

Ὀρφεύς: τελετὰς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, in hominum notitiam protulit ritus sacrorum mysticos et abstinere docuit a caede, Ran. 1032, ubi cum Musaeo, Homero, Hesiodo accensetur τοῖς γενναίοις ποιήταις qui hominum moribus erudiendis utilissimam navasent operam

Ὀρσάλοχος: Lys. 725, ubi schol. πορροβοσκὸς καὶ μοιχὸς καὶ ἐπὶ θηλότητι κομφοδεῖται

Ὀροτύσιος: vid. s. n. Ὀλοφύσιος

Ὀύλυμπος: vid. s. n. Ὀλυμπος

II

Παῖων: Apollo sanans, qui ἴλιος vel Παῖων sive Παῖων appellatur: hinc dolentis exclamatio Ach. 1212 ἰὼ ἰὼ Παῖων ἰὼ Παῖων ἰὼ: Vesp. 874 ἴητε Παῖων ubi ut h. l. sermonem tragicum imitatur poeta qui alibi forma Παῖων utitur ut Eq. 408, 1318, Pac. 453, 454, 555, Av. 1763, Thesm. 311, 1035, Plut. 636. Conf. Soph. O. R. 154, Trach. 221, Aesch. Agam. 148

Παιονίδης: Κωνστίας Lys. 825, ubi Berglerus ita explicat vocem ut a παῖων verbo formatum sit, quod de re venerea usurpatur ut in Pace v. 874

Παιώνια: festum Apollonis, de cuius tempore dubitatur; Ach. 1213 ἄλλ' οὐχὶ νῦν τήμερον παιώνια

Παλαμήδης: fabula Euripidea; οὐδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον ἐκ τοῦ Παλαμήδους ὡς ἐκάωνος τὰς πλάτας βίβω γράφων, Th. 770 (ubi schol. Rav.: ὁ γὰρ Ἐυριπίδης ἐν τῷ Παλαμήθει ἐποίησε τὸν Ὀτάκα τὸν ἀδελφὸν Πα-

λαμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς πλάτας τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι αὐταὶ εὐθυσω εἰς τὸν Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγεῖλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Itaque Euripides in *Palamede* Oeacem multis remis necem Palamedis inscribere eosque in mare omnes proicere iusserat, sperantem fore ut unus certe de tot remis ad Euboeae litora appulsus Nauplium de morte filii sui certiores faceret. Nempe Euripides Palamedem vel mortuum e sua ipsius arte non nihil proficere volebat, quando versutus homo scribendi facultatem et commercia litterarum invenerat. Sic enim in illa tragoedia (Nauck. fr. 582) Palamedes vivus vidensque de semet ipso gloriatur

ἔξηρον ἀνθρώποισι γράμματα' εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποικίτας ὑπὲρ πλακῆς
τάκει κατ' οἴκουσιν πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς):

ad hunc πόρον respicitur ib. 848 οὐκ ἐσθ' ὅπως οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ἔστ' αἰσχύνεται, h. e. pudet eum sine dubio frigidi istius inventi quo ipsum quasi Nauplium Oeac accessivi: εἴ γ' ὦ Παλάμηδες ὦ σοφωτάτη φύσις (Euripidem appellat Dionysus ob singularem quandam sollertiam, Ran. 1451. Conf. Eupol. fr. inc. 2, Meinek. II p. 547: παλαμηδικὸν γε τοῦτο τοῦ ξεῦρημα καὶ σοφόν σου)

Παλλάδιον: Eustathius p. 1419, 52 καὶ δικαστήριον ἱστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης fr. inc. 336

ἄκων κτενὸς ὁ ἄ τέκνον, ὃ δ' οὐκ ὑπεκρίνετο
'ἐπὶ Παλλάδιφ τῆρ', ὦ πάτερ, δάσεις δίκην'.

ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα...παλλαδίων χρυσομένων Ach. 547 (*the city would have been full of figure-heads of Pallas a-gilding*). Palladis simulacra in puppibus navium defixa sumptibus τριηράρχου deaurabantur

Παλλάς: ὦ πολιοῦχε Παλλάς, ὦ τῆς ἱερωτάτης μεδέουσα χώρας Eq. 581 (ubi hymno advocatur ab Equitibus); Παλλάς ἡ Πυλαιμάχος Eq. 1172 (ubi fingit deae nomen e rebus ad Pylum gestis); ὦ Παλλάς ὡς μ' ἀπόλεσας Nub. 1265 (e Xenoclis *Lycymnio*, ubi notanda anominatio); ὦ πόντια Παλλάς καὶ θεοί Eccl. 476; λιπαρὸν (splendidam) χθόνα Παλλάδος Nub. 299; Παλλάδος κλειῶν πέδον Pl. 772; Παλλάδα περσέπολιω δαυάν Nub. 967

(initium carminis Lamproclis quod servavit scholiastes, Παλλάδα περσέπολιω κλήζω, πολεμαδόκον ἀγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππου); Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν, παρθέρον ἀξυγα κούρη, ἡ πόλις ἡμετέραν ἔχει καὶ κράτος φανερόν μόνη, κληροῦχος τε καλεῖται Th. 1137—1142; φοβεσιστράτη Eq. 1177; ὄβριμοπάτρα Eq. 1178; γοργοδόφα 1181; τριτογένεια Eq. 1189, Nub. 989. Vide s. n. Ἀθήνη

Παμβωτάδης: Stephanus Byzant. δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθίδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης: τὰ τοιαῖα ἐκ Παμβωταδῶν, ἐν Παμβωταδῶν. Ἀριστοφάνης

Πάμφιλος: ὁ Πάμφιλος δ' οὐκὶ διὰ τοῦτον (τὸν πλοῦτον) κλαύεται (proenas dabit); Plut. 174. Qualis fuerit optime intellegitur ex Platonis loco a scholiaste servato *Ampthiar.* (Mein. II p. 618):

καὶ νῆ δ' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ὅμα τε συκοφαντεῖν.

Qua de causa fidem habebimus scholiastae Pamphilum aerarium compilasse narranti et propterea bonis publicatis exilio multatum esse: κλέπτει τῶν δημοσίων οὐσίαν ἐδημεύθη' ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακῶτα πλουτεῖν κλαύεσθαι φησιν ἄλλοιτα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων' κωμωδεῖται δὲ καὶ ἰσ' δειλός. Quominus cum Palamede *Excerc. in Aucf. Graec.* p. 786 sq. eum Atheniensium ducem qui Olymp. xcviij Aeginam obsidione tenuit (cfr. Xenoph. *Hell.* v c. 1) habeamus impedit temporum ratio. Vide Fuhrium in *Museo Rhenano* a. 1837, Vol. v p. 431

Πάμφιλος: ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδόμενον, ἱκετήριαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων...κοὺ διόλοισι' ἀντικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν τῶν Παμφίλου Pl. 385. De Heraclidis, Pamphili opere, utrum pictoris an tragici poetae fuerit, non convenit inter interpretes. Tabulam fuisse censent Winkelmann. *Opp.* T. VI P. i p. 85, Meyer *Hist. Art.* T. I p. 166, O. Mueller in *Proleg. Mythol.* p. 400 sq., Sillig *Catalog. Artific.* p. 314, Kayser *Hist. Crit. Trag.* p. 20: minus recte ad tragicum quandam retulit Fuhrius *l. c.* et olim Muellerus in *Hist. Dor.* I p. 55. Optime Palmerius *Excercit.* p. 787: 'Comicus de iis (Ἡἔτα-

clidis) loquitur, tamquam de re visibili, cui comparari possit alia res, quae videtur dum ait ὁρῶ τι' ἐπὶ τοῦ βήματος'

Πάν: κεροβάτας Πάν ὁ καλαμόφθογγα παΐζων Ran. 230 h. e. qui unguulis corneis veluti hircus incedit, quemadmodum equus a latinis poetis cornipes dicitur (*der hornfuss Pan*); ἄντομαι Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας Th. 978 (cf. *Hymn. Homeric.* v. 4); ἐς Πανός Lys. 2 (i. e. ad sacellum Panis, quod in Anaphlysto pago fuisse exstructum docet Strabo Lib. IX p. 398 v. Schol. *l. c.* Πανὶ ὠργίλας αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ 'σιωπῆ' φησὶ 'τοῦτω τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσεῖναι;') Πανὶ νόμους ἱεροῦ ἀναφαίνω σεμνὰ τε μητρὶ χορεύματ' ὀρέει, Av. 745 (de Iuscinia: conf. Pindar. *Pyl.* III 78 ἐπεβῆξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ματρὶ, τὰν κούραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ: fr. 71 ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδέων, Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνῶν χαρίτων μέλημα τερπνόν); auctor libidinis erectae, Lys. 998; ἦ τοῦ Πανός ἐστὶ ταύλιον Lys. 721 (ubi Brunckius 'Panis antrum subter rupes quae Macrae dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline ibidem post exactos menses Ionem peperit; 'Ὁ Ἡράκλεις ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκώρω Eccl. 1069 ubi Berglerus 'Panis invocat adolescens, quia salaces sunt vetulae istae, Corybantis quia furentibus similes, Dioscuros ut ipsi opem ferant')

Παναθήναια: καὶ σαι (Mercurium indicat) τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν Pac. 418. Panathenaeorum sacrificia et ἐστίασις erant magnifica, ὡς πασῶν τῶν ἀποικισθεῶν ἀπ' Ἀθηνῶν πώλεων πεμπούσης ἐκδοτῆς ἀπ' ἓνα βοῦν εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἕτερα λερεῖα Schol. ad Nub. 386, ζῆμου Παναθηναίοις ἐμπλησθεῖς. De saltationibus Panathenaeorum exponit ibid. 988 sqq. ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς; de lampadedromiis Ran. 1089 sqq. ἀφανάνθη Παναθηναίοισι γελῶν κ. τ. λ.

Παναίτιος: Ὁ Σίμων, ὦ Παναίτι', οὐκ ἔλατε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; Eq. 242. Hos tamquam hipparchus compellat, quos duos Athenis fuisse constat; v. Polluc. 8, 94,

Photium p. 109, 24

Παναίτιος: διαθήκην ἦνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο Av. 440 ubi in scholiis haec leguntur: ἔοικε δε Παναίτιον κωμωδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις'

καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἐνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει' πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανούργον. Bergkiius apud Meinekium II p. 1111: 'Πίθηκος videtur vulgo audivisse non tam propter vafrum ingenium quam propter oris turpitudinem formaeque dedecus, quemadmodum scholiasta dicit ad Av. 441: ὁ Παναίτιος μάγειρος καὶ μικροφύης ἦν; et supra καὶ Δίδυμος, ὅτι ἀλοχρὸς τις τὴν δψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος συνέθετο ἐπὶ φίλων μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι μήτε δάκνειν αὐτὸν φιλοῦντα μήτε δάκνεσθαι' ὅλον 'σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων οὐδ' ἐγὼ τῶν τριχῶν.' Μάγειρος autem quod dicitur, potius ad artem quam pater professus erat referendum censeo; ipse enim Panaetius servos cultris faciendis aluisse videtur: hinc ap. Aristophanem 'Panis antrum subter rupes quae Macrae dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline ibidem post exactos menses Ionem peperit; 'Ὁ Ἡράκλεις ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκώρω Eccl. 1069 ubi Berglerus 'Panis invocat adolescens, quia salaces sunt vetulae istae, Corybantis quia furentibus similes, Dioscuros ut ipsi opem ferant')

Πανάκεια: Aesculapii filia; χῆ Πανάκει' ἀεστράφη τὴν βῆν' ἐπιλαβοῦσα (navibus compressis) Plut. 702; ἡ Πανάκεια δὲ κατεπέτασ' αὐτοῦ (τοῦ πλοῦτου) τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, Plut. 730

Πανδέλετος: πρότερον ἐπτῶχευες ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδέλετελος Nub. 922 (iustus de iniusto, ubi in scholiis leguntur haec: Πανδέλετελος, δυστρόπους· ὁ Πανδέλετος τῶν περὶ τὰ δικαστήρια ἐστὶ διατριβόντων συκοφαντῶν ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν 'ξήρους ἄρτους' γνώμας εἶπε παρ' ὀνόμαϊ)

Πανδίων: προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πανδίωνος εἶδεν αὐτὸν (ἐγγεγραμμένον) Pac. 1183. Unam dicit ex duodecim statutis quas ἐπωνύμοις vocabant, quae collocatae erant in Ceramico urbico prope curiam Quingentorum et Tholum. Exponebantur autem ante has statuas leges ro-

gandae et quidquid cum populo debebat communicari: Schol. *ad l. ἐπειδὴν κατάλογον* (delectum) *δεήθη γενέσθαι στρατείας, προσγράφωντες τὰ ὄνόματα τῶν καταλεγόμενων ἐπὶ ἐνὸς προτιθέσει τούτων τῶν ἀνδραίντων, ὑπὲρ τοῦ φανερὸν ἐκέισε γενέσθαι τοῖς καταλεγόμενοις.* Cfr. Demosth. in *Timocr.* p. 708, F. A. Wolf in *Prolegom. ad Dem. Leptin.* p. cxxxiii, Schoemann. *Antiq. I. P. Graec.* p. 201 not. 4

Πάνδροςος: Cecropis filiae Ἀγλαυρος (Th. 533), Πάνδροςος, Ἔρση; νῆ τὴν Πάνδροςον I.ys. 439. Observat interpres nusquam per Hersen, raro per Pandrosion, crebro autem per Ἀγλαυρον iuratum esse. Vide Fritzschiun ad Thesm. p. 195

Πανδώρα: πρώτων Πανδώρα θύσαι λευκότερα κριῶν Av. 971 ubi interpres graecus: τῇ γῆ· ἐπειδὴ πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρεῖται· ἀφ' οὗ καὶ ζεῖδωρος καὶ ἀνησιδώρα (Alciph. I 3, Pausan. I 31, 4). Cfr. Homer: *Erigr.* VII πότνια γῆ, Πάνδωρε, δότευρα μελιφρονος Ἰλβου. Sed vatem Pandoram memorasse recte statuit Dindorfius quia vellet sibi πάντα δωρεῖσθαι

Πανόπτης: τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένους Eccl. 80 ubi Berglerus comparat Aeschyl. *Suppl.* 310:

BA. ποῖον Πανόπτῃν οἰοβουκόλον λέγεις;

XO. Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανεν

Παντακλής: Παντακλέα τὸν σκαίω-
τατον Ran. 1036 ubi Scholiasta: διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὀπλίζεσθαι. Apte Pantacelis idem inscitiam loco Homeri illustrat II. III 336 sq. pulchre canentis ut Paris veste armisque sumtis dimicationi se instruxerit. Pantacelis ut laevi meminit etiam Eupolis χρυσῷ γένει fr. XVIII (Meinek. II p. 544). Valesius ad Harpocrat. p. 47 Pantaclem dici poetam divinitavit de quo vide Antiphont. *de Chorea.* § ii p. 142

Πάραλοι: ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος I.ys. 58 ubi schol. τῶν ἐν παράλω οἰκουσῶν Παράλια γὰρ μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. 'Erat enim terra Attica et ipso situ ac soli natura in tres partes divisa. Una pars Boeotiae contermina Cithaerone, Parnethe et horum tractibus infra procurrentibus montuosa, ἡ διακρία,

a Dryoscephalis usque ad Cynosuram promontorium extenditur. Altera planior campis patentioribus, montibus paucioribus iisque modicis interiectis infra Diacriam a Cynosura ad Zosterem promontorium extendens, qua ad mare patet, ἀκτῆ, interior sive meridionalis Atticae pars ab illis promontoriis ad Sunium usque in lingulae formam porrecta, quae utrimque mari adluitur, Πάραλος aut Παράλια dicebatur, in qua erant Lampra, Laurium, Thoricus, Potamus, Prasiae.' SCHOEMANN *de comitiis Athen.* p. 342 seqq. Vide s. n. Διάκριοι p. 804. Πάραλοι s. παραλίται dicebantur etiam nautae triremis Paraliae de quo infra

Πάραλος: De duobus trirēibus, Salamina s. Delia et Paralia ad theorias legationesque transvehendas aliaque publica ministeria semper instructis paratisque vide Schoemann. *antiq.* p. 311 seq.; Boeckh. *Oec. civ. att.* p. 240. Πάραλος ἢ Σαλαμῖνα; Av. 1204 ubi Berglerus 'Quia dixerat Ἴρις ταχέια i. e. vi etymologiae nuncia velox, iste putat eam esse unam ex duabus illis navibus publicis quarum altera Πάραλος, altera Σαλαμῖνα vocabatur; quibus utebantur Athenienses, quotiens aliquid celeriter erat per mare nuntiandum aut expediendum, erant enim expeditissimae καὶ μάλιστα ταχυαντοῦσαι'

Παρδόκας: nomen servi, Ran. 608

Παρμένων: servus; Eccl. 868 σὺ δ' ὦ Σίκων καὶ Παρμένων ἀπρεσθε τὴν παμπησίαν

Παρνασός: Διόνυσος δς...Παρνασὸν κἀτα πηδᾶ χορεύων Ran. 1212 (ubi Scholiastes Ὑψιπέλλης ἡ ἀρχὴ τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου 'παρθένοις σὺν Δελφίσιον'); Παρνασῶν μεγέθη Ran. 1057; Παρνασίαν θ' δς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεί Βάκχαις Δελφίωσ ἐμπρέπων Διόνυσος Nub. 603. De orgiis in Parnaso a mulieribus atticis ac delphicis Baccho et Apollini habitis v. Soph. *Antig.* 1126 sqq., Eur. *Bacch.* 306 sqq., 408 sqq., 559, *Herc. Fur.* 790, *Phoeniss.* 226 sqq., *Ion.* 714 sq.

Πάρνης, ἡ: mons Atticae Boeotiam versus; βλέπε τὴν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'

ἦν γὰρ ὁρῶ κατιούσα ἡνυχθ' αὐτάς (τὰς νεφέλας) Nub. 323; ὄλιγον τ' ἀπέθανον ἄσθρακες παρρησίαι Ach. 348

Πάρος: ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πῶπον' οὐδαμοῦ πλὴν ἐς Πάρον respondet senex Philocleo ad ξυνθεώρεις Vesp. 1188, quod Richtero iudice sensum habet otiose spectandi, quasi dicat: 'stipendium merui ad Parum otiose spectando, non fortiter pugnando. Rectius accipit de theoria Boeckhius *Oeconom. Civ. Athen.* p. 214 not. 265

Πασίας: creditor Strepsiadæ in *Nubibus* 21 sq. δώδεκα μῶας Πασία.— τοῦ (pro qua re) δώδεκα μῶας Πασία; (ubi mirabundus repetit Strepsiadem interrogationem ut Soph. Philoct. 1237 et 1264: ceterum idem equi pretium Lys. VIII 10); τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν (h. e. μετὰ τὸ χρέος τοῦ Πασίου) Nub. 30 (ubi Euripidis parodia est: χρέος αὐτὴν apud tragicum necessitas, apud comicum aes alienum significat); cum teste citationis advenit: eum Strepsiadem multis modis insultat, insane confusa quæ a Socrate dixerat in eum conciens ib. 1214—1258.

Πατροκλέης: vitæ et morum Lacedæmoniorum imitator, qui ob sordes in proverbium abiit Πατροκλέους φειδωλότερος: ἐκ Πατροκλέους ἐρχομαι ('a Patrocle egredior,' ait Plutus) δὲ οὐκ εὐόσασα' ἐξ ὄτουπερ ἐγένετο Plut. 84, ubi schol. ἐν Πελαργοῖς εἰρηται περὶ τούτου δοστὶς ἐνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσέσθαι εἰα φυλακῆς ἐνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Pariter Socraticos Strepsiadem sugillat Nub. 837 ὦν ὑπὸ τῆς φειδωλίας οὐδεὶς ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος: conf. Av. 128, 1554

Πατροκλείδης: Av. 790

Πάτροκλος: Patrocli Aeschylei, Ran. 1041 πολλὰς ἀρετὰς Πατρόκλου: Patrocli virtutem in *Myrmidonibus* Aeschylei celebratam esse iudicat Hermannus *Opusc.* v p. 144

Παύσων: pictor erat, cuius paupertas in proverbium abiit. Hinc in Thesm. 949 dicitur Thesmophoria ieiunio colere, non ex religione ut mulieres, sed quia non habuit quod comederet ὄργια σεμνὰ θεῶν

ἄπερ (τῷ θεῷ) καὶ Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει; Παύσωνα κἀλεῖ τὸν ξύσσιτον Pl. 606 (Pausonem implora convictorem tuum: Peniam alloquitur Chremylus); οὐδ' αὐθὶς αὐτὸ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπώνηρος Ach. 854, quibus verbis respicitur eius pingendi ratio, quæ videndus Boettigerus de *Archæol. pictur.* P. 1, p. 266, Lessing *Laocoon.* p. 11; scilicet ludibria hominum ac rerum (*caricatures*) pingebat, quapropter vituperatus est ab Aristotele *Poetic.* 11: δεῖ μὴ τὰ Παύσωνος θεωρεῖν τοὺς νέους ἀλλὰ τὰ Πολυγνώτου κἀν εἰς ἄλλοις τῶν γραφῶν ἢ τῶν ἀγαλματοποιῶν ἔστω ἠθικός: conf. eiusdem *Polit.* VIII 5. Egregius vero locus de Pausone apud Lucianum est Demosth. *Encom.* c. 24. Iussus enim pictor equum pingere in vultu tabro (τῇ ἀλωδῆθρα) se volutantem, currentem pinxit et multum pulverem circa. Ob eam rem ab homine qui locarat reprehensus tabulam invertit; ecce qui modo cucurrerat equus iam volutabatur. Idem memoriae prodiderunt Aelianus *Var. H.* XIV 15 et Plutarchus de *Pyth. orac.* c. 5

Πάφιος: νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην Lys. 556

Πάφος: ὡ πότνια Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου μεδέουσα Lys. 833

Παφλαγών: Cleonem ita vocat partim quod esset peregrinus et civis non genuinus, partim quia erat homo turbulenter, clamoribus suis omnia miscens; παφλάζω enim significat ebullire cum fremitu ut ollæ nimium ferventes, et metaphorice ad similia transfertur: ἀνὴρ παφλάζει, et Pac. 314 παφλάζων καὶ κεκραγώς. BERGLERVS; cfr. s. v. Κλέων p. 860 B. Eq. 919; τῷ δεσπότη Παφλαγῶν κεχάρισται τοῦτο Eq. 54; Παφλαγῶν περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ παράττει Eq. 65, 102, 115; ἐπιγίγνεται βυρσοπώλης ὁ Παφλαγῶν, ἀρπαξ κεκράκτης, Κυκλοφόρου φωνῆν ἔχων Eq. 137; βυρσαίετος ὁ Παφλαγῶν ἐσθ' οὐτοσί Eq. 203; 234, 652, 691; τοῦτό γέ τοι Παφλαγῶν παρεκιδνέουσε μεθυσθείς 1054; 1392; τοὺς χρησμοὺς κλέψας ἐνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἐνδοθεν Eq. 109; ξύλλαβε τὴν Παφλαγόνος (κίστην) 1211, 1217; Eq. 2 Παφλαγῶνα τὸν νεώνητον κακῶς κακῶν

αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί, (cum ipsis dolis pessumdent;) ἐπρίατο δοῦλον βυρσοδέψην Παφλαγῶνα Eq. 44; 54; τὸν Παφλαγῶνα παραδίδωμι τουτοῖ Eq. 1239; οὐχ οἶόν τε τὸν Παφλαγῶν' οὐδὲν λαθεῖν Eq. 74; τὸν Παφλαγῶνα εἰφ' ὅτι ποιήσεις κακόν Eq. 1395; τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην. Παφλαγῶνα ἠέχ' ἤρείσθε στρατηγόν Nub. 581; κάκιστα δὴθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγῶνων (ἀπόλοιτο) Eq. 6; δὴ τότε Παφλαγῶνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλλη Eq. 189

Πειραιεῖς: τοιουτοῖ Θεμιστοκλῆς οὐ πῶπον' ἐπειθήσεν. καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεὺς Eq. 885; ἀριστώσῃ (τῇ πόλει ἡμῶν) τὸν Πειραιᾶ προσέμαζεν (Θεμιστοκλῆς) Eq. 815 (quod non ad longos muros sed ad munitionem tantum emporii referendum est; vide s. n. Θεμιστοκλῆς p. 831 B); ἐν Πειραιεὶ δῆπου 'στί Κανθάρου λιμὴν Pac. 114; ἐν Πειραιεὶ παρὰ ταῖς πύρραις ib. 164

Πείσανδρος: duo Pisandri commemorantur in illorum hominum historia, quorum alter homo nullius dignitatis, Eupolidi ὁ στρεβλός dictus, alter magnae in rep. auctoritatis vir mobili ingenio et temporibus serviens, primo magna florens populi gratia, deinde evertendae democratiae auctor acerrimus. Antiquissima hominis memoria apud Aristophanem extat in *Babyloniis* fr. XXVI Ol. lxxxviii 2 actis:

ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πείσανδρον πορίσειεν.

Fuit igitur eorum unus quos pecunia corruptos belli caussam exitisse criminabantur. Idem illi crimen obicit in *Lysistr.* 491:

τίνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοῖ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες
αἰεὶ τίνα κορκορυγὴν ἐκύκων:

fortasse etiam Eupolis Ἰστρατεῦτοισι, quae fabula Olymp. lxxxviii 4 acta est, apud Schol. Av. 1555

Πείσανδρος ἐς Πακτωνὸν ἐστρατεύετο
κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ.

Eodem fortasse respicit Noster in *Vesp.* 669 sqq. et *Thesm.* 811 sqq., vide *Fritzsch.* ad *Thesm.* p. 313. Iam Olympiade xc demagogus erat, Ol. xci 1, in causa Her-

mocopidarum ζητητῆς et mox archon eponymus creatus est: Olymp. xcii cum praetor apud Samum haberet exercitum post cladem Siculam, cum Alcibiade egit ut democratiam dissolveret, Thucyd. VIII 49, 53; in quo insignis eius opera et studium fuit, ἐκ τοῦ προφανοῦς προθυμώτατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον dicitur Thucydidi ibid. c. 68. Auctor fuit decreti quo Quadringenti rebus constituendis eligerentur, ibid. c. 67, quibus cum sublata oligarchia imperium esset abrogatum Decaeam se recepit ibid. 98 bonaque eius publicata sunt, auctore Lysia in orat. *de sacra olea* § 4 p. 262. Erat Pisander timiditate insigni, unde in Xenoph. *Sympos.* II § 14 Philippus scurra: καὶ μὴν ἔγωγε ἠδέως ἂν θεῶμην Πείσανδρον τὸν δημηγόρον μανθάνοντα κυβιστῶν εἰς τὰς μαχαίρας, ὅς νῦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λόγχοις ἀντιβλέπεω οὐδὲ συστρατεύεσθαι ἐθέλει. Hinc proverbium Πείσανδρον δειλότερος apud Suidam: conf. Aelian *H. A.* IV 1. Laetum igitur Comicia fuit argumentum, ex quibus Plato integra fabula Πείσανδρω eum notavit (Cobet. *Obs. in Platon.* p. 135 sq.). Timiditatis crimen cum aliis temporibus, tum maxime Ol. lxxxix 3, subiisse videtur, quo tempore Athenienses finitis induciis novam expeditionem in Thracen parabant, Thucyd. v 2, Pisander autem militiam detrectabat. Docet hoc Xenophon *I. I.* quae dicta esse finguntur extremis diebus mensis Boedromionis Ol. lxxxix 3, eodem igitur tempore quo illa Atheniensium expeditio parari coepta est. Ad idem timiditatis documentum respicitur Pac. 395, ubi chorus Mercurium precatur:

ἀλλὰ χάρις ᾧ φιλανθρωπότατε καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων
εἴτε Πείσανδρον βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρύς,

quae iisdem ferme temporibus scripta sunt quibus militiam Pisander prae timore detrectabat. Praeterea semel Pisandri ignaviam ridet, Ol. xci 1, in Avibus 1555 sqq.:

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποισιν
λίμνη τις ἐστ' ἄλουντος οὐ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης
ἐνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχῆν ἰδεῖν, ἢ

Πειθέταιρος

ζῶντ' ἐκείνον προύλειπε,
σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀ-
μύνον τῷ, ἧς λαίμους τεμῶν ὤσ-
περ ποθ' οὐδυσσεὺς ἀπῆλθε,
καθ' ἀνήλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαίγμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἢ νυκτερίς:

h. e. in fabulosa Sciapodum natione locus est ubi illotus Socrates animas evocat (sive ambiguo sensu animos allicit docendo delectando): eo etiam Pisander venit (nam ad lacus animae evocari solebant, Maxim. Tyr. 14, 2) cupiens suam ipse animam videre, quae illum vivum videntemque deseruerat: venit autem victimae loco habens camelum quandam agnum (ridetur scilicet corporis vastitas), cuius fauces cum praecidisset, sicut Ulixes (in *Odyssaea* XI 23 sqq.) abiit: tum extitit ei ab inferis ad sacrificium (?) cameli Chaerephon ille vespertilio. Si *ἀσπρατείας* inertem hominem postulatum et causa cecidisse ponimus, non inepte uti licebit Eupolidis loco ex *Marica*, quam fabulam Ol. xxxix 4 actam esse constat, apud Schol. Av. I. c.

A. ἀκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
B. ὁ στρεβλός; A. οὐκ' ἀλλ' ὁ μέγας οὐνοκύνδιος,

hoc enim convicium haesit homini a vasta et deformi corporis statura, quam ridet etiam Hermippus qui eum *δνον καθήλιον* vocat in *Pisticibus* fr. v (Meinek. II 384):

ἐπίβαινε δὴ Πείσανδρος ὁ μέγας οὔροσι·
χῶσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῶν ξύλων
ἐλάσας ἐρεῖσον εἰς δνον καθήλιον.

Corporis vastitati cognatum voracitatis opprobrium in eundem coniectum esse a poetis comicis docet Athenaeus x p. 415 D, ubi polyphagorum hominum exempla apponit, cum gemello Cleonymo Pisandrum coniungens. MEINEKE *Hist. Crit. Com.* p. 176 seqq.; COBET *Prosopograph. Xenophont.* p. 46 sq.

Πειθέταιρος: Pithetaerus et Euelpides in Avibus, cives Athenienses, emigrant Athenis, quarum leges et mores oderunt, molliorem sibi sedem quaesituri: de ea inveniendā ut consulant Epopem qui pluri-
mas regiones pervolaverit, auspices aves in

manu tenentes, canistrum ollam et verbenas, petrosa loca ascendunt, 1—53. Advenientibus puer Epopis Trochilus audientiam parat, cum se aves esse dicant, 54—91. Epopi, et ipsi olim homini, exponunt qualem cupiant sedem, nihil agentibus iucunda omnia ultro oblaturam; sed displicent quas ille proponit; magis placet avium vita, 92—161. Hinc subito magnum consilium incidit Pithetaero, ut missa inconstantia aves urbem condant in immenso aëre; qua condita et hominibus sint imperaturi et deos fame perempturi, 162—193. Admiratus Epops aves, quas humanam linguam docuerat, luscinae uxoris ope convocat; advenientes singulas mirantur Pithetaerus et Euelpides, 194—309. A choro Avium pro inimicis et aucupibus eos habentium aegre se defendunt; adiutore Epope tandem induciae et audientia ipsis paratur, 310—461. Iam Pithetaerus demonstrat avibus incredulis ipsas antiquiores esse Saturno et terra; ad ipsas imperium rerum omnium pertinere, non ad deos qui iniuria usurpent; perdidisse eas imperium ignavia patrum, quod urbe condita tandem restitui possit: homines autem mox intellecturos aves esse veros deos, 462—625. Pithetaerus rei administrandae praeficitur. Alas sumpturi abeunt, admirati lusciniam, 638—675. Prodeunt alati, de alis suis iocantes. Pithetaerus nomen urbis Nubicuculiam ponit, custodiam urbanam statuit, legatos ad deos et homines mittit, 801—847; hinc celebre inaugurandae urbis sacrificium auspiciatur, 848 sqq. Poetam pauperem, qui advenit novam urbem cantaturus, sago et tunica donatum dimittit, 904—951; vanum et mendicum fatidicum, ficta oracula blaterantem, 959—991, tum Metonem geometram urbem dimensurum, item verberatum eicit, 992—1020; inspectorem sycophantam item verberat et abigit, 1021—1055; item decretorum populi venditorem leges ipsis obrudentem, 1037—1055. Sacrificio perfecto nuntius narrat Pithetaero qua celeritate aves exaedificarint murum immensae magnitudinis et longitudinis, ipso mirante et falsis commentis simile iudicante, 1118—1167. Alio nuntiante deum clam excubias

in urbem involasse, armari aves iubet; advenit Iris dea, quae nullam se urbem videre confitetur, minas et amientiam Pithetaeri miratur; tandem cum spurcis dictis abigitur, 1168—1261. Venit praeco ab Atheniensibus aurea corona decorans Pithetaerum, nuntians quanto favore omnes avium moribus se addixerint; innumeros adventuros alas sibi expetitur, 1269—1307; Pithetaerus alarum copiam parari iubet, 1309 sqq. : primus advenit patricida, cui ex ciconiarum patres alentium tabulis meliora persuadet Pithetaerus et in Thracicum bellum cristis et calcibus eum armat, 1337—1371; inde Cinesias dithyramborum poeta quem irridet, 1372—1409; inde sycophanta, citator insulanus, quo alatus pluribus lites concitare possit; quem cum Pithetaerus ad honestiora negotia perducere nequeat, scutica verberatum abigit, 1410—1468, Prometheus clam Iove de caelo veniens Pithetaero narrat fame urgeri deos et seditione barbarorum deorum, quare ne ille pacta ineat cum dis, nisi avibus sceptrum reddat Iuppiter et Basileam uxorem det Pithetaero, 1494—1552. A dis veniunt legati Neptunus, Hercules et deus barbarus Triballus; quorum Herculem Pithetaerus et cenae quam parat lenociniis et persuasione ad suas partes ducit; Hercules vicissim Triballum terrore, ut silere oporteat Neptunum; conceditur igitur Regnum et Basilea Pithetaero, nuptiali habitu ad ducendam sponsam in caelum abeunti, 1565—1693. Adducitur cum Basilea, choro hymenaeum cantante, 1718—1765

Πεισίας: *εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας βούλεται, κέρδιξ γενέσθω τοῦ πατρὸς νεοττίων, ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀλοχρὸν ἐστὶν ἐκπερδικίσαι*, Av. 766 (i. e. si Pisiae filius (Meles) portas prodere infamibus (τοῖς ἐρμολοπίδαις?) voluerit, perdix fiat dignus pullus patre (ut astute elabi possit), nam apud nos non turpe more perdicum elabi. Conf. Plin. *N.H.* x 33, 51: 'si ad nidum is coepit accedere, procurrit ad pedes eius feta; praegravem aut delumbem sesé simulans, subitoque in procurso aut brevi aliquo

volatu cadit, ut fracta aut ala aut pedibus; procurrit iterum; iamiam prehensurum effugiens spemque frustrans, donec in diversum abducatur a nidis.' Athenaeus IX 389 B, *ἔστι δὲ τὸ ζῷον (κέρδιξ) κακὸς ἄνθρωπος καὶ πανούργος*). Pisiae autem filius Meles est citharoedus Cinesiae poetae dithyrambici pater (Plato *Gorg.* p. 501 E) de quo Pherecrates *Ἀγροῖος* fr. IV (Meineke II p. 257):

A. φερ' ἴδω, κιθαροδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
B. ὁ Πεισίου Μέλῃς. A. μετὰ τὸν Μέλῃτα δ' ἔν.
B. ἔχ' ἀτρέμ', ἐγφθα' Χαίρις.

De Pisiae autem proditor et, teste scholiasta ad Av. I. c., uno τῶν ἐρμολοπίδων Cratinus *Chiron.* fr. VIII (Meineke II p. 153):

καὶ πρῶτα μὲν οὖν παρὰ ναυτοδίων ἀπάγω
τρία κνώδαλ' ὀνάϊδη,
Πισίαν, Ὀσφύωνα, Διυτρίφη.

h. e. abducam e iudicio nautodiarum impudentes istos homines condemnatos

Πελαργικόν: *τίς δαὶ καθέξει* (tenebit) *τῆς πόλεως* (h. e. ἀκροπόλεως) τὸ *πελαργικόν* Av. 832. De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικόν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens vide Dion. Halic. *Antiq. Rom.* I, 28: *Μυροίλος τοὺς Τυρρηνοὺς φησιν, ἐπειδὴ τὴν εὐαντῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι Πελαργοῦς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφόπων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον' καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελαργικόν καλούμενον, τοῦτους περιβαλεῖν*. Muri Pelasgici nomine posthac innuere ea potissimum munimenta, quae arcis Acropoleos aditum ipsumque introitum tuebantur, ac loca quaedam inferiora sub arce posita includebant. Quibus bello Persico destructis eodem fere loco Propylaea extrui iussit. Herod. VI 137, Thucyd. II 17. BAEHR ad Herodot. v 64

Πέλληνη: *μὲν εὐθὺ Πέλλῃνης πέτεσθαι διανοεῖ;* Av. 1421 h. e. num Pellenen volare cogitas? quaerit Pithetaerus ex homine detrita veste induto; quia Pellenes in urbe Achaiae praemia athletic dabantur laenae quae ibi texebantur praestantissimae, Strabo VIII 386: *ἔστι δὲ καὶ κώμη Πέλλῃ-*

Περικλῆς

436 F. Etiam Hermippus primum licentia usus convitiandi omnibus quos plebis suspitione premebatur, deinde lege coërcitus, odio et ira in auctorem Periclem maledicentiae tela coniecit. Odii acerrimi indicium habemus in accusatione impietatis, qua Aspasium in salutis discrimen adduxit, ut invisum Periclem atroci dolore cruciaret. *Ἀσπασία*, ait Plutarchus *l. c. c. xxii* *δικτὴν ἐφευγεν ἀσεβείας, Ἐρμίππου τοῦ κωμωδοποιῦ διώκοντος καὶ προσκατηγοροῦντος, ὡς Περικλεῖ γυναῖκας ἐλευθέραις εἰς τὸ αὐτὸ φοιτῶσας ὑποδέχοιτο*: ex quo novo crimine, quod sine causa addidit, luculenter constat, per uxoris latus peti virum eximium, qui harum sordium a quibus maxime abhorrebat nonnisi plebeculae rumoribus poterat insimulari. Huius autem atrocis odii, quo Comicus flagrabat, originem non aliunde melius repetere possis, quam ex similitate ob licentiam severe repressam suscepta. COBET. *l. c. p. 16* seqq.

Iam Aristophanis quale fuerit de Pericle iudicium pauca tantum extant indicia. Ac primum quidem Cleonem cum Pericle conferrum non posse sed eo longe esse inferiorem aperte profitetur Eq. 282 sqq. his verbis de Cleone dictis

οἷ Δε' ἐξάγων γε τὰ πόρονθ' ἄμ' ἄρον καὶ κρέας, καὶ τέμαχος ὁ Περικλέης οὐκ ἤξιώθη πάποτε.

Sed ipsum Periclem aliis postponit, qui aut antea vixerunt, aut aetate illa eius adversarii fuerant. Nam cum invisus esset Aristophani civitatis administratio, quae pecuniae lucriferae amorem animis instillaret, Myronidem laudavit, cui non posteriore modo sed Periclem ipsum haud dubie opposuit, Eccles. 303, Lys. 801. Ut autem Myronidem praedicavit, ita adversarium Periclis Thucydidem magni aestimavit ac sine dubio ita locutus cum reverentia et admiratione, qua hunc virum adspiciebat, suam simul de Pericle sententiam aperuit, Ach. 703 sqq., Vesp. 947, Eq. 84, 815, 881. Similiter ad Aristiden provocat et ad Militiaden viros fortissimos suaeque urbi utilissimos. Quod de bello Peloponnesiaco et Pericle belli auctore (Thuc. I 127) iudicavit his potissimum ex versibus discimus, Pac. 606—611:

εἶτα Περικλέης—αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν ἰμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαροῦ ψηφίσματος, καὶ ἐφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καινῷ πάντας Ἕλληνας διακρούσαι τοὺς τ' ἐκεῖ τοὺς τ' ἐνθάδε.

Eloquentiam eius ita descripsit, ut plurimi veterum eius verbis uterentur qui primas ei sine dubitatione deferebant, Ach. 531 seqq.

ἐντεῦθεν ὄργη Περικλέης οὐλύμπιος ἦσ'τραπ' ἐβρόντα ξυνεκία τὴν Ἑλλάδα κτλ.

quo loco privatas fuisse Pericli cum Megarensibus inimicitias significare videtur, propter quas populiscitum illud contra Megarenses tulerit (cfr. Plutarch. *Pericl.* 30, Thuc. I 67, 139, Diodor. Sic. XII 39). Cognomen *Ζεῦς οὐλόμπιος* non primus ei dedit Aristophanes sed vulgo iam usurpatum in invidiam traduxit: acceperat autem secundum Plutarchum *Pericl.* c. 8 propterea quod urbem regia magnificentia ornaverat et propter suam in civitate potentiam: caussas praeterea afferunt sapientiam Plutarch. *cons. Apoll.* p. 118 E, eloquentiae vim Diodor. Sic. XII 40, animi robur Valer. Max. v 10. Rectius haec omnia coniuncta valuisse dicas cum Meinekio *fr. com.* II p. 367. Conf. Cratinum ubi supra. Ceterum noti sunt Eupolidis de viri summi eloquentia versus (*Δήμοις fr. VI Meinek.* II p. 458):

κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν ὅποτε παρέλθοι δ', ὡς περ ἀγαθοὶ ἄρομ' ἐκ δέκα ποδῶν ἦρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

B. *ταχὴν λέγεις μὲν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει πειθῶ τις ἐπεκαθίσει ἐπὶ τοῖς χεῖλαισιν. οὕτως ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοὺς ἀκροωμένους:*

Ἐπὸ γὰρ ἡμῶν (Εὐβοία) παρετάθη (extensa est et prostrata h. e. devicta et subiecta) καὶ Περικλέους Nub. 213 (vide Plutarch. l. l. c. 23, Thucyd. I 114); ὡς περ Περικλέης ἐς τὸ δέον ἀπόλεσα Nub. 859 (ubi ridiculum est ex inopinato, cum debuisset dicere ἀνήλωκα: Pericles autem OL lxxxiii 4 a. Chr. nat. 445 Plistoanactem eiusque consiliarium Aeandridem διαφθείρας ἐπεισεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀπαγαγεῖν τοὺς Πελοποννησίους... τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμώσας μὴδ' ἐλέγ-

ξας τὸ ἀπόρητον Plutarch. *Pericl.* c. 22 sq. Cf. Thuc. II 21)

Πέρσαι: Aeschyli tragoedia; Ran. 1026 εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμῶν ἐξειδάξα κικῶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους: edita Persarum fabula dicit Aeschylus se gloriae vincendique cupidinem in animis civium excitasse κοσμήσας ἔργον ἀριστον. In ea Darii mors choro plangenti nuntiatur, ib. 1028

Πέρσαι: ὑμῶν ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρύον' ὡς ἐτυράνκει ἤρχε τε Περσῶν πρότερος πάντων Δαρείων Av. 484; Persae Thermopylis Lys. 1260, ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσω τὰς ψάμμας, τὸ Πέρσαι

Περσεύς: σημῖον ὑπεδήλωσέ μοι (Μνησιλόχῳ) Περσεὺς ἐκδραμῶν, ὅτι δαί με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν, Thesm. 1010 (h. e. signum mihi occulte dedit Euripides ut qui tamquam Perseus procurerit, oportere me fieri Andromedam); eius personam sustinet Euripides ib. 1015—1021; Perseus alatus Argos advenit Gorgonis caput ferens; eius partes ex tragoedia sua Andromeda expressas agit Euripides, 1098—1134

Περσικαί: mulierum calcei cavi albi tennes; Lys. 229 οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τῶ περσικά; Eccl. 319 τὰς ἐκείνης περσικάς ὑφέλκομαι; Thesm. 734 ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη οἴνου πλέκας καὶ ταῦτα περσικάς ἔχων; Nub. 151 κῆρα ψυγείῃ (τῇ ψύλλῳ) περιέφυσαν περσικάι

Περσικός: καλεῖται (ὁ ἀλεκτρύον) Περσικός ὄρνις Av. 435; ὄρνις τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ Av. 833; σὺ δ' ὦ Τερηδῶν ἐπαναφύσα Περσικόν Th. 1066. Saltationis Persicae ad tibiae cantum institutae mentio fit in Xenoph. *Anab.* VI 1, 10 τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κρούων τὰς πέλτας, καὶ ὠκλάζε καὶ ἐξανίστατο' καὶ ταῦτα πάντα ἐν ρυθμῷ ἐποίει πρὸς τὸν αὐλόν. Altero nomine vocabatur δκλασμα quia inter saltandum flexis genibus de industria procumbabant iterumque surgebant citissime

Περσίς: vestis Persica, eadem quae καυνάκη, Vesp. 1137

Περόσιρις: Danaid. fr. I καὶ τὸν κύλλαστῳ φθέγγυσι καὶ τὸν Περόσιριν. Petosiris Aegyptius mathematicus fuit, vid.

Iuvenal. *Sat.* VI 580: capiendo nulla videtur aptior hora cibo nisi quam dederit Petosiris. Adde Plinium *H. N.* VII 49: Suidas s. v. Περόσιρις: Αἰγύπτιος φιλόσοφος (ἔγραψε) ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίους μυστηρίων

Πήγασος: Πηγάσου ζεύξει πτερὸν Pac. 135: ἀλλ' ἄγε Πήγασε, χῶρει χαίρων Pac. 144, paratragoediāt Trygaeus ad cantharum, ut supra v. 71 ὦ Πηγάσιον, γενναῖον πτερὸν dixerat, Bellerophonem Euripideum imitatus

Πηλέυς: ὁ Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο (sc. διὰ τὸ σωφρονεῖν) τὴν μάχαιραν Nub. 1063 (nam Acastus Peleo, cui innocenti succensebat propter Astydamae uxoris calumnias, ense abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed di ei per Mercurium miserunt alium ense a Vulcano factum. De qua fabula vide praeter scholiastam Apollodorum III 13 et Hesychium in Πηλέω' μάχαιρα. DINDORF.); τὴν Θέτιν γ' ἔγχε με διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς Nub. 1067 (vide s. n. Θέτις): Peleus Euripidis tragoedia, Ran. 863, Telepho eiusdem simillima quam fortasse respexit Aristophanes Nub. 1063 et Horatius *Epist.* II 3, 95, Nauck p. 436

Πηλεόπη: Πηλεόπην οὐ πῶπον' ἐποίησ' (Ἐμπίδης) ὅτι γυνὴ σῶφρων ἔδοξεν εἶναι Th. 547

Πίνδαρος: σὺ δὲ τεφ' φρενὶ μάθε Πινδαρείον ἔπος (poeta ad Pithetaerum) Av. 939. Versus 926—927 et qui sequuntur 941—944 sunt ex Pindari hyporchemate 82 (71, 72) mutatis nonnihil verbis, ut ὑφαντοδόνατον ἔσθος pro ἀμαξοφόρητον οἶκον, conf. Hor. *Carm.* III 249: campestris melius Scythae quorum plaustra vagas rite trahunt domos: Aesch. *Prom. V.* Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας οὐ πλεκτὰς στέγας πεδάσοιοι ναιούσ' ἐπ' εὐκύκλους ὅχοις. Ceterum carmen inserviebat celebrandae victoriae Hieronis milulabus partae ab auriga cui fortasse Stratoni nomen: huic igitur aurigae poeta etiam currum ab Hierone postulat. 'λαβῶν δὲ ἡμίονους παρὰ Ἱέρωνος' inquit schol. 'ἦρει αὐτὸν καὶ ἀρμάτιον.' Verba ἀκλεῆς δ' ἔβα spectant rhedam mularem, cui minor quam curri honos etiam Olym-

πίαε. Pausan. v. 9, 2: ἀπήνη δὲ οὖτε τῷ ἀνευρήματι οὐδὲν ἀρχαῖον οὖτε εὐπρέπεια αὐτῇ προσήν. BOECKH

Pindari versibus utitur in exordio chorus Eq. 1263 (ubi schol. τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου (fr. 66 ed. Bergk), ἔχει δὲ οὕτως 'τὶ κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν ἢ βαθυζωνῶν τε Λατῶ καὶ θοῶν Ἰππῶν ἐλάτειραν ἀέλσαι'); ibid. 1329 imitatur Pindari verba ex initio dithyrambi 54 (46) desumpta

ἃ ται λιπαραὶ καὶ ἰσοσφαινοὶ καὶ δοῖμοι,
'Ελλάδοι ἔρεισμα, κλείνας 'Αθῶναι, δαιμόνων
πτολιέθρον;

Nub. 597 verba ὑψικέρατα πέτραν sumta sunt e Pindaro fr. 321 (285). Etym. Mag. 304 3: κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἀκρα, ὡς φησὶ Πίνδαρος· 'Υψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια ἔχουσαν; Vesp. 306 seqq. ἔχεις ἐπιθὰ χρηστήν τινα νῶν ἢ πόρον, 'Ελλάς ἱερὸν ubi Schol. νῦν πόρον τὸν πορισμὸν φησιν· ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν fr. 170 (197):

πανδείμαντο μὲν ὑπὲρ πόντιον 'Ελλας πόρον ἱρόν;

Πίσσα: Πέλοψ ὁ Ταυτάλειος ἐς Πίσσαν μολῶν Ran. 1232, initium *Iphigeniae Tau-ticae*

Πίτταλος: medicus Athenis publice constitutus (δημοσιεῶν: conf. Platon. Gorg. p. 350 E): κλῆε πρὸς τοὺς Πιττάλου Ach. 1032 (sc. μαθητὰς); θύραξέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου παιωνίαισι χερσίν Ach. 1222 (ubi vide adn. crit.); παρὰ τρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου Vesp. 1432

Πλαθείνη: ancillae aut cauponae nomen Ran. 549

Πλαταιεῖς: ἀισχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχῆσαντας μίαν καὶ Πλαταιεῖς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότηας Ran. 693. Cfr Xenoph. *Hellen.* I, vi 24 ubi de hac ipsa classe disseruit quae ad Arginusas confixit οἱ δὲ 'Αθηναῖοι—ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατῶν καὶ δέκα, ἐσβεβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἄπαντας, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους. Quos quidem servos libertate donatos esse cum e Ran. v. 191 conicere licet, tum planissime res apparet e v. 33 ad quem eadem tradit schol. Ex hoc autem loco intellegitur servos, quorum in atrocissima illa pugna

virtus eluxisset, cum libertate civitatem quoque atticam adeptos et in Plataeensium numerum relatos esse. Iam vero cives Attici, quibus nomen erat Plataeensibus, Ol. lxxxviii i primum constituti sunt (Thucyd. III c. 20 sqq.). De Atticis Plataeensisibus v. decretum apud Demosth. in *Naucr.* 104, 7, p. 1380 et *Lysiam Orat. in Paucilonem.* FRITZSCH

Πλούτος: divitiarum deus; Plut. 78, 79; Πλούτος ἀθλίως διακείμενος 80; δευλότατόν ἐσθ' ὁ Πλούτος 203; 394; ἦν ὁ Πλούτος νυκτὶ βλέψῃ, ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται 495; οὐκουν εἶναι φημ' εἰ πάσῃ ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλούτος ὀδὸν ἦν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορσίσειεν, 505; εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν διαμεμεινέν τ' ἴσων αὐτόν, οὖτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὐτ' ἂν σοφίαν μελετήσῃ οὐδέεις 510; ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λαλάμπρυνται κόρας 634 (ex Sophoclis *Philo-*κoo); πρὶν σε κοτύλας ἐκτεῖν οἶνον δέκα, ὁ Πλούτος ἀνειστήκει βλέπων 738; ἀπ' οὐ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν ὁ Πλούτος, οὐδέεις... οὐδέεν ἐτι θύει τοῖς θεοῖς 1114; 1173; τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίωνας ἄνδρας καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν 558 (loquitur Penia); μὴ δῆτ' (ἀμφιέσης τὸ τριβῶνιον τὸν συκοφάντην τουτοῦ). ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι inquit Iustus vir, cui Cario servus... Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει 937; θεοσεθε τῶν Θεομοφῶρων τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη καὶ τῷ Πλούτῳ Th. 209 (ubi tamen τῷ Πλούτῳ cum scholiasta legere malit Fritzschi, cui ita in veris Thesmothoriis locutae esse videntur, Aristophanem vero Plutonem in Plutum mutasse propterea quod mulieres ad rem attentae esse solent, mireque sibi divitias exoptare. Vossius statuit Plutum cum Plutone hic mythice constatum esse: neque aliter iudicare videtur Lobeckius in *Aglaophamo* p. 1239 not. Quod si quando hi dei temere inter se misceri videntur, iocandi consilium satis manifestum est ut in Pluto v. 727 μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρακαθέτετο (ubi tamen vide adn. cr.) et apud scholiastas in Sophoclis *Inachio*, satyrica fabula fr. 252 Πλούτωνος ἦδ' ἐπεισοδος et. ibid. fr. 263

τοῖνδ' ἐμοὶ Πλούτων' ἀμειψίας χάριν); τὸν Πλούτων ἦκει ἄγων ὁ δεσπότης Pl. 284; δεινὸν εἰ... αὐτὸν τὸν Πλούτων παρεῖν τῷ λαβῆν ib. 330; τὸν Πλούτων ἐχω... αὐτὸν τὸν θεὸν ib. 392; (δεῖ νῦν ποιῆσαι βλάβαι) τὸν Πλούτων ἐν γὰρ τῷ τρώῳ 402; τὸν Πλούτων ποιεῖν βλάβαι πάλιν 459; ἄγειν τὸν Πλούτων 625; κατεκλίναμεν τὸν Πλούτων 662; τὸν Πλούτων ἠσπάζοντο 743; βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλούτων ταχῦ 746; οὐδ' ἂν εἰ δόξης γέ μοι τὸν Πλούτων αὐτὸν 925; ἰδρυσόμεθα τὸν Πλούτων, οὐκ ἐπεὶ πρότερον ἦν ἰδρύνεμεν, τὸν ὀπισθοδόμον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ 1191; ὃ κράτιστε Πλούτε πάντων δαιμόνων 230. In fabula cognomini Plutus, caecus senex et morosus, offenditur a Chremylo, qui eum sequitur oraculo monitus, 56—75: se Plutum esse fatetur misero quidem habitu, quia e domo Patroclis triparci veniat; caecatum esse ab Iove probis invidente, quia ad iustos sapientes modestos solos ire voluerit; visu recuperato se probos solos aditurum; petit ut dimittatur, 76—100. Sed retinetur a Chremylo, qui multis ei persuadet potentiam ipsius maiorem esse potentia Iovis nihili futuri si ipse visum recipiat: se omni opera hoc moliturum. Consentit Plutus, et promissis Chrenyli moderate ipso usuri fidens domum eius intrat, 101—251. In Aesculapii fanum ducitur incubaturus, 620 sqq. Eius sanatio narratur 659 sqq. Redit videns, Solem Pallada Athenas salutat, nunc ostensurus quam invitus ante male egerit; intrat ad focum, 771—801. Mercurius et Iovis Servatoris sacerdos ad eum transfugiunt; dedicatur in ὀπισθοδόμῳ Minervae, ubi aerarium urbis, 1097—1209

Πλούτων, Pluto: Ran. 784; πόθεν Πλούτων γ' ἂν ἀνομάζετο εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν Tagen. fr. 1; ἐχοῖτ' ἂν φράσαι νῶν Πλούτων' ἔπου ἴθάδ' οἰκέτ' Ran. 431; οὐτοι (οἱ μεμνημένοι) ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύρας Ran. 163; νόμος τις ἐνθάδ' (apud inferos) ἐστὶ κείμενος τὸν ἀριστον βῆτα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς Ran. 763 (ubi recte unus scholiastarum ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν

Ἄττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ἑδου. Etenim victus in Prytaneo et proedriae honos ut h. l. coniunguntur Eqq. v. 573 de imperatore, Plutarch. *vit. x rhetor.* p. 850 F de Demosthene oratore, *ibid.* p. 851 D de Demochare ob merita in temp. De Cratino etiam similia scripta sunt in Eqq. 533. Scilicet verba θρόνον τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς proedriam significant, ut loquitur etiam Lucianus *verr. hist.* II 9. FRITZSCH.

Πινύξ: comitorium locus; ἔρμος ἢ Πινύξ αὐτῇ Ach. 20; ἀρχέλας ἔσειε καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς Πυκνός Eq. 165; τοῦτω παραδώσω τῆς Πυκνός τὰς ἡσίας Eq. 1109; διάκρινον πλῆθ' μὴ 'ν τῇ Πυκνί Eq. 749; τοῦσδ' ὄσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ Πυκνί Eq. 1136; ἔδοξε μοι ἐν τῇ Πυκνί ἐκκλησιάσειν πρόβατα Vesp. 31; ἤρετο ὅστις κρατεῖ νῦν; τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνί Pac. 680 (h. e. τοῦ βήματος: conf. Thesm. 528 sq. Ach. 683 et vide Schoemann. de *Comitt. Athen.* cap. iii p. 55); ἐν ταῖς φυγαῖς (φυγαὶ sunt proscriptiones a xxx viris factae) μετὰ τὰσθρὸς φικῆσ' ἐν Πυκνί Ec. 284; χρεὶν παρεῖν ἐς τὴν Πύκνα Eq. 751; ὅσοι οὐδεπώποτ' (ἄχλος) ἦλθ' ἄθρου ἐς τὴν Πύκνα Eccl. 384; ταῖς μὴ παροῦσιν ὀρθροῖς ἐς τὴν Πύκνα ἐστ' ἀποτρέχων ἔχουσι μὴδὲ πάτταλον Eccl. 283; ἑτέρας οἰομαὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πύκν' ἦξει ἀντικυρος Eccl. 281; ἡμᾶς τοίνυν χρῆ... περιθρέξει τὴν Πύκνα πάσαν καὶ τὰς σκήνας Th. 658 h. e. Thesmothorion totum (in quo quasi in Pnyce concio habita erat de Euripide) et tentoria huic templo vicina quae mulieres illis diebus festis statuerunt. Vide Schoemann. *l. c.* p. 54, et Mure *Journal of a Tour in Greece* Vol. II p. 319. De situ Pnycis consule Martinum Leake *Törogg. Athens* qui tradit Pnycem quaerendam esse in colle inter septentriones et occasum solis a Museo sito; de qua tamen sententia sunt qui dubitationem moverunt

Πόλυβος: Corinthiorum rex; εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν (Οἰδίπους) οἰδῶν τὴν πόδε Ran. 1192

Πολυίδος: fabula Aristophanis, vide fragmenta p. 744

Πόντος: Pontus Euxinus; πόλεωσ

ἄρχων πλείστον ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδούς. Vesp. 700

Πορφυρίων: gigas θεόμαχος; ὃ Κεβρίονα καὶ Πορφυρίων ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα Av. 553; καὶ δῆποτε εἰς Πορφυρίων αὐτῷ (τῷ Διὶ) παρέσχε πράγματα Av. 1251

Ποσειδῶν: μισῶ Λακεδαιμονίους καὶ τοῖς ὁ Ποσειδῶν οὐπὶ Ταινάρῳ θεός, σείσας ἔπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας Ach. 510 (de Neptuno in promontorio Taenaro, ubi templum et specus eius subterraneus fuerunt, a Lacedaemoniis culto vide Pausan. III 25 4: ἐπι δὲ τῇ ἄκρα ναὸς εἰκασμένους σπηλαιῶν καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἀγαλμα); γέροντας... οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία Ach. 682 (ubischol. τιμᾶται Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρὰ Ἀθηναίους, ἵνα ἀσφαλῶς πλεῖσι: Plut. Thes. c. 36 τοῦ θεοῦ (Ποσειδῶνος), ὃν ἀσφάλειον καὶ γαιήχρον προσονομάζομεν: Pausan. VII 217, Orpian. *Halieut.* v. 680. Colebatur praecipue a populis, qui saepe terrae motibus perterrebantur; sic Spartae (Xen. *Hellen.* IV 7, 4; Pausan. III 11, 8). Praeterea ubi insulae montes rupes repente e mari emergerant, ut Rhodi (Strabo I 57); denique ab eo precabantur tranquillitatem maris et felicem navigationem. Berglero iudice alludit poeta ad ποσι et ἀσφάλεια, quasi dicat ὢν τοῖς ποσὶν ἀσφάλεια βακτηρία quorum pedibus firmamentum est baculus. A. MVELLER); οὗτος ὁ Ποσειδῶν, ὃς ἐπαίρει σε νῦν (Herculem alloquitur Pithetaerus) ἀνθέξεται σου τῶν πατρῶων χρημάτων sc. ut Iovis frater, Av. 1657; οὐδὲν ἔσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη Lys. 139 ubi Berglerus 'Scholia: εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρῶ ἀνίττεται, καθίσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. Sunt autem filii Tyrus Neleus et Pelias, quos susceperat ex coitu Neptuni. Hinc Suidas in οὐκ ἔτος locum ita exponit: οὐδὲν ἔσμεν εἰ μὴ συνοουσιάζειν καὶ τίκτειν, nihil sumus nisi tantum ad coeundum et pariendum aptae'); ἀλλ' οὐ τυγχάνει ἐπίδημος ὢν (Ποσειδῶν) Insulae fr. 5; XP. νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΒΑ. τὸν θαλάττιον λέγεις. XP. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον Plut. 397 (ubi Dindorfus 'tam incredibilis res Blespidemo videtur

ut ne iuranti quidem fidem habeat ἢ τὸν Ποσειδῶ, sed quae rat num re vera deum illum dicat marinum, per quem iurari solet.') Per Neptunum iurant viri Ach. 560, Nub. 83 νῆ τὸν Π. τουτῶν τὸν Ἰππιον; ib. 665, 723; Eq. 366, 899, 1035, 1201; Av. 1614; νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἀλκῶν Lys. 403; Thesm. 86; Ran. 183, 295; Eccl. 339, 451, 832; mulier Eccl. 568; μὰ τὸν Ποσειδῶ Eq. 338, 409, 843; Vesp. 163; Eccl. 748; ἦν ἡγῶνται σε θεὸν σὲ βίω σὲ δὲ γῆν σὲ Κρόνον σὲ Ποσειδῶ (Pithetaerus ad Aves) Av. 585, 1165; ΠΑΣ. Καὶ ταῦτ' ἐθέλησεις ἀπομάσαι μοι τοὺς θεούς; ΣΤΡ. ποίους θεούς; ΠΑ. τὸν Δία τὸν Ἑρμῆν τὸν Ποσειδῶ Nub. 1234 (vide s.n. Ἑρμῆς p. 814 col. 2 l. 11); ὃ Πόσειδον in admiratione Pac. 564, ὃ Πόσειδον τῆς τέχνης Eq. 144, 609, Av. 287, 294, 1131, Ran. 491, 664, 1430. Hymnus in Neptunum canitur a choro Eq. 551—554, ᾧ χαλκοκρότων Ἰππων κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει καὶ κυανέμβολοι θαλαμισθοφόροι τριήρεις μεираκίω θ' ἄμλλα λαμπρυνόμενῳ ἐν ἄρμασιν, δεῦρ' εἰθ' ἐς χόρον ὃ χρυσοστρίων' ὃ δελφίνων μεδέων συνοιδάρατε, ὃ Γεραστίε καὶ Κρόνον; ἀναξ Πόσειδον τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπη φοφεῖ Vesp. 143; ὃ δαίμονι' ἀνθρώπων Πόσειδον ποῖ (sc. φρενῶν) φέρε; Av. 1638 (loquitur Hercules); Neptunus advocatur ex profundo Thesm. 322—324, σὺ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον ἀλιμέδον (rector maris) (ἐλθέ δεῦρο); ἦν Ποσειδῶνι τις οἶν θύη, νήτην πυροῦς καθαγίσειν Av. 567. Neptunus veneratur chorus Nub. 566 τὸν μεγασθενῆ τριαίρης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἀλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν; ὃ θεὸς σείων Lys. 1142; πόντιε δαίμων Ran. 1341; ὃ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ Plut. 1050; ὃ Σουιέρακε χαρ' ἀναξ Πελαργικέ Av. 869; (alluditur ad Σουιέρατε quod est epitheton Neptuni ut Eq. 556 ὃ δελφίνων μεδέων Σουιέρατε). In *Avibus* Neptunus legatus a dis venit Nubicuculium cum Hercule et Triballo deo, cuius indecentem habitum aegre fert; sed utroque Pithetaeri artibus decepto, iam Neptuni nulla potestas est; inde indignabundus silet et abijt, 1565—1692; καὶ τὸν Ποσειδῶν Ach. 798

Ποτειδαία: urbs in isthmo Pallenes

sita, Corinthiorum colonia, Atheniensium socia: σὲ δ' (Cleonymus alloquitur isiciarius) ἐκ Ποτειδαιίας ἔχοντ' ἐν οἶδα δέκα τάλαντα Eq. 438

Πράμνιος: Athenaei *Epitome* I p. 30 B: γίγνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἔστιν οὗτος οὕτε γλυκὺς οὕτε παχύς, ἀλλ' ἀσθηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης οὐχ ἠδυσθαι Ἀθηναίους φησὶ λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὕτε ποιήταις ἠδυσθαι σκληροῖς καὶ ἀστέρμεσιν οὕτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσιν τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίξαι καὶ πέποιε νεκταροσταγεῖ. εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος Πράμνονος πέτραν καὶ παρ' αὐτῇ βρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἴνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν, fr. inc. cviii; οἴνον δὲ πινεῖν οὐκ ἔάσω Πράμνιον... οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἐμβολον (libidinem cibit) Thesm. β' fr. 1; ἔλχ' ἔλκε τὴν (sc. κύλικα) τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου Eq. 107 (ubi δαίμων Πράμνιος comice dictum est ut ἀγαθὸς δαίμων. Ceterum conf. Plin. N. H. XIV 4, 6: Pramnio, quod Homerus celebravit, etiam nunc honos durat. Nascitur Smyrnae regione iuxta delubrum matris deum. Contra Athenaeus l. c. in insula Icaro natum esse statuit

Πραξαγόρα: in *Ecclesiastusis* de nocte egreditur cum lychno fictili, quem secretorum muliebrium conscium alloquitur, viri habitu barbaque assuta in concionem populi itura, et socias mulieres expectat, 1—29. Cum convenientibus sermones necitat, easque instruit quibus modis viros in concione fallant, 32—168. Quod cum non satis procedat, ipsa orationem habet tamquam vir in concione; ab omni parte male administrari remp.; neque ullam salutem esse nisi mulieribus summa rerum tradatur, veterum morum tenacibus, divitias parantibus, amantibus pacis, 169—240. Admirantur Praxagoram, quae proscriptionum a xxx viris factarum fugae rusticorum in urbem tempore in pnyce habitans concionari didicerat, 241 sqq. Deinde exponit quomodo sit oratores reiectura et viros simulandi modum mulieribus mon-

strat, 248—279. Abeunt in concionem, 284. In qua mulieribus, ob mulierum suffragia ferentium multitudinem, resp. traditur. Redit cum sociis Praxagora quas virilem habitum deponere iubet, 504 sqq. Blepuri mariti de exitu uxoris intempesto suspiciones commentis discutit, et beatam civitatem praedicat, quam a viro se discere simulat traditam esse mulieribus, 520—570. Iam exponit, quo salvetur civitas, bona omnia communia esse debere; in publicum igitur deponenda esse ut ex communi omnes vivant; etiam mulieres et viros communes esse debere, de quibus legem habendi omnibus aequam proponit; ita neque rapinas neque lites futuras neque meretrices; viros pro iudiciis convivia acturos. In forum abit ad recipienda bona in commune deposita, 283—727. Lex eius de communi usu mulierum et virorum aetatis distinctio vetulas audacissimas reddit, 877—1111. Felix praedicatur populus Atheniensis et Praxagora, 1112 sqq., virum et Ecclesiastusas ad cenam lautam invitans, 1125 sq.

Πρασαί: Schol. πόλις Λακωνική maritima in finibus Epidauriorum, quam secundo belli anno ab Atheniensibus captam dirutamque esse narrat Thucydides II cap. 56; ἡ Πρασαία τρισάθλια καὶ πεντάκις καὶ πολλαδεκάκις ὡς ἀπολείσθη τῆμερον Pac. 242

Πρέπης: homo impudicus; οὐδ' ἐξομβρξεται Πρέπης τὴν ἐδρυπρωκτίαν σοι Ach. 843 h. e. quia nunc solus in foro versaris, Prepis impudicitiam suam tibi non affricabit

Πρίλαμος: Phrygum rex: Av. 511, ὅποι' ἐξέλθοι τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγωδοῖς i. q. ἐν ταῖς τραγωδαῖς; ut est in Demosth. p. 18, 54, ἀπαγορεῖσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις τραγωδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην; Aesch. 3, 36; τοὺς Φρύγας οἶδα θεοῶν ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσομένοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶντα fr. 317

Πρινίδης: nomen senis carbonarii Acharmensis Ach. 612, fictum a πρίνος il ex: ut supra v. 180, στίπτοι γέροντες πρίνωι (iligni) dicuntur

Πρόδικος: ὁ Κείος sophista: cui σοφίας

et γνάμης laudes tribuit Noster Nub. 361, ubi Nubes ad Socratem :

οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ γ' ὑπακούομαιεν τῶν τῶν μετεωροσοφιστῶν
 πλὴν ἢ Προδίκῃ [καὶ σοί,] τῇ μὲν σοφίας καὶ γνάμης οὐνεκα, σοὶ δὲ κτλ.

ubi tamen cave ne σοφία de vera illa et sublimi sapientia interpreteris, parum enim hoc conveniret fragmento *Tagenistarum* (fr. 3), quod ad h.l. citat scholiasta ubi Prodicus iuventutem corrumpere dicitur :

τὸν ἀνδρα τὸνδ' ἢ βιβλίον διέφθορον
 ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις.

Contra h.l. σοφία intellegenda est ea quae ad calliditatem accedit. Quod autem nubes ei propitias esse dicit, spectat hoc ad eius studiorum, ut Comico videbatur, vanitatem, quae maximam partem versabatur in subtilibus verborum explicationibus (de quibus conf. Platon. *Charmid.* p. 163 d, *Cratyl.* p. 384 b, *Protag.* p. 337 a, p. 341 a, *Euthydem.* p. 277 e, *Lach.* p. 197 d, *Meno* p. 75 e, quibus locis non sine cavillatione quadam Prodicus hoc studium commemorat philosophus), et in disputationibus *περὶ φύσεως* et *περὶ φύσεως ἀνθρώπου* (Plato *Axiochus* p. 365—p. 370) quae h.l. vocabulo *μετεωροσοφιστῶν* notantur et praeterea Av. v. 692 :

ἴψ' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
 φύσιν εἰωνῶν γένεσιν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέβους τε χάους τε
 εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ (in my name) Προδίκῃ κλέειν εἴητε τὸ λοιπόν.

Proverbium *Προδίκου σοφώτερος* serioribus demum temporibus ortum est, cum fabula illa lepidissima Hercules Prodicus, quam memoriter Aristippo recitat Socrates *Memor.* II 1, in bivio in omnium ore esset. GEEL *Hist. Crit. Soph.* p. 106; HALBERTSMA *Prosop. Aristoph.* p. 72; Cobet *Prosop. Xen.* p. 35 sq.

Πρόκνη: Pandionis filia, olim uxor Teret, in lusciniam mutata. In *Anibis* Procne evocatur a marito Epope Av. 209: meretricula auro ornata, duobus verubus pro rostro, Av. 665—674: ἢ Πρόκνη, πρόβασε καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις, Av. 665

Προκρούστης: obsceno lusu a προκρού-

ειν, Eccl. 1021: οἰμοὶ Προκρούστης τήμερον γενήσομαι

Προμηθεύς: In *Anibis* Προμηθεύς, hominum amicus, clam Iove sub umbella timidus venit ad Pithetaerum, certiore eum facturus famem esse et seditionem inter deos et legatos esse venturos de pacis, quae ne ineat, nisi Iuppiter avibus regnum et ipsi Basileam uxorem det; quam cum non nosset Pithetaerus, deum osor ipsi describit, et usque timens Iovem, umbella tectus tamquam canistrifera abit, 1494—1552

Προνάτης: pater Amyniae, Vesp. 74

Πρόνομος: αὐληγῆς μέγαν ἔχων πώγωνας SCHOL. Eccl. 102 Ἀγύρριος γούν τὸν Πρόνομον πώγων' ἔχων λέληθε' καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή

Προξενίδης: πτωχαλαζῶν, quales ab Atheniensibus dicuntur *καπνοὶ:* Vesp. 324, ἢ με ποιῶσαν καπνὸν ἐξαίφνης ἢ Προξενίδην ἢ τὸν Σέλλου: Av. 1126, Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς καὶ Θεογένης. Vide s.n. *Διοχίτης* p. 785

Πρωτεύς: τέθηκε Πρωτεύς ἐτη δέκα Th. 874, ubi Brunckius haec habet 'Audito Protei nomine, veteris historiae mulier imperita credit de quodam Atheniense illos loqui, cui nomen fuerat Proteas. Similis est facetiae, quod apud Moliereum nostrum (*La Comtesse d'Escarbagnas* sc. 16) ridicula muliercula auditio Martialis nomine ait: *Quoi? Martial fait-il des vers? je pensais qu'il ne fait que des gands.*' Proteas Epiclis filius secundum Thucydidem I 45, et decem navibus Corcyram missis tertio ipse loco praefuit et, ut ait idem II 23, iterum fuit cum Carcino et Socrate inter classis praefectos, cum naves centum circa Peloponnesum navigarent: ἐτη δέκα multos annos significare recte adnotat Fritzschius, ut in Eccles. 178 et alibi

Πρωτεύς: rex Aegypti; Thesm. 874 MN. Πρωτεύς τὰδ' ἐστὶ μέλαθρα. ET. ποίου Πρωτεύς (quem tu mihi Proteum naras?); ib. 881: αὐτὸς δὲ Πρωτεύς ἐδὸν ἔστ' ἢ ξέπλιος; ib. 897 αὕτη Θεοῦ Πρωτεύς; ib. 890 βιάζομαι γάμοισι Πρωτεύς παιδὶ συμμῆσαι λέχος, verba Mnesilochi Helenae personam agentis; aliis autem

verbis utitur Helena apud Euripidem v. 62, παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος θηρὰ γαμεῖ με

Πυθᾶγγελος: tragoediarum poeta, quo nihil contemptius, cuius auditio nomine festive indignatur Xanthias Kan. 87, Pythagelos nominari, suam vero ipsius nullam fieri mentionem

Πυθιάς: τῶ τῶ δὲ Πυθιάς βεῖα θεῶ Av. 857 ubi schol. Πυθιάς βοή ἢ μετ' αὐλοῦ γιγνομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιᾶνα, conf. Soph. Oed. R. 186

Πύθικος: Eq. 220, χρησμοὶ τε συμβαίνοισι καὶ τὸ Πυθικόν; χρησμός Πυθικός ib. 1229; ὁ Φαίβος αὐτὸς Πυθικὴν σεύσας δάφνη Pl. 213, de corona laurea, quae dum oraculum edebatur leni susurro mota esse videbatur, quo dei praesentia, indicaretur; conf. Eur. Ion. 76, 80, 102

Πύθιος: ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθιε Vesp. 869; εἴχεσθε τοῖς θεαῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις καὶ παῖσι Πυθίοις καὶ ταῖσι Πυθιαῖσι Th. 332; εἴχεσθε—κύκω Πυθίω καὶ Δηλίω Av. 870, (Pythios deos commemorat Aeschines in *Ctesiphont.* 108, 4 B, ἀναθεῖναι τῷ Ἄπόλλωνι τῷ Πυθίω καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀγροῖ καὶ μοχ ibid. 110, 5 ἐναγῆς ἔστω τοῦ Ἄπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγροῦ καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας; h. l. autem epitheta Apollinis tribuit cygnus qui est Apollinis sacer)

Πύθοι: Delphis; Ὀλυμπιάδων ἐν Πύλαις, Πυθῶ? Lys. 1131 (ubi Pythia communia Graecorum omnium ut cognatorum esse significatur); ἦν λένα βουλώμεθα Πυθῶδε (Delphos versus, conf. Oed. R. 603, 788) Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα Av. 189

Πύθων: Delphi urbs; Ἄπολλον δὲ που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις Ran. 659; οὗτος ὦ φιλ' Ἄπολλον ἀεὶ κεινῇ σᾶς ἀπτόμενος φάρετρας Πυθῶνι διὰ μὴ κακῶς πένεσθαι Eq. 1270. Conf. Pindar. *Pyth.* VII 10

Πυκνίτης: Δήμος Πυκνίτης Eq. 42: ita facete vocat, quasi quandam civem Atticum, suo proprio et populi ad quem pertinebat nomine appellatum. Demi enim nomen haud inusitatum Athenis fuit, sic Pyrilampis ille filius memoratur Vesp. 98, de quo vide s. n. Δήμος p. 803. Πυκνὴν autem populum vel pagum poeta ioci tantum causa fixit; vide Schoemann. *de comit. Ἀθήν.* c. 3 p. 55

Πύλος: duae erant Pyli; tres memorat Strabo VIII 339, 350 sqq.: ἀλλὰ τὰδε φράσαι πρὸ Πύλου Πύλον ἦν σοὶ ἐφραζεν. ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο Eq. 1058 (cuius oraculi reliqua verba affert scholiastes, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλη); Demosthenis victoriam de Laconibus in insula* Sphaacteria obsessis reportatam sibi arrogat et gestis suis in Pylo se magnifice effert Cleo, Eq. 55 sq.; ib. 77, ἔχει σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῆκκλησίᾳ; ib. 355 καταλάβσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς; ib. 392; ἀπολῶ σὲ νῆ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου ib. 702; τῶν στρατηγῶν ὑποδραμῶν τῶν ἐκ Πύλου πλεύσας ἐκείσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγας ib. 742, ἔως ἀν ἦ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπὸν ib. 846; ib. 1052; ἰδοὺ φέρω σοὶ τῆνδε μαζισκὴν ἐγὼ ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένη Eq. 1167: νῆ τὸν Ποσειδῶ καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου (ὀφθήπασας) ib. 1201: vide s. n. Κλέων p. 861. Ad eandem victoriam alluditur Nub. 186 ubi Strepsiadi Socratis discipuli videntur similes esse τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς; Eq. 1005, χρησμοὶ περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου; Pac. 664 ἐλθοῦσά φησιν (ἢ Εἰρήνη) αὐτομάτῃ μετὰ τὰν Πύλῳ σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν ἀποχειροτονηθῆναι τρίς ἐν τῆκκλησίᾳ (ubi Schol. οὗτι ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, οὕτω λαμπρῶς τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι); δ' δ' ἐμὸς (ἀνὴρ ἀπεστῶ) τελέουσι ἔπτα γῆρας ἐν Πύλῳ Lys. 104; ἤξουσιν αὐθις (οἱ Λάκωνες περὶ εἰρήνης) ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον Pac. 218; ἀμέες γὰ λῶμες (διαλλαγῆναι), αἱ τῆς ἀμὴν τοῦγκυκλοῦ λῆ τοῦτ' ἀπόδομεν... τὰν Πύλον, ἀσπερ πάλαι δέομεθα καὶ βλιμᾶδομεν Lys. 1162 (vide Thucyd. v cap. 35)

Πυριλάμπης: Demi pater; vide s. n. Δήμος p. 803

Πύρρανδρος: ποτηρὸς καὶ συκοφάντης SCHOL. καὶ νῆ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρράνδρου τὸ μηχανήμα Eq. 901

P

'Ρόδος: τὸ Ῥόδιον ἡνεγκον μύρον vulgata scriptura est Lys. 944 ubi Ῥόδιον legendum vel Ῥόδινον rosaceum unguentum minime

illud pretiosum, cuius saepe mentio fit apud scriptores

Ῥοδίππη: nomen mulieris, Lys. 370

Σ

Σαβάσιος: Phrygum Διόνυσος; ὄπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου, ait Sosias Vesp. 9 cui Xanthias respondet τὸν αὐτὸν ἄρ' ἔμοι βουκολεῖς (i. q. τρέφεις) Σαβάσιον (ubi Berglerus 'Quia alter usus est verbo κορυβαντίας a κορύβαντες, qui di habebantur furentes furoremque hominibus immittebant, Sabazii mentionem facit, qui eiusdem erat commatis deus, nempe Bacchus; notum autem est Bacchi thiasos furore agitato fuisse. Cogitandum autem est Sosiam, ad quem haec dicuntur, sedentem dormire, caputque modo demittere, modo attollere; talis autem gestus videtur Corybantum et Bacchantum esse. Ceterum isti dii vix digni habitis sunt deorum concilio: Lucianus in *Icaromenippro* c. 27, παρὰ τὸν Πάνα καὶ τοὺς Κορύβαντας καὶ τὸν Ἄττιν καὶ τὸν Σαβάσιον, τοὺς μετακοῖτος τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεοὺς; idem in *Deorum Concilio* c. 9: ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάσιος, πῶθεν ἡμῶν ἐπεσεκλήθησαν; de Sabazio Cicero *de Legg.* II 15; novos vero deos sic Aristophanes facetissimus poeta veteris comediae vexat, ut apud eum Sabaziuset quidam alii dii peregrini iudicati e civitate eiiciantur;) φρυγίδι Σαβαζίῳ Av. 875 (quasi dicat fringillae barbarae); οἱ πυκνοὶ Σαβάσιου Lys. 388 (h. e. οἱ ὄργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου); τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητήρα, τὸν Σαβάσιον Hor. fr. III quem locum respexit Cicero *l. c.*

[Σάδοκος]: Sitalcis filius, quem a. Chr. nat. 431 civitate donaverunt Athenienses, Ach. 145. Vide s. n. Σιτάκης

Σάιοι: Pac. 1290

ἀσπίδι μὲν Σαῖων τις ἀγαλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθίλων:

ubi Schol. Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ διστιχῶν οὕτως δὲ ἐγράφη ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει τῆς ἀσπίδος· οὗτος γὰρ ὁ Ἀρχιλόχος ἐξῆλθεν ἐς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαῖων μάχῃ· ἐστὶ δὲ ἔθνος Θράκης καὶ φοβηθεὶς ἐφυγε βίβας ἑαυτοῦ τὰ ὄπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει

Σάκας: vide s. n. Ἀκίστωρ p. 788

Σαλαβακχῶ: famosa meretrix Athenis, Eq. 765; Κλεοφῶν χειρῶν δῆπου Σαλαβακχοῦς Lys. 805

Σαλαμίνος: Σαλαμίνος ἐστὶν ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ Eccl. 38: qui nauticam Salamine pugnam non pugnavit δσαλαμίνος vocatur Ran. 204

Σαλαμίνος: μηδαμῶς ἡμῶν γε παρὰ θάλατταν, ὡ' ἀνακύφεται κλητῆρ' ἔργου· ἔωθεν ἢ Σαλαμινία Av. 147; Πάραλος ἢ Σαλαμινία; Av. 1204. (Duae erant triremes Salaminia s. Delia et Paralia ad theorias legationesque transvehendas et alia publica ministeria semper instructae. Salaminia paucis ante editam hanc fabulam mensibus in Siciliam missa erat, Alcibiadis reportandi causa, qui inter Ἐρμοκοσιδᾶς esse videretur, Thucyd. VI 61. Confer CLINTON *Fast. Hellen.* Vol. II p. 74)

Σαλαμίς: ἢ ἠῆσος; ἴνα μὴ τρίβης τὴν ἐν Σαλαμῖνι Eq. 785 (pro τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῖσαν πυγῆν ἐν ναυμαχίᾳ, ut explicuit scholiasta. Vide Thucyd. II 93); οὐδὲ παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος Lys. 59

Σαμοθράκη: εἰ τις ὕμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει μεμημένος νῦν ἐστὶν εἰσασθαι καλόν, Pac. 277 sc. τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. Schol. Apollon. Rhod. a' 918: δοκοῖσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Cf. Pausan. IV 1, 7; IX 25, 5, 8; Herod. II 51

Σάμος: δι' ἡμᾶς (τοὺς δικαστὰς) διεδύετ' ἕξαπατῶν λέγων ὡς καὶ φιλαθήριος ἦν καὶ τὰν Σάμῳ πρῶτος κατέπειο Vesp. 283. De Samiorum defectione agitatisque ab iis adversus Athenienses decem annis ante hanc fabulam archonte Timocle consiliis agit ad *h. l.* scholiasta: Μιλησίων γὰρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν ἐπεστράτευσαν, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου· κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμοιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν ἐπελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τρήρεις πολεμικὰς κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτῶν. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμοιοι μηχανῆν τινα κατεσκεύασαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶς

Καρυστιῶνος ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γέ-
 νους καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἤξιωσαν. ὡς
 οὖν τῶνος ἑξαπατήσαντος καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν
 εἶναι τὸν μνηστῆρα τοῦ σκαιωρήματος τῶν
 Σαμίων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπολυθέντος, φησὶν
 ὠδυνῆσθαι τὸν Φιλοκλέωνα, ὡς ταῖς καταδι-
 καις μᾶλλον χαίροντα; sed vide an reus
 quivis notetur, qui pulchre verba facit de
 meritis suis et pristina virtute, ementiens
 cuncta; τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν
 Σάμῳ στρατηγῶν Lys. 313 (ubi Engerus
 confert Thucyd. VIII c. 24, aitque paulo
 ante Sami statum popularem restauratum
 esse, ut cum duces illi populares hic invo-
 centur ut adiuvant chorum, non mulieres
 tantum, ut Vossius statuit, poeta in animo
 habuisse sed nobiles illos qui Athenis de-
 mocratiam studebant evertere censendus
 sit); Σαμίων ὁ δῆμὸς ἐστὶν ὡς πολυγρᾶμ-
 ματος, Babyl. fr. II h. e. noctuis inustis
 notati ut Atheniensium captivi:
 vide not. ad l. p. 710

Σαννυρίων: malus poeta oemicus, qui
 propter macilentiam mīdetur Gerytaē. fr. I
 p. 716 una cum Meleto et Cinesia. Σαν-
 νυρίωνος σκνίτην ἐπικουρίαν, quod est in
 Strattidis ψυχασταῖς de coriaceo thorace
 explicandum quo Sannyrio pectus cir-
 cumdederit, ut firmior esset truncus corpo-
 ris: simul alluditur ad proverbium σκνίτη
 ἐπικουρία, quo infirmum et inutile auxi-
 lium significabatur. Vide Meinek. Vol.
 II p. 786. Sannyrionem rideri Nuh.
 538 non recte credit Bergkiius Comm.
 p. 271

Σαρδανάπαλλος: Assyriae rex celeberrimus: τίς ὁ Σαρδανάπαλλος οὐτοσί; quærit Pithetaerus Av. 1021 viso inspectore (ἐπισκόπῳ) propterea quod habitu et ingressu regem luxuriosissimum et mollissimum referre videretur

Σάρδεις: urbs Lydiae: καὶ θαυμά γ' (ἀεσθαί σε σισύραν Θυματίδα), ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας Vesp. 1139, h. e. non mirum te laenam hanc pretiosam σισύραν appellare, neque enim Sardes umquam venisti, neque quid inde ad nos pretiosum afferatur nosti. Incolae urbis Σαρδιανοὶ purpuræ tingendae artificii insignes fuerunt; vide Plin. N. H. VII 56 Aegyptii

textilia (invenerere), inficere lanas Sardibus Lydi; Platon. com. ap. Athenaeum II p. 48 B (Mein. Fr. Com. II p. 683):

κτ' ἐν κλίμας ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυρεβάτοις
 ἐν φοινικίαι Σαρδιακαῖσιν κομησόμενοι κατακείνται;

unde explicandum Ach. 112 ἴνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιακόν (quod tralate dictum explicante schol. pro ἴνα μή σε ἐρυθρόν ποιήσω τῷ βάμματι μαστίχα); Pac. 1174 ἔχοντα φοινικίδ' ὀξείας πάντες, ἦν ἐκείνους φησὶν εἶναι βάμμα Σαρδιακόν

Σαρδί, οὗς: Sardinia insula; πόλεων ἄρχων πλείστον ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς (quae non ad vivum resecanda sunt, siquidem numquam Sardinia iuris aut ditionis fuit Atheniensium; et quod ad Pontum attinet, unicam urbem Amisum τρίτον ὑπ' Ἀθηναίων καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν Πειραῖα μετονομασθήσῃ ait Strabo XII 3. Sunt igitur hi fines existimandi Atheniensium navigationis potius quam imperii. BOTHIWS)

Σαρπηδών: filius Iovis ex Laodamia Bellerophonis nata, qui ad Troiam cecidit; ἦνικ' ἂν τευθόμεν ἤ τὸν Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα Nuh. 612

Σεβίτιος: Ran. 427, vide s. n. Κλεισθέτης p. 854; NE. Ἀναφλύστιον ζηγῶν τιν' ἀνθρώπων (ἐλήλυθα). GP. τίνα; NE. οὐ τὸν Σεβίτιον γ' ἂν σὺ προσεδόκας ἴσως Eccl. 979 ubi similis est lapsus verborum, ut enim Ἀναφλύστιος simul significat vir ex demo, cui nomen Ἀνάφλυτος quae erat tribus Antiochiadis, simul ad ἀναφλᾶν v. obsc. refertur, sic in Sebino quoque ad v. βυεῖν alluditur

Σελλάρτιος: Vesp. 459, καὶ σὺ προσθεῖς Αἰσχίνην ἐντυφε τὸν Σελλάρτιου, ubi schol.: ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν Σέλλων, ἔπαιξεν ἐπεκτεῖνας Σελλάρτιου, ἴνα πάλιν ὡς κωνὸν κωμώδησεν καὶ ψευδῶποντον. Vide s. n. Αἰσχίνης p. 785

Σέλλος: pater Aeschinis, vide p. 785. Amyniae pater fingitur esse quo perstringatur paupertas Amyniae, Vesp. 1067. Vide s. n. Αἰσχίνης p. 785

Σεμέλη: ὦ Διὸς τε Βρόμιε καὶ Σεμέλειαι καὶ Th. 991; ὡς περ' ἄλλοι μολχέσονται

(οἱ θεοὶ) τὰς Ἀλμύρας κατέβαινον καὶ τὰς Ἀλόπας καὶ τὰς Σεμέλας Av. 559

Σερίφιος: Seriphus, vilissima insula Cycladum, a Paro ad occidentem versus sita, in ditione erat Atheniensium, Strabo II 5; Iuv. *Sat.* x 170

Gyarae clausus scopulis parvaque Seripho; Tac. *Ann.* IV 21. Φέρ' εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων Ach. 490, quem locum sic exponit Berglerus: 'si quis Lacedaemonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiiis opem tulissetis contra Lacedaemonios? Ergo et Lacedaemonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse.' Pro φήνας quod sensu caret Meinekius temptat σήνας hoc sensu: Lacedaemonius quidam vendidit catulum Seriphiorum quem blandimentis demulsum ad se allexerat

Σερίφος: Photius p. 506, 24: Σερίφον τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν καὶ χρησμός αὐτοῖς ἐξέπεσον. Itaque vaticinii cuiusdam sermonem secutus videtur Aristophanes Lacedaemonem appellasse Seriphum. BERGK. ad fr. CCXLVIII p. 1219

Σθενέβοια: Ran. 1043 Aeschylum dicentem facit ἄλλ' οὐ μὰ Δι' οὐ Φαιδρας ἐποιοῦν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας: ibid. 1049 Euripidem καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν ἅμαι Σθενέβοιαι; Argumentum tragoediae notissimum est ex Homero. Nempe Euripidea Stheneboea apud Proetum temere Bellerophonem criminata est ὡς ἐπιθέντα αὐτῇ, πεισθεὶς δὲ ὁ Πρωϊτος ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Καρλίαν Ἰνα ἀπόληται, δέλτων δὲ ἐκέλευσεν πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν. ὁ δὲ τοῖς γράμμασι ἀκόλουθα πράττων προσέταξεν αὐτῷ διακινδυνεῦσαι πρὸς τὴν Σιμαίραν. ὁ δὲ ἀγωνισάμενος τὸ θηρὸν ἀνέειλε καὶ μετὰ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς τὴν Τίρυνθα πρῶτον μὲν ἐμέμψατο τὸν Πρωϊτον, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν Σθενέβοιαν ἠπειλήσεν ἀπάγξειν. μαθὼν δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Πρωϊτου δεύτερον ἐπιβουλεύουσαν αὐτῷ ἀνεχώρησεν ἀναβιβάσας ἐπὶ τὸν Πήγασον τὴν Σθενέβοιαν, καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἠρθῆ εἰς ὕψος, γενόμενος δὲ κατὰ Μῆλον τὴν ἡΰσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐριψεν αὐτὴν:

Schol. Gregor. Cor. e cod. Medic. ap. Nauck. *Tragm.* p. 447. Ovid. *Trist.* II 397 tragoediarum argumenta recensens:

Nam quid de tetrico referam domitore Chimaerae quem leto fallax hospita paene dedit?

Σθένελος: ineptus tragoediae poetaster, quem aequalem sibi Aristophanes primum in *Gerytade*, deinde in *Vespis* Ol. 82, 2 irrisit. Praeterea a Lysia laudatus est, cum is Thuris, quo puer erat profectus, Athenas Ol. 92, 1 rediisset. Paupertatem eius leviter deridet Vesp. 1313 ubi egenum Lysistratum, narrante Xanthia, comparat Philocleo

Σθενέλω τὰ σπενάρια διακεκαμίσθη.

Idem ab Aristotele velut poetae commemoratur, qui humile genus dicendi sequens, cum propriam vocabulorum vim ubique servaverit, neque dignitatem fuerit sublimitatem orationis assecutus, Poët. 2: λέξεως δὲ ἀρετὴ σαφὴ καὶ μὴ ταπεινὴ εἶναι. σαφειστάτῃ μὲν οὖν ἐστὶν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀλλὰ ταπεινῆ. παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποιήσις καὶ ἡ Σθενέλου. Quare non condita sed arida et insipida poesis indoles fuit, quam Aristophanes in *Gerytade* (fr. IX p. 717) explosit

A. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγομαι ἀν ῥήματα;
B. εἰς ὅςος ἐμβαπτόμενος ἢ ἐτροπὸς ἄλας;

Aliter explicat Fritzschius ad *Ran.* p. 104 qui horum versuum posteriorem a Morsimo pronuntiatum esse censet, qui utpote medicus alicui in os indiderit voces Stheneli grandiloquas, addito etiam praeecepto quo melius hoc novum medicamentum alvus reciperet. Ridet eum et Plato *Σκευαῖς*:

ἄμαι μόνον σὺ κἂν ἄκρον τοῦ Μορσίμου ἴνα σοι πατήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα.

KAYSER *Hist. crit. trag.* p. 324. Aliud Platonis e *Laconibus* fragmentum ita corriget et explicat Meinekius *fr. com.* II p. 639 sq.

A. ὅταν δὲ δέωμαι γωνιαῖον ῥήματος;
B. τοῦτ' ἐπιπαρῖστος καὶ μόχλητος τὰς πέτρας:

quid vero, si angularibus verbis mihi opus est? Quibus alter, fortasse Morsimus, respondet: ad huius (Aeschyli, puta) te societatem applica rupes-

que move. Πέτρας μοχλεύει non inepte dici posse addit v. d. eum qui grandibus et quasi praeruptis verbis utatur; comp. Nub. 1399. Sthenelum autem alienis carminibus usum esse pro suis in hac ipsa fabula tradiderat Plato Harpocrate teste p. 166, 3 ἐκωμῶδει αὐτὸν (τὸν Σθέnelον) ὁ τοῦς Πλάτωνος Δάκκωας γράψας ὡς ἀλλότρια ἔπη σφετερίζομενον. Huius Stheneli versus apud Athenaeum x p. 428 legitur,

οἶνος καὶ φρονόνας εἰς ἀφροσύνην ἀναβόλλει

Σίβυλλα: schol. Av. 963: Σίβυλλαί τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἔστιν, ὡς διὰ τῆς ποιησεῖς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφή, δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία, τρίτη δὲ ἡ Σαρβιανή. Pac. 1095 οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα: Sibyllam suam de pace sacrificiis celebranda et comissionibus nihil edidisse dicit Hierocles; itaque Trygaeus v. 1116, cum exta nihil pertineant ad ipsum, iubet eum τὴν Σίβυλλαν ἔσθιει q. v. πεινῶν ἀπιεῖ: Eq. 61 ὁ δὲ γέρον (sc. δῆμος) σιβυλλίῳ h. e. χρησμοῦν ἐρᾷ

Σιβύρτιος: pater Clisthenis; v. s. n. Κλεισθένης p. 854

Σιδῶνιος: Σιδῶνιόν ποτ' ἄστν Κᾶδμος ἐκλιπῶν Ran. 1225 ubi Schol. Φρίξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή: vox ἀρχαιομελεσιδωνόφου-μιχρήρατα quae est in Vesp. 221 composita est ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυγίχου καὶ τοῦ ἐρατῶν secundum Aristarchum apud schol. Vide s. n. Φρύγιχος

Σικελία: ἰὼ Σικελία καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι Pac. 250 (ubi schol. τυρὸν ἐμβάλλων Πόλεμος Σικελίας μέμνηται. πολλὸς γὰρ ἐκεῖ τυρὸς. Cf. s. n. Σικελικός); πλεῶν ἐς Σικελίαν intempeste suadet Demonstratus orator (vide s. n.) Lys. 391; ποῖ κῆχος; εὐθὺ Σικελίας fr. inc. LXXIII

Σικελικός: ὁ κύων ἑξαράσας τροφαλῖδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήσκειν Vesp. 838; τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθειν τὸν Σικελικὸν ib. 897; τυρὸν πολλὸν κατεσικέλιζε (i. e. τὸν σικελικὸν τυρὸν κατήσθει) ib. 911

Σικυῶν: ὅταν οἰκῆσσι λύκοι ποταῖα τε κορύνοι ἐν ταῦτῳ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος Av. 968 ubi Berglerus: 'Duo sunt ad quae alludit ὁ χρησμολόγος: primo

urbs Ὀρνεαί, quae iacet inter Corinthum et Sicyonem; sunt autem similes voces ὄρνεα aves et Ὀρνεαί, in qua similitudine ludebat supra v. 400. Deinde etiam alludit ad oraculum Aesop datum de quo schol.: Αἰώσωπ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπε'

εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος'

εὐφορος γὰρ αὐτῇ ἡ χώρα. Scio aliter legi oraculum illud, nimirum apud Athenaeum v p. 219 A ubi legitur τὸν πυθόμενον, εἰτ' Αἰσωπὸς ἔστιν ὁ λογοποιὸς ἢ ἄλλος τις ' πῶς ἂν πλουτήσαιμι, Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱέ; χλευάζων ἀπεκρίνετο ὁ θεὸς

εἰ τὸ μέσον κτίσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.'

Vox χλευάζων significare videtur esse inter Sicyonem et Corinthum regionem sterilem, quod ipsum testatur Strabo VIII 382: χῶραν δ' ἔσχεν (ἡ Κόρινθος) οὐκ εὐγεῖν σφόδρα ἀλλὰ σκολιδῶν τε καὶ τραχείας, ἀφ' οὗ πάντες ἀφρύνοντα Κόρινθος εἰρήκασι; Eustathius autem εὐδαίμων ἢ Σικυῶν καὶ δηλοῖ αὐτὸ ἢ παροιμία λέγουσα

εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος

Σίκων, nomen famuli, Eccl. 867. Vide Aeolicon. fragm. p. 704

Σίμαιθα: meretrix Megarensis, rapta ab adulescentibus ebriis Atheniensibus, Ach. 524

Σιμουεντίς: Φοῖβον δε ἰδρύσατο χῶρας γύαλα Σιμουεντίδι γῶ Thesm. 110, h. e. Phoebum qui urbis Troiae moenia aedificavit in terra Simoentis. Conf. Eurip. Hec. 636, Androm. 1156

Σίμων: inter equites, Eq. 242; v. s. n.

Παναίτιος

Σίμων: τί γὰρ ἦν ἄρπαγα τῶν δημοσίων κατῴσωσι Σίμωνα, τί δρώσω; Nub. 351 ubi Scholiasta: σοφιστῆς ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείαι διαπρεπόντων τότε μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὐπολις ἐν Πόλεσι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς (fr. XIII) διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως

ἔξ Ἑρακλείας ἀργύριον ὑφέλετο.

Eiusdem, ut periuri, mentio fit infra 399 ubi quaerit Socrates πῶς (ὁ Ζεὺς), εἶπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν. Violaverat autem iusiurandum in capessendo munere datum

Σιμωνίδης: Ceius, nobilissimus inter melicos poeta. Veteres Athenienses eius carmina, quorum prae ceteris epinicium, cuius initium erat

ἐπέφασ' ὁ Κριδὸς οὐκ εὐκείως,

celebratum fuisse videtur, deamabant canebantque in conviviis; apud adulescentes vero Aristophanis tempore eius carmina prae Euripideis sordebant, et ipse audiebat malus poeta, de qua re senex Strepsiadēs cum indignatione queritur Nub. 1355. Quam celebrata autem eius carmina fuerant, tam infamis erat avaritia, quod ignobile vitium quadraginta adhuc annis post mortem eius Aristophanes tangit Pac. 697

TP. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίνεται Σιμωνίδης'

EP. Σιμωνίδης; πῶς; TP. ὅτι γέρον ὦν καὶ σαπρὸς

κέρβους ἕκασι κἀν ἐπὶ βιβλὸς πλοῖοι

ubi schol. Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ φήματα καὶ γράψαι ἄξιμα μισθοῦ, τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἰσθμιαῖκοις (II. I) φησιν αἰνιττήμενος. Conf. et Aristotel. *Rhetor.* III, 2, ubi φιλαργυρία eius notatur. Aemulus eius fuerat Lasus Hermionensis ut est in fabella quam Philocleo narrat pistrici Vesp. 1410

Δῶσός ποτ' ἀντεβίβασκε καὶ Σιμωνίδης'
ἐπεὶ δ' Ἀῶσός εἰπεν 'ὄλιγόν μοι μέλει.'

μέλη πεπλοῖηκ' ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας κύκλιά τε καὶ παρθένεια (cantata a virginum choris) καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου (more Simonideo) Av. 919

Σίφνιος: vide s.n. Φιλῶξενος

Σίσυφος: ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου Ach. 391 ubi Schol. laudat Homeri *Iliad.* ζ', 153:

εἶθα δὲ Σίσυφος ἔσκαν, ὃ κέρβιστος γένει' ἀνδρῶν.

Apud poetas tragicos imprimis Ulixes Sisyphus vocatur: Soph. *Philocl.* 417, *Syncheir.* fr. 143; Aeschyl. *Hopl. Cris.* fr. 169

Σιτάλκης: Sitalces, Teris filius, rex Odrysarum, per Nymphodorum Abderitam, levirum suum, aestate anni 431 ante Chr. n. foedus cum Atheniensibus fecit, qui eodem tempore Sadocum, filium eius, civitate donaverunt, (Thuc. II 29). Anno 432 Sadocus legatos Corinthiorum et Lacedaemoniorum, qui ad regem magnum profici-

scentes Sitalci persuadere studebant ut ab Atheniensibus deficeret, horum legatis, qui forte fortuna tum in Odrysarum regno versabantur, tradidit; postea Atheniensēs supplicium de eis sumpserunt (Thuc. II 67). Ach. 134 *προσίτω θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους;* ib. 131 *τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἐπιπῶν τὸν χρόνον* (qui ut Θράξ erat ἀκρατοπέτης Athenae. x p. 427, Plutarch. *Alcib.* c. 23); ib. 145 *ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναίων ἐπεποιήμεθα, ἤρα φαγεῖν ἀλλὰ τας ἐξ Ἀπατουρίων*

Σκάμανδρος: Scamander v. Xanthus fluvius: *σαφές δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἐν, ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρου ἢ ταφροῦς* Ran. 928 (de Aeschylō Euripides); *ψυχὰι δὲ πολλὰι δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις ῥοαῖσιν ἔθανον* Th. 864 quae verba sunt Euripidis *Hed.* 52, 53

Σκαμβωνίδης: ἀπὸ δημοῦ τῆς Λεοντιδῶς φυλῆς. Pagus audiebat Σκαμβωνίδαί: conf. Pausan. I 38, 2 et vide s.n. Νικέστρατος

Σκεβλάς: servus vel τοξότης barbarus Ran. 608

Σκόλλας: καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι Av. 126 ubi lusus est in ἀριστοκρατεῖσθαι et Ἀριστοκράτης; sensus autem ut schol. interpretatur, *μωῶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὅτι καὶ τὸν Ἀριστοκράτην ὅτι κέκληται τῷ ὀνόματι τούτῳ.* Aristocrates, Scelliae filius, memoratur a Platon. *Gorg.* p. 472 B, Demosth. *orat. in Theocrin.* p. 1343, 4, Thuc. VIII, 9, 89, Lysias *Eratosthen.* § 67, Xenoph. *Hellen.* I, 4, § 21; 5, § 16; 7 § 2

Σκιάποδες: Av. 1553 *πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν Ἰλμῶν τις ἐστ' ἄλυτος οὐ ψυγαγωγὴ Σωκράτης;* Harpocrat. p. 276. 7 ed. Dindorf.: *ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησὶν ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες οἱ τοῦς τε πόδας οἴους οἱ χήτρες ἔχουσι κάρτα πλατέας, καὶ θναν θέρημ ἦ, ὑπτιοὶ ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη σκιάζονται τοῖς ποσίν;* Plin. *Nat. Hist.* VII 2, 2, 23: 'item hominum genus (*Ctesias scribit*) qui Monocli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in maiori aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant. Prope hos lacum esse fingit poeta et *ρεκτομαντεῖον* sive mortuorum ora-

culum quo sc. mortuorum animas sedibus suis eliciebant, ac rite facto dis inferis sacrificio animas evocatas de rebus futuris consulebant. Quod superstitionis genus apud Hebraeos iam obivium fuisse patet ex Samuel 28 coll. Deut. 18, 11. Huiusmodi ψυχοματεῖον describit Maximus Tyrius *Dissert.* xxvi p. 264 ed. Davies: ἦν δὲ που τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα περὶ λίμνην Ἄορον ματεῖον ἄντρον καὶ θεραπευτῆρες τῷ ἄντρῳ, ἄνδρες ψυχαγωγοὶ ἐνταῦθα ὁ δέσμενος ἀφικόμενος, εὐξάμενος, ἐντεμὼν σφάγια, χεῖμενος χοῆς ἀνεκαλείτο ψυχὴν θου δὴ τῶν πατέρων ἢ φίλων, καὶ αὐτῷ ἀπήρτα εἰδῶλον, ἀμυδρὸν μὲν καὶ ἰδεῖν ἀμφοιβητήσιμον φθεγγατικὸν δὲ καὶ μαγικόν, καὶ συγγενόμενον ὑπὲρ ὧν εἰεῖτο ἀπηλλάττετο: confer et Herod. v. 92; Pausanias ix 30 2; Strabo i c. 18

Σκίρα: festum mulierum, etiam Σκίροφόρια dictum. Hunc diem, sacrum antea festo, multo magis sacrum reddidit victoria ad Mantineam. Sunt qui datum nomen velint ab umbella quae σκίρων nuncupabatur; ferebaturque a sacerdotibus Minervae Neptuni et Solis ex arce Scirum abeuntibus: erat autem umbella ista alba, quique gestabant Eteobutade. Harpocration p. 276 ed. Dindorf.: Σκίρα ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίους ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκίροφορίων. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περὶ τε μηνῶν καὶ ἐορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ σκίρον σκιάδιον ἐστὶ μέγα, ὃφ' ὃ φερομένη ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινὰ τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἄλιου κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδα. Vide MEVRSIVM *de rop. Att.* s.n.; MVELLER. *de Minerva poliadi.* p. 15. Thesm. 834, προεδρίαν αὐτῇ δίδοσθαι Σθηρλοῖσι καὶ Σκίροις ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς ἀσω ἡμεῖς ἤγομεν; Eccl. 18, συνείσει τὰ νῦν βουλευόμενα ὅσα Σκίροις εἶδε ταῖς ἐμαῖς φίλαις

Σκίταλοι: ἀγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες Βερέσχεθαί τε καὶ Κόβαλοι Eq. 634, ficti daemones improbitatis plebeiae quos invocat isiciarius adiutores

Σκίωνη: ἡ μοι κρείττον ἦν τηρεῖν Σκίωνην ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός Vesp. 210. Anno ante Vespasum didascaliam Isarcho archonte

sive a. Chr. nat. 423, teste Philochoro ap. schol. ad Brasidam descierat. Vide Thucyd. IV 20 seqq.

Σκύθαια: τοῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; Lys. 184; facete ita famulam compellat Lysistrata, tamquam publicam muliebri concilii ministram. Confer v. κηρόκαμα Eccl. 718

Σκύθης: τῆ Σκυθῶν ἐρημία Ach. 704 (vide s.n. Κηφισόδημος); νομάδεσσιν ἐν Σκύθαις ἄλῳται Στρατών Av. 942. E publicis servis erant qui Scythae vel Sagittarii (τοξόται) qui et Speusinii (Σπυσεινοῦ τυῶς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτοῦ Schol. ad Ach. 51) vocantur, initio trecenti (Aeschines *de fals. leg.* p. 373) postea mille et ducenti, partim militiae, partim urbanis ministeriis adhibiti, et in foro postea in Areopago excubantes. Usi autem sunt horum hominum opera Atheniensis primum post bellum Persica composita. Τοξόται in concione Ach. 54, Eccl. 143, καὶ τὸν παροῦσόντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται; ib. 258 ἦν σ' οἱ τοξόται ἔλκωσιν; noxiosprehendunt et ligant Thesm. 940; ποῦ σ' ὁ τοξότης; ξυλλάμβαν' αὐτὴν κώπῳ τῷ χεῖρε δεῖ Lys. 434, ib. 441, 445; ὁδὲ ὁ Σκύθης πάλαι μοι φύλαξ ἐφεστῶς Th. 1026; καθιζομένη ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῦ Σκύθου Th. 1182; πῶς ἐν τὸν Σκύθην λάθοιμι Th. 1017; ἐτι δέδοικας τὸν Σκύθην Th. 1186; φέρε Σκύθα (δεῖρό μοι τὴν χεῖρα) Th. 1116; ὦ Σκύθα Th. 1112, 1121; ὁμοσε χωρῶμεν αὐταῖς ὦ Σκύθαι ξυνταξάμενοι (loquitur Probulus): Lys. 451; ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν ὦ Σκύθαι Lys. 455. Vide Boeckh *Econom. Civ. Athen.* Lib. II. cap. xi p. 208 ed. alt.

Σμικνθος: nomen senis rustici, Eccl. 293 ὦ Σμικνθε καὶ Δράκης ἔπου κατεπέλγων Eccl. 293

Σμικύθης: διώξει Σμικύθην καὶ κύριον Eq. 969, quia mollitiam hominis notare vult, tamquam si femina esset, praeter expectationem addit καὶ κύριον et tutorem i. e. maritum. Vide Schoemann in *Isaem* p. 297

Σμικυθίων: senex iudex Vesp. 401. Occurrit nomen Eccl. 46

Σμοίος: Σμοίος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικῆν στολὴν ἔχων τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει

τρύβλια Eccl. 846 ubi schol. αλσχροποῖδς εἰς γυναικας καὶ ἰππέυδς πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διαζέμων τὰ τρύβλια

Σόλων: ὁ Σόλων ὁ πάλαιδς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν—τὴν κλήσιν ἐς δὺ' ἡμέρας ἐθηκεν εἰς γε τὴν ἔτην τε καὶ νέαν, ἔ' αἱ θέσει (sc. αἱ καταβολαὶ τῶν πρῶτων αἰώνων) γίγνονται τῇ νομισμῆι, Nub. 1188 (conf. Plutarch. Solon. c. 25; Demosth. XVIII 6 οἱ νόμοι, οὓς ὁ τίθει ἐξ ἀρχῆς Σόλων ἐθνούς ὧν ὑμῖν καὶ δημοτικὸς κ.τ.λ.); lex νόθω μηδὲ νόθῃ εἶναι ἀγχιστεῖαν (μῆθ' ἰερῶν μῆθ' ὀσίων h. e. neque in communione sacrorum p̄vatorum neque in successione ad bona paterna) quam citat Pithetaerus Av. 1660 seqq. non erat revera Solonis. Confer Isaeum de Philoct. her. § 47, Demosth. adv. Macart. p. 1067 § 51; glossae obsoletae e Solonis legibus Daetal. fr. xv p. 721 ubi vide not.

Σούνιον: promontorium Athenarum in Attalide tribu; Σούνιον ἀκρόν Ἀθηρέων Nub. 401 (ex Homeri Odys. III 278). Ibi adoratur Neptunus, cuius epitheton

Σουνιάρατος: ἀναξ Πόσειδον, δεῦρ' ἔλθ' ἔς χορόν, ὦ χρυσοστραῖα, ὦ δελφίνων μετέων, σουνιάρατε Eq. 560. Cfr. LEAKE *Demi of Attica* p. 64. Ad hoc Neptuni epitheton alludit Av. 869 in v. Σουνιέρακε composita ex Σούνιον et ἰέραξ, accipiter. Mox de Πελαργικῆ, (πελαργός ciconia, πελαγος mare) v. MVELLER. *de munim. Athen.* p. 3. Ex his permistis facit avibus Neptunum deum maris

Σοφοκλῆς: de Sophocle quamvis non saepe mentionem faciat, satis honorifice Aristophanes iudicat. Ran. 1518 dicitur σοφία δεύτερος post Aeschylum et fr. inc. 2 habet epitheton vere ornans τοῦ μέλιτι κεχρμένου, in denique v. 531 eius μέλι inter bona Pacis recensentur. Moribus dicitur Ran. 82 facilis (εὐκολος), quae facilitas in eo quoque cernitur, quod cum descendisset ad inferos et cum Aeschylode solio posset contendere, nihil horum faceret sed dextras iungeret eumque oscularetur, 787. Reprehendit eum tamen propter avaritiam Pac. 695, ubi Trygaeus Mercurio roganti quid rerum agat Sophocles respondet εὐδαιμονεῖ πάσχει δὲ θαύμαστον.....ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης,...ὅτι γέρον ὧν καὶ

σαπρὸς κέρδους ἕκατι κᾶν ἐπὶ βίπδς πλέοι. Tragoedia eius Terentus tangitur in *Avibus* 100, ubi Elops ad Pithetaerum et Euelpidem, qui ipsum propter rostrum irridebant, regerit τοῖσιντα μέτροι Σοφοκλέης λυμάνεται ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα: quibus verbis perstringere videtur Aristophanes Sophoclem, quod in scena Terentium representaverit rostratum post metamorphosin et ita maiestatem tragoediae laeserit. Filio Iophonit Sophoclem fabulis componendis operam locare significat Ran. 73, ubi Bacchus dubius haeret, utrum eum bonis an malis poetis adscribat, seque inquisitum dicit quid in poësi praestare possit sine patre qui tum recens mortuus esset. Vide s.n. Ἰσφῶν p. 841. πῶς οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου; Ran. 787; ταύτης δὲ (sc. τῆς Εἰρήνης) ὀπώρας (δξεί), Σοφοκλέους μελῶν Pac. 492; τὸν Ἰσφῶντ' ἀνευ Σοφοκλέους ὅτι ποιεῖ κωδωνίσω Ran. 79; τὸν θάκον τὸν ἐμὸν (Aeschyli) παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ran. 1516; Σοφοκλέα πρότερον δυτ' Εὐρπιδίου Ran. 76, ubi πρότερον ad dignitatem non ad aetatem referendum est. Sophoclis tangitur Ἀθάμας β' Nub. 257

Ἑλένης ἀπαίτησις Eq. 83 (fr. 660)

Λαοκόων Ran. 665 (fr. 341)

Οἰκλήσις Eq. 498

Οἰνόμαος Av. 1337 (fr. 432)

Πηλεύσις Nub. 1154 (fr. 448), Av. 851

(fr. 446), Th. 870 (fr. 450)

Τεῦκρος Nub. 583 (fr. 517)

Τηρέυσις Av. 101

Τυρώ β' Av. 275 (fr. 588), Lys. 138

(fr. 591), Ran. 357 (fr. 602)

Φιεύσις Pl. 635 (fr. 639); inc. fab. Plut.

541 (fr. 804)

Σπάρτη: eadem quae Lacedaemon; ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρίς οὐκ ἀνώμυμος Σπάρτη Th. 859 (ex Euripidis *Helena* v. 16); ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἶδὲ πρέσβεις ἔλκοντες ὑπήτας χωροῦσ' Lys. 1073; κάρυξ ἐγὼν ὦ κυρῶνι (i. q. ὦ ναυία) καὶ τῷ αἰῶ ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας Lys. 984; τᾶλλαί ται κατὰ Σπάρταν ἅμα γυναῖκες Lys. 969; εἰα μάλ' ἐμβῆ, ὡς Σπάρταν ὑμνῶμεν, τᾶ σῶν (θεῶν) χοροὶ μέλοντι καὶ ποδῶν κτύπος χᾶτε πῶλοι ται κόραι πᾶρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοντι πυκνά

πόδοι Lys. 1305 seqq.; σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα
κωλύεις ἐμέ, τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρ-
την ἄγειν Th. 918; βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο
τοῦκ Λακεδαιμόνος Σπάρτην θρονα καλῶ-
μεν αὐτὴν (sc. τὴν ὀρθίων πόλιν) ait Euel-
pides, cui Pithetaerus

Ἡράκλειος

σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῆμῃ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνη πᾶν γε κειρίαν ἔχων;

ubi iocum captari ex ambiguitate nominis
σπάρτη et locutionum θρονα θέσθαι et
σπάρτην θέσθαι χαμεύνη quivis viderit.
Sensum loci vidit Kusterus: tanto odio
Spartam prosequor, ut (ob nominis et
soni affinitatem) ne sparteum quidem
funem (*cord*) villiori licet et humi-
liori lectulo intenderem, si alius
mihi sit funiculus (*girth*). Cf. Polluc.
§ 36 τὸ γε τῆ κλίη ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμέ-
νον, ὡς φέρον τὰ τυλεῖα (*mattresses*), σπάρ-
τια, σπάρτα, τόπος, κειρία; Plin. *Nat.*
Hist. 19, 2, 7 hinc (ex sparto) strata
rusticis; Xenoph. *Cyneg.* 9, 13 τὸν δὲ
βρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου
καὶ αὐτὴν τὴν σειρίδα ἀσηπτότατον γὰρ
τοῦτο. Vide Becker *Charicles* p. 137 ed.
1854. Ceterum similiter lusit Cratinus in
Nemes. fr. IX: Σπάρτην λέγω τὴν Σπαρ-
τιάδ', οὐ τὴν σπαρτινὴν Spartam
dico Spartiacam urbem, non funi-
culum spartinum, ubi vide Meinek.
fragm. com. II p. 81

Σπερχειός: Σπερχειὸς πόταμα βοιώντων
τ' ἐπιστροφῶν Ran. 1383 ex Aeschyli *Phi-*
loctete, cuius primus fuit versus (Hermann.
opusc. III p. 123): loquebatur fortasse
ipse Philoctetes, qui Thessaliae suae et
fluvii patrii Sperchei desiderio tum in
Lemno insula tenebatur. FRITZSCH ad l.

Σπίνθαρος: εἰ δὲ τυγχάνει τις ὦν Φρόξ
μηδὲν ἦπτον Σπινθάρου Av. 762. Tra-
goediae poetaster, Strattidis aequalis, He-
raclaea oriundus si Suidae fides, qui inter
fabulas eius recenset Ἡρακλῆς περικαίόμενος
et Σεμέλη κερανουμένη

Σποργίλος: ΠΕΙΘ. κειρίλος γὰρ ἐστὶν
θρονίς; ΕΤΕΛ. οὐ γὰρ ἐστὶ Σποργίλος;
Av. 300 ubi aliter atque aliter accipiuntur
voces κειρίλος et θρονίς. Vocem θρονίς proprie
accipit Euelpis; metaphorice Pithetaerus

ut v. 169

ἄνθρωπος ὄρνις ἀσάθμητος πετόμενος.

Vox autem κειρίλος v. 299 pro ave accipie-
batur nempe κηρύλω sive mascula alcyone:
hic autem accipitur pro tonsore a κείρω.
Sensus igitur loci est; PITH. Estne vero
tonsor avis? EUELP. Annon vero
sporgilus avis est, quem constat esse
(κειρίλω) tonsorem? Laudat scholiastes
Platon. in *Κωμασταῖς* fr. 1 τὸ Σποργίλου
κουρείων, ἐχθιστον τέγος

Στάμιος: Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου
Ran. 22. Berglerus ad Nub. 1476: 'Di-
cendum erat υἱὸς Διός, sed lepide παρ' ὑπό-
νοιαν dixit σταμνίου, i. e. urcei, quia
vinum ex urceo effunditur in pocula: et
dici potest vinum editum urceo, ut filius
editus sive natus illo vel illo parente.' Cum
nostro loco Athenaeum XIII p. 584, Δημο-
κλέους τοῦ παρασίου, Λαγυριώτος ἐπικλητῆ,
bene comparat Winckelmannus *Act. Soc.*
Gracc. V. II F. I p. 6

Στήνια: festum mulierum: Στηνιοί-
σι καὶ Σκίρους Th. 834. Photius *Lexic.* II
p. 538 Στήνια: ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ἣ ἐδό-
κει ἡ ἀνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος: εὐοδο-
ροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλή-
λαι: οὕτως Εὐβουλος

[Στησιχορος]: Schol. ad Pac. 798
τοιᾶδε χρῆ Χαρίτων etc. notat: ἐστὶ δὲ παρὰ
τὰ Στησιχοροῦ ἐκ τῆς Ὀρεστείας τοιᾶδε
χρῆ Χαρίτων δαμώματα (τὰ δημοσίᾳ
ᾄδόμενα) καλλικόμενων ὑμνεῖν, Φρύγιον
μέλος ἐξευρόντας ἀβρῶς ἦρος ἐπερχο-
μένου: idem ad v. 800 καὶ αὐτὴ πλοκὴ
Στησιχορείος: φησὶ γὰρ οὕτως 'δταν ἦρος
ᾄρα κελαδῆ χελιδών'

Στιλβίδης: Fuit Stilbides vates no-
bilissimus, Niciae familiaris (Plutarch. *Nic.*
23) quem Athenienses ad expeditionem
Siculam secum duxerunt. Illius meminit
etiam Eupolis Πόλεσι fr. XV (Meinek. I p.
141, II p. 514)

ὡς αὐτὴν ἔλθο δῆτά σοι τῶν μαυτῶν;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;
ἢ σχίζα γούνη ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέ-
ζει Pac. 1032: dixerat paullo ante Try-
gaeus 'nonne tibi videor ut peritus
haruspex crema ponere?' nunc vero
in eodem persistens ioco ait 'incensi

ligni fumus haruspicem laedit.' Sed pro haruspice STILBIDEM nominat. FLORENS CHRISTIANVS: Schol. *πιέζει: λυπεί, ως τὸ λοιπὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον* (sc. τὸν Τρυγαίου) εὐδοκίμησαι

Στιλβωνίδης: fictum nomen Av. 139, ut Πωλυχαρίδας Lys. 1098, 1242

Στρατονίκη: nomen muliebree, Th. 807. Vide s. n. **Ἀριστομάχη**

Στράτυλλις: nomen muliebree, Lys. 365

Στράτων: homo mollis et imberbis qualis Clisthenes quocum coniungitur Ach. 122 καὶ τοῦν μὲν εὐνούριον τὸν ἔτερον τουτοῦ ἐγὼδ' ὅς ἐστι' Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου, — ὁδὲ δὲ τις ποτ' ἔστιν; οὐ δὴπον Στράτων; et in Equitt. v. 1374 οὐδ' ἀγορασάγειος οὐδέεις ἐν ἀγορᾷ — ποῦ δὴγα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων; Holcad. fr. XII p. 743

παῖδες δ' ἀγένοιοι Κλεισθένης τε καὶ Στράτων:

νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκίθαις ἀλάται Στράτων ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπεται sunt Pindari *Hyborch. Fr. 72* verba, quae *παρωδεῖ* noster Av. 938

Στράφα: Photius p. 543, 8; πόλις τῆς Θράκης καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. **Ἀριστοφάνης** Γεωργοῖς. Cramer *Anac.* II p. 53, 4: Στρεψαῖος ὁ Ἐρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις

Στρεψιάδης in *Nubibus* senex rusticus, Phidonis filius, Cicynnensis (Κικυννόθεν v. 134), olim dives, qui uxorem urbanam luxuriosam de Megaclis prosapia duxerat, per Phidippidae filii *Ἰπποτροφίαν* aere alieno obrutus. Haec sigillatim narrat per insomniam nocte eius diei quo creditores pignora capturos expectat; filius interim dormiens equos et curricula somniat; expurgatus a patre rogatur ut philosophis se docendum praebeat artem sophisticam, quae patrem nihil debere ostendat; frustra; quare Strepsiades ipse ad Socratis scholam pergit, sermonis sophistici subtilitates, quamquam senex, assecuturus, 1—132. Prodit ex phrontisterio discipulus Socratis; quo narrante callida eius inventa Strepsiades vehementer admiratus intrare cupit, 133—183. Aperto phrontisterio mirantur meditantium discipulorum habitus et ma-

thematica instrumenta et terrae descriptionem, rustica et indocta de iis dicta profrens, 184—217. Socratem precatur ut se oppressum aere alieno doceat sermonem nihil reddentem, mercedem se solutorum iurans per deos, 218—246; ob hoc iusurandum vituperatus a Socrate, ei se docendum praebet res divinas et coronatus inspersa farina initiatur, 247—262. Terretur adventu Nubium, 293 sq. Eas veneratur et vim earum sentit, iam volitante ipsi anima, 314—322. Conspectarum potentiam discit et cur quando volunt metetur earum figura, 327—355. Salutatur ab iis, 358. Ei persuadet a Socrate Iovem non esse neque alios deos ullos praeter Chaos Nubes et Linguam; simul discit fulmen et tonitru quid sit, 365—426. Nubibus totum se dedit, et hae vicissim gratiam et potentiam in civitate ac vitam beatissimam ipsi se tributuras pollicentur, 413—477. Socrates, explorato eius ingenio in phrontisterio ingredi iubet nudum, 478—509. Unde Strepsiades procedit et grabato cimicibus referto insidens docetur de metris rhythmicis, de grammatica substantivorum, sed omnia Socratis rustice et ridicule accipit; quare de suis negotiis aliquid excogitare iubetur, 627—695. In ea meditatione de cimicibus et de iis quae in phrontisterio ipsi perierit vehementer queritur, ab Nubibus aliquatenus erectus, ab Socrate meditantem praecepta accipiens, 696—745. Debitores evadendi modos tres satis rusticos excogitat; quare docendi taedium capit Socratem, qui senem stolidum et obliviosum in malam rem abire iubet, 746—790. Inde ab Nubibus consilium petit, quae filium docendum mittere iubent; ipse adductus eum abit, 791—804. Convenit Phidippiden et nova quae didicerit de Iove a Turbine (*Δίωου*) exacto superbus exponit philosophosque dilaudat; inde filium precatur ut adeat ipse Socratem, 814—865, cui eum ut scitissimum hominem ingenii commendat et ut iniustum saltem *λόγων* doceatur orat, 877—888. Iterum monet Socratem ut filium sibi bene exacuatur, 1107—1110. Redit numerans dies ad eum quo creditores se perdituros malum debitorem iurarunt;

sed in filio spem ponit, 1131—1143, quem bene didicisse fraudem ut a Socrate percipit, vehementer laetatur, 1146—1164; obtutuque eius impudenti gaudet, 1169—1177; deinde ubi de ultima die mensis, qua pignora ad litem deponenda sunt (ἐτη καὶ νέα) argutantem audivit, 1178—1200, multo etiam magis triumphat et felicissimum se praedicat, 1201—1212, filium ad cenam domum ducens. Pasiam creditorem una cum teste advenientem insultat, absurde commistis quae a Socrate didicerat, 1221—1258. Advenit alius creditor Amynias infelicissimus; cui item insolenter illudit nugis Socraticis, et tandem velut equum stimulo admoto abigit, 1259—1302; domum redit, mala ex improbitate ista augurante choro. Exit vapulans a filio, 1321—1324. Is autem patri ex iniusto λόγῳ, quem didicerat, probaturum se pollicetur iustissimum esse facinus, 1325—1344. Hinc choro cupiente narrat Strepsiades, ut in cena iussus Phidippides canere venerabilia carmina Simonidis et Aeschyli, ea contempserit et Euripidis versus inchoarit; hinc iurgium et verbera patri inflictā, 1354—1376. At Phidippides patri, quamquam beneficia et educationis molestiam exponenti, tandem persuadet iustum et aequum esse a filio patrem verberari, 1380—1439. Verum de matre idem se demonstraturum pollicito exardescit Strepsiades et a Nubibus audit se ideo in mala coniectum ab ipsis esse, quia mala et fraudem adamarit et divina contempserit, 1440—1461. Iam igitur quam graviter errarit, cognoscere incipit a filio, et tamquam Mercurio suadente improborum philosophorum phrontisterion exurit, 1462—1509

Στρούβιος: v. s. n. Φιλοκράτης

Στρυμόδωρος: nomen Acharnensis, Ach. 273; senex iudex ex Conthyle pago, Vesp. 233, ὃ Στρυμόδωρε Κωνθυλεὺ βέλτιστε συνδικαστῶν; nomen senis, Lys. 259

Στιξ: Στυγὸς μελανοκάρδιος πέτρα. Ran. 470, ubi tragice loquitur Aeacus

Σύβαρις: urbs Calabriae deliciis et luxu mirum in modum dedita, unde factum verbum *συβαρίζειν* Pac. 344 q. d. luxu

diffluere: *Συβαρτίδας εὐωχίας* Daetal. fr. XIX; *λόγον ἀστεῖον τῶν Ἀλωπικῶν γέλοιον ἢ Συβαρτικῶν* Vesp. 1259; Hermodogenes interprete Prisciano 'nominantur autem ab inventoribus fabularum aliae Aesopiae, aliae Cypriae, aliae Libycae, aliae Sybariticae, omnes autem communiter dicuntur Aesopiae, quoniam in conventibus frequenter solebat Aesopus fabulis uti.' Ita dicuntur a Thuro Sybarita, cuius meminit Theon; argumenti autem erant ab Aesopicis diversis, ut ait scholiasta *l. c.*, *οἱ μὲν Ἀλωπικοὶ περὶ τῶν τετραπόδων ἦσαν, οἱ δὲ Συβαρτικοὶ περὶ τῶν ἀνθρωπίνων· οὗτοι δὲ οἱ μῦθοι πολιτικοὶ ἦσαν.* Exemplum eorum habes Vesp. 1427 seqq. *ἀνὴρ Συβαρτίτης ἐξέπεσον ἐξ ἀρματοσ κ.τ.λ.*, et 1437 *ἐν Συβάρει γυνή ποτε... εἶθ' ἢ Συβαρτίτι εἶπεν κ.τ.λ.* Vide FABRICIVM *Biblioth. Graec.* Vol. II p. 626, not. x. ed. Harles

Σύρα: nomen ancillae satis frequens, Pac. 1146 *τὸν τε Μανῆρ ἢ Σύρα βωστρησάτω' κ' τοῦ χωρίου*

Συρακόσιος: ἐμαθε πίνειν, ἐπειρ' ᾄδων κακῶς, *Συρακοσίαν τράπεζαν* Daetal. fr. XIX

Συρακόσιος: propter loquacitatem cum κίττη comparatur Av. 1297 *Συρακοσίῳ δὲ κίττα (ἦν τοῦνομα)* ubi schol.; οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα· καὶ Ἐθπολις ὡς λαλὸν ἐν Πόλει (Fr. viii ap. Meinek. fr. com. II p. 511) *διασύρει*

Συρακόσιος δ' εἶπεν, ἦνί' ἐν λέγῃ, τοῖς κυνιδίοισιν τοῖσιν ἐπὶ τῶν ταχίων· ἀναβάς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμα ὑλάκτει περιτρέχων.

δοκεῖ δὲ καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμωδεῖσθαι ὀνομαστί τινά, ὡς Φρόνιχος ἐν Μωνοτρόπῳ (Fr. viii) *φησί· ψῶρ' ἔχε Συρακοσίον ἐπιφανῆς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι· ἀφείλετο γὰρ κωμωδεῖν οὐς ἐπεθύμουν.* διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται. Scabium sc. imprecatur comicus irritatus Syracosio, qui magna erat exortus comoediae calamitas, quippe qui eam legem pertulisset Ol. xci 2, qua comici coacti ea quae in usu fuerat ratione ὀνομαστί κωμωδεῖν (h. e. scribere comoediam in aliquem qui personatus in scena sic ageretur, ut spectatoribus aut ineptus aut impro-

bus in remp. proponeretur) desinebant. Vide Cobet. *obs. in Plat. Com.* p. 39

Σφήττιος: pagus Atticus, Acamantidis tribus; Χαίρεφών ὁ Σφήττιος Nub. 156; ἔξει διέμενος Σφήττιω

Σφήξ: Σφίγγα δισημεριῶν πρότανιν κίνα (infortuniorum moderatricem canem) Ran. 1287 (ex Aeschylī *Sphingē*). Sphinx utpote monstrum etiam a Sophocle κώνων appellatur in Oed. R. 391

Σωκράτης: Sophronisci statuarii et Phaenaretis obstetricis filius, Atheniensis, proponitur tamquam homo pauper qui vitam trahit miseram et aerumnosam Nub. 363, et in victu cotidiano nihil differt a mendico: sine calceis obambulat Nub. 103,

τοὺς ἀνυποδήτους λέγει
ὃν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαίρεφών;

et 363; male corpus curat, nam neque lavat neque tondetur neque ungit corpus, Nub. 836, Av. 1282. ἐκδύμων ἐπεινῶν ἐρρύπων ἐσωκράτουν, ib. 1554; habitat in parvis aedibus (ολκίδιον), quae φροντιστήριον appellantur (Nub. 92 seqq.), in quibus omnia squalent summa immunditie 634, 699; inedia et algore necatur, et a vino ἀδηφάγίας, Venere continuo abstinet 413 sqq., 438 sqq. Adde eum μὴ κάμνειν μήθ' ἐστῶτα μήτε βαδίζοντα, quod vere tradit Aristophanes v. 415; ex *Symposio* enim Platonis p. 175 A, 220 C constat eum per totas horas interdum meditandum in via stare solitum fuisse. Ut autem hanc vitam quantumvis miseram sustentet, a discipulis mercedem exigit (Nub. 98, 668, 1147); neque hoc satis; miseris vestem et calceos adimit, 497, 719, 857, 1104, 1498, quin etiam non dubitat esuriens in palaestra furari hostiolam (θυμάτιον) 180. In ipsa autem illa vitae tenuitate valde superbus est et cum incesso, tum vultu contemptum hominum prae se fert, βρενθύεται ἐν ταῖσι δδοῖς καὶ τῶφθαλμῶ παραβάλλει (obliquis oculis aspicit).

Non sicuti verus ille Socrates, quem e Xenophonte cognovimus, semper in publico versatur, sed habet ludum litterarium, in quem novitii initiantur ludicris caeremoniis (Nub. 254 sqq.), quibus non magis quam initiatis in Eleusiniis mysteriis

quicquam eorum, quae in ludo aguntur, communicare licet, ib. 140. Continuo delitescunt in scholae umbra, neque

ὄλον ἢ αὐτοῖσι πρὸς τὸν αἶρα

ἔγω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον

(v. 199), unde miserum in modum pallent, 102, 120, 504 etc. [Defendit se ab hoc crimine Socrates in Platon. *Apolog.* p. 33 a: ἀλλ' ἐγὼ διὰ παντὸς τοῦ βίου δημοσίᾳ τ' εἰ τοῦ τι ἔπραξα, τοιοῦτος φαροῦμαι, καὶ ἴδια ὁ αὐτὸς οὗτος, οὐδεὶ πώποτε ξυγχωρήσας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον οὐτ' ἄλλω οὐτε τούτων οὐδενί, οὐς οἱ διαβάλλοντές μὲ φασιν ἐμοῦς μαθητὰς εἶναι, ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτε ἑγενόμην· εἰ δὲ τίς μου λέγοντος καὶ τᾶμαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμῆ ἀκούειν εἶτε νεώτερος εἶτε πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. Hinc Xenophontem et Platonem videmus nomen μαθητῶν numquam Socraticis dare]. Socrates, vel ut discipuli eum appellant αὐτὸς (219), purus putus ludi magister est, qui discipulis verbera minatur (ib. 493), et non, qui mos Socratis erat, interrogando insinuat placita sed praecipiendo docet, ut vere observat Hermannus in *Praef. Nub.* XLV. Sophistarum more iis proponit quaestiones (προβάλλει cf. 144—154, 489, 757), et ipse quas sibi proponunt discipuli solvit (154—179). Sunt autem illa προβλήματα perniculosa ut v. c. illud de pulice πόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας (v. 145), quod Xenophon in *Symposio* VI 8 imitatus est, sed quibus meliora non expectat ab eo, qui est λεπτοτάτων λήρων λερούς (v. 359 coll. 1404) et discipulos docet λεπτολογεῖν καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.

Divinae autem illius artis bene distinguendi, qua Socratem apud Xenophontem semper uti videmus, apud Socratem Aristophanem nec vola nec vestigium est; contra irrideri videtur v. 740 seqq.

Audax novator est circa res divinas et recedit ab opinionibus, quas vulgo de dis habebant (cf. 830 ubi Μῆλιος dicitur, de quo vide p. 492); abiecit enim Iovem, ceterosque deos quos Graecia colebat inque eorum locum alios introduxit (424)

τὸ χάος τοῦτι καὶ τὰς νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν τρία ταῦτι,

quae numina adorare praecipit Strepsiades. Iurat itaque non per deos, sed per *ἀναπνοήν*, Chaos et aërem (627) et eius exemplo Strepsiades per eundem aërem (667) et per *ἀμίχλην* (814). Eadem opera qua deos; apud omnes receptas fabellas abicit quas sic iis vulgo narrabant; sic v. c. v. 397 impugnat quod vulgo credebant Iovem periuros fulmine percutere, cui adde, quod ait *ὁ δίκιος λόγος*, iustitiam apud Iovem esse non posse, quippe qui sum ipse patrem in vincula coniecero (904, conf. 1080). In eo quoque Aristophanes Socratem impietatis insimulat, quod dicat eum se dedere inani rerum caelestium et uterraneanarum perscrutationi (*περιφρονῶ τὸν ἥλιον* (225) et *ζητεῖ σελήνης τὰς ὁδοὺς* 171), nam, ut commode observat Plato in *Apolog.* p. 18 c *οἱ ἀκούοντες ἠγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητούντας οὐδὲ θεοὺς νομίζειν*. Observat autem τὰ μετέωρα *εὐκρεμάθρας* in qua *ἀεροβατεῖ*, quod qua de caussa faciat vide ioculariter expositum 225 sqq. Docet caelum esse furnum (95), quod iam ante Aristophanem Cratinum in *Πανόπταις* Hipponi obiecit auctor est Schol. ad h. l.; explicat porro stupenti rustico caussas unde pluvia, fulmen et tonitruo orientur, quas vide 375—412. Quaestiones quoque *περὶ τῶν μετεώρων* discipulis proponit (490), qui ad magistri exemplum geometriae et astronomiae operam dant (194, 201 sqq.) et insuper *ζητοῦσι τὰ κατὰ γῆς* (188 cf. 192), ne quam mundi partem inexploratam omittant.

Sed praeterquam quod discipulos impiis opinionibus imbuat et inanibus his τῶν μετεώρων investigationibus ab utilioribus studiis advocat, docet

λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα

(99), quae praecipua pars est eius disciplinae et id ipsum propter quod plerique scholam eius frequentant. Priusquam tamen iis hanc graviolem scilicet disciplinam tradit, eorum animos Sophistarum more praeparat (658) studiis grammaticis: docet enim eos *μέτρα*, *ῥυθμούς*, et *ἔση* (h. e. *ὀρθόπειαν*) quam Protogoras imprimis docebat: conf. Heindorf. ad Plat. *Phaedr.* § 114, Aristotel. *Rhetor.* III 5).

Post hanc demum *προπαιδεῖαν* discipu-

lum docebat *λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα*. Habet scilicet Socrates

*ἄμφω τὰ λόγια
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα
τούτοιον τὸν ἔτερον τοῖν λόγων τὸν ἥττονα
νικᾶν λέγοντά φασι ταδίκαιότερα,*

(112) quorum *ὁ ἥττων λόγος* quare ita dictus est docet *ὁ δίκιος λόγος* v. 1038. Tradit itaque Socrates artem, qua quis causam inferiorem dicendo superiorem reddere possit et vel absurdissima et iniustissima quaeque defendere, quae artem tam bene docet, ut Phidippides, qui autem ne tria quidem verba sine vitio dicere posset (872) ex eius disciplina perfectus sophista redeat: conf. 806, 1405 sqq., 1177 sq., 889—904, 1399.

Hoc autem modo instituendo iuvenes penitus corrupti et depravati: qui enim antea fuerant modesti (961) pii, verbo qui *ἠσχύνοντο τοῖς αἰσχροῖς* (992), ex eius disciplina prodeunt audaces, improbi, omni pudore carent (909, 1329), *λαλιᾶν μόνον ἀσκοῦσι* (931), relictiis palaestris balnea calida et forum frequentant (1054), contemnunt patria instituta (1400), postremo *νομίζουσιν οὐδὲν αἰσχρὸν* (1078, 1020), et eo impietatis procedunt, ut parentes verbèrent (1321 sqq.) *πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν* *λιμνη τίς ἐστ' ἄλυστος οὐ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης* Av. 1555; *τί δὴτ' ἂν ἔτερον εἰ πύθιοιο Σωκράτους φρόνησμα* Nub. 155; *ἤσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους* Nub. 174; *ταῦτ' ἦν ποιῆς, οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω* ib. 1450; *οὐ ταυτὸν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκῶι* ib. 1432; *χάριεν ὄν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενὸν λαλεῖν* Ran. 1491 (de Euripide); *δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη* Nub. 182; *νῦν ὄν ὅπως τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιάρην καὶ Σωκράτη ἀπολείς μετελθὼν ὦν σε κᾶμ' ἐξηπάτων* ib. 1465; *ὡς ἐμαυθὸμην ἄρα ὄτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη* Nub. 1477; *ὦ Σωκράτες* Nub. 220, 221, 314, 736, 784, 866; *ὁμοῖοι Σωκράτες ὄσπερ μετὸν Ἀθμάνθ' ὅπως μὴ θύσετε* Nub. 258

Σωκρατίδιον: Nub. 222, 236 *ὦ Σωκρατίδιον*; ib. 746 *ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον*

Σωσίας: nomen servorum usitatissimum: in Vesp. 78, ὅστι δὲ φησι Σωσίας πρὸς Δερκίλον εἶναι φιλοπότην αὐτόν, inter spectatores aliquid notatum esse dicit scholiasta cui assentiuntur Dobraeus, et Berglerus, quod Sosias servus quo morbo herus laboret sciat; ὦ Ξανθία καὶ Σωσία καθευθετέ; Vesp. 136

Σωστράτη: nomen mulierum; Ecc. 41; Μυρτιάς τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης Vesp. 1397; τὴν καρδοτήν (χρῆ σε καλεῖν) ὡσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην Nub. 678 (ubi Sostratus perstringi videtur); Τιμόκλει' ἐπεστάτει' Ἀβσίλλ' ἐγραμμάτευεν' εἶπε Σωστράτη Th. 371 (in formula psephismatum, ubi tres semiviros Timoclem, Lycislem, Sostratum tecte irrideri vidit Fritzschiuss)

Σώπειρα: τὴν Σώπειραν ἢ τὴν χώραν σώσειν φησ' ἐς τὰς ὥρας Ran. 378 h. e. Minervam: vide p. 518 not. 17.

T

Ταγηνιστά: fabula Aristophanis; vide fragmenta p. 748—751

Ταίναρον: τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον ἦν κατάγων εἰς Ἄδων' ἐνταῦθα δ' ἦν καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν Ἀσφαλείου. SCHOL. ad Ach. 510 Ποσειδῶν οὐπὶ Ταίναρων θεὸς αὐτοῖς (τοῖς Λακεδαιμονίοις) σείσας ἄπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας. (De Neptuno in promontorio Taenaro, ubi templum et specus subterraneus eius fuerunt, a Lacedaemōniis culto vide Pausan. III 25, 4: ἐπὶ δὲ τῇ ἀκρῇ ναὸς εἰκασμένους σπηλαιῶν καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἀγαλμα); τίς ἐς τὸ Δῆθης πεδίον ... ἢ πὶ Ταίναρον; Ran. 157

Ταντάλειος: Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πίσαν μολῶν Ran. 1232 (ex Eurip. *Irrhigenia Taurica*)

Τάρταρος: ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος; οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον Nub. 192; Χάος ἦν καὶ Νυξ' Ἐρεβος τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς Av. 693; κατὰ Τάρταρον εὐρύν Av. 698

Ταρτήσιος: *Ταρτήσια μύρανα* Ran. 475, quibus verbis non venenatam istam, sed alteram muraenam Tartesiam, heluonum delicias (Aul. Gell. *Noct. Attic.* VII

16) ingeniose ut solet intellegit Fritzschiuss, ita ut Aeacus, cum perniciem munitari videatur, revera tamen spem faciat, Pseudherculem ad lautissimas epulas vocatum iri. Berglerus ad vocem Τάρταρος alludi suspicatur

Ταῦγετος: mons Laconiae: ἐγὼ δὲ καὶ ποττὸ Ταῦγετόν γ' ἀνω εἰσοίμ' ὄρος, αἱ μέλλοιμ' γ' εἰράναν ἰδεῖν Lys. 117; Ταῦγετον αὐτ' ἔρανον ἐκλιπῶα (ἐκλιπούσα) Μῶα (Μούσα) μόλε λάκαινα Lys. 1298

Ταυροπόλος: τῆ τὴν Ταυροπόλον Lys. 447 sc. Ἄρτεμν. Confer Eurip. *Irrhig. Taur.* 1457 Ἄρτεμν δὲ νῦν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ὕμνησοσι Ταυροπόλον θεόν: et vide LOBECK. *Aglaoph.* p. 1089 et ad Soph. *Aiac.* v. 172

Τελαμών: εἷς ἔδοι Τελαμῶνος Lys. 1237 sc. scolon de Telamonis filio Aiacae a Pindaro compositum. Exstat apud Athenaeum XV p. 695 c:

καὶ Τελαμῶνος Ἰλιον αἰχητήν, λέγουσι σε ἐς Τροίαν ἀριστον ἔλθειν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλῆα.

Vide s. n. **Κλειταγόρα** p. 854

Τελέας: notatur cum Morycho, alii, tanquam τένθαι: ὄψωνούντας τυρβάξασθαι Μορύχῳ, Τελέῃ, Γλαυκῆτῃ, ἄλλοις τένθαις πολλοῖς Pac. 1008;

ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἦν ἔρη ' τίς ὄρισ οὗτος; ' ὁ Τελέας εἰρεὶ ταδί ' Ἄνθρωπος ὄρις ἀστάθμητος πετοόμενος, ἀτέμματος, οὐδὲν οὐδέποτε' ἐν ταύτῳ μένων.'

Av. 168—170, quae Teleam de aliis dicere facit Comicus, quia Teleas ipse erat talis; ἐπεμψε τίς σε δεῦρον rogat ἐπίσκοπον Pitheaeus cui ille φαῖλον βιβλίον Τελέου τι Av. 1025, i. e. diploma vile, quod quasi iratus dicit quod cum mandatis aliorum sit missus nec domi licuerit ei manere et res magis arduas expedire. BERGLER. Phrynichus *Μονοτρόπῳ* fr. ii carpit eum ut ἀνώμαλον (i. q. ἀστάθμητον) πύθηκον; Plato *Σύρφακι* fr. ii, teste scholiasta, dicit de eo νοεῖ μὲν ἕτερ' ἕτερα δὲ τῇ γλωττῇ λέγει

Τελμησῆς: fabula Aristophanis, cuius fragmenta vide p. 751 seq.

Τερηδών: puer tibericen: σὺ δ', ὦ Τερηδῶν, ἑπαναφύσα Περσικῶν Th. 1175

[**Τέρπανδρος**]: Suidas s. v. ἀμφιανὰ κτίσειν: ἄδειν τὸν Τέρπανδρου νόμον τὸν

καλούμενον ὄρθιον· ἔστι δὲ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρω fr. XX, quem imitatur Nub. 595. Ab eo inventum Βοιωτίων μέλος Ach. 14

Τετράπολις: Atticae pars erat Tetrapolis, ex quattuor oppidis (θήμοις) constans, quorum unum erat Marathon. Steph. Byzant. Τετράπολις (χώρα) τῆς Ἀττικῆς ἔχουσα δῆμους καὶ πόλεις τέτταρας, Οἰνώνη, Προβάλῳθον, Τρικύρουθον, Μαραθῳνα. Ἀὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ἰττηρία· οἱ οἰκῆτορες τετραπολεῖς καὶ τετραπολιταί: Strabo VIII p. 383: Ξεῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας ἔψικσε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς Οἰνώνη, Μαραθῳνα, Προβάλῳθον καὶ Τρικύρουθον. Aristophanes ad pugnam Marathoniam respiciens:

μη νῦν εἶ ἐν τῇ τετραπόλει τοῦμον πρόποιον εἶη

Lys. 285. ELSMLEY ad Eur. Heracl. 91 83' ἐκ τίνος γῆς, ὃ γέρον, τετράπολις ξύνοικον ἤλθες λαόν;

Τεῦκρος: 888 ἡμὶ φρήν (loquitur Aeschylus) ἀπομαζαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν Πατρόκλων, Τεῦκρων θυμολέοντων, Ran. 1041. Trilogiam Aeschyleam post Welckerrum Trilog. Aesch. p. 439 constituit Fritzschius, *Armorum Iudicium, Thressas, Salaminiās*. Prima fabula ignominiam, secunda mortem Aiacis complectebatur; in tertia agebatur de Teucro. Et *Salaminiarum* quidem idem prorsus argumentum fuit quod Sophocles et ex eo Pacuvius in tragoedia *Τεῦκρος* secuti sunt. Probabile est enim omnes has tragoedias in ira paterna atque Teucrici fuga versatas esse. Teucrici autem virtutem Aeschylus in *Salaminiis* mulieribus dedita opera tractasse videtur, quam eandem fortasse in *Myrmidonibus* attigit atque inchoavit

Τῆμος: Ἀνακρέων ὁ Τῆμιος Th. 161, ex urbe Teo, in media Ionia sito, oriundus

Τήλεφος: tragoedia Euripidea cognominis in scenam commissa erat Ol. lxxxv 2 una cum *Alcmaeone, Cressis* et *Alcestide*. Telephus omnium Euripidis heroum longe miserrimus erat. De argumento fabulae Hyginus frab. 101: Ἐλεφῦς, Hercules et Auges filius, ab Achille in pugna Chironis hasta percussus dicitur. Ex quo vulnere cum in dies tetro cruciati

angeretur, petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. Responsum est ei neminem mederi posse, nisi eandem hastam qua vulneratus erat. Hoc Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod responsum erat, sine Telephi ductu Troiam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt et ab Achille petierunt ut eum sanaret. Quibus Achilles respondit se artem medicam non nosse: tunc Ulixes ait: non te dicit Apollo sed auctorem vulneris hastam nominat. Quam cum rasissent, remediatus est. A quo cum peterent ut secum ad Troiam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodiceam Priami filiam uxorem haberet: sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem et itinera demonstravit; inde in Moesiam est profectus. Telephi Euripidei habitum ridet Arist. Ach. 432 sqq. qui ei tribuit *ρακώματα* 432, *πιδίδιον Μύσιον* 439, *πρωχικόν βακῆριον* 448, *σπυρίδιον* 453, *κοτυλάκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον* 459, *χουτρίδιον* 463. Nullam tragoediam saepius quam hanc parodia expressit Noster, ut Ach. 331 seqq. ubi Telephi partes agit Dicaeopolis, Orestis corbis carbonaria, Achivorum chorus; cui similis est locus Thesm. 690; ταῦτ' αἰδ' ὅτι ἀνέβρατε τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴεμθεσθα; τοὺς ἀρ' ἡμῶν οὐκ εἶνι Ach. 555, scio haec vos facturos fuisse, Telephum autem non idem putamus facere?; πρότερον γ' ἐπώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσοῦς φάσκων Nub. 921 antequam disciplina tua (τοῦ ἀδίκου λόγου) tam multis probaretur, contemptus eras et egenus; ἀπαγε σεαυτὸν (Euripidem monet Dionysus) ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς, ἵνα μὴ κεφαλῶν τὸν κρῖταφόν σου ῥήματι θενὸν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον Ran. 853; cui respondet Euripides ετοιμοὶ εἰμ' ἔγωγε δάκνειν δάκνεσθαι πρότερος... τὰ πη, τὰ μέλη... καὶ νῆ Δία τὸν Πηλέα γε... κατὶ μάλα τὸν Τήλεφον, 860

Τήνος: μία τῶν Κυκλάδων νήσος· ἔστι δὲ σκοροδοφόρος καὶ δριμύτατα σκόροδα φέρει. SCHOL. σκροδῶν Τηρίων Pl. 718

Τηρεὺς: rex Thracum; hinc Lys. 563 ἕτερος δ' αὖ Θρηῆ πέλιτρον σείων κάκιστων, ὥσπερ δ' Τηρεὺς; τὸν Τηρέα τὸν ἑποφ' ὅς θρονίς ἐγένετο' (ἐκ τῶν ὀρέων?) Av. 15; ὁ δὲ στόλος ἦν ἐστὶ παρὰ τὸν Τηρέα τὸν ἑποφα ib. 46; Terei fabula nota omnibus: vide Ovid. *Metam.* vi 411—676. Primus Sophoclei dramatis meminit Ar. Av. 100: ΠΕΙΘ. τὸ βέμφορ ἡμῶν σου γέλοιον φαίνεται, ΕΠΟΦ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμάλινται ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα: ubi scholiā: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπαρνηθῆναι καὶ τὴν Πρόκνην. Inter Romanos poetas tragicos Tereia scripserunt Livius et Attius, inter Graecos primus Sophocles, deinde Philocles (cf. Schol. Av. 281); item Carcinus, quibus adde comicos poetas Cantharum, Anaxandridem, Philetærum

Τιθράσιος: v. s. n. Γοργόνες p. 801

Τιθωνός: ἄνδρα Τιθωνόν (senem) σπαράττων Ach. 689 i. e. ὑπεράγων γεγηρακότα, ἀπὸ Τιθωνοῦ τοῦ πᾶν γηράσαντος καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα. SCHOL. Tithoni senectus in proverbium abiit. Hor. *Carmi.* II 16, 30 longa Tithonum minuit senectus: Mimnerm. ap. Stobaeum *flor.* 116, 33 Τιθωνῶ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἀφθιτον ὁ Ζεὺς γήρας, ὃ καὶ θανάτου βίβιον ἀθανάτου

Τιμόθεος: Pl. 180 Ὁ Τιμόθεον δὲ πύργος (διὰ σὲ ἐγένετο dicturus erat Cario, sed servi sermonem interruptit Chremylus addito) ἐμπέσοι γέ σοι, utinam in caput tibi corruat teque perdat. Timotheus, Cononis filius (de cuius vita exposuit Cornelius Nepos), tunc temporis (i. e. quo *Plutus* demo editus est) archonte Antipatrop incipiebat florere: et ut ex h. l. colligitur turrin aedificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumptibus extructam in invidiam eum trahit Aristophanes. PALMERIVS

Τιμόκλεια: Th. 373 ἔδοξε τῇ Βουλῇ τᾶδε τῇ τῶν γυναικῶν Τιμόκλει' ἐπεστάται· Δύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Ζωστράτη, de poena Euripidis. Imitatur formulam plebiscitorum, cuius exempla ante Euclidem archontem extant haec: psephisma apud Thucyd. IV 118 de induciis cum Lacedaemoniis faciendis: ἔδοξε τῷ δήμῳ; Ἀκάμαν-

τις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάται. Δάχνης εἶπε... ποιέσθαι; Andocid. *de myster.* 96, 2B; exemplum a Luciano fictum *deor. concil.* c. 14 Ὑψίστημα ἀγαθῇ τύχῃ ἐκκλησίας ἐνόμου ἀγομένης; ἰβδόμη ἰσαμένον ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάται Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μάρως Νυκτός, καὶ ὁ ἴππος τὴν γνώμην εἶπε: quibus in praescriptionibus initium facit formula ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ; dein indicatur tribus, cuius eo tempore Prytania fuerit, post hanc scribatur nomen atque epistatae, postremo rogationis lator. Vide Schoemann. *de com. Athen.* p. 131 seq.

Τίμων: Echecratis filius, Colyttensis (Luc. *Tim.* 7, 50), qui divitiis perditis vitam egit solitariam atque eo asperitatis processit, prorsus: ut hominum lucem aspectumque fugeret ἢ τὸκ Δι' αἰεὶ δῆτα θεομισθίης, ἔφην, Τίμων καθαρὸς, i. e. a TIMON *to the backbone*, Av. 1549 (conf. Antiphanes 10: καθαρὸς δοῦλος, οὐλοὶ ἀπκηριβωμένους: Alciphron. 3, 21: Παρμενίων ἴσημά καθαρὰ; Plautus *Pseudul.* IV 7, 103: purus putus hic sycophantast). Lucianus in cognomini dialogo facit eum sic dicere c. 34; πάστας γὰρ ἄμα καὶ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου μισῶ. Chorus mulierum in Lysistr. 808 seqq.

Τίμων ἦν τις αἰδρωτος ἀβάτοισιν ἐν σκόλοισι τὰ πρόσωπα περιωρημένους, Ἐρινίος ἀπορραῖς. οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων ἔχει ὑπὸ μίσους πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς, οὕτω κείνος ἡμῶν ἀντεμίσει τοὺς πονηροὺς ἀνδρας αἰεὶ, ταῖσι δὲ γυναῖξιν ἦν φίλτατος.

(ad v. αἰδρωτος, execrabilis, vide Meinek. *Fr. Com. Gr.* II p. 135). Miram istam Timonis vivendi rationem non pauci videntur secuti esse, quod apparet vel ex Lysiae oratione in *Timonem* e qua fragmentum insigne servavit Suidas I p. 875: οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ οὗτος. Phrynichi *Μονότροπος*, quae cum Aristophanis *Avibus* et Amipsiae *Comastis* acta est. Ol. xci 2, nomen habet inditum

ab homine tristi et moroso, qui Timoni s instar solitariam vitam sequeretur. Ipse ait (fr. I Meineke II p. 587):

ὄνομα δὲ μοῦστ' Μονότροπος * * *
* * * ὣ δὲ Τίμωνος βίον
ἀγαμον, ἀδουλον, δξίθυμον, ἀπρσοδον,
ἐγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιουργίμονα.

[Τισάμενος]: τισαμενοφανίππου Ach. 603 ubi ob παουρηγίαν cum Phaenippo coniungitur. Vide Mein. *Hist. Crit. Com.* p. 242

Τισιάδης: senex iudex, Vesp. 400

Τιτάνας: πρότεροι Τιτάνων ἐγένεσθε (aves alloquitur Pithetaerus) Av. 469

Τληπόλεμος: Nub. 1267, τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἰργασται κακόν; 'clamitaverat enim aliquis cui in certamine curuli currus per Tlepolemi vel dolosam vel inconsideratam aurigationem esset confRACTUS.' G. HERMANN. Vide s.n. Ζενοκλής

Τραγασίος: ὡς Τραγασαῖα φαίνεται Ach. 808 ubi ludit poeta παρὰ τὸ τραγεῖν, simul ad Troadis urbem Τραγασάς respexit: δῖων κακὸν τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγασαίου Ach. 853 (ubi alludit poeta ad τράγων (latine, hircum olere), ut supra ad τραγεῖν: Tales vocantur τραγομάσχαλοι Pac. 814. Conf. Horat. Epod. XII 5: 'polypus an gravis hirsutus cubet hircus in alis')

Τριβαλλός: in *Avibus* inducitur legatus a diis cum Hercule et Neptuno ad Pitheetaerum in verendo et Thracico habitu, 1567 sqq.; loquitur ut intellegi non possit, 1617, 1628; Herculi astipulatur 1678 seq. ΠΕΙΘ. ὄνομα δὲ τοῦτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάρους τί ἐστίν; ΠΡ. οὐ τί ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕΙ. μανθάνω. ἐντέθεν ἄρα τοῦπεριβελῆς ἐγένετο Av. 1528. Triballi imagine exprimere voluit Comicus Atheniensium cultum alienigenarum Deorum: nam Triballi gens Thraciae ferocissima et parum liberaliter exculata erat, quam propter importunos mores comici saepe notaverunt. Abiectam horum hominum et profligatam vitam accurate describit Demosthenes in *Coron.* § 39 p. 1269. Propter importunos et inconditos mores eos notavit Alexis in

Somno ap. Athenae. XV p. 671 D (Meineke. III p. 494):

οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτ' ἔστιν ἔνομα,
ὃ φασὶ τὸν θύοντα τοῖς κεκλήμενοις
δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δαῖπρον, ἐς τὴν αὔριον
πυλεῖν ἀδείκτους ἄνωρ ἔσηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Τριπτόλεμος: ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Διήμητρος ἦν καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται Ach. 47: ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ περιύψασθέ με Ach. 55

Τριτογένεια: Pallas Tritogenia; ὡστε μ' ἀπάγχεσθ' ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοῖς τὴν ἄσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῆ τῆς Τριτογένειας Nubi 989 (i.e. non curat eam cui saltatio instituitur); σὲ καλῶ ἐξυμῶμα, ὦ Τριτογένει', ἦν τις ἐκέλευας ὑποσιμῶρησιν ἀνήρ, φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν Lys. 348; ἡ Τριτογένεια αὐτὸν ἐνετριάνισεν (sc. τὸν ὄνον) Eq. 1189: i.e. tribus aqua e portionibus miscuit. Verbum a Comico confictum est: dixerat alter τὰ τριά φέρων καλῶς. Vide Herod. IV 180 et ibi Baehrii notam de ratione nominis; VII 141

Τριφαλῆς: fabula Aristophanis; vide fragmenta p. 752—p. 753

Τροία: προδοσα Μενέλεω τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν Th. 901 (loquitur Mnesilochus Helenam Euripideam referens)

Τρυγαῖος: Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀπελούργος δεξίος, οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστής πραγμάτων Pac. 190: In *Pace* de rebus Graecorum vehementer sollicitus et Iovis de patria consilia scire cupiens post vana temptamina ingentem cantharum sive scabaeum sibi comparat, eo tamquam Pegaso in caelum escensurus et Iovem conventurus. 1—78. In cantharo caelum versus evenitur, servis et filiabus frustra retinere cupientibus, 79—176. Ad ianuan Iovis auscultat Mercurius primum truculentus, sed oblatis carnibus mox placatus, 177—194. Ab hoc audit Trygaeus iratos Graecis usque belligerantibus deos caelum cecississe Bello, qui Pacem in antrum profundum conluserit, 195—226. Exit Bellum ut urbes in mortario contundat; sed cum pistillum neque Athenis neque Lacedaemone ipsi afferatur (Cleone et Brasida mortuis) ipse novum sibi facturus intrat; hoc tempus

auspicatus Trygaeus convocat agricolas, mercatores, fabros, opifices, omnes denique malis belli pressos ut Pacem ex antro ligonibus et vectibus eruant, 227—300. Exultans advenit chorus agricolarum, quem Trygaeus aegerrime continet ne clamando et saltando excitet Bellum intus, 301—345. Trygaeus opus parans Mercurii minis arcetur; tandem precibus per carnes oblatas, coniuratione solis lunaeque in deos revelata et praemiis festorum promissis a Trygaeo placatur, 361—427. Libationem facit cum choro et bene precantur pacem cupientibus, male fugientibus; deinde cum Mercurio incumbunt operi, populis prout res ipsorum ferebat bene aut male trahentibus, 431—511. Ubi tandem agricolae soli Pacem eruunt, eam laetus salutat Trygaeus et agricolas cantato paeane ad desideratum nimis diu opus et rus gratum abire iubet, 520—581. Ab Mercurio causas belli in longum extracti discit, 615—656. Mercurio respondet ad ea quae Pax per eum interrogabat, 657—705 et cum Opora, comite Pacis quam in matrimonium accipit et cum Theoria senatui tradenda de caelo descendit, 706—728. Famulo narrat quae in aëre viderit, 819—885. Prytanibus et senatui tradit Theoriam, 886—908. Parat sacrificium Paci, 909—1043: illudit Hierocli, 1044—1126; conspicitur nuptias epulans: adeunt falcius et cadorum fabricator ei gratulantes et dona offerentes, 1191—1208: invitantur ad cenam. At cristarum armorumque et telorum fabros contumeliose dimittit, 1209—1264. Veniunt pueri cantatum; unus bellica inchoat, aegre correctus a Trygaeo, qui cum Lamachi puerum esse rescivit abigit, 1265—1294; advocat Cleonymi puerum, qui Archilochea de clypeo abiecto canit, 1295—1304. Iam agricolas invitat, ut postquam diu esurierunt, nunc se lautis epulis ingurgitent, 1305—1515. Sponsa inter taedas procedit; Trygaeus a choro hymenaeum canentis suum humeris asportatur, 1316—1356

Τυνδάρεως: pater Helenae; Thesm. 859; τὴν Τυνδάρειον παῖδα, ib. 919

Τυνδαρίδαι: κλεῶα... Τυνδαρίδας ἀγασῶς, τοὶ δὴ παρ' Εὐρώτων ψιᾶδδοντι. Lys.

1301 h. e. κλείουσα Τυνδαρίδας ἀγαθοὺς ὁ δὴ παρὰ Εὐρώτων ψιᾶδδουσι

Τυρώ: fragm. LXXXIII apud Eustathium p. 1335, 20:

ψαλλόν ὄντι καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρῶ τροφαλίβα
τὸ δ' ἔστυ σῦκα.

Docuit huius tituli fabulam Sophocles, cuius argumentum adumbrat Apollodorus I. 9, 8: Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐπιπέει συγκατεκλήθη αὐτῇ (sc. Τυροῖ), ἣ δὲ γεννήσασα κρύφα διδόμους παῖδας ἐκτίθησιν.—Ἰπποφορβὸς ἀμφοτέροισ τοῖς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρυσε καὶ τὸν μὲν—Πηλίου ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἔτεμον Νηλέα. τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρικῶν ἀπέκτειναν Σιδηρῶ. κακουμένην γὰρ γρόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ὤρμησαν ἐπ' αὐτήν, ἣ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἴφρας τέμενος κατέφυγε, Πηλίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βιωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. Conf. Aristot. *Proct.* c. 16: ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης (ἣ ἀναγνώρισις γίγνεται). Hanc σκάφην ridet Noster Lys. I 39, vide p. 914 s. n.

Ποσειδῶν

Τυφός: deus vorticum, qui de profundis videbatur emitti. Eius vehementia adumbratur horrenda dei imagine 352 seqq., eam ipsam ob caussam diithyrambicis, ut videtur, pergrata: γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην Eq. 511; ταῦτ' ἀρ' ἐπόλουν (οἱ διθυραμβοποιοὶ) πλοκάμους ἑκατοκεφάλα Τυφῶ Nub. 335 (ubi Berglerus; Τυφῶς est ventus vehemens, qui in vorticem contortus intra densam nubem luclatur: qui si ibi accendatur, fit πρηστήρ et aërem igne inficit, ut docet Aristoteles *Meteor.* iii. 10. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solent, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerunt, faciunt hoc nomine v. 352); ἀρ' ὄρα μελαίνας, παῖδες, ἐξενέγκατε, τυφῶς γὰρ ἐκβαλεῖν παρασκευάζεται Ran. 847 (conf. Vergil. *Aen.* III 120: (maclavit) nigram hiemi pecudem, zephyris felicibus albam).

†

ἼΤλας: nomen servi; ὁρᾶτε τὸν ἼΤλαν δὲ ἐμὲ μαστιγούμενον Eq. 47

Ἔμμη: Ἔμμη Ἐμμεῖς ὦ in carmine nuptiali Pac. 1335 et deinceps, Av. 1742, 1751

Ἐπέροβος: κοῦ ξυτυχιῶν σ' Ἐπέροβος ἀπὼν ἀναπλήσει (D) Ach. 846; οὔτοι δ' ὡς ἀπαῖ παρέδωκε λαβὴν Ἐπέροβος (H), τοῦτον δεῖλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ (A) τὴν μητέρα. Εἰσπολις μὲν τὸν Μαρικῶν (K) πρῶτιστον παρεῖλκυσε—εἰθ' Ἐρμῆπος ἀδιδίς (L) ἐποίησεν εἰς Ἐπέροβον, ἄλλοι τ' ἤδη πάντες (H) ἐρεῖδουσιν εἰς Ἐπέροβον Nub. 554—558; λαχῶν Ἐπέροβος ἤτης ἱερομνημονεῖν (G) κἀκειθ' ὄφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφρηθέη μάλλον γὰρ οὔτως εἰσεται κατὰ σελήνην ὡς ἀγειν χρῆ τὸ βίου τὰς ἡμέρας Nub. 623—626; Ἐπέροβος δ' οὐκ τῶν λύχων (C) πλεῖν ἢ τάλαντα πολλαῖ εἰλῆφε διὰ πονηρίαν (H) ἀλλ' οὐ μὰ Δι' οὐ μάχαιραν Nub. 1065; κοῦκ ἐργαυεῖται σ' ἐξαπατῶν (H) Ἐπέροβος Vesp. 1007; Pac. 681; Mercurio quisiscanti quisnam κρατεῖ τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί (sc. τοῦ βήματος) respondet Trygaeus Ἐπέροβος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον (F), et cum detestetur Pax quod ὁ δῆμος αὐτῶ πονηρὸν προστᾶτην ἐπεγράψατο, αἰ, οὐκέτ' αὐτῶ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνοῦ ὦν τοῦτον τέως τὸν ἀνδρα περιεζῶσατο, quo remp. administrante εὐβουλότερος γενησόμεσθα..... ὅτι τυγχάει λυχνοποῖς ὦν (C), προτοῦ μὲν οὖν ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, νυνὶ δ' ἀπαντα πρὸς λύχων βουλευέσομεν; Th. 839—845

..... τῆ γὰρ εἰκὸς, ὃ πόλις, τὴν Ἐπεροβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἡμφισμένην λευκά καὶ κόμας καθεῖσαν πλησίον τῆς Λαμέχου, καὶ δανείζειν χρήμασ' ἢ χορῆν, εἰ δανείσειεν τινι. καὶ τόκον πράττουτο, δίδουσι μὴδ' ἀνθρώπων τόκον, ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίαι τὰ χρήμασ', εἰπόντας τοῦτ' Ἄξία γοῦν εἰ τόκου, τεκούσα τοιοῦτον τόκον.' (A) et (1); φασιν αἰτεῖσθαι τὰ ἡμῶν (loquitur una trimerium) ἑκατὸν ἐς Καλχηδῶνα ἀνδρα μοχθηρὸν πολίτην ὄξισην Ἐπέροβον Eq. 1303 (E); ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶν, ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας (tamquam lapidem) Ἐπέροβον Eq. 1363; πολλῶν γὰρ ἡμῶν ἄξις Τρυγαῖος ἀθμονεῖς ἐγῶ, δεῖων ἀπαλλάξας πύων τὸν δημότην.. λέων, Ἐπέροβον τε παύσας (H) Pac. 918; χρῆ πάντα λέων συχαίρειν... Ἐπέροβον ἐξέλασαντας (H) Pac. 1317; σὺ δ' ἐμοιγε

(κλέσον τὸν προστάτην) Ἐπέροβον (I) Ran. 570 (ubi auxilium vocatur a caupona in Orco). Plutarchus *Vit. Niciae* cap. xi: Ἐπέροβος, ὁ Περσιόδης, ἀνθρωπος ἀπ' οὐδεμῶς τολμῶν δυνάμεις, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ τολμᾶν εἰς δύναμιν προελθὼν καὶ γενόμενος, δι' ἣν εἶχεν ἐν τῇ πόλει δόξαν, ἀδοξία τῆς πόλεως. Natus fuit patre obscuro, omnique contumeliae genere oppleto, ut quem in publica moneta servili conditione habitum fuisse tradat Andocides apud Scholiastam Vesp. 1001 (περὶ Ἐπεροβόλου λέγειν ἀσχύνομαι) οὐ δὲ μὲν πατήρ ἐστιγμένους ἐτι καὶ νῦν ἐν τῶ ἀργυροκοπέῳ δουλεῖται τῶ δημοσίῳ, ὡς δὲ ξένος ὦν καὶ βάρβαρος λυχνοποῖς); matre autem (A) inhonesta et famosa, siquidem pistrix erat; pistricum autem abiectam et libidinosa vitam notavit Anacreon *Fr. xx ed. Bergk.* Ipse non germanus erat Atticus, sed peregrina origine, propter quam Maricantem eum appellavit Eupolis in cognomini fabula, Perithoidarum pago (in quem plurimos peregrinos recipi solere tradit Photius p. 417, 3) adscriptus: barbaram eius et minus atticam orationem castigat Plato in *Hyperbollo* apud Herodianum περὶ μωσῆρου λέξεως p. 19, 25:

ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττικεῖν, ὃ Μούσαι φίλοι, ἀλλ' ὅποτε μὲν χρεῖν διητᾶ μὴν λέγειν, ἔφασκε 'δητώμην', ὅποτε δ' εἰπαῖν δεῖο δλίγων ἔλεγεν ὀλιον.

Lucernis fabricandis vitam sustentavit ex qua arte satis largas opes homo conquisivisse videtur: hinc acerbissime a comici irridebatur, ut Cratino in *Pytine* Ἐπέροβον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοις γράψων Eq. 739, 1316, 1327, Pac. 690, et Nub. 1064 ex quo loco satis largas hominem opes ex arte sua collegisse intellegitur. Neque id mirum in eo qui in conficiendis lucernis plumbo pro aere uteretur.

Antequam ad rei publicae tractationem accederet, quomodo aetatem transegerit non constat; nisi quod in foro multum versatus esse et cum defendendis tum vero maxime accusandis lacessendisque civibus operam dedisse perhibetur Ach. 846 (D). Sed ad republicam eum tractandam mature et praeter aetatem accessisse ex Cratino tradit Scholiasta Luciani *l. l.* p. 155.

Κρατῖνος ἐν Ὀραῖς ὡς προσελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν. Qua in re eum adiuvat incredibilis quaedam impudentia, et turpissima scordis plebeculae adulatio: neque enim dicendi copia hominem valuisse et eloquentiae illecebris populi animos sibi conciliasse, vel illud documento est, quod ipse apud Eupolin nihil se ex musicis scire nisi litteras ingenue fatetur; vide Quintilian. *Inst. Orat.* I. 10, 18, cf. *Equit.* 183. Ne attice quidem eum locutum esse tradit Plato ubi supra. Sed quoad Cleon reipublicae praesesset, Hyperbolo nonnisi secundas in civitate agere licuit, quanquam vel sic satis magna iam tum apud cives auctoritate floruit, adeo quidem ut populus Ol. lxxxviii 4 totum se lucernarum venditoribus tradidisse dici posset ab Aristophane *Eq.* 149. Eodem tempore flagitavit (ε) ut classis sibi ad maritimam expeditionem contra Chalcedonios a populo traderetur, nullo tamen ut videtur successu, *Equit.* 1303. Mortuo autem Cleone (Olymp. lxxxix 3 praeterpropter), tantam consecutus est auctoritatem, ut cum solus fere in foro regnaret *Pac.* 681 (F), et potentissimum quemque civium incredibili licentia et procacitate lacerasset et quemcunque populus vellet omnibus modis vellicaret (Plutarch *Alcib.* c. 13 coll. *Maximo Tyrio Diss.* xiii p. 237), Athenienses eum tamquam genium quendam suspicerent a cuius nutu et arbitrio suspensi tenerentur, Dio Chrysost. *Orat.* 25 p. 282 A. Quid quod tanto perditissimum hominem favore amplectebantur, ut quamquam munera ab Aegyptiis populo dono missa, tamen exercitui eum praeficerent et Hieromnemonis munere (α) ornarent *Nub.* 620. Tandem insperato de summo, ad quod malis artibus ascenderat, potentiae auctoritatisque fastigio deiectus est, et machinante potissimum Alcibiade ostracismi iudicio damnatus est Ol. xci 4. Ceterum Athenienses, qui non διὰ δυνάμεως καὶ ἀξιώματος φόβον ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως (Thucyd. VIII 73) improbum hominem honestissimo poenae genere damnavissent, mox facti adeo poenituit, animadvertentes quam turpe et in-

dignum esset facinus villissimum hominem ea poena honorare, qua olim Aristidem ceterosque optime de republica meritos cives afficere solebant. Itaque ostracismus abrogatus est. Recte enim Plato Comicus in *Hyperb.* fr. 2 ait:

καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,
αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν στείματων ἀνάξια·
οὐ γὰρ τοιοῦτον οὐνεχ' ὄστραχ' εὐρήθη.

Ita igitur exilio multatus Hyperbolus in Samum insulam secessit, ubi Ol. xcii 1 a popularis imperii adversariis necatus corpusque eius contumeliosissime tractatum et in mare abiectum est, quod constat auctoritate Thucydidis VIII 73. Tam improbum igitur civem, in quo nullum plane virtutis vel ingenii vestigium eluxit, non mirum est veteres Comicos quasi de composito, quacunque ratione possent, vexasse et contumeliis proscidisse (η). Ne mortuo quidem pepercisse nostrum docent *Thesm.* 839 sqq. et *Ran.* 570 (ι). Cfr. *Ciceron. Brut.* c. 62; *de Republ.* IV 10. Sed praeter ceteris illum Eupolis in *Maricante* Ol. lxxxix 3 acta (κ), Hermippus in *Pistricibus* (λ), Plato denique in cognomini fabula Ol. xci 1 (?) vexaverunt; conf. *Nub.* 551 seqq. *ΜΕΙΝΕΚΙΟΥ Hist. Crit. Com. Graec.* pp. 137—139, 188—195; confer *BERGK Comm. de R. C. A. A.* pp. 206, 250, 308 sqq., 354 sqq.; *COBET Obs. in Plat. Com.* p. 136 sqq.

Ἵποδεδιώσ: meticulosus; ficta avis Libyca, *Av.* 65

Ἵψιπόλη: filia Thoantis: *Lemn.* fr. 2 ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ἵψιπόλης πατήρ Θόας, βραδύτατος ὢν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν; v. s. n. *Θόας* p. 836

Φ

Φαλαξ:

σοφός γ' ὁ Φαλαξ, δεξιῶς τε κατέβαθεν·
συννεκτικός γάρ ἐστι καὶ περρωτικός
καὶ γνωμονητικός καὶ σαφής καὶ κρονητικός
καταληπτικός τ' ἀρίστα τοῦ θορυβητικοῦ,

Eq. 1377. De Phaeace, quem δεινὸν ῥήτορα vocat scholiastes, minus honorifice iudicat Plutarchus in *Vit. Alcib.* c. 13: ἀγῶνα δ' εἶχε (Ἀλκιβιάδης) πρὸς Φαλακὰ

τὸν Ἑρασιστράτου—ἀρχόμενον, ὡς περ αὐτός, αὐθάρσθαί τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ἐλαττωμένον δὲ τοῖς τε ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. ἐντευκτικός γὰρ ἴδια καὶ πειθαυὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν (φεύγειν?) ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνατός· ἦν γάρ, ὡς Ἐθπολις φησι,

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατίτατος λέγει.

Cfr. Aul. Gell. *Noct. Attic.* i 15. Missus est cum duobus aliis legatis ante Chr. nat. 422 decimo anno belli in Siciliam et Italiam, vide Thucyd. v. 4, 5. Sunt qui orationem quae vulgo fertur Andocidis esse contra Alcibiadem Phaeaci adsignandam esse putant, de qua quaestione ad disseverentes Taylor *Lecl. Lysiac.* c. 6, Valckenaer *Advers.* apud Sluiteri *Lecl. Andoc.* p. 17—26, Ruhnken. *Hist. Crit. Orat. Graec.* p. lv seqq. (*Praef. ed. Rut. Lur.*)

Φαίδρα: Phaedra Euripidea; et δὲ Φαίδραν λυδορεῖ (Ἐυριπίδης) ἡμῖν τί τοῦτ' ἐστ'; Th. 497; ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους θπου γυνὴ πονηρὰ ἐγένετο, Μελαμππας ποιῶν Φαίδρας τε Th. 547; μίαν οὐκ ἂν εἴποις τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπη, Φαίδρας δ' ἀπαξ-απάσας Th. 550; οὐ Φαίδρας ἐποίησαν πόρνας Ran. 1043 (de Euripide loquitur Aeschylus); οὐκοῦν κεληγίζεις ὅταν Φαίδραν ποιῆς Th. 153; ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκα σοι Φαίδραν, Polyid. fr. 2 (ubi vide adn.)

Φαιδρίας: nomen senis, Lys. 356

Φαιναρέτης: fictum nomen, Ach. 49

Φαινιππος: Ach. 600, vide s. n. Τυνά-

μενος

Φαλήγιον: locus fictus a φάλητι: Hesy-chius: τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαλήγιου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχῆγία γάρ

Φαληρικός: ἀφίας ἄρ' ἄξεις Φαληρικός Ach. 901; τότε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφίας Φαληρικός Av. 76; μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τὰδ' ἀφίδια Tagen. fr. x

Φαλῆς: Φαλῆς ἑταῖρε Βακχίου Ach. 263, 271, 276. Phallici carminis usum renovavit Aristophanes in *Archarnensibus* v. 263—279: vide p. 270 seqq.

Φαναί: ἐστι δ' ἐν Φαναίσι πρὸς τῇ Κλενύδρῳ πανούργον ἐγγλωττογαστρῶν γένος Av. 1694—6. Erat Phanae promon-

torium et portus insulae Chii, Thucyd. VIII 24, Vergil. *Georg.* II 98; sed in hoc loco nihil nisi alludit poeta ad verbum φαίνω

Φανός: καὶ σ' αἰτῶ βραχέω, ὅπως ἔσομαι σοι Φανός ὑπογραφὸς δικῶν Eq. 1254 (isiciarium rogat Chorus): οἱ δὲ συμπῶται εἰς τὸν Θέωρος, Διοχίτης, Φανός, Κλέων Vesp. 1220. Fortasse scriba fuit Cleonis familiaris

Φαρνάκης: ἐκκλησία περὶ Φαρνάκον Av. 1030; ἐστὶν ἃ δὲ ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκη ib. 1028, ubi arroganter dicit ἐπίσκοπος sibi negotia intercedere cum Satrapa Dascylitidis (Thuc. II 67, v 1). Plerique autem Persarum satrapae cum Lacedaemoniis faciebant, vide Thucyd. VIII 6, ibique Dukerum. Athenienses igitur illos in suas trahere partes studebant. BECKIUS

Φάρσαλος: πρεσβεῖον ἐς Φάρσαλον ψχερ' Ach. 1271 de Amynia q. v. p. 790

Φασιανικός: homo dicitur ut de patria: sed est pro sycophanta a φαίνω Av. 68; similiter

Φασιανός dicitur συκοφάντης comice ex Phaside oriundus esse Ach. 726: conf. Steph. Byzant. Φᾶσις: πόλις τῆς Ἀλας· τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης καὶ Φασιατικός καὶ Φασιανός, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσει; Nub. 109 οὐκ ἂν εἰ δόξης γέ μοι τοὺς φασιανούς οὗς τρέφει Λεωγῶρας, h. e. ὀρίθων γένος a Phaside flumine Colchidis tractum ac denominatum, Anglice *phasianis*

Φάυλλος: ὅτ' ἐγὼ ἠκολούθουν Φάυλλῳ τρέχων Ach. 215. De Phayllo Crotoniata, cursore pernicitate celeberrimo, videndus Herodot. VIII 47 ubi dicitur pugna Salaminia navi praefuisse Crotoniatarum, quam ipse ornaverat. Idem tradit ter eum Pythia vicisse. Accuratus ea tractavit Pausan. x, 9, 2, Plutarch. *Alex.* 34. Schol. Ὁ Φάυλλος δρομεὺς ἄριστος ὀλυμπιονίκης, ὄπλιτοδρόμος περιούνημος, ὃν ἐκάλον οὐδόμετρον, ἦν δὲ καὶ πένταθλος ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγράμμα τοιοῦνδε·

πέντ' ἐπὶ πενήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλος, δίακουσεν δ' ἑκάτον πέντ' ἀπολειπομένω.

ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος ἀθλητῆς ὀδοδὸν ὀλυμπιάδα νικήσας, καὶ τρίτος λωποδότης. De grassatore loquitur Vesp. 1206 ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον ὦν βούπαις ἐτι εἶλον διώκων λυδορίας ψήφωυ δυοῖν, iudice Richtero qui adnotat 'λωποδότης facete cursor ap-

pellatur. Filius enim dixerat· *εδώκαθε*, quod senex sensu forensi accipiens iudicii meminit quo adhuc catlaster persecutus sit Phayllum eumque, quamquam cursor fuerit, duobus calculis vicerit ob maledicta accusatum'

Φειδίας: πρώτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἀτης Φειδίας πράξας κακῶς Pac. 605; οὐδ' ὄπως αὐτῇ (τῇ Εἰρήνῃ) προσήκοι Φειδίας ἡκηκὴ ib. 617. Confer Plutarchum in *Pericl.* 31 et 32, ubi cum alia tum haec leguntur: ὡς δὲ διὰ Φειδίου προσέπτασε τῷ δήμῳ φοβηθεῖς τὸ δικαστήριον, μέλλοντα τὸν πόλεμον καὶ ὑποτιφόμενον ἐξέκασεν (Περικλέης) ἀπιζῶν διασκεδάσεν τὰ ἐγκλήματα καὶ ταπεινώσεν τὸν φόβον, et vide THIRLWALL. *Hist. Graec.* Vol. III p. 46; C. F. VELLER de Phidiae *Vita* § 15

Φειδιππίδης: in Nubibus Strepsidaeae filius et nobilis matris patrem suum rei equestris studio maximo aeri alieno obnoxium reddiderat 25 sqq. Expergefactus a patre rogatur ut philosophis se praebeat docendum artem sophisticam; sed spernit pallidos illos, ad Megaclem avunculum abiturus si a patre equis privetur, 80—125. Phidippides a patre evocatus stupet insanientem superbiam eius de novis doctriinis, quas apud Socratem hauserat: sed precibus eius cedit et docendum se praebeat, praefatus olim haec patri in malum cessura 814—865, et Socrati maledicens, 870. Ingenium eius laudat pater, 877—881. Audit iustum et iniustum λόγους decertantes, uter ipsum utilius sit instituturus, 889—1104. Prodit iniusto λόγῳ probe institutus, pallidus, impudenti obtutu, 1165—1177 et statim de *ἔνῃ* καὶ *νέῃ* die ut duabus, non una, argutatur et legem favere patri exponit, 1178—1200; quare ille cum immoderata laetitia filium domum ducit ad cenam, 1212. In qua iussus a patre canere Simonidis carmen, hunc morem ridet; tum Aeschylī carmen, eum poetam ut inflatum ridet et Euripidis versus incesti plenos canit: hinc iurgium cum patre, quem verberat et suffocat, 1354—1376. Prodit, certus se recte egisse et conviciis gaudens patris, 1325—1343. Iniusto λόγῳ persuadet patri iuste et aequo

modo a filiis patres senes verberari, 1399—1439 at de matre idem probatur exardescit Strepsidaeus, 1440—1447. Cui ne auxilio sit in exurendo phrontisterio, causatur pietatem in praeceptorem, et irridet patrem, 1466—1471. ὄλγον μοι μέλει εἴπερ μεμύθηκον εὐ λέγειν Φειδιππίδης Nub. 114: σὸπω τὸτ' ἐξηπίστατο Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον Nub. 1229: ib. 66 ἐθέμεθα Φειδιππίδην (sub. *ἄνομα*; vide Heindorf. ad Platon. *Theaet.* p. 157 B); Φειδιππίδην, Φειδιππίδιον ib. 80; οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδην, Ζεὺς Nub. 827

Φειδωνίδης: nomen patris Strepsidaeae, Nub. 65 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην (sc. *ἄνομα*); infra 134 Φειδίων idem vocatur; de huiusmodi variationibus in nominibus propriis vide LOBECK *Aglaoph.* p. 996

Φελλεύς: ἐκ τοῦ Φελλέως Ach. 273; *ἔταν τὰς αἰγας* (ἐλαίωνης) ἐκ τοῦ Φελλέως διφθέραν ἐνημμένος Nub. 71. Mons erat Atticae, Parnethi continuatus Marathonem versus; qui ab ingenio terrae Φελλέως nomen invenit. Vide LEAKE *Demi of Attica* p. 6, 7; RVHNKENIVM ad *Timaei Lex.* pp. 269, 270, qui laudat Stephanum Byzantinum Φελλεύς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, τάχα δ' οὐ μόνος τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὸ ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτεῖαν. Confer Cratinum Κλεοβουλῆναις fr. II a Bentleio emendatum ἐπέδωκε βαλάνων ἀβακα τῶν ἐκ Φελλέως

Φένακες: daemones praesides fraudum, φενακισμῶν. Eq. 634 ἀγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ

Φερσείππος: senis iudicis nomen, iudicando victum cotidianum parantis, Vesp. 401: ὦ Συμκυθίων καὶ Τισιδῆ καὶ Σρήμων καὶ Φερέδειπνε

Φερσέφαττα: Proserpina; *δέσποινα πολυτίμητε* Δήμητερ φίλῃ καὶ Φερσέφαττα Th. 288 (ubi Mnesilochus quasi femina deas invocat ut sibi locupletī crebro Thesmophoria facere liceat); ὁ δεσπότης αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται χῆ Φερσέφατθ' ἀτ' ὄντε κάκεινω θεῷ Ran. 670. Vide s.n. Δημήτηρ p. 802. Περσέφασσα, Περσεφόνη formae sunt veteris, quo tragici utuntur, atti-

cismi; recentioris autem Φερσεφώνη (Eupolis ap Athenae. IX 397 E), Φερσεφαττα (Demosth. in Conon: 8) FRITZSCH. ad Ran. 671. In Ranis Proserpinae ancilla invitat Herculem fratrem ad lautae epulas, 503—518

Φθιώτης: Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ (ex Aeschylī *Myrmidonibus*) Ran. 1264

Φλαινήτη: nomen muliebre, Eccl. 42

Φιλέσιος: Pl. 177 Φιλέσιος δ' οὐχ ἔνεκα σοῦ μύθους λέγει; ubi schol. πένης ἦν δς λαλῶν ἱστορίας καὶ μύθους καὶ παλγνια οὕτως ἐτρέφετο. Meminit eius Demosth. c. Timocr. p. 743 § 134

Φιλήμων: Av. 763 ubi ut peregrinus perstringitur

Φωίνα: nomen muliebre, Nub. 684

Φωίππος: Φίλιππον τὸν Γοργίου Vesp. 421, vide s. n. Γοργίας, p. 801

Φιλωτή: nomen feminae, Th. 36

Φιλοδώρητος: nomen viri, Ecc. 51

Φιλοκλής: Polypithis filius, Atheniensis, Aeschylī ex sorore nepos (cuius Morsimus iste tragicus nequam filius, nepos autem fuit Astydamas praeclarus auctor tragodiae), inter mediocres poetas referendus, quamquam de Sophocle cum *Oedipum Tyrannum* docuit victoriam reportavit, cuius mentionem praeter Dicaearchum fecit Aristides II *adv. Platon.* p. 334 ed. Iebb., exprobrans Atheniensibus, quod Philoclem praeposuisset Sophocli, quem ne Aeschylus quidem superare potuisset. (Fieri potuit ut Sophocles favorem ideo fabulis comparare non posset, quod regimen Periclis impugnavit, nec aemulum solum in Pericle sed etiam gratiosorem adversarium excitavit. Welcker. *Tragoed. fr.* I p. 250, III p. 967)

Oris eius deformitas comicus risum praebuit: e. v. 1295 κόρυδος Φιλοκλέει ἦν τοῦνομα, ubi cum alauda cristata comparatur, strumam eum Vatinianam ornasse conicit Fritzschi. Rectius quid sit aperit nobis proverbium ap. Diogenianum VI 50: μετὰ Μουσῶν κορυδὸς: ἐπὶ τῶν ἀπαιδύτων πεπαιδευμένοις συνόντων. Cfr. Leutsch. ad h. l. et Zenob. III 77: ἐν γὰρ ἀμούσις καὶ κορυδὸς (κύκρου) φθέγγει' αἰοθέτερος. Valcken. ad Eur. *Hippol.* 986. Secundum

Agathonis sententiam indoles ex habitu poetae cognosci potest. Quod quo confirmet, Mnesilochus deformem corporis figuram Philocli tribuit in Th. 168

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ἂν αἰσχρῶς ποιεῖ.

Centum fabulas docuit, inter quas *Pandionis* tetralogia de qua Schol. Av. 282: οὗτος ὁ Φιλοκλῆς Ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι τετραλογία, οὗ ἡ ἀρχή

οὐ τῶν πάντων δεσπότην λέγω.

In argumento exornando nonnumquam infeliciter versatus est, id quod versus Cratini (Meinek. *Com. Graec.* II p. 226) indicat:

ὄνπερ Φιλοκλῆς τὸν λόγον διέφθορον.

Quo illa mutatio avium pertinet, in fine *Pandionidis* instituta, cum Tereus in upupam sit conversus, Procne hirundinis, Philomela vero luscinae formam induerit. Nec alia desunt in quibus vitiosa eius poesis reprehenditur. Velut Aristophanes *Bdelycleonem* in *Vespis* Xanthiae, qui vespas expellit, facit respondere v. 461:

ἀλλὰ μὰ Δι' οὐ βραδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες, εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βρωκότες.

Apposite Scholiasta: ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου βυτος ἐν τῇ μελοποιῶι. Ὁ Σοφοκλῆς γὰρ ἡδύς, διὸ καὶ μέλιττα ἐκαλεῖτο. ἔπαιξεν οὖν, ὡς εἰ ἔπεν' εἴπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐκ ἂν αὐτοὺς βραδίως διέφυγες, ὡς τοῦ Φιλοκλέους βυτος σκληροῦ σφόδρα καὶ δριμυτάτου. Pariter qui hunc modo Ἄλμην, modo Ἄλμωνα, modo filium Ἄλμωτος, modo Χολὴν appellarunt, nec mollitiem in fabulis eius inveniunt, nec teneritatem, qualis vulgῶ in carminibus exigitur. Schol. ad Av. v. 282. Plagii eum arguere videtur Av. 280 cum dicit upupam, in quam Tereus mutaretur in eius *Pandionide*, avum habere upupam ex Sophoclis Tereo. Sed totus locus obscuritate laborat: Dobraeo sensus videtur esse: 'ego sum Sophoclis Erops (qui ante Philoclem scripsit Tereum); cuius filius fuit Philoclis Erops; cuius filius est hic Erops, de quo loquimur; ergo sum huius avus: et forsitan recte se habet vulgata, si construas

ἐκ Φιλοκλέους Ἔποπος. Vertit Hemsterhusius quasi esset τοῦ ἕ Ἔποπος: et hoc fortasse verum: 'hic est filius Epopis ex (me) Epope prognati; ut statuamus Epopem minorem esse ipsum Philoclis Terea.—Sed expende locum 1295 ubi Philocles non vocatur Ἔποψ sed κορυδός.' Contra Brunckius vult illud 'dicere comicum Tereum: Epopem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi huius Epopis (cuius non nominatur pater) avum esse, eadem nominum successione, qua in Calliae prosapia alternis sibi succedebant Hipponici et Calliae. Vide Perizon. ad Aelian. V. H. XIV 16. Quia vero altera illa avis, Epopi forma similis, foeda aspectu erat, ideo salse Comicus Epopem illum Philoclis filium esse fingit.'

In ea generis significatione, similem fabularum naturam et imitationem potius quam successionem earum irrideri vero simile est. Erant autem in *Pandionide* multae partes, quae vim amoris ostenderent quae inaudita haberent crudelitatis exempla, quae alias animi perturbationes repraesentarent quales tum maxime in scena expetebantur. KAYSER *Hist. Cr. trag.* pp. 46—57

Φιλοκλέων: senex in *Vespis* laborat insano iudicandi furore qui graphice describitur et a filio Bdelycleone servisque custoditur. aegerrime in domo obstructa et retibus cincta, 67—135. Novas machinas impigerrime temptat effugiendi, 136—210. Quod non iam prodierit, mirantur senes collegae, 266 sqq. et cantilena eum vocant 273 sqq., in qua patefaciunt quam acer et vehemens sit iudex. Philocleo qui per foramen eos audivit queritur de custodia et desperantis vota edit, 317—332; deinde narrat *Vespis* se nolle convivia filii, et adiuvantibus iis elabi temptat, vota faciens Lyco heroi, 336—394. Sed a servis quos advocat Bdelycleo aegerrime impeditur, 395—452. Filio tandem demonstraturum se promittente, derideri iudices a demagogis, quibus inscientes servitutem servant, arbitrium permittit Choro, gladium arripiens in quem incubat victus, 488—525.

Proinde exponit quam potentes sint iudices, quibus omnes blandiantur, vel oratores et Cleo, quam suave sit merces iudiciaria, quantum denique sint Iovi ipsi similes, 548—630. Deinde minax audit filium; sed mox stupet ne decimam quidem partem redituum civitatis audiens iudicibus cedere mercedem, 664, multo etiam magis cum docetur instrumenta ipsos esse demagogorum, qui si vellent, viginti milia civium in deliciis vivere posse, non tribus obolis pasci, ne ipsis quidem diurnis, 696 sq. 713 sq. Nihilominus iudicandi furor Philocleonem non dimittit, 750—759. Quare filius ei domi parvum tribunal cum cancellis, mercede et simulacro Lyci herois insituit, ut satur ad ignem iudicare possit quantum velit de rebus domesticis, ut servorum delictis, 760—834. Ecce Labes canis Siculum caseum furatus adducitur, ad quem illico iudicandum Philocleo se comparat, 835—859. Post sacrificia et preces audit canem accusatorem, cito sibi persuadens rei delicta, 891—935, et condemnare properat; Bdelycleo aegerrime impetrat ut testes et defensionem audire velit, 936—974. Quibus pater misericordia tactus, nihilominus condemnaturus est et mollitiem suam accusat, nec nisi dolo filii insciens absolvit, 975—994. Quare deliquium patitur et deos petit ut tantum flagitium sibi ignoscant. A filio abducitur ad festam cenam, 995—1008. Pallium et calceos, cogente filio, diu reluctans tandem permutat gaunaco molli et laconicis baxeis, 1122—1173. Deinde docetur a Bdelycleone sermones elegantiorum hominum, et morem novorum conviviorym, 1174—1249. Hinc ad convivium ituris mala memorat Philocleo et poenas rerum ex ebrietate designaturum; sed filius haec eum docet facillime componi inter honestos viros, et facetis sermonibus in risum verti. Hos igitur sibi discendos videt Philocleo, ne malis patratris puniatur, 1250—1264. At in convivio summa protervia omnes lacessit, verberat, fabulis ineptis rustice cavillatus, 1299—1325; redit ebrius cum taeda, omnes in via laedens, tibicinam ex convivio abductam impudenter attractans, indignante Bdelycleone, quem

irridet illis ipsis elegantis, quas ab eo scilicet didicerat, 1326—1387. Idem fabulis illudit panariae, cui panes venum expositos diecerat, 1388—1414, et alii homini qui iniuriarum eum postulat, 1415—1441, donec a filio usque irriso sublimis domum rapitur, 1442—1449. Ibi tota nocte saltat tragicas choreas Thespidis, et prodit canens et saltans; inde ad certamen provocat novos, qui inepti videntur ipsi, tragicos: adveniunt Carcini filii immundi tres χορευταί, quos irrisit saltando cum ipsis certans, 1474—1534

Φιλοκράτης: δεινὰ νῦν δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων (sc. of the bird-market) ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν Av. 14 (Phot. πινακοπώλην: ὀρνυοπώλην) τίλλοντες γὰρ αὐτὰ ἐπὶ πίνακος ἐτίθεσαν οἱ πωλοῦντες, Polluc. VII 197); ἦν ἀποκτείνῃ τις ὕμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθειον λήψεται τάλαντον, ἦν δὲ ζῶν τις ἀγάγη, τέτταρα ib. 1077, edictum est avium quae iam in rempublicam coaluerunt: vide s. n. Διαγόρας p. 804

Φιλοκτήμων: ὄπις δ' ἐπὶ δειπνον εἰς Φιλοκλήμονος ἕμεν Vesp. 1250 (ubi schol. δαστος ὄτος καὶ συνεχῶς (δείπνα ἐπολεῖ)

Φιλοκτήτης: ποίας ποθ' ἀνήρ λακίδας αἰεΐται πέπλων; ἀλλ' ἢ Φιλοκλήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις; Ach. 424, ubi fabulam respicit Euripideam, quae Ol. lxxxvii i acta est una cum *Medea*, et tertio ornata praemio. Euripidem secutus dramatis argumentum adumbrat Hyginus fab. 102: 'Philoctetes, Poeantis et Demonassae filius, cum in insula Lemno esset, coluber eius pedem percussit, quem serpentem Iuno miserat irata ei ob id, quia solus praeter ceteros ausus fuit Herculis pyram construere, cum humanum corpus est exustum et ad immortalitatem traditum. Ob id beneficium Hercules suas sagittas divinas ei donavit, sed cum Achivi ex vulnere tetrum odorem ferre non possent, iussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est cum sagittis divinis. Quem expositum pastor regis Aetoris, nomine Iphimachus, Dolopionis filius, nutrit. Quibus postea responsum est, sine Herculis sagittis Troiam capi non posse. Tunc Agamemnon Ulixem et Diomedem exploratores ad eum misit. Qui persuaserunt ut in gratiam rediret et ad expugnan-

dam Troiam auxilio esset eumque secum sustulerunt'

Aeschyli Euripidis Sophoclis tragoedias cognomines inter se comparat Dio Chrys. orat. 52, adde eiusdem paraphrasin orat. 59, Nauck. *fragm. trag.* p. 481 seqq. Eandem fabulam tractaverunt Achaëus, Antipho, Philocles, Theodectes

Φιλόξενος: Philoxenus, Eryxidis filius, propter foedas libidines male auditus; vide quae ex Aeschinis dialogo, qui Callias inscriptus fuit, Athenaeus v p. 220 B affert: λέγει γὰρ ὡς ὁ Ἀναξαγόρας Φιλόξενον τὸν Ἐρύξειδος καὶ Ἀριφράδην (μαθητὰς ἀπετέλεσεν), θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δηλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Gulositatem eius insignem fuisse docet Theophilus apud Athenaeum I p. 6 B οὐχ ὡς περ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξειδος: ἐκείνος γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐπιμεμφόμενος τῆρ φύσῳ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ἠξίατό ποτε γεράνου τὴν φάραγγα σχεῖν: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἵππον ὄλωσ ἢ βοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι: οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμῖαι καὶ αἱ ἡδοναὶ πολλῶ μείζονα καὶ σφοδρότερα: πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις: conf. Aristotelem *Problem.* xxviii 7 Φιλόξενος γεράνου φάραγγα εἶσχετο ἔχειν; *Eth. Eud.* III 2, *Eth. Nicom.* III 10: praeterea alii testes satis locupletes, ut Plutarch. *Sympos.* IV 4, 2, *de occulte vivendo* c. 1. Filium Philoxeni Eryxin notat in Ran. v. 932, ubi cum eequallo comparat. (2) De Philoxeno Cytherio, dithyramborum poeta celeberrimo qui floruit post annum 400, vide Bergk. *Comm.* p. 211 seqq. In multis novator circa musicam fuisse traditur et ab Aristophane hoc nomine perstringitur quod μέλη εἰσηγάγατο εἰς τοὺς κυκλίους χόρους. Poemata eius Athenis celebratissima fuisse vel parodiae demonstrant quae Aristophanes dedit eius *Cyclopiis* et *δειπνον*, quarum illa legitur Plut. 290 sq. *Δείπνον* autem tangitur in extrema fabula *Ecclesiazusarum* in monstro illo vocabuli, quo notari verba illa *πολυσύνθετα* quibus Philoxeni carmen abundat ingeniose repperit Bergk. *J. c.* Vide Ritteri notam huius edit. p. 643. Pollux IV 65: τὸ μέτροι σιφιάζειν καὶ χιά-

ζω τὸ περιέργους μέλει χρῆσθαι ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου

Φιλόστρατος: famosus leno, cui impositum erat cognomen ἢ κυναλώπης Eq. 1069, Lys. 957

Φιλοῦργος; nomen senis, Lys. 266

Φῶων: iuuenis, quocum certare se cursu somniat Phidippides Nub. 25

Φιλωνίδης: Philonides, Melitensis, homo libidinosus, abiectus et insigni stupore et oris deformitate quem Lais divitiarum causa amplexa est. Scholiastae versus laudant qui hunc describunt in quibus Phyllyllii trimeter (fr. inc. 5, Mein. II p. 865):

ἦτος κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην:

et Nicocharis in *Galateā* fr. II (Mein II p. 843):

εἰ δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἰ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτεῦς:

et Platon. *Laio* fr. II (Mein. II p. 637):

οὐκ ὄφεις οὐκ εἶπεν οὐδένας
Φιλωνίδην που τέτοκεν ἢ μήτηρ ὄνον
τὸν Μελιτεῖα, κοῦκ ἔπαθεν οὐδένας;

et Theopompus *Ἀφροδισίους* (fr. I Mein. II p. 793):

ὄνος μὲν ὄγκῳ δὲ Μελιτεῦς Φιλωνίδης
ὄνη μιν γείσῃς μητρὸς ἔβλασεν πόλει.

Plut. 197 ubi Cario pecuniae vim celebrat, dicit ἐρῶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; ib. 303 seqq. τὴν Κίρκην (μυμήσομαι) ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν ὡς ὄντας κάκρους μεμαγμένον σκῶρ ἔσθλειν: vide summaria *Pluī* not. 4. p. 643. BERGK. *Comm.* p. 400; Hanov. *Exerc. Crit.* I p. 27

Φλέγρα: τὸ Φλέγγρας πεδίον, ὃ οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς ἀλαζονεύμενοι καθυπερηκόντισαν Av. 823. Conf. Eur. *Ion.* 987 οἶσθα γηγενῆ μάχην;—οἶδ' ἦν Φλέγγρα γιγάντες ἔσθησαν θεοῖς

Φλυεύς: Φλύη δῆμος τῆς Προλευμαίδος φυλῆς; Leake, *Dem.* p. 234; Ξάβης δὲ Φλυεύς Vesp. 234

Φοῖβος: ὁ Φοῖβος Eq. 1024, 1084; Διὸς ἔδρας ἐν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων τοῖς σοῖς (sc. lusciniarum) ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν Ἰσσηι χόρους Av. 219; Φοῖβος Ἀπόλλων Av. 716; τί

δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Pl. 39; ὁ Φοῖβος αὐτὸς πυθικὴν σείσας δάφνην Pl. 213; Φοῖβον ἀνακ' ἀγαλλε τιμῆ Th. 128; ἄγε νῦν ὃ κλῆζε Μοῦσα χρυσεῶν ῥύτορα τῶζων Φοῖβος, δε ἰδρύσατο χόρους γύαλα (urbis Troiae moenia) Σιμουνητὶ γῆ Th. 107—110; ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων Ran. 754, Pl. 81; Φοῖβ' ἀναξ Δῆλιε Nub. 595 (v. s. n. *Κύνθιος* p. 872); ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων πύθιε Vesp. 869; ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων τί ποτέ μ' ἐργάσει; Eq. 1240; χαῖρε καλλιστᾶς δοῦδᾶς Φοῖβ' ἐν εὐμοῖσοις τιμαῖς γέρας ἱερὸν προσφέρων Th. 113; ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους fr. inc. XI ap. Athenae. IV p. 173 D

Φοίνικες: ὄπθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότ' ἂν οἱ Φοίνικες ἅπαντες τοὺς πυροὺς ἀνθέριζον Av. 505

Φοινίκη: Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν Av. 504

Φοινίξ: Euripideum drama respicit Ach. 421, ubi Euripidem interrogantem facit: τὰ πᾶσα τρήχη;—τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; et respondentem Dicaeopolis οὐ Φοίνικος, οὐδ' ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος. De argumento fabulae vide Apollodor. III 13, 8: Φοῖνιξ ὁ Ἀμύνορος—ὄπθ' τοῦ πατρὸς ἐνυφλώθη καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας τῆς τοῦ πατρὸς πατῆρα καλλιχίδος Πηλεῖς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομίσει ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς δυνεῖς βασιλεῖα κατέστησε Δολοῶων. Qui *Phoenicem* egerint histriones, indicat Demosth. *F. L.* § 245. Conf. Homer. *Il.* I 448 seqq.; Aeschin. *c. Timarchid.* § 152; Valckenaer. *Diatrib.* c. 24

Φοίνισσαι: fabula Aristophanis, cuius fragmenta vide p. 754

Φορμισίος: τουτουμηνί (sc. Αἰσχύλου) μαθηταὶ Φορμισίος Μεγαίνετος θ' ὁ Μανῆς, σαλπιγγολογυπηνάδαι, σαρκασμοτικὸς κάμπται Ran. 965 ubi schol.: Διδυμὸς φησιν, ὅτι Φορμισίος δραστηκὸς ἦν καὶ τὴν κόμητην τρέφων καὶ φοβεροὺς δοκῶν εἶναι διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητὴν φησιν αὐτὸν εἶναι δασὸς δὲ ἦν καὶ καθλεῖ τὸν πύγωνα. κωμφοῖται δὲ εἰς πύγωνα: et verbum σαλπιγγολογυπηνάδαι interpretans: σαλπιγγας καὶ λόγγας καὶ ὑπῆρας ἔχοντες τούτο δὲ εἰς τὸν Φορμισίον ἀποτείνει. Plurimum gratia atque auctoritate apud

populum valebat; erat enim unus ex iis qui Peloponnesio bello exerant Athenas in libertatem vindicaverunt; cf. Dionys. Halicarn. *de Lysia* c. 32: τοῦ γὰρ δήμου κατελθόντος ἐκ Πειραιῶς καὶ ψηφισαμένου διαλύσασθαι πρὸς τοὺς ἐν ἄστει καὶ μηδεὸς τῶν γεγενημένων μῆσικακεῖν, δεοὺς δὲ ὄντος μὴ πάλιν τὸ πλεθθος εἰς τοὺς εὐπόρους ὑβρίσῃ τὴν ἀρχαίαν ἐξουσίαν κεκομισμένον καὶ πολλῶν ὑπὲρ τούτων γεγενημένων λόγων, Φορμισίος τις τῶν συγκατελθόντων μετὰ τοῦ δήμου γνώμην εἰσηγήσατο, τοὺς μὲν φεύγοντας κατέειπε τὴν δὲ πολιτείαν μὴ πᾶσιν ἀλλὰ τοῖς τὴν γῆν ἔχουσι παραδοῦναι, βουλομένους ταῦτα γενέσθαι καὶ Λακεδαιμονίων. Participem criminis παραπροσβέλας cum Epicrate fuisse constat e Platone: vide s. n. p. 812, 813. Libidinem hominis indicat Philetæus Athenæi XIII p. 570 F (*Cynagide* fr. 11, Mein. III p. 295)

παῦσαι γέμων ἂν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι ἡδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινούσθ' ἅμα, ὡς περ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμισίον.

Huc refer Eccl. 97

κάπεθ' ὑπερβαίνουσά τις ἀναβαλλομένη δείξει τὸν Φορμισίον:

ubi bene schol. καὶ οὗτος θασὸς ἦν αἰνιττεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Vide BERGK. *Comm.* p. 391 seqq., MEINEK. *Hist. cr.* p. 182

Φορμίωv: Babylon fr. 16; Pac. 348 πολλά γὰρ ἠνεσχόμην πράγματά τε καὶ σπιβάδας, ἀς ἔλαχε Φορμίωv; Lys. 801 καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν τραχὺς ἐντεύθειν μελάμπυγός τε τοῖς ἔχθροῖς ἀπασιν· ὡς δὲ καὶ Φορμίωv. Phormio celebrer dux Asopii filius, qui expeditioni adversus Samum feliciter interfuit (Thucyd. I 117), tum Ol. Ικκxvii 4 Corinthios et Peloponnesios praelio navali vicit (Thucyd. II 84), rursusque, dubio antea eventu, ibid. c. 92; itaque Equit. 562 Neptunus invocatur Φορμίωvι φίλτατε. Plura de vita eius fortunaque scholiasta ad *Pacem* ex Androtione ἐν γ' Ἀττικῶν: ἀτιμωθείς τῷ μὴ δύνασθαι τὰς ῥ' μνᾶς τῆς εὐθύνης ἀποδοῦναι ἐν ἀγρῷ διέτριβεν, ἕως Ἀκαρνᾶνες στρατηγὸν αὐτὸν ἦσαν· ὁ δὲ οὐχ ὑπέκουσε φάσκων μὴ ἐξείναι τοῖς ἀτίμοις· ὁ δὲ δήμος βουλομένος λύσαι τὴν ἀτιμίαν ἀπεμίσθωσεν αὐτὸν τῶν ῥ' μνῶν

[θυσίαν] τοῦ Διονύσου; h. e. ut Phormionem ab aere alieno quod populo debuit liberarent, decrevere ut sacrificium publica impensa Baccho offerret, interprete Boeckhio ap. Meinek. *Fr. Com.* I p 527. Similia tradit Pausanias I, 25, 10. Iam subsidio missus Acharnensibus, qui eum ducem postulaverant propter spectatam saepe probitatem et fortitudinem, occubuit Phormio Olymp. Ικκxviii 1 (Thucyd. III 8) h. e. anno ante *Babylonios* doctos. Mortuum eximie honoraverunt Athenienses, nam et statua ei posita est in arce, de qua Pausanias I 23, 10; et sepulchrum ei fuit loco satis honorifico prope fanum τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως, vid. Pausan. I 29, 3; denique Delphis titulus, qui Phormionis res gestas praedicabat, ib. x 10, 6. In Ταξιδρχοῖς Eupolis Dionysium mollissimum deque fortissimi ducis Phormionis castra sequentem eiusque disciplinae se tradentem inducit BERGK. ap. Meinek. *Frag. Com.* II p. 978

Φρύγιος: χλαῖναν Φρυγίων ἐρίων Av. 493; κροῦματὰ ῥ' ἀσιάδος ποδὶ παρ' ἔρρηθμα Φρυγίῳ Th. 120. Confer Eur. Bacch. 126 Φρυγίων ἀδῶν πνεύματι

Φρύνη: anus, Eccl. 1101

Φρύνις: citharoedus Mitylaenus, perstringitur Nub. 371 propter difficiles modulationes et flexiones (καμπὰς δυσκολοκάμπτους) quibus dicitur τὰς Μούσας ἀφαρίζειν. A frequenti mollicularum istarum flexionum usu *λωνοκάμπτας* dictus est teste Plutarcho *de laude sui* p. 957 A. De eo insignis est locus Pherecratis in *Chirouie* apud Plutarchum *de Mus.* p. 1146; ubi ipsa Musica, querens se a musicis pessumdatam esse, de Phryne ait:

Φρύνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα, κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν, ἐν πέντε χορδαῖς διείδεχ' ἀρμονίας ἔχων, ἀλλ' ὅσν ἐμοί γε χορδὸς ἦν ἀποχρῶν ἀνίθρ, εἰ γὰρ τι καὶ ἡμαρτεν ἀδῖς ἀνέλαβεν.

ubi στρόβιλον figurato sensu de artificiosis tremulorum sonorum quasi vorticibus dixisse videtur. Conf. s. n. *Κινησίας* p. 852 et vide p. I. BVRETTIVM in *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, X p. 268, MEINEK. *Fr. Com.* I p. 76, II p. 327

Φρύνιχος

Φρύνιχος: Phrynichi, tempore Aristophanis, quattuor fuerunt: (1) celeberrimus omnium fuit Stratonidae filius, Atheniensium praetor, acer ille Alcibiadis adversarius, qui odio illius fortunam patriae Lacedaemoniis prodere stuit; de quo vide Thucyd. *Hist.* VIII c. 25—92: Lysias p. 136, 159 et 171; Plutarch. *Alcib.* p. 204 sqq. Postquam in classe Attica, quae ad Samum stativa habebat, praetura functus est, dominatum cecit una cum Pisandro imprimis instituit, magna eam in rem calliditate usus, qua etiam in reliqua vita multum pollebat (Thucyd. VIII 25, 27). Recte igitur Aristophanes eos qui a Phrynicho sibi passi sunt persuaderi ut in illius dominationis societatem transirent, supplantatos esse dicit Phrynichi artibus Ran. 689:

καὶ τίς ἡμάρτε σφαλῆς τί Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι (licere) φημί χρεῖναι τοῖς δλοσθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκείναι λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας.

Vide THIRLWALL. *Hist. Graec.* IV p. 34 seqq. GROTE *Hist. Graec.* VIII p. 13 seqq. (2) alter tragicus poeta, Thespidis discipulus, qui circa annum a. Chr. nat. 512 floruit, ab Aristophane nunquam nisi honorificentissime memoratur. De eo Suidas: **Φρύνιχος** Πολυφράδμοσος ἢ Μινύρου, οἱ δὲ Χοροκλόους, Ἀθηναῖος, τραγικός, μαθητὴς Θεσπίδος, τοῦ πρώτου τῆν τραγικὴν εἰσενεγκάντος (conf. Platon. *Minos* p. 321 A: ἡ δὲ τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε (Athenis), οὐχ ὡς οἴονται ἀπὸ Θεσπίδος ἀρξαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου; Plutarch. *Sympos. Qu. I. 1, 5*, ὡς περ οὖν Φρυνίχου καὶ Διοχόλου τῆν τραγωδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων) ἐνίκα τολύων ἐπὶ τῆς ξξ' Ὀλυμπιάδος, οὗτος δὲ πρώτος ὁ Φρύνιχος γυναικείων πρόσωπων εἰσῆγαγεν ἐν τῇ σκηνῇ καὶ εὐρετῆς τοῦ τετραμέτρου ἐγένετο (sc. ionici a minori tetrametri catalectici, Marius Victor. p. 542) καὶ παῖδα ἔσχε τραγικὸν Πολυφράδμονα. τραγωδαὶ δὲ αὐτοῦ εἰσὼν ἐντέα αὐτῶν: Πλευρώνια, Αἰγυπτιοί, Ἀκταίων, Ἀλκηστις, Ἄνταιος ἢ Δίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, (s. Μιλήτου ἄλωσις, Herod. VI 21, propter quam fabulam mille drachmis eum multarunt Athenienses: utrum titulus fuerit dramatis an argumentum Περσῶν dubitatum est), Σύνθωκοι, Δαναῖδες, Plutarch. *Themisto-*

clis vit. c. 5, ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγωδοῖς (Themistocles) μεγάλην ἤδη τῶν σπούδων καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος· καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. Θεμιστοκλῆς Φερέρριος ἐχορήγει, Φρύνιχος εἰδιδασκεν, Ἀδείμαντος ἤρρεν (Ollxxv 4). Probabiliter Bentleius *de Phalar. epistol.* (p. 305 *ed. Dyce*) coniecit haec de *Phoenissis* Phrynichi intellegenda esse, cuius argumentum idem fuit quod Aeschyli *Persarum*. Celebratissimum autem erat carmen ex hac fabula, cuius initium erat

Σιδώνιον ἐστὶν λιπόντες
καὶ δροσεῖαν Ἄραρον,

(Hesychius Γλυκέρω Σιδωνίω; Schol. ad Vesp. 220), ad quod respicit Aristophanes Vesp. 220 ubi senes dicuntur cantillare (μυνηρίζου) μέλη ἀρχαιομελεσιδωνοφρυνίχῃρατα, (vox composita est ἀπὸ τοῦ ἀρχαῖος καὶ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν. SCHOL.). Et omnino quidem melica eius carmina ab omnibus probabantur propter suavitatem: hinc Vesp. 269 Philocleo senibus iudicibus ad dicasterium euntibus πρώτος ἡγαίτ' ἀνφῶν Φρυνίχου; Av. 750 dicitur poeta carmina ex lusciniæ cantu delibare, apud more grata carpentis thyma: μελέων νόμους ἀναφαίνω (loquitur Procne) ἐνθεν ὡς περ εἰ μελιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν ἀεὶ φέρων γλυκείαν ψῶδαν; Ran. 1299 ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν εἰς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ ἤνεγχον αὐτὰ (τὰ μέλη), ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν δόφειν δρέπω. Conf. Aristotel. *Probl.* XIX 13 ubi quaeritur διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχου μᾶλλον ἦσαν μελοποιοί; why did Phrynichus make more songs than any tragedian does now-a-days? responderit autem ἡ διὰ τὸ πολλαπλάσια εἶναι τότε τὰ μέλη τῶν μέτρων ἐν ταῖς τραγωδίαις; i. e. was it, because at that time the songs (sung by the chorus) in tragedies were many more than the verses (spoken by the actors)? Neque carmina solum Phrynichi sed δράματα quoque pulchra erant teste Aristophane, Thesm. 164: καὶ Φρύνιχος, τοῦτων γὰρ οὖν ἀκήκοας (nam hunc profecto audisti, i. e. eius fabulas, ut Ach. 10), αὐτὶς τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἡμπίστοχετο, διὰ ταῦτ' ἀρ' αὐτοῦ

Φρύνιχος

καὶ καὶ ἦν τὰ δρᾶματα. Verum non in eodem honore erat apud eos qui e nova disciplina prodierant: hi enim una cum antiqua disciplina Phrynichum quoque contemnebant et μωροὺς iudicabant spectatores τοὺς παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας, quae verba sunt Euripidis Ran. 910. Praeter amoenissima etiam carmina σχημάτων ὀρχηστικῶν inventio eum nobilitavit, de qua exstat ipsius epigramma apud Plutarch. *Sympos.* 8, 9

σχήματα ὀρχησις τόσα μοι πόρην, ὅσ' ἐνὶ πόντῳ κύματα ποιεῖται χεῖματι νῦξ ἀλοῆ.

Ex Athenaeo quoque (I p. 22) constat eum saltandi magnum artificem fuisse, neque dubitandum est post ea quae Bentleius ὁ πᾶν disseruit *l. l.*, quidquid contradicat Meinekius (*Hist. cr.* p. 149) duce Sluitero qui Phrynichum Charoclis filium commemorari putat, quin ad veterem illum Phrynichum referendus sit locus Vesparum 290, ubi Philocleo πλῆσσει Φρύνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ (OIK. τάχα βαλλήσῃς) σκέλος οὐράνιον ἢ ἐκλακτιζῶν: i. e. *Phrynichus strikes like a cock, throwing up his heels very lofty. This is spoken by the old fellow while he is cutting his capers: and in one of his freaks he offers to strike the servant that stood by with his foot as it was aloft. Upon which the servant says τάχα βαλλήσῃς, you'll hit me by and by with your capering and kicking: et mox v. 1525 chorus:*

καὶ τὸ Φρυνίχειον,
ἐκλακτισάτω τις ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος
ὄζωσιν οἱ θεαταί:

i. e. and, in Phrynichus' way, frisk and caper: so as the spectators seeing your legs aloft may cry out with admiration. Vide plura apud BENTLEY *dissert. ad epist. Phalarid.* p. 305 seqq., MEINEKE *Hist. Com.* p. 148 seq., FABRICIUS *Bibl. Gr.* II p. 316, CLINTON *Fasti Hellenici* II p. 32 not. (3) tertius Eunomidae filius, poeta veteris comoediae, primam fabulam docuit Ol. lxxxviii, a. Chr. nat. 429; de eius poesi satis honorifice senserunt critici veteres, cui iudicio concinit fragmentorum indoles singulari elegantia et eximio vigore conspicua,

ut illud ex *Ephialle* ap. Athenaeum IV p. 165 B (Meinek. II p. 580):

ἔστιν δ' αὐτοῦ γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπῶν ἔργων,

ἔχουσι γὰρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις, μισάνθρωπον ἄνθος ἦβη.

εἰθ' ἠδύλογοῦσιν ἅπασιν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόρτες.

ἐπὶ τοῖς δὲ βάθροις ὅταν ὤσιν, ἔκει τούτους οἷς ἠδύλογοῦσιν,

μεγάλαις ἀμυχᾶς καταμύζοντες καὶ συγκυψάντες ἄπαρτες

γαλιῶσιν:

quae Latine vertit Grotius p. 496:

quos iam posse evadere rebus cunctis magis ardua res est,

aculeatum nam quid in promptu gerunt, [hostes aliorum iuvenes]. Compellant comiter omnes,

semperque forum circumcursant et ibi subsellia oberrant.

At quos benigne affantur, his magnam affricant scabiem: dein sese occultantes simul effuse omnia rident:

et illud ex *Κωμασταῖς* a Plutarcho *Alcib.* c. 20 servatum:

ὦ φίλατ' Ἔρμη, νῦν φυλάττου, μὴ πεσοῖν αὐτὸν περιρούση καὶ παράσχη διαβολὴν ἑτέρῃ Διοκλεῖδι βουλομένη κερκὸν τι δρᾶν.

E. φυλάξομαι. Τεῦκρε γὰρ οὐχὶ βούλομαι μηνυτρά δαῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένη:

(videtur sc. in convivio a commissatoribus instituto praesens adfuisse Mercurius, qui cum vino madidus titubanti incederet gressu ipsis his versibus monetur ne pronus cadat in terram et membra frangat eoque malevolis hominibus novam accusandi opportunitatem praebeat). Fabulas docuit decem Ἐφιδάτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγωδοὶ ἢ Ἄπελεύθεροι, Μονότροπος (quae cum Aristophanis *Avibus* acta est Ol. xci 2, vide s. n. Τίμων), Μοῦσαι (una cum Aristophanis *Ranis* et Platonis *Cleophonte* Ol. xciii 3 in certamen commissa et secundo praemio ornata). Perstrinxit tamen eum noster Ran. 14 utpote φορτικῶν et obsoletis comicolorum poetarum artibus, ut baiulantium inficetis facetiis lusibusque utentem: cuiusmodi crimina ex mutua antiquorum comicolorum aemulatione obtrectandique libidine orta videntur esse. Hermippum in *Φορμοφόροις*

Phrynichi tamquam ἀλλότριον ὑποβαλλομένου ποιήματα meminisse refert Schol. Av. 750. Contra Phrynichi opibus Eupolin usum esse testatur Aristophanes Nub. 553:

Ἐπόλις μὲν τῶν Μαιικῶν πρῶτιστον παρείλουσεν
προσθεὶς αὐτῷ γραῖν μεθίστην, τοῦ κάρβακος σῦνεχ'
ἦν

Φρύνιχος πάλαι πεποιάχ', ἦν τὸ κήτος ἦσθιεν.

Itaque Phrynichus temulentam anum induxerat, quae restim ductaret, ad postremum autem Andromedae instar beluae exponeretur: idque inventum in ludificanda Hyperboli matre imitatus erat Eupolis (Meinek. *Fr. Com.* II 607). Dictione usus est, quantum quidem ex fragmentis intellegitur tersa et ad atticam elegantiam composita, quamquam in singulorum verborum usu plus sibi indulsit, quam ab huius aetatis scriptore expectes. Ita ἀφήλικα dixit virginem impuberem contra bonorum scriptorum usum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 84; κατακοιμίξω λύχρον pro ἀποσβενύναι; κεκτῆμένος de servi domino, τευτάξῃσθαι, συβαρασμός de strepitu tibicinum, ἀλεκτροπωλητήριον, γυθαῖον, ὑπερηλιόμοιαι, ἀπρόσδοτος pro ἀπρόσιτος. Vide plura apud MEINEK. *Com. Gr.* I p. 146—160, II p. 580—p. 608; BERGK. *Comm.* pp. 386 seqq.

(4) Alius item Phrynichus est is quem inter Philocleonis adulators, homines violentos et protervos, recenset noster Vesp. 1293, ubi Symmachus tragicum histrionem sive choreutam, quem Choroclis filium dixit scholiastes Avium v. 750, intellegendum esse monuit. Eundem esse advertit Meinekius, *Hist. Crit.* p. 148, qui Andocidi de *Myster.* p. 24 dicitur Φρύνιχος ὁ ὄρχησάμενος. Eundem propter molliem figurarum orchestricarum illudi crediderunt ab Aristophane Nub. 1092 τί δαι; τραγῳδοῦς ἐκ τίνων; ἐξ εὐρυπρόκτων: ubi Scholiastes eis Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν, ἐπεὶ εἰσβάλλετο ἐπὶ μαλακὰ σχήματων. Sed haec incerta esse monet Meinek. *l.c.* Saltatorem Phrynichum commemorari statuit Sluiterus *Lect. Andoc.* VI p. 120 in locis duobus Vesp. 1481 et 1515, quocum consentit Meinekius

Φρυνώνδας: homo insigni pravitate cuius nomen in proverbium abiit: Plato *Protag.* p. 327 D ἐ ἐντόχιος Εὐρυβάτω καὶ Φρυνώνδα, καὶ ἀνολοφύρα' ἂν ποθῶν τὴν τῶν ἐνόδαδε ἀνθρώπων πονηρίαν; Aeschines in *Ctesiph.* p. 73 § 137, ἀλλ', οἶμαι, οὐτε Φρυνώνδας οὐτε Εὐρύβατος οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο κ.τ.λ.; Isocrat. *c. Callimach.* p. 382 A: ὥσπερ ἂν ἐὶ τῷ Φρυνώνδας πανουργίαν οὐκ εἰδίσκειεν ἢ Φιλεργος ὁ τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος τοὺς ἄλλους ἱεροσύλους ἐφασκεν εἶναι; Lucianus in *Alexandrido* c. 4: τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετέλεσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρυνώνδαν; Apuleius *de magia* c. lxxxi: Quis Palamedes, quis Sisyphus, quis denique Eurybates aut Phrynondas talem excogitasset? Aristides *Or.* 2 Plat. 3 p. 516: veluti si Phrynondas Aeaicum se faceret, ita ut mox gemellus et extra omnem culpam esse videretur. Eiusmodi farinae homunciones dicti sunt Phrynodae, unde Hesychius Φρυνώνδας: πονηροῦς, et Phrynichus Bekkeri p. 71, 25 Φρυνώνδειος: ὄλον πανούργου. Amphiarus fr. XVII ὡμαεὶ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρὸς σὺ, h.e. homo impurissime; Proagon. fr. x; Thesm. 860 σοὶ γ' ὠλεθρε πατήρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν, h.e. illene ut tibi, scelestae, pater sit? imo vero Phrynondas

Φρύξ: pro barbaro ponitur Av. 762, ἐὶ δὲ τυγχάνει τις ὦν Φρὺξ μῆδὲν ἦττον Σπυθάειου; pro servo Vesp. 433, ὦ Μίδα καὶ Φρὺξ βοήθει δεῦρο καὶ Μασοντία; Av. 1244, πότρερα λυδὸν ἢ Φρύγα ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; (parodia Eur. *Alcestidis* v. 675); Hor. fr. 3, τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητήρα, τὸν Σαβάδιου; fr. inc. VI, τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυόμενοι τὸν παῖδ' ἦλλον τεθνεῶτα, πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες (Aeschylī tragoedia nobilissima, quam dicit Aristophanes, inscripta fuit Φρύγες ἢ Ἐκτορος λύτρα.

Φυλάσιος: ἀπὸ Φυλῆς, δήμου τῆς Οἰνίδος φυλῆς Ach. 1028

Φυλή: pagus Atticus; Ach. 1023 ἀπὸ Φυλῆς εἶλαβον (τῷ βόει) οἱ Βοιωτῆται; Pl. 1146

μή μνησικακήσης εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες: vide s. n. **Θρασύβουλος** p. 838. Phyle autem occupata a Thrasybulo et sociis Ol. xciv 1

Φυρόμαχος: Eccl. 21, καταλαβὲν δ' ἡμᾶς ἔδρας, εἰ Φυρόμαχος ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι, δεῖ τὰς ἑτέρας πως κάγκαθεζομένας λαθεῖν: quae cum dicit Praxagora, digito monstrat aliam Phycis partem ubi se latere posse sperat. Quid autem illud sit quod Phytomachus dixerit, iam ab veteribus grammaticis est ignoratum; unde factum ut alii ψήφισμα quoddam illius excogitarent satis absurde, ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ελευθέρων καθέζεσθαι, alii Cleomachi nomen substituerent, histrionis tragici, quem φαίνεσθαι ὑποκρινόμενον ποτε εἰρηκέαι τι ἐν δρᾶματι καὶ ἐσκώφθαι διὰ τὸ κακέματον. Quod notum est Hegelochi accidisse. DINDORF

Φωσφόρος: τὴν Ἄρτεμιν οὕτως ἐκάλουν, εἰεὶ δαδούχος. SCHOL. νῆ τὴν Φωσφόρον Lys. 443; Dianam ita vocat Euripides *Iph. Taur.* v. 21 νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν **Φωσφόρον** iurat mulier Th. 858 fortasse quod ei Mnesilochus praestigiator quidam esse videbatur. Spectra enim immittere Hecate putabatur, unde Menelaus in *Helen.* 567

ὁ φωσφόρ' Ἐκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

Confér Soph. *Trach.* v. 214, et vide SPANHEMIVM in Callimach. *Hymn. in Dian.* v. 11 p. 132

X

Χάβης: Phlyensis, senex iudex; Vesp. 234 **Ευεργίδης** ἀρ' ἐστὶ που ἄρα τῷ ἢ Χάβης ὁ φλυεύς;

Χαιρέας: μεϊράκιον κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς Vesp. 686 ubi Schol. οἶον οὐδὲ γνήσιος πολιτῆς τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὐπόλις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῶδει. Chaereas num idem fuerit quae commemorat Thucydides VIII 74 et 86 incertum est

Χαιρεφών: In iis, quorum insignis erga Socratem amicitia fuit, censendus est Chaerephon Sphettius, Xenoph. *Mem.* 12 § 48, qui assiduus Socratis comes eius

studia imitari studebat. Hinc ei non magis quam magistro Aristophanes pepercit. Causa autem cur eum potissimum delegerit quem traduceret in eo sita esse videtur, quod ingenio acer et fervidus (σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὀρμήσειε Platon. *Apol.* p. 21 A) tanto amore complecteretur Socratem ut vel Plato eum non sine aculeo **μανικὸν** dixerit in *Charmide* p. 153 B. Socrati ab ineunte aetate familiaris fuit. Populi partibus favens debellata patria in exilium cessit: restituta libertate rediit. Corpore erat infirmo ac debili; nimium studiis intabuisse et impalluisse libris (Nub. 104) videtur: Schol. ad Nub. 504 (Chaerephon erat) *ισχυρὸς καὶ ὠχρὸς ἅτε φιλοσοφία συντηρηκός*; Philostr. *Vit. Sophist. prooem.*; ἐκείνος μὲν γὰρ ὑπὸ φροντισμάτων ἐνδοσε τὸ αἷμα. Quare a Comicis πύξιος dictus est, quod esset buxii coloris, et ἡμιμῆτης semimortuus ab Aristoph. Nub. 504. Hinc quoque **νυκτερὶς** vespertilio cognominatus est Av. v. 1297, 1560:

ἀετ' ἀνῆλθ' αἰτῶ κάπυθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἢ νυκτερὶς:

et **νυκτὸς παῖς** Hor. fr. xv (Mein. 11 p. 1175) apud Schol. Platon. Clark. p. 331. In omnibus rebus praebeat se discipulum magistro dignum; nam non solum inaniam rerum perscrutationi se dedit, ut vel pulicum vestigia noverit (Nub. 144, 830 **Χαιρέφῶν** ὅς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἔχρη), sed etiam **συκοφαντεῖ** (Telmess. fr. xiv p. 1162 ed. Mein.; conf. Vesp. 1413 ubi κλητεύει mulieri panariae) et furatur (Dram. fr. 6), ne qua in re magistro cessisse videatur. Scripsit Chaerephon nonnulla sed olim omnia perierunt, *οὐδὲν αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων* Schol. ad Arist. Nub. 144. Mortuus est post libertatem patriae Thrasybuli et exulatum opera restitutum, ante mortem Socratis: vide Platon. in *Apoloq. Socr.* p. 21 cap. v.; **Χαιρέφῶντα ἴστε που. οὗτος ἐμὸς τε** (Socratis) **ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὑμῶν τῷ πληθεῖ ἑταίρος τε καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μετ' ὑμῶν κατήλθε. καὶ ἴστε δὴ οἶος ἦν Χαιρέφῶν, ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὀρμήσειε καὶ δὴ ποτε καὶ εἰς Δελφῶδες ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, εἰ τις**

έμου εἴη σοφώτερος ἀνείλεν οὖν ἡ Πυθία μὴδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ τούτων περὶ ὁ ἀδελφὸς ὑμῖν αὐτοῦ (Chaerecrates) οὐτοσί μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκείνος τελεύτηκε, ad quem locum Scholiastes: οὗτος ὁ Σωκρατικός ἰσχυρὸς ἦν καὶ ὠχρὸς, τὸ δὲ ἦθος συκοφάντης καὶ κόλαξ, πρὸς δὲ καὶ κλέπτης καὶ αὐχμηρὸς, τὴν δὲ περιουσίαν πένης. Ἐθπολις μὲν οὖν ἐν Πόλεσι (Fr. xxii) διὰ τὴν χροιάν πύξινον αὐτὸν καλεῖ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὅρνισι νυκτερίζουσα ἐν δὲ Τελμισσεύσιν (Fr. xiv) εἰς συκοφάντην ἀποσκώπτει, Κρατῖνος Πυτιῶν (Fr. xxii) εἰς αὐχμηρὸν καὶ πένητα. Ἐθπολις δ' ἐν Κόλαξι (Fr. viii) Καλλίου κόλακα λέγει, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δράμασι (Fr. vi) κλέπτην. ἐν δ' Ὀρνισι (Fr. xv) νυκτὸς αὐτὸν παῖδα καλεῖ. Vide COBET. *Prosopograph. Hecorph.* p. 61; Halbertsma *Prosopograph. Aristoph.* p. 37

Χαιρητάδης: nomen virile, Eccl. 54 τὴν Φιλοδώρητον τε καὶ Χαιρητάδων ὄρω προσοῦσας

Χαίρις: citharoedus idem et tibicen, qui aequae fidibus ac tibia displicebat Aristophani, et tibiis quidem tantopere ut Ach. 866 mali tibicines Boeotici ridicule appellantur *Χαιριδῆς βομβάουλοι* Chaeridis pulli (ubi vocem *Χαιριδῆδους* ridicule fingit poeta eodem suffixo, quo pulli animalium significauerunt, ut *ἀειθεύς*, *ἀλωπικεῖδης*, *γαλιεύς*, *ιεραικεῖδης*, *λαγιεύς*, alia, ab *ἀετός*, *ἀλώπηξ*, *γαλῆ*, *ιερὰξ*): Ach. 16 τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν ὄρε δὴ παρέκνυσε (clam prodibat et obliquis oculis circumspiciens *Χαίρις* ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Neque in musica solum male audiebat, sed etiam quod, qua erat impudentia, non vocatus venire solebat ubicumque sacrificium peragi videbat, Pac. 950 seqq.;

ἦν Χαίρις ὑμᾶς ἴδῃ, πρόσσειν αὐλῶν ἀκλυτος, κἄτα σάφ' οἷδ' ὅτι φασάντι καὶ πονοῦμεν προσδώσετε δῆπου.

συναυλεῖτω δὲ Χαίρις φῶδ᾽ Av. 857; ubi scholiasta: ἦν δὲ ὁ Χαίρις οὗτος κιθαρωδὸς καὶ γέγονεν ἀθλητῆς μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίσις (fr. iv. Mein. *Fragn. Com.* II. p. 257)

φάρ' ἰδῶ, κιθαρωδὸς τίς κίκιστος ἐγένετο;

B. ὁ Πεισίου Μέλης. A. μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν. A. εἴ' ἀπρῆμ', ἐγγὺς Χαίρις

Χαλκιδαῖος: Eq. 237, 238:

τοῦτι τί ὄρε τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; οὐκ εἶσθ' οὐκ εἰς Χαλκιδαίας ἀφίστατον.

Chalcis Buboecae insulae intellegenda est, quae tum quidem Atheniensibus parebat, ante bellum Peloponnesiacum ab iis subacta (Thucyd. I 114), sed novas res iam molita esse videtur et aliquot annis post ab Atheniensibus defecit (Olymp. xci 4, Thucyd. VIII 5). Nam Chalcidenses in Thracia, contra quos quarto ante hanc fabulam actam anno suscepta est expeditio (Thucyd. II 79), intellegi non possunt. BECKIVS. Recte Scholiastes notat traduci Cleonem, qui ob levissimas causas homines maiestatis reos faciebat. Nam hic Demosthenes arguitur proditionis, quasi Chalcidenses ad proditionem sollicitaret, aut ab illis defectionem cogitantibus esset corruptus. Quo argumento autem? Quia in eius manuprehenditur poculum Chalcidicum. CASAVBONVS

Χαόνες: natio Epiri: ἐτέρους δὲ (sc. *νεανίας*) *παρὰ Χάρητι τοὺς δ' ἐν Χαόσιν* Ach. 604 (ubi alludit ad verbum *χαίνω* vel *χάσκει* et ad impudicitiam adulescentium nobilium; ὁ *πρωκτός* ἐστὶν αὐτοχρήμ' ἐν Χαόσιν Eq. 78

Χάρης: Ach. 607. De eo nihil constat.

Χαρινάδης: senex iudex, Vesp. 221; nomen senis rustici, Pac. 1155

Χαριζένη: Eccl. 943 οἰμῶζων ἀρα νῆ Διὰ σποδῆσεις· οὐ γὰρ τάπι Χαριζένης τὰδ' ἐστίν; ubi significatur novis rem venerream regi legibus, nec suo iure ingenio amatores eligere cuiquam licitum esse. Utebantur enim illo proverbio qui insipida et insulsa significare vellent: Etyrn. Magn. p. 367, 21 ed. Gaisford: *ἐπι Χαριζένης: ἀθλητῆς ἢ Χαριζένης ἀρχαία καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελοποιῶν. Θεόπομπος Σειρήσων*

αὐλαὶ γὰρ σαπρὰ

αὐτῆ γε κρούμαθ', οἷα τάπι Χαριζένης

(ex emend. Meinekii *Fr. Com.* II p. 98); Κρατῖνος Ὀδυσσεύσιν,

οὐκ ἴδι' ἄττα τὰδ' οὐκέτ' οὐθ' οἷα τάπι Χαριζένης. quae emendavit Meinekius *l. c.* ex Hesychio *ἐπι Χαριζένης: ἐπι μωρία ἢ Χαριζένης*

διεβεβόητο, ἀρχαία ὄσα (αὐληγῆρις!). ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτῆν ἐρωτικῶν λέγουσιν· ἔστι δὲ καὶ παροιμία ὅσα τὰ πρὶ Χαριξίνης.

Χάριππος: nomen nobilium Athenis, Nub. 64

Χαριντιλῆς: nomen senis rustici, Eccl. 293

Χαρμίνος: *Ναυσιμάχης μὲν γ' ἦππων ἔστιν Χαρμίνος* Th. 804 ubi Fritzschius: 'cum demonstrare velint mulieres sese multo viris praestare cumque feminam unamquamque cum viris singulis contendat; callide hanc rem ita instituunt, ut hominum nominibus opera nuper publice acta contineantur. Incipiunt igitur a Charmino classis praefecto qui ad Symen insulam cum Astyocho Lacone congressus, victa iam altera hostium parte, mox ipse ab altera devictus, sex tremibere amissis, Halicarnassum versus aufugit. Is a Thucydide VIII 41, dicitur *Χαρμίνος εἰς τῶν ἐκ Σάμου στρατηγῶν*, paullo post autem c. 42 clades ipsa describitur. Quae quidem clades paucis mensibus ante huius dramatis didascaliam, anno belli xx^{mo} Ol. xcii 1, facta est'

Χάρυβδις: *Χάρυβδιν ἀρπαγῆς* vocat Cleonem Eq. 248, quia bona publica diripuit et devoravit. Sic Charybdis bonorum, pro qua voraginem libentius dixerit, memorat Cicero *de Orat.* III cap. xli § 163

Χάρων: *χαῖρ' ὃ Χάρων* (ter), Ran. 184 ubi adverte paronomasiam; *ὃ δὲ Χάρων τὸ σύμβολον δίδωσιν* Pl. 278 (ubi Charontem per ἀναγραμματισμὸν pro archonte, capulum pro dicasterio dici patet: vide adn. cr. ad l.): *ὃ Χάρων σε καλεῖ* Lys. 606. In Ranis Charon cymbam appellit, mortuos vocat, inter quos etiam Bacchum excipit, paludem Acheruntiam transvehitur inter cantus ranarum; in altera ripa vectores exponit et naulum poscit, 180—270, duos obolos, 140

Χερρόνησος: *κἄν τιν' αὐτῶν γυνῆς ἀπράγμων', ὅσα, καταγαγὼν ἐκ Χερσονήσου... ἐνεκολήθασας* Eq. 262, ubi Thraciae Chersonesus intellegitur Atheniensibus subiecta, ut recte Schol. Cleon itaque si quem ibi sciret idoneum iniuriis, illum Athenas evocatum calumniabatur, insimulans eum

crimine laesae maiestatis et conditionis aut alio quocunque. Chersonesus autem tantum exempli gratia hic nominatur; nam et alibi erant civitates Atheniensibus subiectae non minus calumniis sycophantarum expositae; aut propterea Chersonesi fit mentio, quia forte nuper inde aliquem accusaverit Cleo. BERGLER

Χίος: Ἴων ὃ Χίος Pac. 885; *οὐ Χίος ἀλλὰ Κεῖος* Ran. 976, vide s. n. *Θηραμύνης; οἶνος Χίος* Ecc. 1139; *οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἔδωκε Πράξιον, οὐ Χίον, οὐδὲ Θάσιον... οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἐμβολον* Th. β. 1; *οἶνον τε Χίου στάμον ἦκειν καὶ μύρον* Telmess. fr. vi; *ἔμαθε... Συβαριτιδᾶς τ' εὐωχίας καὶ Χίον ἐκ Λακωνῶν* (sc. κυλικῶν) Daetal. fr. XIX (de Chio vino quod propter dulcedinem summo in pretio erat cfr. Athenae. I. p. 26, B, C, et vide Dissen. ad Tibull. Lib. II. *Eleg.* I. v. 27, Boeckh. *Oeconom. Civ. Athen.* I. c. XVI p. 99, ed. alt.; Henderson, *History of Wines*, pp. 77, 96, 123); *αὐτοῖσι καὶ Χίοισι*. ΠΕ. *Χίοισιν ἦσθη πανταχοῦ προσκεκμηῖος* Av. 880; (quum belli Peloponnesiaci initio Chii a partibus Atheniensium starent, hi in sacrificiis publicis sibi simul et Chii fausta precabantur. Theopomp. Hist. *Fragm.* 115, ed. Mueller. Cfr. Thucyd. IV 51): *αὐτοὶ δὲλεῖας ἐν θ' ἀρμονίαις χιιδῶν ἢ σιφινιδῶν* fr. inc. 102 (h. e. περιέρχους μέλεσι χρώμενος ὡσπερ Δημόκριτος ὃ Χίος)

Χλόη: *παρὰ τὸ τῆς Χλόης* Lys. 835. De Χλόης Δήμητρος sanctuario in clivo Acropolis sito videndus M. LEAKE in *Topography of Athens*, § vii p. 305

Χόες: festum celeberrimum quod agebatur mense Anthesterione (i. e. Febr. et Mart.) alterque erat dies Anthesteriorum, quorum primus *πιθολγία*, postremus *χότροι* vocabatur. Choum die Atheniensis lautissime epulabantur: *ἐκέλευσε Λάμαχος σε ταυτησί δραχμῆς ἐς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κικλῶν*, Ach. 961: *τοῖς χουσί τις ξυμβολᾶς σ' ἐπαρτεν*; Ach. 1211 (ubi Dicaeopolis cavillans et Lamacho quaerit, quis eum ad cenam invitaret et stipem ab eo exegerit)

Χόλαργος: pagus tribus Aeamantidis; *Λυσίστρατος Χολαργέων θρεῖδος* Ach. 855

Χολλείδαι: pagus tribus Aegeidis, situs sub monte Hymetto ad meridiem versus: *Δικαίωπολις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἐγὼ* Ach. 406

Χολοζύγης: Lys. 397: vide s.n. *Δημόστρατος* p. 803

Χρήμης: in *Ecclesiazusis* redux ex populi concione, cui Ecclesiazusae interfuerant, narrat Bleyro quae dicta factaque ibi fuerint et quomodo mulieribus reipublicae moderatio suffragiis tributa; sperat deos nunc quoque ut in veteri proverbio est, stulta decreta Atheniensium in meliorem exitum versuros

Χρέμυλος: senex in *Pluto* Apollinem sciscitatus utro modo felicior sibi futurus sit filius, probus an quod ea tempestate utilissimum esse videatur, mutatis moribus, hoc responsum fert ut a primo obvio ne discedat, eique ut sequatur se domum persuadeat; offendit senem caecum difficilem, cui adhaeret, ridente servo Carione, 1—75. Senex se Plutum esse fatetur, cui Chremylus multis demonstrat, eum potentioiorem esse Iove, cuius tyrannis in contemptum sit abitura, si ipse visum recuperet, 76—207. Quam curationem in se recipit Chremylus, vicinis adiutoribus quos accersi iubet; Plutum autem domum suam ducit, moderatum se esse hominem affirmans, 208—252. Salutat populares advenientes, quorum Blepsidemus furto divitem evasisse Chremylum putat: post colloquia ad Aesculapii templum viam affectant, 322—414, cum paupertas eos inhihet infandam rem ausuros quae artes omnes et vitae ordinem sit eversura; quod Chremylus refutare nititur, mendicorum et pauperum vitam confundens; tandem illam insolenti violentia abigunt et deum cum sacrificiis ad Aesculapii fanum deducunt, 415—626. Uxor Chremylli, servi narrationem de incubatione avida audit et festum intus parat, 641—769. Plutum salutat et Chremylum, qui de nova amicorum turba queritur, 782—801. Iustum hominem inopem benigne excipit,

823—849, sycophantam, qui se meliora edoceri non patitur, vexatum dimittit, 850—957, anum nunc ab iuvene paupere, qui se amare eam simulaverat, derelictam ludit, 958—1096. Sacerdote Iovis Servatoris, cui nemo amplius sacrificet, ad Plutum confugiente, deum Chremylus cum ollis dedicat in *δπισθοδῶμῳ* Palladis, ubi est aerarium civitatis, 1172—1207

Χρήμων: senex iudex, Vesp. 401

Χρυσός: senex nomen, Vesp. 1251

Χύτροι: *ὑπὸ τοῖς Χόας καὶ Χύτροις* Ach. 1076: *τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι* Ran. 218 (vide s.n. *Λίμναι* p. 881)

Ψ

Ψακίος: v. s.n. *Ἀντίμαχος* p. 790

Ψευδαρτάβας: *ἀγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμῶν* Ach. 91. *Ψευδαρτάβας* vocatur ut significetur totam legationem fictam esse. De *βασιλέως ὀφθαλμῶν* vide Stanleium ad Aeschylum *Pers.* 985, et confer Herod. I c 114; Xenoph. *Cyrop.* VIII 2, 10

Ω

'Ωδείων: *οἱ δ' ἐν 'Ωδείῳ δικάζουσι*, Vesp. 1109

'Ωκεανός: *ἔλθετε δῆτ' ὦ Νεφέλαι, εἰτ' 'Ωκεανοῦ πατὴρ ἐν κήποις ἱερῶν χρόνον ἕστατε Νύμφαις* Nub. 271 (in honorem Nympharum quae sunt in hortis Oceani: exuta imagine fontes imbribus irrigari dicitur); *ἀέναοι Νεφέλαι ἀρθῶμεν...πατὴρ ἀπ' 'Ωκεανοῦ βαρναχέος* Nub. 277

'Ωρεός: Histiaeae, insulae pars, in qua sita erat Oreus; *ὁ χρησμολόγος οὐξ 'Ωρεοῦ* Pac. 1047; *ὁ κόραξ οἶος ἦλθ' ἐξ 'Ωρεοῦ* Pac. 1126 (ubi scholiastes: *διαβάλλει αὐτὸν ὡς οὐ πολλὴν, ἀλλ' Εὐβοέα: διὸ δηλοῖ ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὐνοεῖ τῇ Εἰρήνῃ. 'Ωρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὀμηρος Ἰστιαίαν φησίν.*

